

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEAR MISS

A NOVEL

haley warrner

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

NEAR MISS

NEAR MISS

haley warren

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğeri isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2025 yazan Haley Warren

Kapak İllüstrasyonu ve Tasarımı: Summer Grove

Düzenleme: Briana Ozor

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Ciltsiz ilk baskı Ocak 2025 ISBN 978-1-

7782483-9-9 (Ciltsiz)

Sana, başkalarının bütün olabilmesi için kendinden parçalar veren
kıza.

Ve sana, olmak istediği kişi olmak yerine başkalarının ona ihtiyaç
duyduğu kişi olan kıza.

Contents

[Yazarın Notu](#)

[1. Beckett](#)

[2. Greer](#)

[3. Beckett](#)

[4. Greer](#)

[5. Beckett](#)

[6. Greer](#)

[7. Beckett](#)

[8. Greer](#)

[9. Beckett](#)

[10. Greer](#)

[11. Greer](#)

[12. Beckett](#)

[13. Beckett](#)

[14. Beckett](#)

[15. Greer](#)

- [16. Beckett](#)
- [17. Greer](#)
- [18. Greer](#)
- [19. Beckett](#)
- [20. Greer](#)
- [21. Beckett](#)
- [22. Greer](#)
- [23. Beckett](#)
- [24. Greer](#)
- [25. Greer](#)
- [26. Greer](#)
- [27. Beckett](#)
- [28. Greer](#)
- [29. Beckett](#)
- [30. Greer](#)
- [31. Beckett](#)
- [32. Greer](#)
- [33. Beckett](#)
- [34. Greer](#)
- [35. Greer](#)
- [36. Beckett](#)
- [37. Greer](#)
- [38. Beckett](#)
- [39. Greer](#)
- [40. Greer](#)
- [41. Beckett](#)
- [42. Beckett](#)

[43. Greer](#)

[44. Greer](#)

[45. Beckett](#)

[46. Beckett](#)

[47. Greer](#)

[48. Greer](#)

Dört Ay Sonra

[49. Beckett](#)

Bir Yıl Sonra

[Teşekkür Haley](#)

[Warren tarafından](#)

[daha fazlası](#)

Author's Note

Sevgili okuyucu,

Near Miss'i aldığınız için çok teşekkür ederim. Güzel, parlak kapağına rağmen (Summer Grove' yetenekli ve büyülu zihnine sonsuz teşekkürler), bu kitapta okurken güzel veya parlak hissetmeyebileceğiniz bazı şeyler var.

Near Miss'i *Grey's Anatomy*'nin futbol romantizmiyle buluşması olarak tanımladım ve birçok yönden öyle. Komik. Ateşli. Kıkırdamaya ve ayaklarınızı tekmelemeye değer. Ama aynı zamanda ebeveynleştirilmiş çocuklara, alkoliklerin yetişkin çocuklarına ve belki de ebeveynlerinin başka öncelikleri olması gerektiği için biraz erken büyüme zorunda kalan çocuklara bir aşk mektubu.

Beckett ve Greer'in her ikisinde de benden parçalar var. Greer'in müdahaleci düşünceleri benimkiler gibi işliyor, panik atakları benimkiler gibi ve bağımlılık ve ayıklık hakkındaki hisleri yıllar boyunca farklı zamanlarda hissettiğim şeyler. Beckett'in başarıma mücadelesi ve çok erken büyüme deneyimi hakkındaki hisleri benimkilere dayanıyor. Karakterleri benim deneyimlerimle şekillendiği için, benzer aile geçmişine sahip başkalarıyla aynı olmayabilirler, ancak umarım birilerinin görüldüğünü hissetmesini sağlarlar.

Özünde, Near Miss gerçekten de iyileşme hakkında bir kitap. Bu derin kişisel şeyleri her yazdığım da, kendimden küçük parçaların

Umarım bu sayfalardaki bir şey sizi de iyileştirir.
İçerik Uyarıları:

- Keder, travma ve kayıp tartışmaları
- Madde kullanımı, istismar, bağımlılık ve ayıklık (Ana karakterlerden hiçbiri ve tüm istismar ve bağımlılık örnekleri geçmişte ve sayfa dışındadır)
- Ebeveyn terki (Geçmiş, sayfa dışı)
- Çocukluk çağı kanserinden, özellikle de Lösemiden bahsedilmesi (Ana karakterlerin hiçbirinde, geçmişte ve sayfa dışında)
- Tüp bebek ve kısırlıktan bahsedilmesi (Ana karakterlerden hiçbiri, sayfa dışı)
- Panik atak, anksiyete ve müdahaleci düşünceler (Açıklanmış ve sayfa üzerinde)
- Terapi (Sayfa içi)
- Su içeren araba kazaları (Geçmiş, sayfa dışı, ancak gevşek bir şekilde tanımlanmış)
- Organ nakli ve organ bağışı gibi prosedürleri içeren tıbbi içerik (sayfa üzerinde, ancak ayrıntılı olarak açıklanmamış)

Tüm sevgimle,
Haley

NEAR MISS

Beckett

Maçta birkaç kez futbol topuna vurmak için birkaç milyon dolar ödemek tartışmasız dünyanın en iyi işi.

Nesiller boyu yetenekli olmak için aptalca bir şey. Ama yakın zamana kadar hayatımı oldukça kolaylaştırdı.

Genelde kimse golcüyü pek umursamaz. Oyun kurucu değilsiniz, geniş bir alıcı değilsiniz, sıkı bir uç değilsiniz - dakika bazında önemli olan hiç kimse değilsiniz.

Ortaya çıkarsınız, antrenmana gidersiniz. Özel takımlarda çalışın, esnek kalın, bacaklarınızdaki gücü koruyun ve vurun.

Eğer benseniz ve çoğu insan için alakasız bir konuda aptalca iyi olursanız, kendiniz için rekorlar kırmaya odaklanırsınız. Takımınız için iyi vuruşlar yaparsınız ve bazen onlara maç kazandırırsınız.

Nadiren basına çıkıyorsunuz, nadiren medyada yer alıyorsunuz. Ama eğer siz de benseniz, menajerinizi ve takımınız kariyerinizi sadece güç ve isabetlilik üzerine değil, aynı zamanda sempatik olmak üzerine kurduğunuz gerçeğinden gerçekten faydalaniyor. O zaman her yere itilip kakılırsınız. Maç sonrası basında herhangi bir golcünden daha fazla yer çünkü iyi birisiniz. Taraftar ve yardım etkinliklerinin yüzü oluyorsunuz çünkü herkesten daha fazla gülümsüyorsunuz. İnsanlar fotojenik olduğunuzu düşündüğü için her yerde reklamlarda yer alıyorsunuz.

Ama önemli kadar önemli değilsiniz.

Ve gerçekten nefret edene kadar kimse senden nefret . Ve insanlar benden gerçekten nefret ediyor.

Onları suçladığımı söyleyemem. Yılın en önemli vuruşunu kaçıran ve ligdeki ilk ve tek Kanada takımına franchise tarihindeki ilk şampiyonluğuna mal olan birini kim sever?

Yazımı her zaman yaptığım gibi geçirmeyi tercih ederdim: kulübemde göreceli bir yalnızlık içinde, sadece istendiğimde etkinliklere katılarak, bunun dışında sadece sezon boyunca yapamadığım şeyleri yaparak.

Ama şimdi, sezon öncesine bir hafta kala, menajerim beni hastanede viziteye çıkan kardeşimin peşine taktı.

Nathaniel burada evinde gibi görünüyor-beyaz önlüğü, boynunda asılı stetoskopu. Boynunda bir Pokémon olduğuna emin olduğum bir şey bile var çünkü muhtemelen buradaki en iç karartıcı yerdeyiz - çocuk onkoloji ünitesi.

Kesinlikle evde değilim, hastanelerden nefret ediyorum. Omuzlarımı milyonuncu kez geriye atarak şapkamı çıkarıyorum ve saçlarımın uçlarını çekiştiriyorum. Rahatlamaya çalışıyorum ama burayı sevmiyorum.

Koridorlar aydınlık olsa da, her yerde tablolar asılı olsa da, hemşireler ve doktorlar tekerlekli ayakkabılarla geçip gitseler de ve burada var olabileceğini düşündüğümünden çok daha fazla çocuk kahkahası duysam da, o parlak renkler, tablolar, oyunlar, hemşireler ve çocuklar bana unutmaya çalıştığım her şeyi hatırlatıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Neredeyse bitti mi? Sadece insanlar beni görsün diye burada olmam gerekiyor. Ziyaretleri kabul etmedim, bu yüzden kimse bilmeyecek
-"

Onu göremiyorum ama konuştuğunda sesindeki göz devirmeyi duyabiliyorum. "Büyük Beck Davis'i uygun bir zamanda fotoğrafının çekilmeyeceği bir yere götürmeyi hayal bile edemezdim. Bu laboratuvarları uzmanlarıma gösterdikten sonra buradan gideceğiz. Büyük gösterinizi yapabilirsiniz."

"Ouch. Bu çok sertti." Arkasını döndüğünde zorla sırtıyorum.

Her zaman sırtırım, öyle hissetmediğim zamanlarda bile.

Menajerim buna "sırtıma" diyor. İnsanları rahatlatıyor, beni sevmelerini sağlıyor ve bu, artı bacaklarımdaki kas liflerini çalıştıran her neyse

Bir şekilde bunu başarıyor, bana ciro kazandırıyor ve ekibim her fırsatta beni kameraların önüne itiyor.

Ta ki bir kez başarısız olana kadar. Ve herkes yanağımdaki gamze patladığında sözde dizlerimin titrediğini, sözleşmelerim müzakere edilirken bile her zaman antrenmana geldiğimi, nadiren, nadiren ıskaladığımı ya da genellikle iyi ve cana yakın olduğumu ve bir kez bile bir muhabire ağzımı bozmadığımı unuttu.

Kardeşim omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri kısılmış. "Haksız mıyım? Asistanlığa başladığımdan beri buraya bir kez bile adım atmadın, sorduğumda bile."

Bunun bir nedeni var ve muhtemelen bilmesi gereken bir şey, ama günün sonunda beni tanıdığından emin değilim- bu yüzden sırtmaya devam ediyorum ve omuz silkiyorum. "Artık , değil mi?"

"Uygun zamanlama." Nathaniel gözlerini deviriyor, bu sefer ben de görüyorum ama kenarlarında çizgi ördek resimleri olan camlı bir pencerenin önünde durduğunda elini kaldırıyor.

El sallıyor ve kendisinden birkaç yaş büyük bir doktor kapıdan kafasını uzatıyor. "Laboratuarlar bunlar mı?"

"Harika görünüyorlar." Nathaniel bir manilla klasörünü kaldırıp uzatıyor. Dönüp bana bakıyor ve ben de beklentiyle gözlerimi açıyorum.

Bunun için burada olmam gerekiyordu. Menajerim Yara, insanları varlığıma alıştırmak, suları test etmek ve insanların burada bazı gönüllü işler yapmama veya arada bir bir bağış toplama etkinliğinde yüzümü göstermeme açık olup olmadıklarını görmek istedi.

Diğer her yer beni herhangi bir şeyin yüzü yapma konusunda tereddütlü görünüyordu, ama işte kardeşim, şehrin en büyük hastanelerinden birinde pediatrik onkolog, hazır bir fırsattı.

Nathaniel bana eliyle işaret etti. "Dr. Ladak, bu kardeşim Beckett Davis. Beck, bu benim uzmanım, Dr. Ladak."

Dr. Ladak'ın parmağı kâğıt yığınının üzerinde hızla ilerliyor ama adımı duyunca duraklıyor ve iki kez bakıyor.

Tek kaşı alnında yükseliyor. "Geçen sezonu kaçırmak oldukça zordu."

"Yok artık. Bunu bir daha yapsak fena olmazdı." Elimi ona uzattım ve yine sırttım.

Hayatımın en kötü anları ve hiç bitmeyen toplumsal utancımın kaynağı.

Öne doğru eğilip elimi sıkıyor, dudakları yukarı doğru seğiriyor. Kardeşime dönüyor ve kâğıt yığınınına dokunuyor. "Konsültasyon için Dr. Roberts'ı ara. Laboratuvarlara göz atmasını ve yol göstermesini istiyorum."

Nathaniel'in rengi soluyor, burun delikleri açılıyor ve dudakları aralanıyor. Konuşmadan önce dünyanın en uzun dakikası gibi görünen bir süre boyunca ağzını açıp kapatıyor. "Ona e-posta atamaz mıyız? Çok kaba biri."

Boğazımda bir kahkaha düğümleniyor ve nefret etmeye başladığım milyon dolarlık sırtış gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor.

Dr. Ladak gözlerini ona dikince kardeşim irkildi. "O kötü biri değil, Dr. Davis. Hatalara ya da tembel cerrahi çalışmalara müsamaha göstermez ve bazı meslektaşlarınızın onun standartlarında performans gösterememesi onun suçu değil. Ciddiyim, biz ilerlemeden önce imzasını atar."

Dosyayı Nathaniel'e geri veriyor ve bana başını sallıyor, sanki bana ısınıyor ve Beckett Davis cazibesi tüm parlaklığını kaybetmemiş gibi, kapı aralığından geri kaybolmadan önce.

"bu kadar korkuyorsun?" Kollarımı kavuşturup duvara yaslanarak, bir palyaço ve bir eşeğin oldukça korkunç olduğunu düşündüğüm fotoğrafını gizleyerek soruyorum.

Nathaniel ceketinin cebinden telefonunu çıkarıyor ve geri bırakmadan önce bir mesaj atıyor. "O bir organ nakli cerrahisi. O bir dost ve beni korkutuyor."

"Neden?" Dürtüyorum, hâlâ gülümsüyorum. Yanaklarım ağrımaya başlıyor ve en sevmediğim yerlerden birinde olduğumu unutuyorum. Sanki önemsiz bir şey için küçük kardeşine sataşan sıradan bir insanmışım gibi geliyor.

"Sen anlamazsın." Nathaniel'in gözleri hâlâ kocaman ve sanki Dr. Roberts her kimse, onun da süpersonik işitme yeteneği varmış ve hastanenin herhangi bir yerinden adının söylendiğini algılayabilirmiş gibi etrafına bakınmaya başlıyor.

Kardeşim yirmi sekiz yaşında, her gün çocukların hayatını kurtaran bir pediatrik onkoloğa benzemiyor. Biraz, ev işlerini bitirmediği için ona kızdığım zamanlardaki gibi görünüyor, çünkü annemiz ve babamız bunu yapmak için kesinlikle etrafta değildi.

"Aydınlat beni." Bir omzumu silkiyorum.

Başını sallıyor, sesi fısıltıya dönüşüyor. "O-"

"Çağrı bıraktın mı?"

Nathaniel'in burun delikleri genişliyor ve çenesindeki saat beş gölgesini temizleyip arkasını dönmeden önce ölçülü bir yudum alıyor.

Başımı eğiyorum, böylece omzunun üzerinden bakıp onu bu kadar korkutan her kimse onu görebiliyorum.

Alnında kara bir kaş yükseliyor, kolları deniz mavisini önlüğünün üzerinde çapraz duruyor ve sağ elinin parmakları sabırsızca pazusuna vuruyor. Bana benimkini -ve Nathaniel'inkini ve kız kardeşimiz Sarah'ninkini- hatırlatan gözleri, konuşmaya teşvik etmeye çalışıyormuş gibi bakıyor. Yeşil ve üstümüzdeki panellere gömülü boktan floresan ışığın altında bile kehribar rengi benekler parlıyor.

Burun delikleri öfkeyle alevleniyor, dolgun dudakları büzüşerek kardeşime bakıyor. İnanılmaz derecede parlak ve koyu kahverengi olan saçları bile - şu kabarık örgülerden biriyle geriye doğru toplanmış - hafifçe arkasında sallandığı yerde Nathaniel'e sinirli görünüyor.

Güzel ama hiç etkilenmedim.

"Eee?" diye tekrar soruyor. Şu hışırtılı seslerden birine sahip - umarım konuşmaya devam eder, çünkü kızgın olduğunda bile kulağa hoş geliyor.

Nathaniel boğazını temizliyor ve elindeki manilla dosyayı acınası bir edayla havaya kaldırıyor. "Konsültasyon. Dr. Ladak ve benim bir hastamız var, on beş yaşında, remisyonunda ama böbrekleri iflas etmiş durumda. Her şey orada. Donör listesinde üst sıralarda değil, ancak kuzeni mükemmel bir eşleşme ve bağış yapmaya istekli."

"Buna ben karar vereceğim." Kollarını açıyor ve dosyayı ağabeyimin elinden alıyor. Başını iki yana eğiyor, yüz hatları yumuşuyor, gözleri sayfadaki kelimeleri takip ederken dudakları hafifçe kıpırdıyor.

Kardeşim gergin görünüyor ve menajerim söyledi diye beni gezdirdiği için kendimi biraz pislik gibi hissediyorum - belli ki bu onun için önemli.

Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım, benden hoşlanmasını sağlamaya çalıştım. Duvarı itiyorum, gülümsemem değişiyor ve ona elimi uzatıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dr. Roberts. Ben Beckett, ağabeyim sizden çok bahseder."

"Futbol oynayan o," diye ağzından kaçırıyor Nathaniel ve ben ona bir bakış atıyorum, dudaklarım geri çekiliyor ve gözlerim keskinleşiyor, sonra tekrar ona bakıyorum ve o aptal gülümseme tekrar yerine oturuyor.

Elim uzanmış halde kalıyor, gözleri bana kayıyor, parmağım sayfanın yarısında duraklıyor. Göz kırıyor. Bir kez. İki kez.

Ve kaçınılmaz olanı bekliyorum, ama asla gelmiyor.

"Ben futbol izlemem," diye mırıldandıktan sonra kâğıt yığınının bakıyor ve dosyayı kapatıyor.

Ağabeyime geri veriyor, eli titreyerek alıyor. Kadın fark ediyor ve tek kaşı yine yukarı kalkıyor. "Haklısın. Daha iyi bir eşleşme bulamazdım. Emin olabilmek için yarın tekrar kontrol et. Ameliyathanede zamanımız olur olmaz nakli yapacağım ve Dr. Godoy'dan hasadı yapmasını isteyeceğim. İstersen ameliyata girip gözlemleyebilirsin. Bir ekartörü bile tutabileceğini söyleyebilirim ama ikimiz de elin bu şekilde titrerken ameliyata girmemenin akıllıca olduğunu biliyoruz."

Nathaniel'in ağzı yine anlamsızca açılıp kapanıyor. Sanki oltasına takılmış ve uzun süre suyun üzerinde sallanmış bir balık gibi nefes nefese kalmış görünüyor. Kadın gidene, koridorun yarısına gelene kadar bir şey söylemiyor. "Teşekkür ederim!"

"Son laboratuvar sonuçlarını aldığınızda bana çağrı atın." Geri dönmüyor ama onaylamak için elini kaldırıyor.

"Dostum, bu çok sertti. 'İkimiz de ameliyat olmamanın akıllıca olduğunu biliyoruz' mu?" Gülümsüyorum. Hâlâ koridorun ortasında dikilirken biraz şaşkın görünüyor: Stetoskopuna bir Pokémon tutturmuş ve elindeki dosyayı gevşekçe tutuyor.

Nathaniel sonunda kendine geldi ve bana düz bir bakış attı. "Kapa çeneni, senin elini bile sıkmadı."

Yere bakıyorum ve elimin hâlâ orada, yanımda çırpınarak onunkini beklediğini fark ediyorum.

"Huh," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı uzatıp üzerimde bir şey varmış gibi inceliyorum. Tekrar kardeşime bakıyorum ve omuz silkiyorum. "En azından bana içki fırlatmadı."

Yüzünü buruşturuyor ve benim için üzüldüğünü hatırlamadan önce bir an için abartılı bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "İnsanlar sana gerçekten bir şeyler Atıyorlar mı?"

"Şaşıracaksın," diyorum ona. Ama bunu söylerken sırtıtıyorum ve bu onu rahatlatıyor. ", gidelim buradan."

Şimdi boylarımız çok daha yakın olmasına rağmen, çocukken yaptığım gibi onu itmeye çalışacakmışım gibi kolumu kardeşimin boynuna doluyorum, ama onu koridora doğru itmeden önce omzumun üzerinden geriye bakıyorum.

Gitmiş.

Nathaniel onun kaba olduğunu düşünebilir, ama bence bana karşı muhtemelen çoğu insanın günlük olarak olduğundan daha nazikti.

Greer

Gerçekten çok güzel bir böbrek.

Dr. Davis ve Dr. Ladak ne kadar harika olduğunu sadece laboratuvar sonuçlarından bilemezlerdi - bazen laboratuvarlar yalan söyler. Oraya girersiniz ve organ olması gerektiği kadar sağlıklı görünmez.

Ama bu organ, on yedi yaşında nazik, düşünceli ve belki de yaşının ötesinde bir bilge olduğu ortaya çıkan ve şimdi umutsuzca yeni bir hayat vermek istedikleri on beş yaşındaki kuzenlerine ait olan bu organ mükemmel.

Maskemin arkasından küçük bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. Böbreğe birkaç saniye bakıyorum, gözlerim az önce yeniden bağlanan kan damarlarını dikiğim yeri takip ediyor. Dikişler gergin duruyor.

Omuzlarım gevşiyor ve baş üstü ameliyathane aydınlatmasının parıltısı altından çıkıp platformdan inerken onları yuvarlıyorum. "Dr. lhnat, kapatabilirsiniz."

Bana teşekkür ederek gülümsüyor, yerime geçmek için adım atıyor, bir eli forseps için uzanıyor.

Genelde kendi işimi bitirmeyi severim ama boynum ağrımaya başlamıştı. Genç birini ameliyat etmeden önceki gece iyi uyuyamıyorum. İster canlı ister ölü olsunlar, donörlerden ayrılmakta zorlanıyorum.

Dr. Ihnat mırıldanmaya ve konuşmaya başlar, elleri hareket etmeye başladığında öne doğru eğilir.

Parmaklarım eldivenlerimin içinde seğiriyor, son yedi yılımı mükemmelleştirmek için harcadığım tüm hareketlerin hayaletleri.

Artık pek emin olmadığım hareketler.

Ameliyathaneye geri dönmek için arkamı döndüğümde Dr. Davis'i fark ettim. Gözlemlmek için ameliyathaneye girmişti ve cerrahi onkoloji ve genel cerrahi asistanlarının çoğuyla birlikte ameliyathanenin arka tarafında duruyordu.

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor ve kapı kapanana kadar beni takip ettiğini fark etmiyorum - tertemiz beyaz Hoka'sının ayak parmağına takılıyor.

Ameliyathane için berbat bir ayakkabı. Sadece kan sıçramasını istiyorsun.

Boğazını temizliyor ve ben biyolojik tehlike atığının yanında durup eldivenlerimi ve önlüğümü çıkarmaya başlarken gözlerim ona kayıyor.

"Teşekkür ." Sesi tereddütlü, neredeyse gergin gibi.

Sakinleri tedirgin etmekten hoşlanmıyorum. Öyle bir niyetim yok. Sadece işimi ciddiye alıyorum. Tüm ameliyatlar ciddidir. Tüm tıp öyledir.

Ancak bağışçı ağlarından birinin yaşam armağanı vermekle ilgili kullandığı bir slogan var.

Her şey bana çok daha kırılgan geliyor. Eğer canlı donörseniz, bana kendinizden bir parçanızı emanet ediyorsunuz - bana ya da benim gibi birine vücudunuzdan çıkarma izni veriyorsunuz - böylece bir başkası biraz daha kolay yaşayabilir. Hatalar yap ve onları düzelt, sev ve gül ve gün batımını ve gün doğumunu gör.

Ve eğer vefat etmiş bir donörseniz, bu güzel, aşılmaz mirasla yaşamaya devam edeceksiniz ve birileri sevdikleri birinin göğsünde kalbinizi duyacak ve onlar da sizi sevecek.

Bundan daha ciddi ya da daha güzel bir şey düşünemiyorum.

Bazen yaksa bile.

Dr. Davis tekrar boğazını temizliyor; sesi alçak, kararsız ve umutlu - anladığını biliyorum - bunun ciddi bir şey olduğunu düşünüyor,

Orada yaptığımız şey de çok güzeldi. Kendini tekrarlıyor. "Teşekkür ederim."

Dirseğimle musluğa vuruyorum ve su sıçrıyor, damlacıklar önlüklerime bulaşıyor. "Ben sadece işimi yapıyordum."

Eldivenlerini ve önlüğünü çıkarmaya başladığında düşünerek başını sallıyor. Beklediği cevap bu değildi - belki hayatın armağanı hakkındaki tüm o monoloğu istiyordu. Aslında kötü biri olmadığını.

Bu konu çok önemli olduğu için asistanlara karşı sert davranıyorum. Ve öyle-

ama ben sadece benim.

Su ellerime çarpıyor ve fırçalamaya başladığımda ameliyathaneye bakan penceredeki yansımamı görebiliyorum.

Kız kardeşim Stella'yı düşünüyorum. Bana daha arkadaş canlısı olmam gerektiğini söylüyor, ben de boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "Ve bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum."

Ellerini ve kollarını köpürtmeden önce bana bakıyor. "Kardeşimin kim olduğunu gerçekten bilmiyor muydun?"

"Kardeşin mi?" Sabunu kollarımda gezdirerek soruyorum ama ona baktığımda hatırlıyorum. "Oh, geçen gün. Beckett. İkiniz birbirinize benziyorsunuz."

Ovma fırçasını düşürüyor ve fırça gürültüyle leğenin dibine çarpıyor.

İrkiliyorum ama gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve bu his geçiyor.

"Birbirimize benziyor muyuz? Ben mi ona benziyorum? Bir zamanlar Saxx için modellik yapan ve Kuzey Amerika'daki her dergi tarafından düzenli olarak yılın en seksi sporcularından biri olarak gösterilen ciro sahibi adama mı?"

Birbirlerine benziyorlar. Gözleri aynı, parlak ve yeşil. Dr. Davis'in saçları daha açık renk. Kardeşinin şapkasının altında sakladığı dağınık çikolata rengi saçlarının yanında altın rengi. Aynı düz burun. Keskin elmacık kemikleri ve kirli sakalla kaplı belirgin çene kemiği. Ama söyleyebileceğim kadarıyla, tek gamzesi olan kardeşi.

Başımı sallıyorum, tekrar ellerime bakıyorum ve parmaklarımı esnetiyorum. "Tam bir Amerikan."

"Biz Kanada'da yaşıyoruz."

"Lafın gelişi." Ovma fırçasının kıllarıyla tırnaklarıma saldırıyorum.

"Peki, teşekkür ederim. . bunun için de."

"Kardeşinin kim olduğunu bilmediğin için mi?" Tırnak diplerimi inceleyerek soruyorum.

Dr. Davis homurdanıyor ve fırçayı leğenden alıp attığını, yeni bir tane aldığını ve işleme baştan başladığını görüyorum. "Zor birkaç ay . Muhtemelen anonimliği takdir etmiştir. O uh . . geçen sezon bize şampiyonluk kazandıracak rekor bir vuruşu kaçırdı. Franchise tarihinde bir ilk."

"Biz," diye tekrarlıyorum, kolları sol elime geçirerek. "Sporla ilgili bir şey bu. Taraftarlar, sadece işlerini yapmaya çalışan insanlara karşı tüm bu haklara sahip olduklarını düşünürler. Eminim kardeşin daha kötü hissediyordur."

Dr. Davis başını sallar, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirir. "Muhtemelen bu konuda haklısınız."

Sessizlik içinde fırçalamayı bitiriyoruz ve boğuk alkış sesleri duyunca başımı kaldırıyorum. Dr. Ihnat az önce masadan kalktı - ilk kez tek başına kapanıyor.

Gülümsüyorum; büyük, parlak ve harika. Yanaklarım acıyor. Bunun ilk kez nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

"Her zaman sakinlerin kapanmasına izin verir misiniz?"

Dr. Davis'e bakıyorum. "Bunu hak eden herkesin çalışmasına izin veririm."

"Ve kardeşim gibi aylardır toplum önünde küçük düşürülmekten muzdarip olan insanların paspastan kurtulmasına izin veriyorsunuz." Bana sırtıyı ve kapıyı benim için açık tutmak üzere geri çekiliyor. "Senden neden bu kadar korktuğumdan emin değilim."

"Eğer haberim olmasaydı, kardeşinin paspastan kurtulmasına izin vermezdim." Yanından geçerken ona sert bir bakış attım. "Şimdi, eğer kardeşin gelip hastalarımı uygunsuz bir şekilde muayene etmeye ya da sağlam olmayan tıbbi tavsiyeler vermeye başlarsa, eminim ben de bu kervana katılacağım. Bu gece ayrılmadan önce hastanı kontrol etmek için uğrayacağım."

Bana bu kez daha yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Tekrar teşekkür ederim. İhtisasıma başladığımdan beri onunla birlikteyim ve o iyi bir çocuk. Bunu hak etti."

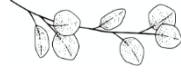
Burnumu kırıştırıyorum. Ne söylediğinin farkında değil, bu dünyada bir hiyerarşi ve bazen şefkatin yerini alan her türlü kural ve yargı var. "Hepsi öyle."

"Ve sen bilmesen de kardeşime bir şans verdiğin için teşekkür ederim."

"Dediğim gibi"-Dönüyorum ve bir an için omuz silkerek geriye doğru yürüyorum.

"Bu üzülecek bir şey gibi görünmüyor. Eğer geceleri uyumasına yardımcı olacağını düşünüyorsan, kardeşine şehirde umursamayan tek bir kişi olduğunu söyleyebilirsin." Bir elimi kaldırarak ona küçük bir gülümseme sunuyorum.

Umarım ona söyler ve onu tanımasam da umarım Beckett Davis bu gece daha iyi uyur.

Büyüdüğüm ev, babamın şu an yaşadığı yerden çok uzakta değil. Sadece birkaç blok ötede.

Tam olarak ev diyemeyeceğim bir evdi; Danforth'un bir ara sokağında, soylulaştırmaya kurban gitmeden çok önce yer alan zararsız bir bungalovdu.

Dışarıdan güzel görünüyordu ve bazen içi de güzeldi.

Ama her zaman değil.

Toronto'da Ağustos ayı bunaltıcı olabilir. Bir noktada, sonbaharın ikna edecek ve sıcaklığın kaldırımından ve tüm betondan tam anlamıyla yayılma şekline veda etmek için heyecanlanmaya başlayacaksınız.

Ama bugün öyle değil. Arabamın kapısını arkamdan kapattığım anda tenime yapışıyor, alacakaranlık saatlere girmiş olmamıza rağmen. Eczaneden aldığım kese kâğıdını dişlerimin arasına sıkıştırıp anahtarlarımı, telefonumu ve çağrı cihazımı çantama tıktırmaya çalışıyorum.

Aşırı büyümüş hosta ve çiçekler, babamın ön kapısına giden yürüyüş yolunun çatlak çimentosuna dökülüyor, yaprakları nemden yorgun bir şekilde içe dönüyor.

Birinin onları kesmesi gerekiyor ve bu ben olmayacağım. Çim bakımı kesinlikle kız kardeşimin işi.

O bu tür şeylerde daha iyi. Ben ilaç dağıtımı ve takıntılı bir şekilde babamın tansiyonunu kontrol etmekle uğraşıyorum.

Kaderin garip bir cilvesi ya da sadece mimari zamanların bir işareti olarak, babam benim evin neredeyse aynısı olan bir eve taşındı. Bu evde hiç yaşamadım ama ev gibi hissetme konusunda çok daha iyi bir iş çıkardı.

Ayakkabılarımı minderin yanında sundurma ayaklarımın altında gıcırıyor. Bütün gün hastanede giydiklerim bunlardı ve Tanrı bilir kaplandılar.

Sağımda solmuş bir bitki daha duruyor ve manzara karşısında dudağım kıvrılıyor. Belki de gitmeden önce onu sulamaya çalışmalıyım.

Kapıyı çalışıyorum, ama kilidi açmadan önce cevap beklemiyorum.

"Baba?" Sesim boğuk çıkıyor. Çantamı, dışarıdakilerden daha iyi durumda görünen bir başka bitki ve düzgünce istiflenmiş bir posta yığınıyla süslenmiş bir sehpanın yanına bırakıyorum.

"Greer? Erkencisin."

Oturma odasının köşesinden dönerken onu duyuyorum.

Olması gerekenden daha yaşlı görünüyor; omuzları içe doğru kıvrılmış ve yıpranmış bir fanilanın altında eskisinden daha ince. Hava bunun için çok sıcak ama o çoğu zaman üşüyor. Kahverengi saçları her zaman inceydi, ama şimdi kafa derisini tozlayan tüylerden başka bir şey değil. Gözleri tıpkı benimkiler gibi fazla belirgin kaş kemiğinden biraz fazla çıkıntı yapıyor ama yine de bana gülümsüyor.

Bazı insanlar için tüm bunlar iyi yaşanmış bir hayatın işareti olabilir -Çok geç saatlere kadar uyanık kaldığım, çok yüksek sesle şarkı söylediğim ve çok fazla yaşadığım gecelerden.

Ama onda, nasıl yaşadığının ve bunun ona neye mal olduğunun işaretleridir. "Hayır, geç kaldım." Başımı sallıyorum, sonunda kese kâğıdını

dişlerimin arasında. "Reçete dolumlarını bu şekilde son dakikaya bırakamazsın. Ya ameliyatta sıkışıp kalırsam? Ya da Stella uzakta olsaydı? Bir dahaki sefere en az bir hafta önceden doldurmaya çalış."

Çantayı alıyor, hayal kırıklığı ve belki de nezaket ve şefkat yüzünün çizgilerine kazınmış. "Aynı şeyi ben de sana söyleyebilirim."

"Hayatımın geri kalanında bağışıklık sistemini baskılayan ilaçları kullanacak olan ben değilim." Burnumun kenarını çimdikliyorum. Babamın ve kız kardeşimin, karaciğerinin ona ait olmayan kısmının vücudu tarafından canlı canlı yenmesini engelleyen, hayat kurtarıcı, gerekli, günlük bir ilaç ile sinir sistemim uzun zaman önce bazı bağlantılar kurduğu için ara sıra sakinleştiriciye ihtiyaç duymam arasındaki farkı anlamalarını defalarca çalıştım.

Sıkıntılı görünüyor, burun delikleri genişliyor ve ellerini sıkıyor. Parmakları çok ince. "Ciddiyim. Kendini iyi hissediyorsun, değil mi?"

"Baba, daha yeni geldim." Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Gözlerim yanıyor, gözyaşı mı yoksa çok uzun süre uyanık kaldığım için mi kurudular anlayamıyorum. "Çok yorgunum. Dün gece nöbetteydim ve bugün üç böbrek nakli yaptım. Geleceğini garanti edemediğim bir karaciğere çaresizce ihtiyacı olan bir hasta için telefon bekliyorum. olmaz mı?"

Muhtemelen kaba görünüyor ve eğer Stella burada olsaydı, babamızı kolundan tutup komplocu bir şekilde eğilmeden ve birlikte izledikleri herhangi bir TV dizisinin setindeki son drama hakkında ona fısıldamadan önce göğüs kafesine dirsek atar ve bana öyle olduğunu söylerdi.

Ama kendimden veremeyeceğim parçalar vermek yerine sınırlar koyma ve kumda çizgiler çizme konusunda daha iyi olmaya çalışıyorum ve bazen yanlış çıkıyor.

Başını yana eğiyor ve sanırım bir şey düşünüyormuş gibi yanaklarının içini çiğniyor, sonra mutfağa gitmemi işaret ediyor.

"Toplantınız nasıldı?" Sormak zorunda olmadığım halde bir barış teklifi yapmaya çalışarak soruyorum.

En azından psikiyatristim mecbur olmadığımı söylüyor. Bana insanların rahatsız olduğu bir sınır yaratmanın sorun olmadığını söylüyor. Bu, daha sonra onları yatıştırmak zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor.

Babamı mutfağa kadar takip ediyorum, batan güneşin ışığı, değiştirmeyeceği eski savaş zamanı pencerelerinden parke zemine yayılıyor.

Normal bir mutfak. Evin geri kalanından daha modern çünkü babam gelmeden önce birisi onu yenilemeyi uygun görmüş.

kendisi burada. Ama tezgâhı süsleyen daha fazla ilaç şişesi ve yaklaşan randevular için ortalama bir evden daha fazla hatırlatıcı var.

"Güzel. Birine bir yıllık madalyonunu takdim ettim."

Eczaneden aldığı poşeti boş şişelerin yanına bırakıp buzdolabına doğru ilerlediğinde sözlerindeki gururu duyuyorum. Buzdolabını açıyor ve parası yetmediği halde burada tuttuğu, özellikle sevdiğim kutu sulardan birini bana uzatıyor.

"Harika." Ona gülümsüyorum çünkü söyleyecek başka bir şey bulamıyorum.

Onun adına ve bu yabancı adına mutluyum.

Akıl sağlığını anlama konusunda çok yol kat ettiğimizi söylüyoruz ve bence eskiden olduğumuz yerden fersah fersah ilerideyiz. Ancak bağımlılık, insanların gerçekten anlayamadığı zor bir şey olmaya devam ediyor.

Ayıklık nadir ve zor ve harika ve zorlu ve güzeldir.

Ve onu bulan herkes için her zaman gurur duyuyor, çok seviniyor ve heyecanlanıyorum.

Ama babamın ayıklığının ikimizin de ödemesi gerektiğinden emin olmadığım bir bedeli vardı.

"Kız kardeşin bu akşam geliyor mu?" diye soruyor, kutuyu bana uzatırken.

Ben boğazımı temizlemeden önce mutfakta öylece durup bir süre birbirimize garip garip bakıyoruz. "Hayır, onun bir grubu var."

Stella ve ben şekilde bulabileceğiniz en basmakalıp bağımlı çocukları olduk - o günlerini insanların ayık kalmasına yardımcı olmaya çalışarak geçiriyor, ben ise hastalığı onların hayatlarını mahveden insanlara organlarını geri takıyorum.

Bildiğimiz tek şey buydu ve hiç ayrılmadık sanırım.

"Ah." Çok sivri çenesini oturma odasına doğru eğmeden önce bir an için sıkıntılı görünüyor. "Film izlemek ister misin o zaman?"

Bağımlılığın kaçamayacağınız bir döngü olduğunu söylerler. Çıkardığım ve yenileriyle değiştirdiğim tüm o sirozlu düşünüyorum. Kız kardeşimin geceler boyu, günler boyu dikkatle dinlediği, kendi huzur versiyonlarını bulmalarına yardımcı olmaya çalıştığı tüm insanları düşünüyorum. Düşünüyorum.

Grip mevsimi yaklaştığı ve her zaman kendisine ait olmayan bir organa sahip olduğu için bağışıklığı sonsuza dek zayıfladığı için yakında neredeyse eve mahkum olacak olan babamın.

Annemi düşünüyorum - Stella ve ben onu gerçekten tanıyacak yaşı bile gelmeden önce öldü.

Bizi buraya, şehrin doğu ucundaki rastgele bir ara sokaktaki bu , bu yıpranmış sandalyelere getiren her şeyi düşünüyorum. Babamın uzaktan kumandadaki çok zayıf parmaklarını düşünüyorum. Ve açılış jeneriği çok yüksek sesle başladığında irkildiğim için su kutumun kapağını sıkıca kavrayan benimkileri.

Ve bence haklı olabilirler.

Beckett

Pilates çok zordur. Ve size aksini söyleyenler ya hiç denememiş ya da yalancıdır.

Şapkamın altından boncuk boncuk ter damlıyor ve reformer' taşıyıcısına çarpıyor.

İşimi etkili bir şekilde yapabildiğim ve takımın bana ihtiyacı olduğunda sayı üretebildiğim zamanlarda, antrenman personeli antrenman odalarından birine uygun ekipmanı koymanın harika bir fikir olduğunu düşündü, böylece antrenmanım olmadığı günlerde toplantılardan sonra bunu yapabileceğim bir yerim oldu.

Golcüler arasında popüler bir antrenman. Kaslarınızda uzunluk oluşturur, onları güçlendirir ve esnekliğinizi artırır ve ben tipik bir kicker vücuduna sahip değilim, bu yüzden buna ihtiyacım var - altı iki boyundayım, çoğundan daha genişim, çünkü bir zamanlar bunun için yaratıldığımı düşünmemiştim.

Üniversiteden beri bu işi yapıyorum, çok iyi bir top tutucu olarak geçirdiğim zaman, kış üstü tekme atmaya düştüğümde sona erdi. Hem vurucumuz hem de oyun kurucumuz sakatlanmıştı ve oyun zamanı çaresizlik anında koçlarımız takıma büyürken futbol oynayan olup olmadığını sordu ve on altı yaşına kadar yıl boyunca rekabetçi bir şekilde oynadığım için beni seçtiler.

Çoğu insanın işe yaramaz olduğunu düşündüğü bir şeyde aptalca iyi oldum. Üniversite rekorları kırdım. İnsanlar ESPN'de benim hakkımda konuştular. Elimde

Yirmi üç yaşımdayken, golcüler nadiren gol da, draft edildim ve Kanada'nın ilk franchise takımı açıldığında buraya takas .

Bunu yaptığım için mutluydum. Toronto'nun dışında büyüdüm. Orali olduğum yer. Ailem orada yaşıyor. Kanada dünyanın en iyi sporseverlerinden bazılarına sahip. Ama genel dünyanın Kanadalılar hakkında anlamadığı bir şey var; biz unutmayız.

Herkesin sevdiği, reklam panolarına koymak, formalarını imzalamak ve bebeklerini öpmek istediği biriyken, çünkü rekorları kırmaya ve gülümsemeye devam edecekken, geçen hafta hareket halindeki bir arabadan üzerine Timbit fırlatılan birine dönüştüm.

"Davis, işin bitti. Koç seni yukarıda istiyor."

Açık kapı aralığına bakıyorum. Darren kolunun altında bir pano ve ellerinin arasında katlanmış şapkasıyla orada duruyor.

"Tabii, teşekkürler." Başımı sallıyorum, topuklarımın üzerine oturuyorum ve yüzümdeki terin bir kısmını temizlemek için havlumu alıyorum.

"Çarşamba görüşürüz. Yarın spor salonuna git ama bacaklarını öldürme. Tekmelerinden menzil istiyorum."

"Anladım," diye cevap veriyorum ve o da dönüp koridorda kaybolmadan önce derdini daha iyi anlatmak istercesine elindeki panoya vuruyor. Darren'la herkesten daha fazla zaman geçiriyorum. Özel takımlar koordinatörü olarak tüm işi benim gibi insanları geliştirmek.

Hafta içinde Koç Taylor ile nadiren birebir konuşurum.

Kamp başladığından beri onunla konuşmaktan mümkün olduğunca kaçınıyorum ve kesinlikle ofisinin kapısını karartmadım. Arkasındaki boş şöminenin üzerinde parlak altın bir şampiyonluk kupası olmaması benim suçum.

Çantamın kenarında on dokuz rakamıyla birlikte blok harflerle yazılmış ismimin görüntüsü, benim kaçınmak istediğim bir şeymiş gibi geliyor. Sanki gurur duyulması gereken bir şeymiş gibi - o kadar özel, o kadar önemli ve o kadar kuşaklar boyu yetenekliymişim ki, insanlar sadece taşıdığım aptal bir spor çantasından kim olduğumu bilmeliymiş gibi. Tam tersi bir etki yaratıyor. Kendimden nefret ediyorum ve stüdyodan çıkarken onu elime aldığımda hiç gurur duymuyorum.

Ana salonda tüm duvarı kaplayan bir fotoğrafımı da görmezden gelmeye niyetliyim, bu yüzden koridorun sonundaki merdivenlerden aşağı inip yönetici ofislerine yöneliyorum.

Bu, bacaklarım zaten ölüyken asansör yerine merdivenleri kullanmak anlamına geliyor, ancak sezon öncesi başlamak üzere olduğu için stadyum gerçekten canlı. Mağazalar yeni stoklarını çıkarıyor, restoranlar açılıyor, tüm personel işinin başına dönüyor.

Genelde burada çalışan herkese iyi davranmaya özen gösteririm, en azından stadyum taraftarlarla dolup taşmadan önce. Antrenmandan önce veya sonra kendim kahve yapmak yerine uğrayıp kahve alıyorum çünkü onların da takdir edilmeyi hak ettiğini düşünüyorum. Bir franchise'ın devam etmesini sağlayan ve sahadaki oyuncularla ilgisi olmayan pek çok şey var.

Ama beni görmek istediklerinden şüpheliyim, ben de onları görmek istemiyorum.

Ayak seslerim beton merdivenlerde boş merdiven boşluğuna karşı yankılanıyor ve güneş ışığı cam pencerelerden içeri vuruyor. Tüm stadyum çılgın bir şehir manzarasına sahip - binanın Toronto silüetini görmeyen tek bir bölümü bile yok.

Genişlemenin sadece bir fısıltı olarak ortalıkta dolaştığı dönemde stratejik bir inşaattı. Yeterince koltuk barındırabilecek bir yer yoktu ve ligin Buffalo'ya yakınlığının başka bir taraftar kitlesini etkilemesi konusunda endişeleri vardı.

Ve bir mimar koltukları uzatmak yerine daha yükseğe çıkarma fikrini ortaya attı. Muhtemelen bir mühendislik başarısı, çünkü diğer takımların stadyumlarından daha uzun görünmüyor ve rüzgarı engelleme konusunda harika.

Beni daha etkili yaptı, ta ki yapmayana kadar.

Altıncı kata geldiğimde duruyorum; cilalı kiraz kapının üzerindeki boyalı beyaz yazılar olması gerekenden daha tehditkâr görünüyor. Şapkamı çıkarıp saçımı düzeltmeye çalışıyorum ama nafile çünkü terleyince daha da kıvrılıyor.

Koridor boş ve ofis kapılarının çoğu kapalı - küçük bir merhamet. Adımlarımın sesi dolgulu halıda kayboluyor ve tek açık kapıya ulaştığımda duruyorum.

"Koç Taylor" yazan parlak, altın plaka hala yepyeni görünüyor ve bu açıdan, ofisini sıralayan çoğunlukla boş maun rafları görebiliyorum. Biz yeni bir takımız, bu yüzden bunun sorumluluğunu benim ve genel nüfusun geri kalanının omuzlarına yüklemek haksızlık olabilir, ancak ülkedeki tek takım olduğumuz bir serinin ilk on yılında şampiyonluk kazanmak herkesin gerçekten ama gerçekten istediği bir şey.

Yumruğumu kaldırıp kapıyı çalıyorum ve hâlâ takım oyuncusu gibi görünmek için o aptal sırtışımın yerine oturmasına izin . "Beni mi görmek istedin?"

Duvara monte edilmiş ekrandan gözlerini ayırmıyor ama izlediği rotaları takip ederken gözlerinin bana kaydığını görebiliyorum. Karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor ve ben sandalyeye oturduğumda hiçbir şey söylemiyorum.

"Dışarıda kulaklıklarınla saha golü çalışıyorsun." Sesi kısık ve başını eğip başarılı bir pası izledikten sonra panosuna bir şeyler karalıyor.

"Konsantre olmaya çalışıyorum."

Görünüşe göre, bunu bile doğru yapamıyorum.

Sonunda gözlerini kaçırıyor ve sandalyesinde geriye yaslanmadan önce ölçülü bir nefes alıyor. "Seni en iyi yapan şeylerden biri, tekmelerinde genellikle nükleer bir güdümlü fenerden daha fazla isabet olması değildi. Onların arkasındaki güç de değildi. Diğer adamlarla birlikte çalıştığın gerçeğiydi. Arkadaştınız. Ayrı antrenmanlar yapmanız önemli değildi. Ayrı talimler yapıyordunuz. Bacaklarınızı bu şekilde riske atmamanız gerektiği halde bir şeyler denemek ya da mesai saatleri dışında antrenman yapmak isteyen herkesle rotalarda koştunuz. Sahip olduğumuz tüm yedek oyun kurucuların parmakları kanayana kadar sana pas vermesine izin verdin. Tanrım, onların yarısını her hafta seninle birlikte reformcularda oynattın."

Ve onları o kadar büyük hayal kırıklığına uğrattım ki bazıları sezon boyunca benimle konuşmadı.

Yüksek sesle söylemiyorum ama kelimeler asılı kalıyor.

Koç Taylor beni değerlendiriyor ve bu büyükbabanız tarafından değerlendirilmek gibi bir şey, sanki benimle ilgili nesillerin bilgeliğine sahipmiş gibi, sadece

yedi yaş daha büyük. "O vuruşu yapabilirdin. Seni antrenmanda o vuruşu yaparken gördüm."

Yanılmıyor. Rekoru birden fazla kez kırdım. İki ayrı antrenman vuruşu: Sırasıyla 67 yarda ve 69 yarda. Ama o zaman tehlikede olan bir şey yoktu. Çenemi avuçlarım. "Biliyorum."

"Uzun saha golleri ve gol sonrası sayı antrenmanınızı değiştirmek istiyorum. Çarşamba öğleden sonra orada olabilirim. Bu sezon seni çok kullanmayı planlıyordum ve planlarımın değişmesinden hoşlanmıyorum." Tekrar ekrana bakıyor, maç kaseti hâlâ dönüyor ve ben bunu kovulduğum anlamına alıyorum. "Darren bana hastanede basın toplantısı yapacağını söyledi. Normal sezon başladığında bitecek, anladın mı?"

Başımı sallayarak kalkıyorum ve ona dönmeden önce ofisin yarısını geçiyorum. Çocukça bir soru ama burada beni nasıl bir geleceğin beklediğinden tam olarak emin . Ya da herhangi bir yerde, gerçekten. "Ya normal sezon başladığında insanlar benden hâlâ nefret ediyorsa?"

Bunu söylerken bana bakma zahmetine girmiyor. "O zaman tekme atmaya ve sayı yapmaya başlasan iyi edersin yoksa seni sıcak tutacak tek şey o aptal sırtışın olacak."

İkimiz de bunun o kadar basit olmadığını biliyoruz, ama öyle olabilirmiş gibi geliyor.

Hayatım boyunca sadece iki şey oldum: güvenilir ve sempatik.
Ve şimdi ikisi de değilim.

Hastaneler gündüzleri daha iyi görünmüyor.

En azından benim için değil.

Daha yoğunlar ve bence bu sadece iyi şeylerin olduğu parlak bir yer oldukları yanılsamasını veriyor.

Ve iyi şeyler de oluyor. Ama ne zaman kapıdan içeri adımımı atsam, aklıma sadece kötü şeyler geliyor.

Boynumda asılı duran gönüllü rozeti her şeyden çok bir ilmik gibi hissettiriyor. Lobiden asansöre doğru geçerken, gözlerim sıkıca yere yapışmış ve yüzümün yarısı sıradan siyah bir şapkanın altında gizlenmişken beni ağırlaştıran şey buymuş gibi davranabilirim. Üzerinde soyadımın ve numaramın, yani beni insanların nefret ettiği biri olarak tanımlayan tüm bilgilerin yazılı olduğu şapkayı buraya geldiğimde kamyonetimin konsoluna bırakmıştım.

Yara bu fikri ortaya attığından beri bu küçük pozitif basın egzersizinden korkuyordum. En sevmediğim yer ve zaten mutsuz olan insanlarla dolu bir deniz.

Asansör merhametli bir şekilde boş ve sanki kapıların daha çabuk kapanmasını sağlayacakmış gibi düğmeye tekrar tekrar basıyorum. Kız kardeşim Sarah, biz çocukken bana kapatma düğmesinin sadece göstermelik olduğunu söylemişti ve bu benim için o cam kırılma anlarından biriydi.

Keşke doğru olmasaydı, çünkü birinin asansöre doğru geldiğini görüyorum, başı eğik, tamamen kayıtsız - ve yalnız kalmaktan başka bir şey istemesem de, kapıların kapanmasını engellemek için elimi uzatmaktan kendimi alamıyorum.

Bir elini teşekkür etmek için kaldırarak içeri giriyor, siyah saçları arkaya doğru kaymış at kuyruğunda sallanıyor ve gözleri telefonuna sıkıca yapışmış durumda.

Bugün farklı renkte bir önlük giymiş ama ben kimseyi unutmam. İnsanların beni bu kadar çok sevmesinin bir nedeni de bu.

Ama birini hatırlamanın çok zor olduğunu sanmıyorum. En azından onun gibi birini.

"Dr. Roberts. Seni tekrar görmek güzel." Sırıttım ve elimi uzattım. -Ben de bunu yapmaktan kendimi alamıyorum- ama bu sefer kurtulabileceği konusunda biraz umutluyum.

İrkiliyor, telefonundan başka bir yere bakıyor, parmakları kahve fincanına doğru geriliyor. Yeşil gözleri yüzüme kaymadan önce elimde daralıyor. Başını eğiyor ve at kuyruğu omuzlarına doğru sallanıyor. Tek kaşı havaya kalkıyor, telefonu lacivert önlüğünün cebine bırakıyor ve elimi kendi eliyle birleştirmek için uzanıyor. "Dr. Davis'in kardeşi. Herkes ondan nefret ettiği için geceleri rahat uyuyamayan kişi."

Başımı geri çekiyorum ve sırtışı kayboluyor, ama yerini gerçek olana bırakıyor. "İyi uyuyamadığımı nereden biliyorsun?"

"Kardeşin gergin olduğunda çok konuşuyor." Dudaklarının kenarları seğiriyor ve yanakları yumuşuyor. Bu onda gördüğüm gerçek bir gülümsemeye en yakın şey. Gözlerindeki benekler canlanıyor ve sanırım benim de bir parçam canlanıyor.

Elimi bırakıyor ve keşke bırakmasaydı diyorum. Devam etmeden önce başını eğiyor, gözleriyle değerlendiriyor. "O koca ağız mesajımı iletmi mi bilmiyorum ama senden nefret etmiyorum."

Mesajı iletmedi. Ama iletmiş olmasını dileyerek başımı salladım. "Orada bir yerde üstü kapalı bir hakaret var gibi görünüyor."

"Yok," diye cevap veriyor, benden uzaklaşıyor ve telefonunu tekrar çıkarıyor. Bana bakmıyor ama ışıklı asansör panelini işaret ediyor, öne doğru eğiliyor ve sonunda bir düğmeye basıyor. Sekiz rakamı yanıyor. "Kardeşin muhtemelen altıdadır. Sen dörde bastın."

"Buraya Nathaniel'i görmeye gelmedim. Ben-" Boynumda asılı olan gönüllü rozetini elime alıp sallıyorum. "Buraya biraz olumlu basın için geldim. Duydunuz mu bilmiyorum ama tüm şehir ve ülkenin çoğu benden nefret ediyor. Bunu nasıl başaracağıma dair gerçek bir planım yok ama ziyaret saatleri için pediatriye gidebileceğimi düşündüm. *Paw Patrol*'daki Chase'i çok iyi taklit ettiğim söylendi. Belki masal saati yaparım."

Gözleri bana kaydı. "Peki çocuklar bu konuda ne yapacaklar? Haber döngüsünü onlar kontrol etmiyor."

Sırıtiyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve asansörü kaplayan aynalı panellere yaslanıyorum. "Belki de bu izlenimden o kadar etkilenirler ki futbolu seven ebeveynlerine olumlu bir şeyler söylerler."

Homurdanıyor. "Futbolu sevdiklerini nereden biliyorsun?" "Herkes futbolu sever."

Kaşlarından biri kalkıyor ve ardından bir omzunu silkiyor. "Bilmiyorum."

"Belki de beni hiç tekme atarken görmediğiniz içindir."

Dudaklarından bir kahkaha - aslında daha çok bir kıkırdama - dökülüyor. Gözleri kocaman ve eğlenmiş görünüyor. "Eğer halkın geneline inanılacaksa, bunun için kendimi şanslı sayacağım."

"Ah." Söylüyorum ama hissetmiyorum. Sanırım aylardır kadar hafif hissediyorum.

Başını eğiyor, gözleri benimkiyle gönüllü rozeti arasında gidip geliyor. "Yatarak tedavi görmeye gidiyorum. Takip etmek istediğim birkaç ameliyat sonrası hasta var. Hepsi yetişkin. Ziyaret saati. Eğer gerçekten umursayan insanlarla konuşmak istiyorsanız ve tüm öğleden sonranızı ses tellerinizi zorlayarak çizgi film köpeği gibi ses çıkarmak için harcamak istemiyorsanız, benimle gelebilirsiniz. Sadece onlar tamam diyene kadar odaya giremezsiniz."

Gerçekten göğsüme bir yumruk bastırmak istediğimde çenemi ovuyorum, böylece kalbimin göğüs kafesine çarpmasını engelliyorum. Dinlenme halindeki kalp atış hızım genellikle bundan çok daha düşüktür ama bu benimle ikinci tanışması ve bana neredeyse gezegendeki herkesten daha nazik davrandığı ikinci sefer. "Bana adını söylemedin."

"Hiç sormadın." Yine omuz silkti. Asansörün kapıları dörtte açılıyor ama ikimiz de inmiyoruz. "Greer."

"Greer," diye tekrarlıyorum. "Sence yetişkinler masal saatini seviyor mu?" "Chase izleniminizin ne kadar iyi olduğuna bağlı." Sesi Deadpan. Raspy. Göğsümde hissediyorum - göğüs kafesimde geziniyor ve oraya yerleşiyor, küçük ayaklarını kalbimin hala çok hızlı atan atışının hemen yanında tekmeliyor.

Yalnız kalmak istediğimi bile unuttum.

Greer

Sanırım saçımda safra var.

Pek emin değilim. Bir travma sırasında kurtarılabilir olup olmadığını görmek için bir karaciğere bakmak için çağrıldım ve eğildiğimde her şey ters gitti.

Neyse ki travma bana göre değil - sanırım bir ömür boyu yeterince travma yaşadım.

Ancak bu, organların delindiği, kan püskürdüğü ve at kuyruğunu önlük başlığımın altına sokma zahmetine katlanmadığım için saçıma oraya ait olmayan şeylerin girdiği gerçeğini değiştirmedim.

Bunun için kendimden başka suçlayabileceğim kimse yoktu. Dün gece yatağымda yaklaşık bir saat geçirdikten sonra umutsuzca yeni bir pankreas ve böbreğe ihtiyaç duyan hastalarımından biri için uygun bir eşleşme olduğuna dair bir sayfa aldım.

Bu yaklaşık yedi saat sürdü ve eğer sarkık at kuyruğum ve sadece bir kez tanıştığım bir futbolcuyu benimle tur atması için davet etmem bir gösterge ise, aşırı yorgundum ve biraz hayalperesttim.

Hastalarla arası iyiydi, hakkını vereyim. Sanırım genel olarak insanlarla arası iyiydi. Böyle bir gülümseme, tamamen size odaklanmış gözler, böylece dinlediğini bilirsiniz.

Hastalarımından sadece biri, Jer, futbol taraftarıydı ve Philadelphia'daki bir takım için tezahürat yaptığı ortaya çıktı, bu yüzden üç saatlik birleşik uykuyla koşarken olmasını önerdiğim büyük itibarın yeniden inşası açısından tartışmalı bir noktaydı. Ama Beckett onunla oturdu ve ben vizitlerimi bitirirken istatistikler, söylentiler ve umursamadığım ve umursamayı da düşünmediğim her türlü şeyi konuştular.

Karaciğer yırtılmasıyla ilgili sayfayı aldığımda onu orada bıraktım.

Burada duş ama aniden organ bulunmadığı için yirmi dört saat boşum ve bir an önce hastaneden çıkmak istiyorum. Kız kardeşim, burada geçirdiğim uzun saatler boyunca "iyi görünebilmem" için çantamda saklamam amacıyla bana şu saç ağda çubuklarından verdi. Toplamda sıfır kez işe yaradı ama bugün bir fırçayı ıslattım, her şeyi geriye doğru kaydurdum ve belki kimse fark etmez diye kabarcıklı bir örgü yapmaya çalıştım.

İstenilen etkiyi yarattığından tam olarak emin değilim ve bugün araba kullanmadım, bu yüzden bir yerlerde birileri metroda yanımda otururken tıbbi atıklara maruz kalacak, ancak Toronto Transit Komisyonu'ndaki insanlar kesinlikle daha kötüsünü gördü.

Döner kapı nihayet açıldığında gece havası yüzüme çarpıyor ve başımı arkaya eğip içime . Burada kalmam gerekenden daha uzun süre kalmamı her zaman umursamıyorum, ama bu gece, sadece kendi alanıma ihtiyacım var ve gerçekten, gerçekten eve gitmek istiyorum.

Ama Beckett Davis kaldırımın hemen ötesinde duruyor, bir bacağını beyaz bir kamyona dayamış, şapkasını ters takmış, saçları ensesine doğru kıvrılmış ve elektrik direklerinden biri sanki lanet bir pistmiş gibi ona doğru parlıyor.

"Hey, sadece bugün için teşekkür etmek istedim." Bana gülümsüyor ve bahse girerim insanların uğruna eridiği o aptal, ay gibi gülümsemelerden biri: güzel dişleri çerçeveleyen dolgun dudaklar ve yanağında patlayan bir gamze. Gözleri - uhrevi bir yeşil - göğsüme düşüyor, ama sonra tekrar sırtıyor. "Güzel gömlek."

"Ne?" Yıpranmış pamuğu parmak uçlarımla arasına alıp aşağı bakıyorum. Ne giydiğimi bile hatırlamıyorum. Kız kardeşimin bana verdiği, üzerinde en sevdiğim filmdeki sahte restoranın adı olan "Dorsia"nın soluk harflerle yazılı olduğu eski, yıpranmış pamuklu bir gömlek. "Ah. Evet. Özür dilerim, beni mi bekliyordun?"

"Hayır, Jer'le takılıyordum. Eski olayları izliyorduk. Hemşireler beş dakika önce beni dışarı attı." Kamyonu itti ve başını salladı. "Seni yemeğe ya da bir şeyler içmeye götürebilir miyim? Yapılacak en kibar şey bu."

Bunlar sadece kelimeler. Sadece bir tanıdığın diğerine yardımları için teşekkür olarak sunabileceği bir şey. Ama değiller, gerçekten değiller. En azından benim için.

Bunlar aynı zamanda çıkmaya çalıştığınız biriyle yapabileceğiniz şeyler. Kalbim göğsümde atıyor ama etrafına çizdiğim bu küçük kafesin içinde var olduğu için tam potansiyelini ya da kapasitesini doldurmuyor.

Ben çıkmam. Ama Beckett Davis'i bunu ona söyleyecek kadar tanımıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, koruma ve saptırma aynı anda. "Belki de kibar olmak konusunda endişelenmemeli ve gerçekten yapmak istediğin şeyi yapmalısın."

Bir kahkaha atıyor, şapkasını çıkarıp ellerini saçlarında gezdiriyor, sanki ben sinir bozucu biriymişim gibi. Öyleyim ama o yine de bana sırtmaya devam ediyor. "Aslında biraz yemek yemek istiyorum. Açlıktan ölüyorum. Seni de götürmekten mutluluk duyarım."

Burun deliklerim alevlendi. Sadece eve gidip uyumak istiyorum ama o bana bakıyor ve bana biraz kayıp bir köpek yavrusunu hatırlatıyor. Kız kardeşime göre sürekli kanayan kalbim göğsümde sancı yapıyor ve gözlerimi deviriyorum. "Peki. Masada uyuyakaldığımda kimsenin fark etmemesi için karanlık bir yere gidebilir miyiz?"

Beckett'in sırtışı yüzüne yayılır ve o aptal gamzesi patlar. Başparmağıyla omzunun üzerinden kamyonu doğru işaret ediyor. "Mükemmel. Üzerime içki atılması ihtimalini azaltacak."

Gözlerimi kısıyorum. Kimse kaçırdığı bir bu kadar önemsiyor olamaz. "İnsanlar sana gerçekten içki fırlatmıyor mu?"

"Henüz değil, ama geçen hafta birisi bir Timbit ile temas kurdu." Avuçlarını kaldırıyor ve yolcu kapısını açmadan önce bana gülümsüyor.

"Oh, çok yazık. Kanada'nın en sevdiği donut deliği değil. Ne aromalı?"

"Doğum günü pastası." Bana şaka olduğunu düşündüğünü sandığım baş sallama hareketi yapıyor, ardından çenesini el değmemiş deri koltuğa doğru sallıyor.

Kaşlarımdan biri kalktı. Bir yabancının kamyonetine atlamamın pek de akıllıca olduğundan emin değilim, ünlü biri olsa bile. Ama başımı yana eğiyorum ve gözleri parlayan zümrütlerden, sessiz ve üzgün görünen bir şeye dönüşüyor.

Kardeşi ve diğer sakinler benim kötü olduğumu düşünüyor ama kız kardeşim aslında çok fazla şey hissettiğimi söylüyor.

"Ne büyük kayıp, en iyisi bu." Ona nadir görülen yumuşak bir gülümseme sunuyorum ve kamyona atlamak için yanından geçiyorum.

"Ben de öyle dedim." Beckett'ın gülümsemesi genişliyor ve bana elini uzatıyor, ben de mantığıma rağmen elini tutuyorum. Futbol hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu eller daha çok futbol toplarını yakalaması gereken ellere benziyor, tekme atmaya hazırlanırken yanlarında boşa çırpınan ellere değil.

Geniş, nasırlı avuç , arkalarında dolaşan damarlar.

Ellerim için her zaman endişelenirim; kurudurlar, çatlamış deriyle kaplıdırlar ve tırnaklarım . Kışın, Toronto'nun acı soğğundan ve kaldıkları antiseptik miktarından dolayı kırmızı ve neredeyse çiğ oluyorlar.

Ama Beckett hiçbir şey söylemiyor, bana bir sırtıma daha sunuyor, ama bu seferki yumuşak görünüyor, sanki minnettar, sessizce, sanki onunla zaman geçirerek ona bir iyilik yapıyormuşum gibi.

Kapıyı üzerime ve yolcu tarafındaki aynada arkaya kaymış saçlarıma bir göz atıyorum. Birimiz tıbbi atıklarla kaplıyken ya da kaplanmamışken bunun ne kadar iyilik olabileceğinden emin değilim.

Bar karanlıktı - daha önce hiç görmediğim doğu ucuna yakın bir yan sokaktaki duvarda bir delik pub. Denesem bile uyuyamazdım.

Sadece solumdan beş adım ötede, kötü aydınlatılmış bir sahnede iğrenç bir şekilde gitar akort eden biri değil, Beckett Davis de konuşuyor. Hem de çok.

Bu illa ki kötü bir şey değil.

Sadece çok daha fazla sohbet var.

Babam konuşkan bir insan değildir, en azından benimle değil. Kız kardeşim bazen sessizce oturmayı tercih ettiğimi bilecek kadar beni tanıyor. En iyi iki arkadaşım, Willa ve Kate, şehirde yaşamıyorlar ve konuşmalarımızın çoğu, bir sohbeti tekrarlamak istediğimde gönderebileceğim kısa mesajlar veya sesli notlardan oluşuyor.

Ama Beckett sohbet etmeyi gerçekten seviyor. O kadar ki, buraya gelirken bana çok fazla şey söylemem için yer bırakmadı.

Öğleden sonrasını Jer'le oturup eski özetleri ve SportsCentre yayınlarını izleyerek, küçük bir iPhone ekranının başına geçerek anlatmaktan pek de mutlu görünmüyordu ve bana steril, acımasız bir yerde öğleden sonrasını geçirmekten ne kadar keyif aldığına şaşırdığını söylüyordu.

Ara sıra bana sorular soruyor, hastaneden ne kadar oturduğumu, tipik bir vardiyanın ne kadar sürdüğünü ve bazen gecenin bir yarısı eve arabayla gitmek yerine metroyla gittiğim için hiç tuhaf bir şey görüp görmediğimi soruyordu.

Cevabım evetti, ama bana cevap verecek kadar zaman bırakmadan önce hiç reformer pilates yapıp yapmadığımı sordu.

Başka birine kaba gelebilirdi. Ama parmakları direksiyonu kavradı ve başparmağını deriye vurmaktan kendini alamadı. Sanki biri olduğu için heyecanlanmış gibiydi. Bu kadar üzücü görünmeseydi, sevimli olabilirdi.

Buraya geldiğimizden beri pek konuşmadı, şapkasını öne doğru çevirerek gagasının gölge yapmasını sağladı, gözleri sanki birinin duvarın arkasından çıkıp yüzüne içki fırlatmadan önce ondan nefret ettiğini söylemesinden korkuyormuş gibi etrafta geziniyordu.

Ama köşedeki çatlak vinil kabine kaydığında gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. Ve garson içki siparişlerimizi almak için yüzünde nazik bir gülümsemeden başka bir şey olmadan geldiğinde dünyanın ağırlığı omuzlarından erimiş gibi görünüyordu.

Kadın onları geri getirdiğinde çok neşeli görünüyor, terli bira bardaklarını ve soyulmuş plastik menüleri bırakırken neredeyse bizi görmezden geliyor.

"Günün nasıl geçti?" Beckett birasından bir yudum alarak soruyor. Bardaktan düşen yoğunlaşma damlaları yıpranmış ahşabın üzerine sığıyor

Masa.

"İyi," diye cevap veriyorum, ona bakmadan önce menüyü gözden geçiriyorum. "Saçımda safra var."

Sırıttıyor, yanağında bir gamze beliriyor. "Seksi."

Güzel bir gülümseme ve güzel bir gamze.

Çoğu insan bunu bilmez ama gamze aslında yanağınızdaki bir kasın ikiye ayrılması sonucu oluşur.

Kasın bu şekilde olması bir başarısızlık değil, sadece gelişim sırasında biyolojinin rastgele bir eylemidir.

Ama bu beni biraz ikiye bölünmüş gibi hissettiriyor; kalbim güvende olduğu kafesinde düzgünce oturuyor, ama parmaklıkların arkasından Beckett'ı izlerken, yanaklarım onun göremeyeceğini umduğum bir kızarıklıkla yanıyor ve beynim uyarılarla çığlık atıyor.

Bu da beni biraz başarısız yapıyor, çünkü kimseyle çıkmıyorum.

"İyi ki bu bir randevu değil." Kaşlarımı çatıyorum ve kendi içkimi almak için menüyü bırakıyorum.

"Sadece yeni bir arkadaş, diğerini teşekkür içkisi için dışarı çıkarıyor." Kadehini yere bırakmadan önce şerefe kaldırıyor, yeşil gözleriyle menüyü inceliyor. İşaret parmağıyla göremediğim bir şeye dokunuyor. "Sence biftek iyi midir?"

"Hayır."

Boğazında bir kahkaha düğümleniyor ve gözleri parlıyor. "Benim de şüphelerim var. Ama proteine ihtiyacım var."

"Tüm reformer pilatesleriniz için mi?" Soruyorum, sesim kuru.

"Evet, bunun için." Boğazını temizlemeden önce bir saniye beni inceledi. "Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Teşekkür ederim. Hastaneleri sevmiyorum. Çocukken oralarda çok zaman geçirdik. Kız kardeşimiz çocukluk kanseriydi. Lösemi. Altı yaşındayken teşhis konuldu ve neredeyse on yıl boyunca devam etti."

Dudaklarımı ısırarak nefes veriyorum. Böyle hikayelerden nefret ediyorum. Güzel ve ilham vericidirler, ancak bir çocuğun bu kadar özel bir şekilde şekillendirilmesinde, bir yetişkin olarak asla takip edemeyeceği bir yola girmesine neden olan bir şey vardır - ama bunu söylemiyorum. Onun yerine fısıldıyorum, "Özür dilerim."

"değil. Yani, Nathaniel'in doktor olmasını sağlayan şey bu. Ama sen bunu biliyorsun." Beckett omuz silkiyor ve birasından bir yudum daha alıyor.

Dudaklarım büzölüyor ve kaşlarım çatılıyor. "Neden? Bunu neden bileyim ki?"

Yutkunuyor, kafası karışmış görünüyor. "İkiniz de doktorsunuz. Bir nevi birlikte çalışıyorsunuz. Siz ikiniz Bilmiyorum, böyle asil bir mesleği sürdürme nedenlerinizi paylaşmıyor musunuz?"

Şimdi gülüyorum, inanamıyorum. "Mola odasında yaptığımız şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun? Daire şeklinde oturup umutlarımızı, hayallerimizi ve ilham kaynaklarımızı mı paylaşıyoruz?"

Başını geri çekiyor. "Neden olmasın? Eğitim kampında yaptığımız şey bu."

Ona düz bir bakış attım. "Gerçekten mi?"

"Hayır." Sırıttırıyor, başını kabinin viniline yaslıyor ve bir elini başının altına koyuyor. Diğer elini masanın üzerine bırakıyor, parmakları müzik eşliğinde yıpranmış ahşaba vuruyor. "Ciddiyim. Cerrah olmak istemene ne sebep oldu?"

Başka türlü asla takip edemeyeceğim, şekillendirildiğim ve kalıba döküldüğüm bir yol.

Ama ona bunu da söylemiyorum. Onun yerine burnumu kırıştırıyorum. "Çocukken *Operasyon* oyununda şaşırtıcı derecede iyiydim."

"Pekala, Dr. Roberts, sırlarınızı saklayabilirsiniz." Beckett bir dakika boyunca beni değerlendiriyor, eli hâlâ başının arkasını kavıyor. Bunun tek yaptığı kolundaki kasların keskin kenarlarını, pazusunun kıvrımını, belirgin bir trisepsin çıkıntısını ve o ellere bir harita çizen tüm o kordonları ve damarları vurgulamak.

Bana bakıyor ve beni tanımıyor, ama sanki tanıyabilirmiş gibi hissediyorum - hayal edebileceğimizden daha fazla ortak noktamız olabileirmiş gibi.

"Bugün ameliyat sonrası iyileşme katında futbol taraftarları bol olmadığı için üzgünüm," diye geçiriyorum.

"Sorun değil. Hoş bir sürpriz oldu. Nathaniel yüzünden pediatri ve onkolojiye gitmem gerekiyordu ama ..." Bana hüzünlü bir gülümseme fırlatmadan önce çenesini ovuşturuyor. "Muhtemelen bu odadaki herkesin toplamından daha yüksek bir IQ'ya sahipsin, bu yüzden neden takılmak için en sevdiğim yerin orası olmayacağını çıkarabileceğine eminim."

"Kız kardeşin iyi mi?" Başımı eğerek soruyorum.

Beckett usulca gülümseyerek başını sallıyor. Cebinden telefonunu çıkarıp ekranı bana doğru çeviriyor. Fotoğraf aydınlanıyor ve Beckett ile Dr. Davis'i gösteriyor; her ikisi de kollarını güzel bir esmerin omuzlarına dolamış, yanan mumlarla dolu bir pastanın üzerinde gülümsüyorlar. "Sarah iyi. Bu yıl yirmi altı yaşına girdi. Yaklaşık on yıldır remisyonda. Bağışıklık sistemi biraz çökmüş durumda ama çoğunlukla iyi."

"Gözleriniz aynı." Bakışlarımı ona çeviriyorum, ağzımın kenarlarında minik bir gülümseme daha beliriyor. Mutlu sonlara olan sevgim ironik, zira ailemin başına gelenlere ağıt yakmaktan kendimi alamıyorum. Ama umarım onunki engelsizdir. "İyi olmasına sevindim."

"Ben de." Telefonu ona doğru çeviriyor ve telefonunu cebine koymadan önce resme bakarken dudakları bir gülümsemenin hayaleti gibi seğiriyor.

Kız kardeşini seviyor, tıpkı benim sevdiğim gibi.

Ve benimki haklı olabilir. Bazı şeyleri biraz fazla hissediyor olabilirim. Size acı veren bir yerde yaşamaya ya da var olmaya zorlanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve ben bu seçimi isteyerek yapmış olabilirim, ama o .

Beckett'a hastanede çobanlık yapacak vaktim olmasa da yine de teklif ediyorum.

"İstersen geri gelebilirsin." Başımı vinil kabine yaslayıp biramdan bir yudum alıyorum. "Ne yazık ki Jer muhtemelen yarın taburcu olacak ama bu hafta içinde senin tarafına çekmeye çalışacağın yepyeni bir hasta kadrom olacak."

"Öyle mi?" Beckett'ın kaşları birbirine yaklaşıyor ve öne doğru eğilerek avuçlarını masaya bırakıyor. "Pekâlâ. Bunu kabul edebilirim. Ortalamalar kanunu, değil mi? Hayranlarımdan biri mutlaka senin masana düşer."

Başımı eğiyorum. "Bunun nasıl işlediğinden emin değilim ama tabii. Bu şekilde devam edeceğiz. Eğer geri gelmeye devam edersen bana hafta sonuna kadar süre ver. Bakalım şefimle görüşebilecek miyim?"

Başını sallıyor, yine sırtıyor. "Şefin. Koçun gibi bir şey mi?"

"Hayır." Birama doğru homurdandım. Sanırım çok yoruldum. Bu bile değil

komik ama yanaklarım gülümsemekten yanmaya başladı.

"Ah, şey." Omuz silkiyor. "Koçum Çarşamba günü düzenli antrenmanlarımdan birini denetlemek istiyor, bu yüzden zaman değişti. Genelde geldiği bir şey değil, o yüzden bu haftanın ilerleyen günleri benim için uygun."

Bir soru sormak üzereyim çünkü kasıtlı bir cehaletten ya da popüler bir şeyin çok üstünde olma çabasından değil, futbol hakkında hiçbir şey bilmiyorum, sadece çok fazla zamanım yok.

Ama sunucumuz geri geliyor, beklenti içinde gülümsüyor.

Beckett tekrar menüye bakıyor ve parmaklarını şıklatarak menüye dokunuyor. "Siktir et, biftek alacağım."

Bana bakıyor ve göz kırpmıyor, sanki gerçek hayatta birinin gördüğü en güzel insanlardan biri olduğunun farkında değilmiş gibi.

Sunucu bana bakıyor, kalemi defterinin üzerinde duruyor.

Menüye hiç bakmamıştım. Kafamı kabine bastırdım ve elimi salladım. "Sanırım ben de biftek alacağım."

Beckett avucunu kaldırıyor. "Proteinin şerefine."

Gözlerimi deviriyorum ama elini kendi elimle birleştiriyorum. "Proteine."

Bana gülümsüyor ve bu gerçek gibi geliyor, sanki kasları kendilerine rağmen yukarı doğru seçirmiş gibi. Sanki beyni tüm nöronlarını ateşleyerek ona bunun güzel, güvenli, mutlu bir an olduğunu söylüyordu. Rahatlayabileceğini.

Ben de gülümsüyorum ve bu da gerçek gibi geliyor.

Beckett

Biftek iyi değildi ve protein muhtemelen risk almaya değmezdi.

Greer kendi lokmasından iki ısırık aldıktan sonra burnunu kırıştırarak tabağı kenara itti.

Ama şirket güzeldi.

Biriyle geçen sezondan, tüm memlerle, TikTok'larla, genel ulusal nefretle nasıl başa çıktığımdan, bir zihinsel performans danışmanıya çalışıp çalışmadığımdan ve bu sezon için stratejimin ne olduğundan bir şey hakkında konuşmak canlandırıcıydı.

Bana futbol hakkında hiçbir şey sormadı, çoğunlukla sadece beni dinledi. Ve kesinlikle çok fazla konuştum, ama gerçekten çok uzun bir sonra tekrar bütün, gerçek bir insan olduğumu hissettim.

Yaprakları dökülmüş, esintiyle havalanan ve sanki sonbahara hazırmış gibi görünen ağaçlar, sokağında sıralanan iki katlı bungalovların çoğunu gizliyor.

"Bu benim." Az ilerideki bir tanesini işaret ediyor. Sundurmanın etrafını saran geniş, beyaz ahşap kemerler dışında diğerleriyle neredeyse aynı.

Başımı sallayıp kaldırımın kenarına yanaşıyorum. "Güzel yermiş."

"Ah, teşekkürler." Greer, kapının yanındaki pirinç bir aplike monte edilmiş tek bir ışıkla aydınlatılan verandasına bakıyor. "Sadece kiralık."

Ama güzel. Ferah. Çok sayıda çıplak tuğla, harika bir mutfak ve banyo. Arka tarafta büyük bir balkon var ve mahremiyet sağlıyor."

"Geniş ve özel? Daha ne isteyebilirsin ki?" Ona alaycı bir sırıtış attım ve kamyoneti park ettim.

Bana düz bir bakış attı. "Doğu yakasında bunlardan daha çok var. Nerede oturuyorsunuz? Yonge ve Eglinton'da mı?"

"Ah." Göğsümü sıkıyorum. "Bilmeni isterim ki, ben batı yakasında yaşıyorum."

Ondan alaycı bir soluk geliyor ve yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor. "Oh? Sen gizliden gizliye büyük, gevrek bir hipster mısın? Bu devasa benzinli kamyonla ne yapıyorsun?"

Kaşlarımı kaldırıyorum ve çenemle onaylamayan bir hareket yapıyorum. "Hayır, sadece sahaya yakın."

"Pekala." Greer kapıya dönmeden önce başını eğip beni inceliyor. "Yemek için teşekkür ederim. Her ne kadar E. coli konusunda endişelenmek için haklı sebeplerimiz olduğunu düşünsem de."

"İyi ki doktorluk lisansın var." Ellerimi geri götürüyorum. Gerçekten gitmesini istemiyorum. Artık yalnız kalmakta iyi değilim. "Bekle, numaranı alabilir miyim?"

"Numaramı mı soruyorsun?" diye dönüp tekrarlıyor, sesi donuk ve gözleri keskin.

Telefonumu cebimden çıkarmadan önce ellerimi kaldırıyorum. "Sadece iş için. Hastaneye gelebileceğimi düşündüğümde sana mesaj atarım ve koordine olmaya çalışırız?"

"Sadece iş için," diye kabul ediyor ve uzattığım elimden telefonumu alıyor. Parmakları ekranda geziniyor ve bana geri verdiğinde kaşları kalkıyor. "Al bakalım. İstenmeyen tıbbi tavsiyeler vermiyorum ve ağrı kesici ya da sakinleştirici reçeteleri yazmıyorum, o yüzden zahmet etmeyin."

"Bunun için bir takım doktorum var." Telefonu kaldırıyorum. "Sana mesaj atarım."

Greer başını eğiyor ve at kuyruğu omzuna düşüyor. Burnu kırışıyor ama bu kez hoşnutsuzluktan değil. "Ama kendinizi geceleri uyanık yatarken bulursanız, beklentilerinizin altında ezilirseniz

Şehri ve sporseverleri umursamayan, sizden nefret etmeyen biriyle konuşmak istiyorsanız, bu da iş sayılır."

Yüzümde bir sırıtış beliriyor ve bu nefret etmeye başladığım sırıtış değil. Eskiden her zaman yaptığımı düşündüğüm bir sırıtış. "Bana masal anlatmak ister misin?"

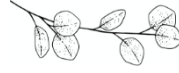
"Hayır, bu konuda berbat olurum." Bir dakika daha bana baktı ve sonunda kapıyı açıp kamyonetten atladı. "İyi geceler, Beckett."

"İyi geceler, Dr. Roberts." Öne doğru eğilip kapının kolunu tutmak üzereyken arkasını dönüp bana gözlerini deviriyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

Potansiyel bir davetsiz misafirin muhtemelen ondan korkması gerekmesine rağmen, güvenli bir şekilde içeri girdiğinden emin olmak için bekleyip izliyorum.

Ama sanırım onu izlemek için biraz daha bekleyebilirim çünkü düşündüğü kadar kötü biri değil - aslında oldukça düşünceli ve aslında oldukça güzel.

Saçında safra falan.

"Tekrar. Bu sefer altmış metre."

Koç Taylor'ın sesi sahayı keser ve ekipman yöneticilerinden biri koşarak son topun 3 metre gerisine başka bir top yerleştirir.

Adalelerim yanıyor. Atıcılar genelde terlemez ama ben son iki saattir bu boş antrenman sahasında, özellikle bunaltıcı Ağustos güneşi altında terliyorum. Benden kaç vuruş yapmamı istediğinin sayısını unuttum, her biri giderek daha geriye gidiyor ve içimden bir ses daha önce vurduğum rekor kıran 67 yardaya geri dönmeye çalıştığını söylüyor - sadece önemli olduğunda değil.

"Cuma sabahı başlama vuruşları için ona ihtiyacım var. Lanet bacaklarını öldürmeyin," diye sesleniyor Darren kenardan. Sesi daha keskin

patronuyla konuşurken olmalı, ama teknik olarak beni yönetiyor. Koç Taylor değil.

"Sonuncusu o zaman, Davis." Koç Taylor'ın kaşları kalkıyor ve sehpanın üzerinde zararsız bir şekilde duran topa bakıyor. Sıraya girmeye başlamadan önce beni durdurmak için elini kaldırıyor ve ekipman müdürünün dikkatini çekmek için ıslık çalarak onu sahaya geri çağırıyor. "67 yardaya taşıyın."

"Bu gerçekten gerekli mi?" Darren yine araya giriyor. Parmak eklemlerinin beyazlığını panosunu tutarken buradan görebiliyorum. "İhtiyacımız olan son şey onun" -sözlerini bana başparmağını sallayarak noktılıyor- "daha sezon başlamadan güvenini kaybetmesi. Rekor kırdı, bunu gördük. Bırak artık."

Koç Taylor'ın dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor, burun delikleri açılıyor. Ama Darren'ı muhtemelen azarlaması gereken şekilde azarlayamadan ve onlar benim hakkımda sanki burada değilmişim gibi konuşmaya devam edemeden önce, ekipman müdürünü 67 yard çizgisine kadar takip ediyorum. "Yapabilirim."

"Gördünüz mü?" Koç Taylor omuzlarını kaldırdıktan sonra ellerini sadece koçların yapabildiği o garip ve keskin şekilde çırpıyor. "Görelim o zaman, Davis."

Aslında bunu yapabileceğimden emin değilim. En azından bu halimle. Diğer versiyonum - o her kimse, çünkü günün sonunda bu kadar kolay bir şekilde bir hiç haline geldiyse gerçek bir insan olduğundan emin değilim - kendinden oldukça emin olurdu.

Geçen yılki maçta vuruş için ayağa kalktığı anda kendinden oldukça emindi. Ama ayağım temas ettiği anda yanlış olduğunu anladım.

Bunu çok düşündüm ve şimdi de düşünüyorum, bacağımı sallarken ve beni saatlerce buz banyosunda tutacak kaçınılmaz krampı geciktirmeye çalışmak için yumruğumu dörtlüme vururken. Yaklaşımında nerede yanlış yaptığımdan emin değilim, her zaman yaptığım şeyi yaptım.

Ama bunu düşünmüyorum.

Ayağım bağlandığında iyi hissettiriyor. Yeterince uzağa gidiyor. Ama sadece kapalı. İçeri girmeden önce dikmelere çarpıyor.

"Ölü top." Koç Taylor ellerini tekrar çırpıyor.

Bunun ölü bir top olduğunu biliyorum. İçimden ona bir tekme daha atmak ya da en azından siktirip gitmesini söylemek geliyor ama yaşlı Beckett Davis iyi ve güvenilir olmak üzerine bir kariyer yaptı, ben de onun yerine yüzümü ovuyorum.

Bir omzumu kaldırarak sırtıyorum. "Yine de tekme yeterince ileri gitti."

Gözlerini bana dikti ve Darren bugünlük işimin bittiğini, çünkü gelecek hafta sezon öncesi başlamadan önce bir kasımı yırtarsam kimseye faydam olmayacağını tekrar bağırmaya başladı.

Zaten kimseye faydam yok ama bunu söylemiyorum.

"Tanrım, Darren, işi bitti. Onunla birkaç dakika konuşmam lazım. Oyuncularımdan biriyle konuşmam senin için sorun olur mu?"

Darren'ın kaçınılmaz olarak kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçışını izlemek için dönmüyorum. Yüzümü tekrar fırçalıyorum ve Koç Taylor'a doğru yürüyorum, her adımda yüzümde oluşan burkulmayı gizlemek için elimi çeneme sıkıca .

Gözleri uyluklarıma kaydı, güneşin parlak ışığı altında dört kasım seçiliyordu.

Yutkunuyorum, nefes veriyorum ve bahaneler üretmeye başlamaya hazırım. "Tekmeyi atabilirim, çünkü-"

"Tekmeyi atabileceğini biliyorum, Davis." Başını sert bir şekilde sallayarak sözümü kesti. "Senin rekor kırmak istediğin kadar ben de senin rekor kırmanı istiyorum. Ama konu bu değil. Üniversitede Pat Perez'le mi oynadın?"

"Uh, evet. Ben oyun kurucuyken o benim oyun kurucumdu. Ben şut atmaya başladıktan sonra transfer oldu." O zamanlar sadece iyi bir oyun kurucu olmaktan gayet memnundum. Daha fazlası değil. Daha azı değil. Gerçek bir potansiyel . Çok fazla şeyle geçen bir hayattan sonra gerçek bir baskı yok.

Koç Taylor çenesini ovuşturarak başını sallıyor. "Onun için Diggs'i takas edeceğiz. Love yakında emekli olacak ve Diggs yeterince uygun bir QB2 değil."

"Oh." Omuz silkiyorum. Diggs'le iyi geçiniyorum -hoşuma gitmese de herkesle iyi geçiniyorum- ama o haklı. Love'ın pasları ya da soyunma odasındaki liderliği onun su dökemez. "Bu akıllıca. Pat yedek kalmak için fazla yetenekli. Küçüklüğünden beri şanssızdı.

draft edildi. Her zaman bir veteranın altında kaldı ve gerçekten parlama şansı bulamadı."

"Aynı fikirdeyim. Kendine verdiğin değerden daha zekisin." Koç Taylor bir elini omzuma koyuyor, sanki böyle bir takım oyuncusu olduğum için beni alkışlayacakmış gibi, ama bırakmıyor. Eli orada öylece duruyor, sanki benim için bir baba figürüymüş ve bana bilgece bir tavsiye vermek üzereymiş gibi. "Sana daha önce de atmıştı. Onunla bazı rotalarda yürürsen ben ve diğer herkes çok memnun oluruz. Ama aptalca bir şey yapma. Şu anda boşta olabilirsin ama o bacaklar önümüzdeki üç yıl içinde yirmi beş milyon değerinde."

Beni bir hiçken, nihayet nefes alabildiğim, bir şeyler yapabildiğim ve bunu gerçekten umursamadığım ve gerçekten önemli olmadığı zamanlarda tanıyan biriyle rotalar koşmak bana çekici gelmiyor. Sezon başlamadan önce zamanımı böyle geçirmek istemiyorum. Ama Beckett Davis bir takım oyuncusu.

"Tabii, ." Sesim bana bile sahte geliyor.

Bu sefer omzuma vuruyor ve beni işaret ederek geri geri yürümeye başlıyor, beni antrenman sahasında bir başka başarısızlıkla baş başa bırakıyor. "Bir daha asla bacaklarını bu şekilde öldürme."

Sanki seçme şansım varmış gibi konuşuyor. Ama herhangi bir konuda seçme şansım olduğundan pek emin değilim.

Greer

"Şu lanet karın kaslarına bakın!" Stella ıslık çalıyor, menüsüyle kendini yelpazeliyor ve telefonunu gürültülü bir takırtıyla masaya bırakıyor.

Neredeyse bağılıyor ama bu o. Çocukluğundan beri insanların ne düşündüğünü ya da ne kadar yer kapladığını pek umursamıyor.

Biz, kapıyı temkinli bir şekilde açtığınız, köşeden baktığınız ve her şeyin yolunda gideceğini umduğunuz, dua ettiğiniz ya da parmaklarınızı çaprazladığınız o evlerden birinde büyüdük.

O ortamda çiçek açtı. Yapraklarını açtı, köklerini saldı ve etrafındaki diğer her şeye lanet olsun dedi.

Stella büyüdü. Ben küçüldüm.

Psikiyatristim bana bunun yaygın olduğunu söyledi - çocuklar ya dışa vurur ya da içselleştirir. Stella'nın yaptığı illa ki dışa vurmak değildi. Ama kendini ortaya koyuyor, yer kaplıyor ve bir çocuğun yapması gereken her şeyi yapıyordu.

İçime döndüm, hayatımı kurtarmak için sınır koyamadım ve daha çocukken yetişkin olmaya çalıştım.

"Kimden bahsediyorsun sen?" Gözlerim kendi menümden kız kardeşime kayıyor. Hala kendini yelpazeliyor ve ağır halkalı bir parmağı uzanıp telefonunu işaret ediyor.

Stella dramatik bir şekilde sandalyesinde geriye doğru yığılmadan önce menüsünü bıraktı. "Futbol yıldızınız."

"Cash, sen neden ?" Sanki bu tiyatroyu bir şekilde kesecekmiş gibi çocukluk lakabını söylüyorum ve öne doğru uzanıyorum, telefonunu bana doğru çeviriyor, ekrana dokunarak tekrar yanmasını sağlıyorum.

Onu tanımam bir dakikamı alıyor ama bu Beckett'in bir fotoğrafı. Gömleksiz, şapkası arkaya dönük, teni bronzlaşmış ve yaz güneşinin altında neredeyse parlıyor, bir teknenin dümeninin arkasında duruyor.

Haksız da sayılmaz. Karın ve eğik kas yığınları gövdesi boyunca sırtlar ve vadiler çiziyor.

Ama o benim futbol yıldızım değil.

"O benim futbol yıldızım değil." Telefonu masanın öbür ucuna itiyorum ve menüme bakıyorum.

Açlıktan ölüyorum. Beckett dün gece beni bıraktıktan sonra yemek yiyemeyecek kadar yorgundum ve barda işi bırakmadan önce yaklaşık iki ısırik vasat altı biftek yemiştım. E. coli konusunda ciddiye dim.

"Oh, yani ona hastane asansöründe rastladın, ona bir iyilik yaptın ve o da seni akşam yemeğine götürmek için mi bekliyordu?" Stella elini masaya vuruyor, gözleri kocaman ve beklenti içinde.

Gözlerimi deviriyorum ve kahvemden yavaşça bir yudum alıyorum, masaların etrafına doluşmuş ailelere, kabinlerde birbirine sokulmuş çiftlere ve restoranın övündüğü meşhur dipsiz mimoza anlaşmasının tadını çıkaran kız gruplarına bakıyorum.

Stella sabırsızlıkla parmaklarına vuruyor.

Ona düz bir bakış attım. "Kardeşi hastanede çalışıyor. O kadar da garip değil. Orada gönüllülük yapıyor. Geçen sezon olanlarla ilgili bir şey mi?"

Parmaklarını şıklatıyor, kahvesinden bir yudum almak için duraklıyor.

Saçları yüzünün etrafına ve ensesine doğru kıvrılıyor, gelişigüzel topuzdan kurtulmuşlar. Kardeşler her zaman birbirine benzemez, ama bazen ona bakınca

Stella aynaya bakmak gibi, benim daha özgür bir yansımasına.

Benim koyu kahverengi saçlarıma karşılık o açık renk kumral saçlara ve dünyadaki tüm güzellikleri yansıtan yeşim taşı gözlere sahip. Her iki ebeveynimizden de bize miras kalan aynı soluk ten. Ama babamıza o annemize çekmiş. Ben de koyu renk saçları ve orman gözlerini ondan almışım.

Stella elindeki fincanı hiç umursamadan masaya bırakıyor. Fincan devrilmenin eşiğinde; kahve damlacıkları kenarından fırlayıp kaçıyor ve zaten yıpranmış olan menüsünün üzerine sıçırıyor.

"Evet, çok ama çok önemli bir vuruşu kaçırdı." Komplocu bir tavırla öne doğru eğilmeden önce parmaklarını tekrar şıklatıyor. "Sen bana yemek yediğini söyledikten sonra araştırdım. YouTube'da görmek ister misin? TikTok? O zamandan beri çok talihsiz memlerin ve düzenlemelerin kaynağı oldu."

Dudaklarım geri çekildi. Daha az görmek istediğim bir şey hayal edemiyorum. "Hayır, teşekkür ederim Stella. Bunu neden izlemek istediğinden de emin değilim - birinin alenen aşağılanması ve acı çekmesinin kaynağı?"

"Tüm bunlar kamuya mal olmuş bir olmanın getirdiği şeyler değil mi?"

Başımı sallıyorum, ölçülü bir nefes alıyorum ve tekrar menüme bakıyorum. Belki de Beckett'le tanıştığım içindir - onun oksijen alıp karbondioksit veren ve bir şeyler hisseden gerçek, yaşayan bir insan olduğunu bildiğim içindir. Benim için gerçekten var olmayan pikseli bir yabancı değil.

"Bu birdenbire her şeyi düzeltir mi? O yolun kenarında akbabaların olgun leş değil. Sporla ilgili anlamadığım şey de bu," diye mırıldanıyorum, tekrar kız kardeşime bakarak. "Bir takımın kupa kazanması için tüm beklentilerinizi, umutlarınızı ve hayallerinizi tek bir kişiye yüklemek haksızlık gibi görünüyor. Günün sonunda o da senin gibi bir insan; yanılabilir, hata yapabilir ve bilirsin işte, hissedebilir?"

"Spor insanları bir araya getirir." Stella çenesini yukarı kaldırıyor.

"Oh, özür dilerim. Futbol bilgini olduğun bölümü kaçırmış olmalıyım."

Gözlerini deviriyor, menümü elimden alıp kendi menüsünün üstüne koyuyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Anlıyorum ve insanları bir araya getirmek güzel bir şey olabilir. Sadece diyorum, bence insanlar bir araya gelemediği için acı çekmesi adil değil."

hayal kırıklığına uğradım." Menüümü geri aldım. Daha bitirmemiştim. "Ve acı çeken insanlardan bahsetmişken, eğer babamın evindeyseniz, lütfen ilaçlarını kontrol etmeyi unutmayın. Geçen günkü gibi azalamaz. Eğer bir dozu atlarsa-"

Stella başını geriye doğru eğiyor, abartılı, tiz bir inilti çıkıyor. "Bu davranış akut redde, kronik nakil hasarına ve nihayetinde başarısızlığa yol açabilir. Biliyorum. Sanki bu konuşmayı daha önce duymuş gibiyim. Doktorluk lisansım olmayabilir ama aptal değilim. Bir dozu bile kaçıramayacağını biliyorum."

Başımı geri çekip kardeşime göz kırpıyorum. "Aptal olduğumu düşünmüyorum Stella, öyle yapmaya çalışmıyordum, sadece ihtiyacı olan tek şeyin bu olduğundan emin olmak istiyorum."

Başını yana eğiyor ve yanağının iç kısmını çiğniyor. Sesi ancak bir fısıltı ve dakikalar önce içinden taştan hayatın sadece bir gölgesi. "Bunun sana neye mal olduğunu biliyorum."

Yutkunuyorum, dudaklarımı ısııyorum. Bundan nefret ediyorum. Bu kadar sönük görünmesinden nefret ediyorum. Yaşanan bu şeyin bunca yıl sonra hayatımızda bu yer kaplamasından nefret ediyorum. Bu konuşmayı yapmak istemiyorum - tekrar değil, burada değil. "Stella-"

"Hanımlar, çok özür dilerim." Sunucumuz masamızın önünde durdu, nefes nefese kalmış gibi bir avucunu göğsüne bastırdı, diğeri bir not defteri tutuyordu. Kalabalık restorana doğru sallıyor. "Gördüğünüz gibi çok yoğunuz. Sizi bir şeyle başlatabilir miyim?"

Stella hızla gözlerini kırıştırıyor, ikimizin arasına ve elindeki menüye bakıyor. "Ah, özür dilerim. Bakmadım bile. Bize birkaç dakika daha verebilir misiniz?"

Sunucunun ağzı bir dakika boyunca açılıp kapanıyor, sonra Stella'ya aceleyle başını sallıyor ve neredeyse koşarak bir sonraki masaya gidiyor.

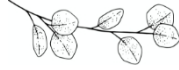
"Ne alacağımı bilmiyorum," diyorum, daha çok kendi kendime, ama Stella heyecanla alkışlıyor.

Tekrar ona bakıyorum ve yüzüne sinsî bir sırıtma yayılıyor. Grinch'e benziyor.

"Bence kahvaltıda Beckett Davis'in sikini sipariş etmelisin."

Bir omzumu silkmeden önce gözlerimi ona dikiyorum. "Dick'teki besin profilinin dengeli bir kahvaltı için yeterli olduğunu sanmıyorum ama öneriniz için teşekkür ederim."

Stella parlıyor ve başını geriye atmadan önce ağzı açık kalıyor. Gülüşü hayattan daha büyük, harika bir şey ve asla kurtulamadığım o büyük, çirkin, korkunç yük, düğümlerini gevşetiyor ve bana her şeyin ne için olduğunu hatırlatıyor.

Beckett sözüne sadık kalıyor ve özellikle kaybolmuş hissettiği zamanlarda iş dahil dememe rağmen -tella bunun yine kalbimin her yerde kanaması olduğunu söyledi- hastaneye gelmek için boş bir öğleden sonra bulana kadar bana mesaj atmıyor.

Dakik biri, hakkını vermeliyim. Ayaklarını lobideki sütunlardan birine dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yine sıradan bir şapka - bugün lacivert- başında öne doğru eğilmiş ve aşağı doğru çekilmiş, hâlâ nemli olan saçları kulaklarının etrafında ve ensesinde kıvrılıyor.

Merdivenlerden indiğimi görünce sırtarak sütunu tekmeliyor ve bana elini uzatıyor. "İyi günler, Dr. Roberts."

Burnumu kırıştırıp elini sıkmak için uzanıyorum. "Beckett. Merhaba. Bu artık yaptığımız bir şey mi?"

Sırıtiş yerinde duruyor ve ellerimiz sanki hiç tanışmamış yabancıarmışız gibi boşlukta bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Elini bırakmadan önce bir anlığına benimkini sıkıyor ve iki elini de keten şortunun ceplerine sokuyor. Şortu yukarı çekerek kaslı kalçasını bir santim daha ortaya çıkarıyor. "Kayıp el sıkışma zamanını telafi ediyorum."

Gözlerim tekrar ona dikildi. "Pardon?"

Beckett başını eğiyor. "Tanıştığımız ilk gün, Nathaniel'le sana elimi uzatmıştım ve sen elimi orada bırakmıştın."

"Oh." Göz kırpyorum. Bunu gerçekten düşünmemiştim. "Özür dilerim. Sanırım o gün kendi dünyamdaydım. Daha yeni bir çocuğun hasadını yapmıştım. Hiç hoş değiller."

"Sadece şaka yapıyordum. Bunun eğlenceli olduğu bir dünya hayal bile edemiyorum." Beni inceliyor ve sırtımdan önce ağzı yana doğru çekiliyor, sanki içimi görebiliyor ve göğsümde, saklamak için çok uğraştığım parmaklıkların ardında kalbimle birlikte yaşayan bu şeyi görüyor. "Kahveni nasıl alırsın?"

"Neden?" Burnumu kırıştırıyorum.

Beckett omuz silkiyor ve gömleğinin pamuğu, orada gerilen trapezius kaslarına çarpıyor. "Doktorların çok kahve içtiğini duydum. Bir dahaki sana bir tane getirebilirim diye düşündüm."

"Buna gerek yok." Ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve merdivenlerin yanındaki duvarda sıralanan asansör bölmesine doğru bir işaret yapıyorum. Kaşları çatılıyor ve bana ilk kez kayıp bir köpek yavrusunu hatırlatmıyor. "Sade olsun ama. Sadece sade kahve."

Başını sallıyor, şapkasını çıkarıyor ve elini hızla saçlarında gezdiriyor, bu sırada başını eğik tutuyor.

Onu daha önce tanıımıyordum ama neredeyse coşkulu, hayat dolu görünen birinin saklanmak zorunda olduğunu düşünen birine dönüştüğünü görmek bana inanılmaz derecede üzücü geliyor.

Bir adım attığında gözleri kapanır, aksi takdirde dolgun dudakları gerilir ve çenesinin hatları sıkılır.

İçgüdüsel olarak elimi uzatıp koluna doluyorum. "İyi misin?"

Beckett başını sallıyor ve bana tekrar gülümsüyor ama gergin bir gülümseme. "Koç bu hafta başında adalelerimi öldürdü. Ve bu sezon yeni bir dinamik kickoff düzeni var, bu yüzden özel takımlar koordinatörü Darren beni normalden yaklaşık bir buçuk saat daha fazla tuttu. Buraya zamanında gelebilmek için buz banyosunu atladım."

"Neden?"

Başını bir kez daha sallıyor, biraz kuşkulu. "Geç kalmak istemedim."

Gözlerimi ona diktim ve sonunda kolunu bıraktım. "Başka bir tarihe erteleyebilirdik. Senin için her şeyden önce gelir."

Beckett başını geriye doğru eğerek kahkahalarıyla yankılanan boğazının sütununu ortaya çıkarıyor. "Buna iş demen ne kadar hoş. Hayır. Menajerimi memnun etmek için sadece birkaç haftam var ve belki de

yüz göstererek kitleler. Normal sezon başladığında halkın karşısına çıkmayı bırakacağım."

Elleri hâlâ sıkıca ceplerinde ve dirseğini asansör bölmesine doğru uzatıyor.

Kollarımı kavuşturup onu izliyorum. "Kendini küçümseme ile olumsuzluk arasında fark vardır. Asistanlarımdan sadece birine tahammül , sizden de sadece birine tahammül edeceğim."

"Olumsuzluk mu?" Dramatik bir şekilde duraklıyor ve düğmeye basmadan önce bir elini göğsüne götürüyor. "Beckett Davis negatif değildir. Beckett Davis cana yakın bir güneş ışığıdır."

"Beckett Davis hep üçüncü şahıs ağzıyla mı konuşur? Çünkü ben de buna tahammül edemiyorum."

"Hayır. Ben sadece-" Çenesini ovuşturmadan önce bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Bazen gerçek bir insan olup olmadığımı merak ediyorum, musun? İnsanların hayatım boyunca üzerime yapıştırdığı tüm bu basmakalıp sıfatların ötesinde bir şey."

"Her zaman bu kadar filozof musun?" Başımı eğiyorum.

Asansörün sesi geliyor ama lobinin bitmek bilmeyen uğultusu ve gevezeliği arasında bunu duymak neredeyse imkânsız. Burası hastanenin en sevmediğim bölümlerinden biri - en gürültülü ve benim için en öngörülemez olanı.

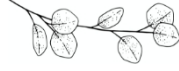
"Hayır. Beckett Davis felsefi değil." Bir sırıtma daha patlatıyor ve bunun gerçek olduğunu anlayabiliyorum. Gözlerinin kenarındaki çizgiler kırışıyor ve asansöre ilk benim binmemi işaret ediyor. "Beckett Davis hastaneleri gerçekten ama gerçekten sevmiyor."

Kapı kayarak kapandığında onu inceliyorum, sonraki sekiz kat boyunca bizi etkili bir şekilde içeriye hapsediyor. Asansörün aynalı yüzeyleri yansımalarımızı bozuyor: Beckett benden daha uzun boylu, ama başını geriye atıp tavana bakarken neredeyse imkansız bir şekilde gerilmiş, dikkatle nefes alıp veriyor.

Boynunu kıvrıyor ve bana sıkı bir gülümseme veriyor. Lobide gördüğüm gibi fiziksel bir acı olmasa da, yine de ileri uzanıp bileğini tutmama neden oluyor. "Bunu gerçekten yapmak zorunda mısınız?"

Gözleri elime kayıyor ve ben bırakmak için bir adım geri atacakken parmakları kısa bir süreliğine bileğimi sarıyor. Bana

Gözleriyle buluşmayan başka bir sırtış. "Evet, gerçekten, gerçekten istiyorum." "Tamam o zaman," diye fısıldıyorum ve ona küçük bir gülümseme sunuyorum. Bu gerçek ve ben Ciddiyim ve dünyayı sarsan ya da güzel ve harika bir şey olmamasına rağmen, sanırım bunu kullanabilir. "O zaman sizin için futboldan hoşlanan hastalarım olduğunu umalım."

"Bu tam bir fiyasko değildi." Beckett kollarını iki yana açmış, lobinin kapısından kaldırıma doğru geri geri yürüyor.

Güneş onun arkasında gökyüzünde alçalıyor, bulutlar ufukta yuvarlanırken pembe ve turuncuya dönüşüyor. Alacakaranlık bir battaniye gibi her şeyin üzerine çöküyor ve şehrin puslu havası donuk görünüyor.

Ama her şeyin güzel görünmesini sağlıyor. Beton bile güzel gösteriyor.

Beckett saatlerdir olmadığı kadar canlı görünüyor, sanki biri ona ve ailesine bu binaya benzemeyen bir binada olanlardan dolayı taşıdığı yükü ve ağırlığı omuzlarından alıp atmış gibi.

Aşağı inmeden önce şapkasını ters çevirdi ve personel soyunma odasının dışında çantamı almamı bekledi ve bence bu iyiye işaretti.

"Hayır." Başımı sallayarak onaylıyorum. "Tam bir fiyasko değil. Ama sanırım hastalardan çok personel üzerinde bir etki bıraktın. O adam ne dedi?"

"Adımı hiç duymamıştı," diye cevaplıyor Beckett, tüm yüzü gülümsemeyle aydınlanmış bir halde. "Bu ne kadar özgürleştiriciydi?"

"Bilemem." Kollarımı kavuşturuyorum. "Ama bence, anonimliği özgürleştirici buluyorsan belki de yanlış kariyeri seçmişsindir. Seninle tanıştığımdan beri seni dört reklam filminde falan gördüm."

Beckett parmaklarını esnetiyor ve sonunda ellerini indirip keten şortunun ceplerine sokuyor. "İşte böyle, buna bir

Tekrar kariyer. Bilmesem, beklemeye başladığını düşünürdüm. Hangi reklamlar? Umarım Gatorade'dir. Onda harika görünüyorum."

"Gerçekten söyleyemem." Dudaklarımı büzerek bir omzumu kaldırdım. Bu

Gatorade reklamı. Tamamını izlemedim, ama Stella bana gönderdi ve bir dakika ileri sarmamı, üstsüz olarak üzerine bir kova döktüğünü söyledi.

Gözleri irileşiyor ve başını salladıktan sonra bir dakikalığına geriye yatırıyor. Bana dönüp baktığında gülümsüyor ve gökyüzünün altında da çok güzel görünüyor. "Gatorade reklamını görseydin hatırlardın."

"Bilmiyorum, çok fazla reklam izliyorum," diye yine yalan söyledim. Televizyonla aram iyi değildir, okumayı tercih ederim.

Beckett bıkkın bir iniltiyle öne doğru eğilir. Çenesini sallayarak cebinden telefonunu çıkarıyor. "Bunu gördükten sonra asla eskisi gibi olamayacaksın." Duraklıyor ve beni işaret ediyor. "Seni uyarmadığımı söyleme."

Her şey bir anda olur, çoğu şeyin korkunç bir şekilde ters gittiği gibi.

Birkaç blok ötede sağımda bir yerde bir araba geri tepiyor. Solumda bir yerde sirenler çalmaya başlıyor. Ve Beckett başparmağıyla telefonunun ses düğmesine basarak benim alanıma giriyor.

Kan basıncım düşüyor ve görüşümün kenarları bulanıklaşıyor. Kalbimin göğsümden göğüs kafesime doğru baskı yaptığını hissediyorum. Sanırım kırılacak - beni hayatta tutması gereken o organ, o eski kırılmalardan ve kaburgalarımın kırıldığı diğer zamandan kalan o zayıf, eski çizgileri bulacak ve onları tekrar parçalayacak ve kendini kazığa oturtacak ve ben bu hastanenin dışında öleceğim.

Birçok şeyi çok belirgin bir şekilde duyuyorum - hiçbirisi gerçek değil ve hiçbirisi burada değil. Ama inanılmaz derecede gürültülüler.

Gözümü kırptım ve suyun altında olduğumu sandım.

Keskin bir nefes veriyorum ve göğüs kafesime dayıyorum. Belki göğsümden patladığında kalbimi elle hissedebilirim.

"Hayır." Bir adım geri atıyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. Parmaklarımı içeri ve dışarı doğru büküyorum. "Tramvaya yetişmem gerek."

"Ne?" Beckett kafası karışmış bir şekilde yukarı bakar. "Seni ben götürürüm. Kamyonum-"

"Hayır," diye tekrarlıyorum, şimdi başımı daha hararetle sallıyorum. Nefes alamıyorum.

"Greer, iyi misin?" Öne doğru adım atıyor ve ben onun endişeli görünebileceğini ve bunun hoş ve güzel görünebileceğini düşünüyorum. Ama gitmem gerekiyor.

Başımı tekrar sallıyorum. "Ben iyiyim. Sadece tramvaya yetişmem gerekiyor. Bir randevum vardı, unutmuşum."

Cevabını beklemiyorum ve sanırım bana mesaj atacağını söylüyor, de onaylamak için elimi başımın üzerine kaldırıyorum ve kaldırımda yürümeye devam ediyorum ama bu inanılmaz derecede zor çünkü su önlüklerimin arasından sızıyor ve tenime soğuk geliyor.

"Su gerçek değil," diye fısıldıyorum ve gerçek şeylere odaklanıyorum. Gün batımına. Önümdeki sokak lambasına tünemiş bir kuş. Ellerimin önlüğüme değdiği yerdeki hissi. Göğüs. Yıpranmışlar. Onları evden getirdim.

Metal kokusu alıyorum ama bunun da gerçek olmadığını biliyorum.

Bu kaldırım gerçek ve beni hastanenin yan tarafına, teslimatların açık nakliye bölümüne götürüyor. Sırtımı beton duvara yaslıyorum.

"Lütfen ... lütfen burada ol . ." Çantamı karıştırıyorum, parmaklarım eski makbuzların ve cüzdanımın derisinin üzerinde kayıyor. Ama sonra onu hissediyorum. Yıpranmış, buruşmuş kağıt küçük bir plastik şişenin üzerine düzeltilmiş.

Elim titriyor, şişeyi ağzıma götürüyorum ve dişlerimle kapağını çekiyorum.

Çantamda yaşadıkları süre boyunca toz ve tebeşirle kaplanmış küçük haplar dibinde yuvarlanıyor. Parmaklarım hâlâ titriyor ama bir tanesini çıkarıp dilimin altına yerleştiriyorum.

Başımı duvara yaslıyorum ve çözülürken gözlerimi kapatıyorum. Bacaklarımın üzerinde gittikçe yükselen suyun hissi kayboluyor; sadece önlüğümün pamuğunu hissediyorum.

Kalbim ve nefes alışım yavaşlıyor ve göz kırpiyorum. Buradayım ve orada değilim.

Ellerimin arasında tuttuğum açık hap şişesine dönüp bakıyorum. Sadece birkaç tane kalmış, bazıları kırılmış ya da yontulmuş çünkü çok eskiler ve reçeteyi takip etme zahmetine girmedim.

Her zaman babama ve kız kardeşime ilaçlarını son dakikaya bırakmamalarını söylüyorum ve onlar sadece bana bakan 1 mg Lorazepam gibi küçük haplar - ama sanırım bana başkalarına gösterdiğim nezaketi kendime de göstermemi söylüyorlar.

Beckett

Ailemin güzel bir banliyö evi var. Çılgınca bir şey değil - tepeleri ve havuzu olan geniş bir malikane ya da onun gibi bir şey değil.

Toronto'nun yirmi dakika kuzeyinde, şehre karışmaya başlayan bir banliyöde, her ev yanındakinin bir kopyası olmadan önce inşa edilmiş, bu yüzden biraz karakteri var - iki araba garajı, etrafı saran sundurma ve güzel cumbalı pencereler.

Onlara daha büyük, daha iyi bir şey almayı teklif ettim. Ama onlar bunu istediler. İki kez ipotek ettirdiler ve sanırım manevi değeri ağır bastı.

Sarah'nın hastalandığı ve iyileştiği, Nathaniel'in denklemler üzerinde çalıştığı ve bodrumdaki kimya setiyle sahte deneyler yaptığı ve babamın arka bahçede bana ilk kez top attığı yerd.

Kusmuk, kan, saç dökülmesi, kemoterapi ilaçlarının serumla verilmesi ve Nathaniel ile ikimizin de çok küçükken çoğu zaman yalnız bırakılmamızla ilgili tüm anılar olmasaydı, mükemmel ve güzel bir resim olurdu.

Şu anda her şey mükemmel. Kötü bir şey olduğunu asla anlayamazsınız - annem ve kız kardeşim büyük, kabarık battaniyelere sarılmış verandada otururken, babam pişirdiği bifteklerin başında nöbet tutuyor.

muhtemelen fazla pişecekti ve kardeşim arka bahçede bana gelişigüzel bir futbol topu fırlattı.

Bir bok atamıyor, ama ben yaşamak için yakalamıyorum, o yüzden sorun değil. "Çocuklarla nasıl gidiyor? Bir süredir seni buralarda görmedim.

ziyaret saatleri. Belki de diye düşündüm." Nathaniel kolunu geri çekti ve topu bıraktı. Korkunç bir şekilde sallanıyor ve yere çarpmasın diye yakalamak için birkaç adım ileri atıyorum.

Topu avuçluyorum ve kardeşime fırlatmadan önce kolumu birkaç kez geriye doğru sallıyorum. Öne doğru hamle yapıyor, kollarını iki yana açıyor, elleri tamamen bükülüyor, avuç içleri topu tutmadan tokatlıyor ve topu elinden kaçırıyor.

"Bu kadar katı olma. Ellerin daha gevşek olmalı." Çenemi çimlerin üzerinde duran topa doğru eğiyorum.

"Burada profesyonel olmaya çalışmıyorum. Ve son baktığımda, sen artık geniş bir alıcı değilsin." Nathaniel gözlerini deviriyor ama yine de topu almak için eğiliyor, saçları alına dökülüyor. Dirseğiyle geri itiyor, topu tekrar avuçluyor ve kolunu gereksiz yere geriye sarıyor. "Ama cidden, nerelerdeydin? Reklam dublörülüğünden vaz mı geçtin?"

"Bu bir gösteri değil," diye mırıldanıyorum, bir elimi kaldırıp onun sallantılı atışını havadan yakalıyorum. "Ben kaçmadım, yetişkinlerle takılıyordum. Greer beni de yanında götürüyor."

"Greer?" Nathaniel yüzü tekrar solmadan önce gözlerini kırptırır. "Dr. Roberts'tan bahsetmiyorsun değil mi?"

Başımı sallıyorum, topu havaya atıp ayağımın iç kısmıyla yakalıyorum. "Evet. İlk gün asansörde ona rastladım. Çocukların kamu algısı üzerinde bir etkisi olduğunu düşünmediğini söyledi, ben de onunla gittim. Birkaç gece önce onun vardiyasından sonra takıldık."

Geçen gece benden son sürat kaçmak ister gibi bir hali varken ayrıldıktan sonra iyi olup olmadığını sormak için mesaj attım ve aldığım tek cevap baş parmağımla onaylamak oldu. Mesajlaşmıyoruz -dediği gibi, sadece iş için- ve henüz hastaneye geri dönme fırsatım olmadı. Sezon öncesi yarın başlıyor ve tüm uyarılara rağmen, aşırı kullanımdan dolayı bir hamstring veya quadricep'i yırtmaya bu hafta olduğum kadar yaklaştığımı sanmıyorum.

Belki de gerçekten Gatorade reklamımı görmek istememiştir. "Neden?" Nathaniel neredeyse tıslayarak öne doğru eğildi ve Sesi fısıltıya dönüştü. "Korkunç biri."

"Seni duyamaz dostum." Gözlerimi büyütüyorum, tekrar vurup yakalıyorum. "Ve o korkutucu değil. Ya da kaba. En iyi ihtimalle huysuz."

"Dikenli mi? Dikenli mi?!" Sesi ikinci kez daha da yükseliyor. Başını sallıyor. "Ağlattığı on asistan aklıma geliyor."

Topu kardeşime atıyorum, o da bütün akşam olduğundan daha büyük bir ustalıklarla havadan kapıyor. "Bu gerçekten onun sesine benzemiyor."

İçinden yarı alay, yarı homurdanma gibi bir şey geliyor ve topu göğsüne bastırıyor. "O harika biri. İnanılmaz bir cerrah ama çok da korkunç. İstediklerine sorabilirsin. Geçen hafta ameliyattan sonra temizlenirken onunla on dakika kadar konuştum ve hayatımın en korkutucu on dakikasıydı."

"Peki sana karşı kötü müydü?" Top için elimi tekrar uzatıyorum ama o topu göğsüne daha sıkı bastırıyor. "Yoksa dikenli miydi?"

Nathaniel topu bana vermeden önce gözlerini kısıyor. "Hayır. Arkadaş canlısı diyebileceğim biri değildi ama o kadar da kötü değildi. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, bazen kısa boylu oluyor. Ve aniden ortaya çıkıyor. Ya da ameliyathanede olduğu gibi, görünüşe göre kimsenin şarkıyı değiştirmesine ya da çalma listesine dokunmasına izin vermiyor. Konsantre olduğunda insanların konuşmamasını tercih ediyor. konularda çok tuhaf."

"Huh." Omuz silktim. Geçen gece kesinlikle aniden gitmişti. Babam bizi çağırdığında ona topu tekrar atmak için kolumu geri çekmek üzereydim. Neredeyse pastoral bir çocukluktan bir sahne gibi - sağlıklı, sevimli. Gururlu babaları izlerken iki kardeş futbol topunu ileri geri paslaşıyor, anneleri ve kız kardeşleri birbirine sokulmuş sırlarını fısıldıyor.

Bizimkiler öyle görünmüyordu. Ailelerimiz hiç burada olmazdı. Ya da bile sadece bir tanesiydi ve hastanede Sarah ile nöbet değişimi yapıyorlardı. Evde kim varsa uyudu. Nathaniel'in tüm yemeğini ben yapardım, annemler hastanede olduğu için ona ben bakardım.

ve ne yaptığım ya da söylediğim hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen onunla matematik denklemleri çalıştım.

Anne ve babamızın evde olduğu nadir gecelerde, genellikle biri ağladığı için odalarında yalnız kalırlardı.

Eğer Sarah buradaysa -eğer hepimiz evdeyse- kesinlikle dışarıda oturmuyorduk çünkü hava onun için çok soğuktu ve çok çabuk yoruluyordu.

Bazen herkes yattıktan sonra buraya geliyor, kendi başıma rotalar çiziyor ya da topu olabildiğince yükseğe fırlatarak bahçenin farklı yerlerinden yakalama alıştırmaları yapıyordum.

Babam bize genişçe gülümsüyor ve çocukluğumuzdaki tüm o üzücü, yalnız şeylerin yaşandığı zamanlara kıyasla çok daha mutlu görünüyor. Daha mutlu bir adam, gözlerinin etrafında çizgiler var ama bunlar gülümseyecek ne kadar çok şeyi olduğunu anlatıyor, hayatın onu zamanından önce parçalara ayırmaya başladığı tüm yolları değil. Burada geçirdiği gecelerden dolayı daha tok bir mide, asla gerçekte olamadığı baba gibi davranmak.

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum, çünkü bu güzel bir manzara - babam iyileşmiş ve bütün. Tüm ailem iyileşmiş ve bütün.

Ama bazen aynaya baktığımda, aslında olduğu kişi değil, muhtemelen olması beklenen kişinin bir kabuğu olan bu kişiyi görüyorum ve her şey için çok mu geç oldu diye merak ediyorum.

Öne doğru uzanıyor ve Nathaniel'sağını karıştırıyor, sanki hâlâ evde koşturan bir çocukmuş gibi. Olacakları önceden biliyorum - uzanıp omzuma bir yumruk atacak.

Bunu bazen yapıyor. Bize hala çocukmuşuz gibi davranıyor, garip ve sevecen bir şekilde.

Eskiden kalçamdı, babacan bir at arabası denemesi gibi, ama bacaklarım milyonlar kazanmaya ve çocukluk kanserinin getirdiği yılların aile borcunu çözmeye başladığında bunu yapmayı bıraktı.

Yumruğu omzuma çarpıyor ve kız kardeşimin benim için çıkardığı sandalyeye eğilmeden önce kaşlarımı kaldırmaya gücüm yetiyor.

Sarah bana gülümsüyor, geniş, büyük ve güzel. Elimde değil ama uzanıp onun da saçlarını karıştırıyorum.

Sanırım bunu yapmam hoşuna gidiyor, yirmi altı yaşında rağmen; aşık ve tam teşekküllü bir yetişkin gibi bebek sahibi olmaya çalışıyor.

Ama hiçbir zaman ağabeyinin o bakmıyorken saçını çekiştirip kestiği ya da içine sakız sıkıştırdığı bir çocuk olamadı.

Saçlarının ya da peruklarının bozulmamış emin için orantısız miktarda zaman harcadım.

Sarah gözlerini kırptırıyor, battaniyeyi daha sıkı sararak arkasına yaslanmadan önce bir dakikalığına elime doğru eğiliyor. "Bu hafta işler nasıl gidiyor?"

"Birkaç gün içinde bundan iş olarak bahseden ikinci kişisin." Kuru bir sesle söylüyorum.

Başını yana eğip beni inceliyor. Sanki içimi görüyor ve bunun nasıl olabileceğinden her zaman emin değilim, benim için iyi ya da kötü, onun için bir şey olmama ihtiyaç duyan bu küçük kız olarak zamanda sıkışıp kalmışken.

Ama bana sanki benim için bir şey olmak istiyormuş gibi bakıyor ve ben bununla ne yapacağımı bilemiyorum.

"Bu senin işin," diye fısıldıyor Sarah usulca, dudakları yukarı doğru çekiliyor. Bir süre daha bakıyor, sonra burnunu kıvrıp masaya dönüyor ve gözlerini kardeşimize diyor. "Hastane nasıl?"

Nathaniel tek kaşını kaldırıyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bana biraz da zamanda hapsolmuş bir çocuk gibi görünüyor.

Neye benzediğimi merak ediyorum.

Omuz silkiyor, öne doğru uzanıyor ve babamızın masaya bıraktığı terli kovadan bir bira alıyor. "Güzel. Birlikte çalıştığım gerçekten harika çocuklar var. Geçen hafta sana bahsettiğim kız için yeni bir böbrek bulduk. Aslında Beckett'ın özel arkadaşı geldi ve onu ameliyat etti."

Sarah kaşlarını çatıyor ama o bir şey söyleyemeden annemiz öne doğru eğiliyor, çenesini avucuna indirip dirseğini masaya dayadığında tıpkı bizimkiler gibi yeşil gözleri neredeyse kafasından fırlayacak gibi oluyor. "Beckett'ın özel arkadaşı mı?"

Nathaniel birasından yudumlarken coşkuyla başını sallıyor. Acele edip konuşmaya çalışırken neredeyse boğulacak gibi oluyor. "Dr. Roberts. Kendisi bir organ nakli uzmanı. Beck'i kanatları altına aldı."

Annemiz gözlerini ona diyor, gözleri bana dönmeden önce tıpkı onunki gibi kızları düzelten özel küçük yıldızına. Bana hala bir annenin çocuğuna baktığı gibi, beni sevdiği gibi bakıyor, ama aynı şey değil.

Annem Sarah'ya gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi bakıyor, sanki onun için dünyadaki en değerli şeymiş gibi. Gökyüzünde gördüğü ve dünyanın sonuna kadar kovaladığı kayan bir yıldız.

Olması gerektiği gibi.

Nathaniel'e abartısız bir hürmetle bakıyor. Gülümsemesi yumuşuyor ve gözleri sulanıyor, sanki ayaklarına kapanacak ve hayatının geri kalanında Sarah gibi çocukları kurtardığı için ona teşekkür edecekmiş gibi.

Olması gerektiği gibi.

Bana sanki ona bir iyilik yapmışım gibi bakıyor. Onun için bir kapıyı açmışım, market reyonunda düşürdüğü bir şeyi almışım gibi. Bana minnettar ama benim değerimi gerçekten anlamıyor. Hayatını değiştirmek ya da şekillendirmek için ne yaptığımı. Sanki geleceği göremiyor ve o kapıyı onun için açık tutmamış olsaydım, tüm çantalarının saplarının kırılacağını ve satın alabilmek için çok çalıştığı her şeyin yerde paramparça olacağını bilmiyor. Gününden birkaç dakika ayıran o yabancıya teşekkür etmek için durmasaydı, marketten birkaç dakika erken çıkacaktı ve bir araba ona çarpacaktı ve bildiği hayat sona erecekti.

Bana bir şeymişim gibi bakıyor -hiçbir şey değil ama ne olduğundan tam olarak emin değil.

Olması gerektiği gibi.

Çünkü sanırım de kendime böyle bakıyorum -bir şeyim, hiçbir şey değil- ama ne olduğumdan da tam olarak emin değilim.

Şu anda bana sanki tüm bu olanlardan eğlenmiş gibi bakıyor. İyi niyetli. Ama bazen kuyusu acıyor.

"Öyle mi?" Annem burnunu kıvrarak gülümsüyor, önündeki şarap bardağını düşüren babama bakmaya bile tenezzül etmiyor. "Kim bu Dr. Roberts, Beck? Onunla ne zaman tanışacağız?"

"Onunla tanışmak istediğinden emin değilim anne." Nathaniel homurdanır, Sarah uzanmadan önce bir ayağını masaya vurarak bir dakika bekler

ve itip . "Seni çok korkuturdu."

Babam Nathaniel'in yanına bir sandalye çekiyor, beni ve bira kovasını işaret ediyor. Başımı sallıyorum. "Hayır. Sezon öncesi Cumartesi günü başlıyor. Yarın erkenden stadyumda olmam lazım. Ve o seni korkutup kaçırmaz. O sadece bir arkadaş, bana yardım ediyor." Nathaniel'e gözlerimi kısıyorum, masanın altından uzanıp bacaklarına tekme atasım geliyor. "Böyle şeyler söylemeyi bırak. O kötü biri değil. Son zamanlarda bana çoğu insandan daha iyi davranıyor."

Nathaniel başını geri çeker, annemiz söner, babamız birasından çok uzun bir yudum alarak garip görünür ve Sarah gözlerini kırpar.

Kimse bana benden nefret etmediğini söylemiyor. Sorun olmadığını. Bunun bir hata olduğunu, insanların hata yapmaya hakkı olduğunu ve hayatta olmanın güzelliğinin de bu olduğunu; bunun sadece bir tekme, sadece bir rekor, sadece aptal bir kupa ve sadece aptal bir oyun olduğunu.

Herkesin önünde küçük düşürüldüğüm için bana acıyormuş gibi bakıyorlar.

Dudağımı ısııyorum ve omuz silkiyorum, onlara sırtımdan önce sandalyemde geriye yaslanıyorum. "Gatorade reklamı yine de ezici."

Herkes bir anda hafifliyor, sanki duygularım onları ağırlaştırmak için ne yaptıysa, onların omuzlarından alınıp benim omuzlarıma yükleniyor.

Sanırım sandalyeye biraz gömülüyorum. Ama kimse fark etmiyor, çünkü yıllardır onlar için bir dağı taşıırken gülümsüyorum.

Annem bana küçük bir gülümseme verdikten sonra Sarah'ya dönüyor ve gerekmediği halde saçlarını tekrar kulağının arkasına sıkıştırmak için uzanıyor. "Uzman doktorda işler nasıl gitti?"

Ağır bir soru. Sarah, hiç sahip olamadığı çocukluğunu verebileceği bir bebeğe sahip olmaktan başka bir şey istemiyor, ancak kendi genetiğinden korktuğu için hamile kalmayı denemek için çok gergin - bu yüzden muhtemelen birden fazla tur için ücretsiz olması gereken bir şey için aptalca bir miktar para ödedim, böylece partneri Lily IVF yoluyla hamile kalmayı deneyebilirdi.

Sorun etmedim. Bunu yapabildiğim için mutluyum. Ama her başarısız embriyonun ona böyle hissettirmesinden ve de onu başarısızlığa uğratiyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyorum.

"Embriyolarımız bitti." Kız kardeşim yere bakıyor, hâlâ sarılı olduğu battaniyedeki gevşek bir dikişi karıştırıyor.

"Ah." Annemizin sesi düşüyor ve gözleri camlaşmaya başlıyor. , bir eli Sarah'nın omzunu buluyor, geri çekmeden önce parmakları orada geziniyor. Bana bakmadan önce duraklıyor, başparmaklarını içeri sokuyor ve zaten bir ömür boyu çiğ kalmış tırnak etlerini karıştırıyor. "Ama sorun değil. Her zaman başka bir turda tekrar deneme şansımız var."

Bana bakmıyor çünkü o oğluna bakan bir anne, içinden ve dışından umut ve çaresizlik akıyor.

Sanki kapıyı açık tutmamı istermiş gibi bana bakıyor. Düşürdüğü mısır gevreği kutusunu almam için.

Bana oğlu ya da kendisinden bir şeyler alınmış, yaşayan, nefes alan bir insanmışım gibi bakmıyor; bana başka bir iyiliğe ihtiyacı varmış gibi bakıyor.

Bunu yaptığım için mutluyum. Ben mutluyum. Bu aptal hayata ve bu aptal işe sahibim. Ama bazen, keşke sevdikleri gibi baksalar diyorum.

Keşke sorsalar. Ben de evet derdim.

Ama kız kardeşime bakıyorum, uzanıp saçlarını tekrar karıştırmadan önce dudaklarım yana doğru çekiliyor. "İstediğin kadar deneyebilirsin, Sarah."

Greer

"Bu tam *Grey's Anatomy*'ye göre, öyle değil mi?" Başparmağımı yıpranmış deri koltuğun dikişine gömüyorum, diğer elim boynuma gelişigüzel asılmış stetoskopla oynuyor. "Hayat kurtaran ameliyatlara yaptığım yerin birkaç kat yukarısında, öğle tatilimde terapi koltuğunda oturan ben mi?"

Rav başını eğiyor ve kalemini meşe panosunun kenarına vuruyor. Çok gösterişli. Bunu ona her seansta en az bir kez söylüyorum ve alt katta tuttuğumuz kırık plastik panolardan biriyle değiştirmeyi teklif ediyorum.

Bana gülümsüyor, kahverengi gözlerinin etrafındaki çizgiler kırışıyor ve bazen ne kadar coşkulu olduğuna bağlı olarak bir buklesi alnına düşebiliyor.

Ama şu anda coşkulu değil. Ağzını sıkı bir çizgi haline getiriyor ve bilerek kaşlarını kaldırıyor. "Saptırma, Greer."

Çenemi eğerek daha dik oturuyorum. "Burası benim iş yerim; bana Dr. Roberts demelisiniz."

"Oh?" Başını sallayarak sırtıyor. "Pekâlâ, Rav'dan 'a geri dönelim. Mardhani o zaman."

"Harika. Çok profesyonelce." Ona ince bir gülümseme veriyorum ve koltuğa geri gömülüyorum.

Bekler, bekleme konusunda harikadır.

Ama bugün ben kazandım, çünkü burun delikleri genişliyor ve bileğindeki saate . Sadece kırk beş dakikamız var. "Pekâlâ, Dr. Roberts. Söyleyin bana, bu hafta sıra dışı bir şey oldu mu? Arayıp seansınızı öne almışsınız."

"Bir kız en sevdiği ve meslektaşını bir görmek isteyemez mi?" Duraksıyorum, yere bakıp saatimi kontrol ediyorum. "Salı günü mü?"

Kalemime tekrar vuruyor. "O yapabilir, ama sen yapamazsın. Çıkar ağzındaki baklayı. Ben de yemeğe gitmek istiyorum."

Nefes alıyorum ve kız kardeşimi düşünüyorum. Benim gibi, bizim gibi insanların karşısında, böyle koltuklarda oturur hep. Sonsuz bir sabrı var ve sadece anlamaya çalışan ya da bir şeyleri çözmeye çalışan insanlarla oturmaktan çekinmiyor. yerde neden oturduklarını bile bilmeyen insanlarla.

Ama neden burada olduğumu biliyorum.

Ve Rav'a, zamanına, uzmanlığına, tıp alanına değer veriyorum. Gerçekten, gerçekten değer . Bu yüzden kanepesinin dikişlerini karıştırmayı bırakıyorum, ona kırıyorum ve konuşmadan önce bir omzumu silkiyorum.

İstemiyorum ama sesim çatlıyor. "Geçen gün tamamen sağlıklı bir gencin böbreğini aldım. Onu almam için bana izin verdiler. Anladığım kadarıyla zorlama yok. Kendi istekleriyle verdiler. Yıllarca kanser tedavisi gören kuzenleri daha iyi, daha kolay bir hayat yaşayabilsin diye. Buna ne diyorsunuz?"

Tıkırtılar kesilir ve burun delikleri açılır. Rav elindeki panoyu sandalyesinin koluna bırakır ve öne doğru eğilir, elleri dizlerini bulur. "Bence insanlar çok acımasız bir dünyada harika, cömert ve nazik olabilirler."

Başımı sallıyorum, alt dudağım büzülüyor ve tekrar göz kırpıyorum. Gözlerim yanıyor ve sağ göğüs kafesimin alt kısmında hayali bir sancı var. "Henüz tam anlamıyla yetişkin bile olmayan insanların organlarını almamız sizce adil mi?"

"Sen söyle." Rav ellerini kaldırıp bana doğru işaret ediyor. "Sen nakilci arkadaşsın. Ne düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğümü biliyorsun," diye fısıldıyorum.

Burnunun kenarını sıkıyor, iç çekiyor. Ama kızgın ya da sinirli değil, bunu bilecek kadar tanıyorum onu. Üzgün görünüyor. "Ne oldu?"

Bu gerçekten Greer hakkında mı? Bunu konuşmuştuk. Ne üzerinde çalışmak istediğini belirledik. Sınırlarını."

"Sınırlar," diye tekrarlıyorum. Ama kelime dilime ağır geliyor, sanki boğazımdan aşağı kayacak ve beklentilerinin ağırlığı altında beni boğacakmış gibi. Onu taklit ederek odanın içinde el kol hareketleri yapıyorum. "Hadi ama. Bunlarda ne kadar iyiyim? Etrafına bir bak. Tüm hayatımı ve yüz binlerce dolarımı, sahip olduğum aile görüntüsünü neredeyse yok eden bir şeye mi adadım?"

Rav'da çıldırtıcı bir sabır havası var, her zamanki gibi. Konuşmadan önce başını sallıyor, sözleri sessiz. "Sınırlar değişebilir ve ihtiyaç duyulduktan uzun süre sonra da oluşturulabilir. Sen hayat kurtarıyorsun Greer. Yaptığın şey bu. Tarihi yeniden yazmak istesen de istemesen de."

Keşke biri benimkini kurtarsaydı.

Bunu ona söylemiyorum çünkü yaşıyorum, nefes alıyorum ve bir bütünümlü ve bu da bir şey ifade ediyor. Onun yerine, geçen gün olanları anlatıyorum. "Birkaç gün önce çok kötü bir panik atak geçirdim. Dışarıdaydım, eminim güvenlik kameraya çekmiştir."

"Neden . . . ?"

"Sesler. Birkaç farklı ses. Bir araba geri tepti. Sirenler. Bir arkadaşım bana bu reklamı gösteriyordu ve eğildiğinde sesi açtı ve-"

"Bir arkadaş mı? Beckett Davis?"

Rav'a bakarken gözlerim doldu. "Evet. Nereden biliyorsun?"

Ellerini dizlerine bastırıp sandalyesinde arkasına yaslanmadan önce bana düz bir bakış atıyor. "Bu hastanedeki insanlar konuşur, Dr. Roberts. Burada bir tür halkla ilişkiler gönüllüsü imaj kurtarma kampanyası yürüttüğünü bilmeyen yok, vizitelerinizi yaparken sizinle birlikte görüldüğünü bilmeyen de yok."

Onu yavaşça alkışlamak istiyorum ama kendimi kötüden çok yorgun hissediyorum. "Dedikoducu hastane personeli varken kimin psikiyatri diplomasına ihtiyacı var ki?"

"Bana da birkaç yüz bin dolar kazandırabilirdi." Sırıtarak başıyla onaylıyor. "Üzerinde çalıştığımız şeyi yeniden mi gözden geçiriyorsun? Kendine öncelik vermek istediğin fikrini? Kendin için yaşamak?"

"Yeniden düşünmek mi? En seni görmeye gelmeme neden olan şeyi neden tekrar düşünüyüm ki?" Parmaklarım kanepenin koluna doğru seğiriyor.

"Belki de yalnızsındır." Omuz silkiyor, sanki bu önemsiz bir ifadeymiş ve birinin aşağılayıcı bulabileceği bir şey değilmiş gibi. "Söylediğin gibi, kendin için yaşama hedefinin peşinde koşarken son ilişkini bitirdin."

Dudaklarımı büzüyorum ve burun deliklerim açılıyor. "Ben yalnız değilim. Kız kardeşim var. Babam var. Kate ve Willa var."

Rav, Toronto'da bile yaşamayan iki aile üyemden ve en iyi iki arkadaşımın bahsetmemden etkilenmiş görünmüyor, bu yüzden kanepeye yaslanıp omuzlarımı düzeltiyorum. "Ve Beckett var. O benim arkadaşım."

"Öyle mi?" Rav kollarını kavuşturuyor, sandalyede arkasına yaslanırken eğlenmiş görünüyor. Pek de profesyonel bir poz gibi gelmiyor ve içimden panosunu alıp vurmak geliyor. Ama başını eğiyor ve devam ediyor. "Near Miss süperstarı senin arkadaşın mı?"

"Neredeyse ıskalamak mı?"

"Medyada ona böyle diyorlar. İnternette." Rav beni inceliyor, sanki bir tepki bekliyor ve ona bir tepki vermek istemiyorum - burnum kırılsa da, midem düğümlense de ve sanırım bunu duyduğumda kalbim acıyor. "Beckett 'Near Miss' Davis."

"Bu oldukça zalimce," diye fısıldıyorum.

Rav başını sallıyor, parmakları bükülüyor ve pazusuna vuruyor. "Katılıyorum. Eğer o senin arkadaşınsa, onun önünde panik atak geçirdiğinden beri onunla konuştun mu? Yoksa kaçtın ve o zamandan beri tüm temaslardan kaçındın mı?"

Cevap vererek onu tatmin etmiyorum, çünkü ikimiz de haklı olduğumu biliyoruz.

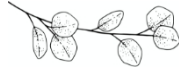
Sessizlik tekrar çöküyor ve Rav bekliyor. Parmakları ara sıra koluna vuruyor. Gözleri sehpanın üzerindeki saate bakar, sonunda nefes verir. "Şu son on beş dakikada beni yine alt ettin Greer. Bu yüzden seni kendi kendine bulmanı umduğum bazı veda sözleriyle baş başa bırakıyorum: Kendini korumak için sınırlar koymak ile yalnız kalmak arasında fark vardır."

Ağzım öfkeyle açıldı. Ne söylemek üzere olduğumdan emin değilim. Ben de bu kelimelerin verdiği hissi sevmiyorum. Eve çok yakınlar

-Sağ göğüs kafesimin altındaki o hayali ağrıya dokunuyorlar ve vücudumun onarmak için çok çalıştığı kemikleri çatlatıyorlar.

Ama telefonum çalmaya başladı. Aşağı baktım. Bu bir acil durum sayfası. Sanki seans zaten bitmeyecekmiş gibi muzaffer ve haklı bir edayla havaya kaldırıyorum. "Gitmem gerekiyor."

"Öyle." Rav tekrar öne eğildi ve terk edilmiş panosunu almadan önce kaşlarını bana doğru kaldırdı. "O sayfanın ne anlama geldiğini düşün Greer. Önemsiz bir ses olabilir, artık alıştığın bir şey, bu yüzden seni korkutmuyor ya da incitmiyor. Ama bir anlamı var. Hayatında *seni sen* yapan tüm olayları nasıl düşünmek ve kategorize etmek istersen. Hepsini buraya geldi ve telefonun diğer ucunda onu kurtarmanıza ihtiyaç duyan gerçek, yaşayan, nefes alan bir insan var. Birinin sizi kurtarmak için orada olup olmadığına bakılmaksızın."

Rav'ın psikanalizi işe yarıyor.

İlk defa değil, söylediği bir şey istenmeyen bir parazit gibi giriyor ve başka bir şey düşünemez hale gelene kadar orada kalıyor.

Haklıydı, Beckett'tan neredeyse koşarak uzaklaştım ve onun bir check-in mesajına bir başparmak emojisinden başka bir şeyle yanıt vermedim.

Rav'a bir şeyler sağlamak için üzücü bir girişimde bulunmak, bırakın yardım etmeye söz verdiğiniz birini, bir yabancıya ya da benim deyimimle bir "arkadaşa" yapılacak pek hoş bir şey değildi.

Beynime nüfuz eden ve tüm nöronlarımın Beckett'e doğru teklemesine neden olan sadece kendime bir şekilde kötülük yapmış olabileceğim fikri değildi.

ona ifte olumsuzluk içeren ve pek bir anlam ifade etmeyen aptalca bir lakap takacak kadar zalimdir.

Dün gece ona mesaj attım ve öğleden sonra gelmek için vakti olup olmadığını sordum. Aslında onunla tanışmak isteyen bir hastam vardı. Beckett Davis'in gelip gelmeyeceğini sormak için onu her ziyaret ettiğimde susmayan genç bir ocuk.

Sanırım arkadaşıım olduğunu söylediğimde yalan söyledim - bu Rav'a ilk yalan syleyişıım olmayacaktı. Ona yarı düzenli olarak yalan söylüyorum, en azından özellikle bakmak istemediğim bir odanın kapısını açtığında.

Bir sürü insana, bir sürü Şey hakkında yalan söylediğimi söylüyor. Babama. Kız kardeşıime. Arkadaşılarıma. Kendim.

Yine de bunu beyaz bir yalan olarak nitelendiriyorum. Bir yalan belki. Çünkü tam olarak arkadaş olmayabiliriz ama dosttuk ve Beckett Davis'i henüz çok iyi tanımıyor olsam da bunu hak etmediğini biliyorum.

Karşıılığında ne tür bir kahve sevdiğini sorma zahmetine hiç girmedim - bu yüzden hastanenin önünde duruyorum, öğleden sonra gneşıne karşı gözlerimi kısıyorum, iki elimde terli iki buzlu latte tutuyorum, kapalı otoparktan yaya ıkışıına bakıyorum ve onun görünmesini bekliyorum.

Ve yle.

Beckett merdivenlerden koşarak çıkıyor, her yeri altın sarısı. Ters bir şapkanın altına saklanmış bir tutam çikolata dışında. Bugün sıradan bir şapka değil, üzerine on dokuz numara dikilmiş bir şapka. Dizlerinin birkaç santim üzerine düşen keten şortunun altında uyluk kasları geriliyor ve n kollarındaki kıllarla ince ince tozlanmış kaslar bugün her nasılsa daha da etkileyici görünüyor.

Beni gördüğünde sırtıyor ve bence bu gerçek bir sırtıtış. Işılıyor ve güneş gözlüklerinin arkasında saklı olsalar da, o yeşil gözlerin de işıldadığını hayal ediyorum.

Beckett onu gördüğümden emin olmak istercesine elini kaldırıyor. Genel yakışıklılığı bir yana, onun gibi coşkulu birini gözden kaçırmanın nasıl mümkün olabileceğinden emin değilim.

"Dr. Roberts." Hâlâ sırtıyor ve tokalaşmam için elini uzatıyor ama ben plastik bardağı kaldırıyorum. Gözleri, buzu ne kadar çabuk eridiği için muhtemelen artık latte olmayan latteye kaydı ve güneş gözlüklerinin arkasından tek kaşını kaldırarak tekrar yukarı baktı. "Benim için mi?"

"Senin için," diye onaylıyorum.

Parmaklarını esnetiyor ve fincanı tuttuğunda parmakları benimkilere değiyor.

Sadece bir dokunuş, ama tenimde kalıyor. Bana karşı, kalbimin etrafındaki çizgilere karşı ve güzel hissettiriyor.

Ama sonra kaburgalarımın sağ tarafına sürtünüyor ve daha çok bir şey alacak hain bir şey gibi hissettiriyor.

Beckett başını eğiyor, gamzesi içeri giriyor. "Bu sürprizi neye borçluyum? Sezon öncesi futbola muzaffer dönüşümü gördün mü? Şimdi de ezilmişken tanıdığını söyleyebilmek için bana yalakalık mı yapıyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum ve Beckett'ın gülümsemesini izliyorum - görünüşe göre kendisinin daha hafif bir versiyonu haline geliyor, pipeti o dolgun dudaklarına götürüyor, sanki dünyada umurunda değilmiş gibi, çok fazla olduğundan şüphelenmeye başlasam da.

Bir ter damlası plastik pipetten aşağı yuvarlanıyor ve bir an için ona bakıyorum, dudaklarının hemen altında durmuş gibi görünüyor, ama gözümü kırpiyorum ve gözlerim tekrar onunkilere kayıyor.

Beklentiyle bana bakıyor.

"Kusura bakma, oyunun olduğunu bile bilmiyordum." Bir omzumu silkiyor, kendi lattemden bir yudum alıyor ve dişlerini pipete sıkıştırıyorum. "Sen . . . iyi vurdun mu?"

Beckett homurdanarak başını sallar. "Tabii, evet. İyi şut attım. Üç saha golü. Ve bana kalırsa muhteşem bir başlama vuruşu yaptım. SportsCentre bunu 'şaşırtıcı bir geri dönüş' olarak bile nitelendirdi."

Elimi sağa sola sallıyorum, sanki kendini daha farklı hissettiğini, ne kadar mutlu görüldüğünü işaret edebilirmişim gibi. "Bu senin için gerçekten önemli mi?"

"İyi oynuyor musun?" Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve dirseğini döner lobi kapısına doğru uzatırken gözlerini kısıyor. "Tabii ki

Bu önemli. Bunu yapmak için para alıyorum."

Başımı sallıyorum, kapıdan birlikte geçerken ona bakıyorum. "Hayır. Diğer insanların ne düşündüğünü. Kendin için oynamıyor musun?"

Duraksıyor, yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor; kaşları çatılmış, çene çizgisi bir şekilde yumuşamış ve dudakları neredeyse somurtmuş, pipet hâlâ orada duruyor. "Daha önce kimse benim içimi bu kadar iyi görememişti."

Kısa bir reverans yaparak ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Psikiyatri rotasyonumun yıldızıydım."

"Gerçekten öyle miydin?" Eğlenmiş görünüyor, gözleri ıslıl ıslıl ve bacakları onu öldürüyor olsa da sanki çok daha hafifmiş gibi yürüyor.

Homurdanarak dirseğimi uzatıp asansörün düğmesine basıyorum. "Hayır. Orası kız kardeşimin bölümü."

Beckett asansöre önce benim girebilmem için elini uzatıyor. "Öyle mi?"

O da mı doktor?"

Başımı sallayarak pipeti tekrar çiğniyorum. Bana bu tür davranışların son derece endişeli ve huzursuz bir ruhun göstergesi olduğunu söylediğini duyar gibiyim. "Hayır. Stella bir sosyal hizmet görevlisi. İnsanları sever. Bütün gününü herhangi biriyle herhangi bir şey hakkında konuşarak geçirebilir."

"Ve sen . . . insanları sevmiyor musun?" Beckett bir ayağını asansörün duvarına vuruyor, aynalı duvara yaslanırken başını öne eğiyor.

Pipet hâlâ orada, dudaklarının ucunda duruyor.

Ona düz bir bakış attım. "Ne düşünüyorsun? Koridorda beni gören sakinlerin yarısı başka yöne dönüyor. Eskiden ne kadar gözyaşı döktürdüğümü sayarlardı. Onları kahvaltıda içtiğimi söylerlerdi."

"Oh, ama." Beckett gülüyor. "Ciddi olamazsın."

"Bazıları çok ciddi olduğumu söyleyebilir." Ona alaycı bir gülümseme ve küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Bunu bilerek yapmıyorum. Bu sadece önemli. Hepsi bu."

Elim yanıma düşüyor ve parmaklarım göğüs kafesimin altına . Beckett göz kırpmıyor ve yaptığında, beni anlamak için bu katmanları soymaya çalışıyor gibi hissediyorum, ama ben

Buna hazır olduğumu sanmıyorum, bu yüzden parmaklarımı içeri sokuyorum ve hayatım için onlara tutunuyorum.

Asansör durur ve kapılar kayarak açılır.

Beckett önce benim çıkmamı işaret ediyor ve her şeyin güvenli olduğunu düşünüyorum - beni tanımadığını, gerçekten tanımadığını - görmediğini. Ama dirseğimin kıvrımını kavlıyor, her şey avucunun içine sığıyor. "Bu önemli" diye fısıldadığında gerçekten de içime bakıyordu.

Eline bakıyorum, parmakları önlüğümün koluna sürtünüyor ve yutkunuyorum, ölçülü bir adım atmadan önce ona küçük bir baş selamı veriyorum.

Bu onu rahatsız ediyorsa da söylemiyor. El arabaları, boş karyolalar ve terk edilmiş serum askıları dolu koridorlarda yan yana ilerlerken her zamanki dost maskesi tekrar yerine oturuyor. Kolayca ayak uyduruyor, bir adımı benim iki adımına eşit, tıpkı bir köpek yavrusu gibi yanımda sekerek ilerliyor. "Kimi görmeye geldik?"

"Theo." Saatile bakıyorum. "Ailesi dün bana büyük bir futbol hayranı olduğunu söyledi. Gönüllü olduğunuzu duymuşlar ve iyi bir şeyler söyleyip söyleyemeyeceğimi sordular."

Beckett duraksıyor, kaşları çatılıyor ve yanağındaki bir kas seğiriyor. "O bir çocuk mu? Ve beni mi görmek istiyor?"

"Ah-" Duruyorum, koridorun ortasında duraklıyorum. "Özür dilerim, sormam gerekirdi. Buranın senin için garip bir yer olduğunu biliyorum. Kız kardeşini düşünmüyordum. Sadece seni görmek istediği için heyecanlanmıştım. Biraz utangaçtır ama bir fark yaratacaksa, neredeyse on sekiz yaşında."

Başını sallıyor ve gözlerinin endişe çizgileri kayboluyor. "Hayır, değil. Bu hafta iyi oynadığım için mutluyum. İhtiyacım olan son şey birinin yüzüme vasatın altında bir hastane yemeği fırlatması."

"Buradaki yemeklerin aslında oldukça iyi olduğunu bilmenizi isterim. Bu bir gurur meselesi." Koridorun sonundaki kapıyı işaret ediyorum.

Beckett bana bir bakış atıyor, adımları yeniden daha kararlı. "Buna ben karar veririm. Bir ara beni kafeteryaya götürebilirsin."

"Mutfağımızla dalga geçebilesin diye mi?" Bir kaşımı kaldırıp yumruğumu kaldırarak açık kapıya vuruyorum. " sanmıyorum."

Odadan, neredeyse on sekiz yaşında birine aitmiş gibi görünmeyen küçük bir ses geliyor ama sanırım bu yerde hepimizi çocuktan farksız kılan bir şey var. "İçeri gelin."

Theo hastane yatağına uzanmış, kahverengi bukleleri yüzüne dökülmüş ve Beckett'ın taktığına benzemeyen bir şapkanın altına gizlenmiş, gözleri elindeki iPad'e sıkıca yapışmış bir şekilde oturuyor.

"Hey, Theo. Bugün nasıl hissediyorsun?" Ona usulca gülümsüyorum ve bunda ciddiylim. "İçeri girebilir miyim?"

Theo'nun gözleri yukarı kayıyor. "Onu sen mi getirdin?"

"Ben yaptım." Onaylarcasına başımı sallıyorum, başparmağımı omzumun üzerinden geçiriyorum. "Theo, bu Beckett. Beckett, bu Theo."

Beckett'i beklemiyorum, hemen gelip kendini evinde hissedeceğini bilecek kadar tanıyorum.

Geliyor. Bilgisayarın başına oturup Theo'nun laboratuvar sonuçlarını çıkarmaya başladığımda sırtarak ve hiç umursamıyormuş gibi görünerek içeri girdi.

"Theo." Beckett başını sallar. "Tanıştığımıza oldum."

"Cumartesi günü güzel bir saha golü. Üçüncü goldeki." Theo iPad'ine dönmeden önce bir dakika ona bakıyor.

Beckett'ın gülümsemesi yarılr. "Güzeldi, değil mi?"

Dönüp bana bakıyor, Theo'nun yatağının yanındaki sandalyeyi kapıp etrafında döndürmeden önce bana bariz bir başparmak işareti yapıyor. Beckett kollarını sandalyenin arkasına bırakıyor, rahat bir görüntü çiziyor ve öne doğru eğilip Theo'nun işaret ettiği bir şeye bakıyor.

Sanırım kendi küçük dünyalarındalar. Theo'nun hayati fonksiyonlarını ve kesisini kontrol etmem gerektiği ikisinin de umurunda değil gibi görünüyor. Beckett çocuksu bir coşku içinde ve Theo başını sallayarak eşlik ediyor, ekrandaki farklı şeyleri işaret ediyor, gözleri kocaman.

Ama Beckett tekrar bana bakıyor ve gözlerim bakmam gereken onca şey yerine onunkileri buluyor. Yüz hatları yumuşuyor, dudaklarının sol köşesi yukarı kalkıyor, yanağındaki gamze ortaya çıkıyor ve *teşekkür ederim* diyor.

Yutkunuyorum ve kalbimin göğsümde attığını hissediyorum - normalde beni korkutacak düzensiz bir düzen. Ama korkutmuyor. "*Rica ederim*" derken göz kırpıyorum ve ekrana tekrar bakamadan Beckett bana abartılı bir başparmak işareti daha yapıyor.

Gözlerimi deviriyorum, sanki ondan rahatsız oluyormuşum ve varlığı büyük bir baş belasıymış gibi.

Theo sezonun başlamasıyla ilgili yüksek sesle konuşmaya başlıyor ve Beckett'ın ne dediğini hatırlıyorum. Sadece normal sezon başlayana kadar burada olduğunu.

O zaman bir şey düşünmemiştim ama şimdi gittiğinde onu özleyebileceğimi düşünüyorum.

Beckett

Sezon öncesi şöyle geçer: Antrenman yaparım. Oynarım. Sayı yapıyorum. Greer ve için bulduğu hastalarla takılıyorum.

Sanırım söylediğinden daha fazla arkadaşı olmalı, çünkü ameliyat sonrası katlardan daha fazla kata çıkıyoruz, onun olmayan hastalarla konuşuyoruz.

Ve insanların korkuyormuş gibi baktıklarını sanmıyorum. Ondan etkilendiler. Huşu içinde belki.

O fark etmiyor. O da kendi küçük dünyasında -hastalarıyla birlikte, çağrı cihazını izliyor, organları kontrol etmek ve hayat kurtarmak için koşturuyor.

Belki de bir zamanlar ona ondan korkuyormuş gibi bakıyorlardı. Nedenini anlayabiliyorum - söyleyecek çok şeyi yok, belki de çoğu insan gibi kendi konuşmasını duymakla ilgilenmediği için - ve konuştuğunda da ne demek istediğini söylüyor.

Benim gibi aptal bir beceri ve aptal bir gamzeyle kariyer yapmış biri kadar sık gülümsemiyor. Ama gülümsediğinde -hastalarının tahlilleri mükemmel çıktığında ve evlerine gidebildiklerinde verdiği o yumuşak, küçük gülümsemeler ya da bir organ bulunabildiğinde bana gösterdiği o büyük, parlak gülümsemeler- ıslıl ıslıdır. Hepsi ıslıl ıslıl.

Onları bedavaya vermiyor. Hele ki bir zamanlar onun kötü ya da korkutucu olduğunu düşünen insanlara hiç vermez.

Ama Şimdi ona biraz daha farklı bakıyor olabilirler. Belki de onun ne kadar nadir ve özel olduğunu fark etmiŐlerdir. Düşünceli, komik, fazlasıyla zeki, cömert bir insanın onun tüm keskin kenarlarının hemen arkasında yaşadığını.

İnsanlar da artık bana biraz daha farklı bakıyor.

Muhabirler ve analistler Near Miss lakabının kullanımını azalttı, sezon öncesi boyunca tek bir vuruş bile kaçırmadım ve insanların sezonun ilk başlama vuruŐunda ne kadar korkunç bir Şekilde dair yaptıkları tüm talihsiz bahisler kurudu.

Bir süredir kimse bana bir Şey fırlatmadı - bu güzel bir erteleme oldu.

Eminim ki iki hafta normal sezon başladığında ve herkes stadyumu vaftiz etmek için yeni pankartlarla güzel bir açılış töreni yapmamız gerektiğini hatırladığında her Şey tekrar gündeme gelecektir.

Ama sürdüğü sürece tadını çıkarmaya çalıştım.

Hastaneye yaptığım ziyaretlerden de keyif aldım.

Ama sanırım bu büyük ölçüde döner kapının önünde beni bekleyen doktorla ilgiliydi - kaşları çatık ve burnu konsantrasyonla kırışmış bir Şekilde bir başparmağıyla çılgın hızda mesaj yazarken, diğer elinde iki buzlu kahve bulunan bir tepsiyi dengeliyordu.

Güneş ışığı ona vuruyor ve ben ilk defa onun ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum ama onun bundan haberi yok.

Ve filmlerdeki gibi ana karakterin sonunda kendini görmesi ya da gözlüklerini çıkarıp aynaya bakması ve bunca zamandır güzel olduğunu fark etmesi gibi değil.

Kendini pek düşündüğünü sanmıyorum.

Greer tam güneş deĐiŐirken yukarı bakıyor. Gözlerini yakalıyor - eminim bu tanımdan dehşete düşerdi ama gözleri parlıyor. AĞzı bu gergin, küçük konsantrasyon çizgisinden daha yumuşak bir Şeye geçiyor, tam olarak bir gülümseme değil, ama dudaklarının köşeleri yukarı doğru seğiriyor ve yanakları yastık gibi oluyor.

El sallamak yerine kahve tepsisini kaldırıyor.

Bacaklarım beni öldürüyor olsa da kaldırıma doğru son birkaç adımı koşarak atıyorum. Dün geceki son hazırlık maçından sonra ayağıma giren kramp için serum takmam gerekti. Hem Beckett Davis'in hala en iyi oyuncu olup olmadığından Őüphe duyanlara bir Şeyler anlatmak hem de

Hücumlarını aptalca bir son dakika sakatlığından kurtarmak için Koç Taylor bana her zamankinden daha fazla tekme attırdı.

Bir elimi uzattım. "Onları almama gerçekten izin vermelisin. Ne de olsa bana iyilik yapıyorsun."

Greer kaşlarını kaldırır, telefonunu önlüğünün cebine koyar ve tepside kahvesini alır. "Pekâlâ, son günün geldi. Bir dahaki sefere herkesin önünde bir hata yaptığında ve bana tekrar ihtiyacın olduğunda onları alabilirsin."

Kahvemi alıp tepsiyi kapının yanındaki çöp kutusuna atmadan önce elimi kalbimin üzerine vurarak inliyorum. "Beni yaraladın. Cumartesi günkü maçı izleseydin böyle konuşmazdın. Olağanüstü olduğumu bilmeni isterim. Altı başarılı saha golü. Bu neredeyse bir rekor. Bana ne olduğunu söylüyorsun?" -tarihi görmek için saatime bakıyorum- "neredeyse üç hafta oldu ve sen hala bir maç bile izlemedin mi?"

"Hayır." Döner kapıdan geçerken bana yan yan bakıyor. Cevap vermeden önce kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir eliyle kahveyi tutmuş, sanki çok uzun sürüyormuşum gibi beni takip etmemi bekliyor. "bitirirken sonunu yakaladım. Babam ve kız kardeşim maçı açmışlardı."

"Öyle mi?" Sırıtarak soruyorum. "Büyük hayranları mı?"

Greer omzunu kayıtsızca silkiyor, örgüsü sırtında sallanıyor ve asansörlere doğru yürümeye başlıyor. "Babam spordan çok ejderhalarla ilgili kurgusal programlara ilgi duyuyor ama kız kardeşim burada benimle birlikte gönüllü olarak çalıştığını biliyor ve Gatorade reklamının büyük bir hayranıydı."

Boğazımda bir kahkaha düğümleniyor ve yumruğumu havaya kaldırmadan önce öpüyorum. "Gatorade reklamı her zamanki gibi çok iyi gidiyor. Sanırım bunu görmüşsündür?"

Başını sallıyor, telefonuna gelen sayfayı ya da mesajı yanıtlamak için beni neredeyse görmezden geliyor. "Hayır."

"Hiç mi merak etmiyorsun?"

"Hayır." Asansör düğmesine dokunmak için dirseğini uzatıyor ve ben yine abartılı bir iniltiyle duvara yaslanıyorum.

Hâlâ telefonuna bakıyor, başparmağı ekranda uçuşuyor ve dişleri pipetinin ucunu çiğniyor.

"Öyle olacağınızı düşünmüştüm. Sorgulayan bilimsel zihnin ve bilgiye olan açılışla." Alay ederek gözlerimi büyüttüm. "Randevuna oldukça hızlı gittin. Açılış jeneriğini ya da karın kaslarımın ilk ağır çekim yakın çekimini bile ."

İrkildi. Gözleri kapalı, telefonu elinden kayıyor ama refleksleri muhtemelen benimkilerle yarışıyor ve düşmeden yakalıyor. Burun delikleri genişliyor ve bana yan yan bakmadan önce derin, ölçülü bir nefes aldığını görüyorum. "Benimle flört etme."

Başımı eğdim. "Hey, iyi misin?"

Greer gözlerini kırptırdıktan sonra dönüp bana bir kez daha düz bir bakış attı. "Evet ama durmadan senin Gatorade reklamından bahsetmek aramızdaki 'sadece iş' ilişkisine gölge . Bu senin son günün, şimdi bunu mahvetme."

Asansör çalmadan önce bir dakika ona bakıyorum ve onu takip ediyorum. Nathaniel'in neden bahsettiğini şimdi anlıyorum - bunu birkaç kez görmüştüm - bir şekilde kendini . Rastgele irkiliyor ya da büyük bir nefes alıyor ve bir dakikalığına kendini dengelemesi gerekiyor. Bazen cevap verirken kısa kesiyor ama bu her zaman geçiyor ve sonrasında her zaman özür dilemiş gibi görünüyor.

Ona her seferinde iyi olup olmadığını soruyorum ve o her seferinde iyi olduğunu söylüyor ya da hiçbir şey olmamış gibi soruyu geçiriyor. Bunu kabul ediyorum, çünkü Beckett Davis cana yakın ve kolay biri, her ne kadar bir şeylerin onu incittiği fikri -belki de onu üzecek bir şey yapmışımdır- sanki biri beni incitmiş gibi hissetmeme neden olsa da.

Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Haklısın. Bugün benim için kim var? Nathaniel'in deyimiyle, halkla ilişkiler hasar kontrolü için son günüm."

Dördüncü katın düğmesine basıyor. Pediatri. "Theo hâlâ burada."

"Ne?" Göz kırpyorum. Sezon başladığından beri Theo'yu her hafta görüyorum,

Ama taburcu edilmesi gerekiyordu. "Her şey mı?"

Pipeti ısırarak başını sallıyor. "Durumu iyi ama bazı seviyeleri onu taburcu etmemi gerektirecek kadar sabit değil."

"Hâlâ yeterince işemiyor mu? Geçen hafta bana eve gitmeden önce idrarının kabul edilebilir aralıkta olması gerektiğini söylüyordu. Yaklaşık 1,5 cc'ye kadar çıkmalı, değil mi?"

Başını geriye atıp gülüyor - bu gırtlaktan gelen güzel ses onun da pek sık çıkarmadığı bir ses. "Haklısın. Haklıyız. Bu alıştırmadan gelişmiş bir imajdan daha fazlasıyla çıkabilirsiniz - takım arkadaşlarınızı etkileyecek yeni bilgilerle."

"Ne yazık ki" -dudaklarım yana doğru çekiliyor- "takım arkadaşlarım idrar çıkışını pek önemsemiyor."

"Önceliklerini kontrol etmeleri gerekiyor gibi görünüyor." Greer'in sesi kuru, bana yan gözle bakıyor ve sanırım orada bir gülümsemenin hayaleti var.

Farkında olduğunu sanmadığım bir başka şey de bu - özellikle neşeli bir insan olduğunu söyleyeceğini sanmıyorum, ama komik ve bence eskiden nefret ettiğim bu yerde beni gülümsetmek için gerçekten çok çabalıyor.

Burnunu kırıstırıyor, gözleri hüzünlü bir şekilde parlıyor ve asansörün kapısı açıldığında neredeyse boşalmış kahve fincanıyla işaret ediyor. "Son günün seni bekliyor."

Buradaki koridorları özlemeyeceğim - tüm ördekler, çizgi film palyaçoları ve duvarlara bantlanmış, muhtemelen çocuklara yardım etmekten çok onları korkutan diğer garip şeyler.

Ama bu asansör yolculuklarını özleyeceğim. Bu asansörün anonimliğini. Hastane kahvesinin olması gerektiğinden çok daha iyi olan kahveyi. Bu kızı.

Bunu ona söylemek iş sınırlarını aşmak gibi geliyor, o yüzden sırtıyorum ve son kez koridorda onu takip ediyorum.

Theo'ya fantezi taslağı konusunda yardım ederken Greer'e çağrı geldi. Ona ikinci bir bakış bile atmıyor, ama ben atıyorum.

Kaşları çatılıyor, gözleri telefonunda hızla geziniyor ve kapıdan dışarı fırlamadan önce elini kaldırıyor.

Gittiğini, onu burada son kez bu şekilde göreceğimi sanıyordum ama durdu ve kapının pervazına tutundu. "Özür dilerim. Gitmem gerekiyor. Theo, annenle baban öğleden sonra geleceklerini söylediler. Onlarla konuşmak için geri döneceğim, söz veriyorum."

Kayıtsızca homurdanıyor, gözleri taslağına odaklanmış.

Greer elini bana doğru kaldırdı. "Beckett. Görüşürüz." Ve sonra gitti.

Vedalaşmalar söz konusu olduğunda oldukça can sıkıcıydı. Ne beklediğimden gerçekten emin değilim, çünkü bu her neyse onun sonuydu - gerçekte bir anlaşma bile değil, sadece ... benim için benden hoşlanıyor gibi görünen birinin istikrarlı varlığı.

Sadece iş için mesajlaşma kuralını çiğnediğimde kamyonetime kadar gidebiliyorum.

Beckett: Son birkaç haftadır peşine takılmama izin verdiğin için sana doğru düzgün teşekkür edemedim. Teşekkür etmek için seni gerçek bir yemeğe götürebilir miyim? Bu gece mi? Şüpheli biftekler yok.

harlar söz

Nereye kaçtığını, hatta cevap verip vermeyeceğini bile bilmiyorum. Ama girdiğimde telefonum çalıyor.

Greer: Üzgünüm. Bu gece gelemem. Nöbetçiyim.

Bundan nefret ediyorum.

Oraya ne dersin? Tam üç hafta oldu ve şu sözde lezzetli hastane yemeğini denemedim.

Yazıyor, cevabı gelmeden önce o üç nokta birkaç kez belirip kayboluyor.

Greer: Güzel. Arkadaş olarak. Saat 7 gibi gel. O zaman akşam vizitem bitmiş olur.

Beckett: Bir iş yemeği, eğer .

Greer: Güle güle Beckett. 7'de görüşürüz.

Kısık sesini duyabiliyorum ve hatta karşımda dursa nasıl görüneceğini hayal edebiliyorum: dudakları ince bir çizgi halinde büzülmüş, sağ kaşları kalkık, gözlerinin yerinde taşlar var, cevap vermeden önce onları yuvarlıyor.

Arkadaş kelimesini vurgulama şekli.

Sadece iş ilişkilerine olan bağlılığının nereden geldiğini tam olarak bilmiyorum ama en son ne zaman gerçek bir arkadaşım olduğunu gerçekten hatırlamıyorum.

Özellikle de onun gibi birini.

Greer

Elinde lanet olası çiçekler var.

Asansör bölmesinin hemen ilerisinde duruyor, bir dergi reklamından fırlamış gibi görünüyor. Yüzüne dökülmüş, kulaklarının etrafına kıvrılmış çikolata rengi saçları ve ensesinde birkaç dalgalanma, batan güneşte neredeyse altın sarısı olan yeşil gözleri ve gamzesini daha da belirginleştiren kirli sakalı.

Kıyafetleri yeterince rahat. Sadece ön kollarını kıvırdığı kömür rengi uzun kollu bir kazak ve sıradan bir pantolon.

Ama çiçekler, şakayık, ortanca ve zambaklardan oluşan bu devasa sergi.

Bir an için gözlerimi kırpttırıyorum, lobideki diğer herkesin aksine, ona bakmaktan gözlerim kamaştığı için değil. Ama neye tam olarak emin olamadığım için.

Yerden geçerken gözlerimi ona dikiyorum. "Onları buraya alamazsın."

"Ne? Neden?" Beckett'ın kaşları kırışıyor ve çiçeklere bakıyor, sonra gözlerini tekrar kaldırıp bana tembel bir sırıtış atıyor. "İnsanların erkek arkadaşın olduğumu düşünmesinden mi endişeleniyorsun?"

"Hayır." Öne uzanıyorum ve elinden alıyorum. "Burası kokusuz bir ortam."

"Onları sevmiyor musun?"

"Hayır, yapamazsın." Burnumun kenarını çimdiklemek için nefesimi veriyorum ama çiçekleri ona geri itiyorum. "Peki, onları kamyonetine koy, ben de yemekten sonra dolabıma koyayım."

Beckett, yüzünde ona sarılma isteği uyandıran o kederli ifade belirmeden önce başını alaycı bir şekilde sallıyor. "Buraya metroyla geldim."

Dudaklarım aralanıyor ve tam özür dileyecekken sırtıyor, her yeri aydınlanıyor.

Başını sallıyor, buketi geri alırken parmakları benimkileri . "Seninle taşak geçiyorum, Greer. Kamyonum hemen köşeyi dönünce. Özür dilerim, koku kurallarının bu kadar katı olduğunu bilmiyordum. İhtiyacım olan son şey, son günümde birinin çiçeklerim yüzünden anafilaktik şoka girmesi durumunda özenle restore edilmiş imajımın yerle bir olması. Onları yolcu koltuğuna bırakayım, sonra alırsınız."

Beckett dönüp lobi kapısından koşarak çıkmadan önce çiçekleri havada tutar.

Sadece birkaç dakikalığına gitti - etrafta dolaşan herkesin bakmayı bırakması ve geri dönüp boş ellerini kaldırır kaldırmaz yeniden başlaması için yeterli bir süre.

"Akşam yemeği?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Lobinin karşı ucunu ve kafeteryaya giden uzun, güneşli koridoru gösteriyorum. "Bu çiçekler de neyin nesi?"

Beckett ellerini ceplerine sokarak yanıma geliyor. "Bir arkadaş başka bir arkadaşla çiçek getiremez mi?"

"Çiçekler dost canlısı değildir." Sesim olmasını istediğimden daha düz ve kulağımda kız kardeşimin -Kate ve Willa'nın- bana bu kadar sert olmamam gerektiğini söylediğini duyabiliyorum. Bir çocuğun kendi portresini çizmeye çalışırken yaptığı gibi etrafıma çizgiler çizmiş olmam - her yeri karalamış olmam, vücudumun belli yerlerini dışarı çıkarmış olmam, çünkü parçalar vermeyi bir türlü bırakamıyor olmam - nazik olamayacağım anlamına gelmiyor.

"Sadece iş arkadaşlığına bağlılık da neyin nesi?" Başını eğiyor, saçları pencerelerden süzülen güneş ışığını yakalıyor.

Ona yan gözle bakıyorum ve meraklı görünüyor, kaşları çatık ve dudakları onu dünyayı sarsan, Gatorade reklamı seviyesinde yakışıklı yerine sevimli gösteren bu tür bir çizgide - başka bir hayatta Kate ve Willa'ya her şeyi için her gün doğruca eve koşacağım türden bir çocuk.

Ona küçük bir omuz silkme hareketi yaptım. "Sadece çıkmıyorum." "Hayat kurtarmaya kendini çok mu adadın?"

Kendimi kurtarmaya çalışıyorum, sanırım.

Ama bunu ona söylemiyorum, sadece omuz silkiyorum ve "Onun gibi bir şey" diyorum.

Yüksek kaliteli gıda sağlama konusundaki kararlılıklarına ek olarak, hastane kafeteryasını sıcak ve misafirperver olacak şekilde yeniden tasarladı - ailelerin gelebileceği ve rahatsız edici plastik sandalyelerde oturmak zorunda kalmayacakları bir yer. Şimdi oldukça güzel. Son moda beton masaların etrafına cilalı ahşap kolları olan rahat deri sandalyeler yayılmış. Mumlu, inanılmaz yeşil palmyeler ahşap saksılarda her şeyin üzerinde yükseliyor ve açık büfe sırası birinci sınıf bir havaalanı salonunda bulabileceğiniz bir şeye benziyor.

Beckett köşeyi döner dönmez aniden durdu. "Michelin yıldızlı restoran da neyin nesi? Burası bir hastane. Boktan yumurtalı sandviçler yememiz gerekmiyor mu?"

Ona sert bir bakış attım ve tepsi sırasına doğru yürüdüm. "Bunun iyileşme için pek iyi olmadığını biliyorsun. Araştırmalar var. Hastalar ve aileleri iyi beslendiklerinde farklı endekslerde daha yüksek puan alıyorlar."

"Huh." Yanağındaki bir kas kıpırdıyor ama arkamda sıraya giriyor, elleri gri plastik tepsiyi neredeyse cüceleştiriyor. "Dünya sizin istirdiyeniz, Dr. Roberts. Maliyetin sizi durdurmasına izin vermeyin. Akşam yemeği benden, ne istersen alabilirsin."

Ona tekrar baktım. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama burada yemek personel için ücretsiz."

Beckett yavaşça salata seçeneklerinden başını çevirip kocaman gözlerle bana . "Ne? Ne zamandan beri? Ne zamandan beri?"

"Son zamanlarda, aslında." Öne doğru uzanıp bir kâse alıyorum, içine farklı yapraklar ve yeşillikler . "Sakinlere yönelik sağlıklı yaşam girişiminin bir parçası ama biz bunun tüm personele yayılması için pazarlık yaptık."

Alay ediyor, iki ayrı kase salataya yardım ediyor. "Sen ucuz bir randevusun."

"Randevu değil." Ona yan gözle bakıyorum ve o da yenilgiyle ellerini havaya kaldırarak beni takip ediyor ve görünüşe göre sonsuz ve rastgele bir dizi yiyecek alıyor. "Zevkleriniz çok çeşitli."

Beckett tepsisini alıyor, kasaya doğru beni takip ederken tepsiye göz ucuyla bile bakmıyor. "Diyet gereksinimlerim de öyle."

"Bir golcünün bu kadar çok yemesi gerektiğini bilmiyordum. Çok daha az antrenman yapmıyor musunuz?" Kız kardeşimin bana durduğu bitmek bilmeyen bilgi kırıntılarından birini papağan gibi tekrarlayarak soruyorum.

"Pratik yapmak şart değil." Beckett bana inanamıyormuş gibi başını sallıyor, kaseden bir elma alıp birkaç kez havaya fırlattıktan sonra on yedi tabağından birinin yanına bırakıyor. "Haftada en az üç kez farklı tekme türleri çalışıyorum. Ama asıl mesele antrenmanlar. Spor salonundayım ya da bunun iki katı kadar esneme hareketleri yapıyorum."

"Reformer Pilates bu işin ?"

"Hatırladın." Beckett elindeki tepsiyi bırakıp işaret parmağını şakağına götürmeden önce bana gülümsüyor. "Haftada birkaç kez yapıyorum. Esneklik ve güç için harika. Gerçekten bir tekme uzatıyor."

Mantıklı, ancak Stella-Beckett'e göre kaslı bacaklarını reformer kayışlarına bağlayan inanılmaz uzun boylu - bir kicker için çok uzun boylu - fikri imkansız görünüyor.

Rozetimi kaldırıyorum ve kasanın arkasında oturan kadına kibarca gülümsüyorum. Beni yolcu etmeden önce tepsiye bir göz atıyor. Gözlerini hızla kırıştırmadan önce Beckett'a sıkılmış bir bakış fırlatıyor, yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor ve hızla yere bakıyor, parmakları kasadaki tuşların kayıyor.

Beckett arka cebine uzanıp sırtarak cüzdanını çıkarıyor ve yemin ederim ki kendini yelpazelemesi gerekecekmiş gibi görünüyor. Gözlerim daralıyor, ikisi arasında gidip geliyor. Cüzdanından sıradan siyah bir kart çıkarıyor ve iki parmağının arasında ona uzatıyor.

onu aldığı anda sırtıyor, geri verdiğinde sesi bir oktav düşüyor. "Teşekkür ederim."

Sesi bir ciyaklamadan başka bir şey değil. " ederim."

Tepsimi neredeyse metal basamaklardan sökerek gözlerimi deviriyorum ve dirseğimi kafeteryanın köşesinde, dev camlı pencerelerden birine yaslanmış boş bir masaya doğru uzatıyorum.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda, bakmaktan telefonunda çılgınca mesajlaşmaya geçtiğini fark ediyorum. "Hep böyle çapkın mısın?"

"Flört etmiyordum." Beckett başını sallıyor, dudakları şaşkınlıkla aşağı doğru çekiliyor. "Sadece iyi davranıyordum. Sempatik."

"Sempatik olmaya mı çalışıyordun?" İnanamayarak sordum. "Kim bu kadar sempatik olmaya çalışır ki bunun farkında olsun?"

Omuz silkiyor ve masanın önünde durup çekiyor. "Bir sürü insan var."

"Bundan pek emin değilim." Otururken ona bakıyorum. Masaya doğru ilerliyor ve bir sandalyeye kıvrılıyor, uzun bacaklarını altına uzatıyor.

"Ne diyebilirim ki?" Beckett bez peçetesini açıyor ve iki salatasından birine saplamadan önce çatalını kaldırıyor. "Ben böyle büyüdüm. Sarah iyileşti, Nathaniel okudu ve ben de sevilebilir biri oldum. Güvenilir."

"Bu ..." Başımı geriye çekerek duraklıyorum. "Biraz iç karartıcı bir duygu."

"mi?" diye soruyor belli belirsiz, ama bana bakıyor ve gözlerinin kenarlarının kırışmasından, yanağının seğirmesinden öyle olduğunu anladığını düşünüyorum.

Masanın öbür ucuna uzanıp onu anladığımı söylemek geliyor içimden. Belki tam olarak aynı şey değil ama yeterince yakın. O başka biri oldu, çünkü diğer insanların ona ihtiyacı vardı ve ben de diğer insanların bütün olabilmesi için kendimden parçalar verdim.

Ama başımı yana eğiyorum, kendi peçetemi açıyormuş gibi yapıyorum ve salatayı onun gibi kâsemin etrafında çevirmeye başlıyorum. "Kız kardeşin bu kadar küçük yaşta hastayken büyümenin zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Bunu çok görüyoruz. Biliyorsun, bunun ebeveynlere, evliliklerine ne yaptığı hakkında çok konuşuyoruz. Ama hiç kimse evdeki diğer çocuklara ne olduğundan bahsetmiyor."

Beckett kayıtsız bir ses çıkarıyor ama çatalının kâsenin dibine daha sert fark ediyorum.

Biraz daha sormak istiyorum. Çünkü daha önce kimsenin soracak kadar önemseydiğinden emin değilim.

Ama konuşmaktan hoşlanmadığım onca şey aklıma geliyor ve konuyu değiştirmeden önce ona, bu kadar kaygısızmış gibi davranan, gerçekten, belki de bu kadar üzgün olamayacak kadar harika olan bu adama göz kırpıyorum. "Nasıl tekmeci oldun o zaman?"

"Hep böyle zor sorular mı sorarsın?" Yine sırtıyor ama gözleri o kadar parlak görünmüyor.

Çatalımı ona doğrultuyorum. "Yemek yemek isteyen sendin."

"Aslında üniversitede geniş bir alıcıydım. Kısmi atletik bursla New York'ta bir okula gittim. Ama muhtemelen hiçbir zaman profesyonel olamayacaktım. İyiydim ama özel bir şey değildim. Tekme atma olayı biraz tesadüfi oldu. Ben de futbol oynuyordum ve bir gün hem vurucumuz hem de oyun kurucumuz sakatlandı ve ben devreye girdim. Bu işte gerçekten çok iyi olduğum ortaya çıktı." Beckett çatalını yere bırakıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanıyor. Kazağının kumaşı pazularının üzerinde geriliyor. "İyi olmak için biraz aptalca bir şey."

"Yetenekler aptal değildir."

Ellerimi işaret ediyor. "Seninkiler değil."

"Belki de işimde kötüyümdür." Bir omzumu silkiyor, özellikle zor bir marul parçasını bıçaklıyorum. "Üniversitede ne okudun?" O soramadan ben başka bir soru soruyorum. Dilinin ucundaki kaçınılmaz soruyu şimdiden duyabiliyorum: Neden gerçekten cerrah oldum, neden uzmanlık alanımı seçtim?

Soruları duyuyorum ve cevap vermek istemiyorum.

Beckett orada kalır, cevap verirken koltuğunda geriye yaslanır. "Tarih."

Başımı kaldırıp ona bakınca gözlerimi büyüttüm. "Hayır, sen de onlardan birisin." Dudakları kısıldı. "Neyden biri?"

"Tarihi biraz seven beyaz çocuklardan biri."

Beckett başını geriye eğmeden önce gözlerini kırıştırıyor; bu derin, yankılanan kahkaha boğazının sütununu sarsıyor.

Pitoresk bir manzara; rahatlamış, sandalyede arkasına yaslanmış, pencereden süzülen güneşin son ışıklarıyla bu güzel ve gerçek şekilde gülüyor.

Sonunda oturuyor, bana sırtıyor ve gözlerinin etrafındaki çizgiler kırışıyor, ama bu sefer mutlulukla. Çatalını kaldırdı ve işaret etti

Başka bir tabağa geçmeden önce bana uzattı. "Bunu size vereceğim, Dr. Roberts."

Ona gülümsüyorum ve bu gerçek.

Ama ben fırsat başka bir soru soruyor.

"Kardeşim senin bir dost olduğunu söyledi. Bu ne anlama geliyor?"

"Ah." Duraksıyorum, çatalımı dikkatlice bırakıyorum ve parmaklarımı uzatıyorum. "Esasen, kurul sertifikalı bir genel cerrahım. Ama nakil cerrahisi konusunda ek eğitimimi tamamlıyorum. Transplantasyon ve hepatopankreatobilier cerrahide ikinci yılım. Bu, temel olarak karın organ nakillerinde uzmanlaşacağım anlamına geliyor. Karaciğerler, böbrekler ve pankreaslar."

Dolgun dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve başını sallıyor. Sanırım başka bir soru soracaktı ama biri onun adını haykırdı.

"Beck!"

Şöyle bir bakıyor ve hâlâ gülümsüyor - sevgi dolu bir gülümseme, ama bir şey, bir yer onu biraz incitiyor gibi görünüyor. Bir elini kaldırıp onları yanına çağırıyor.

Tam da ağabeyi ve daha önce gördüğüm iki onkoloji asistanı ellerinde kahve fincanları ve dosyalarla masanın yanına geldiklerinde yerimde kayıyorum.

"Burada ne işin var?" Kardeşi şaşkın görünüyor ama gözleri bana takılınca yüzü soluyor. "Merhaba, Dr. Roberts."

Beckett çenesini bana doğru eğiyor, yanağında bir gamze belirliyor ve göz kırpmıyor. "Dr. Roberts'ı bir teşekkür yemeğine götürmeye çalışıyordum. Bir de baktım ki beni yemeklerin bedava olduğu bir yere davet ediyor. Siz buna ne diyorsunuz?"

"Görünüşe göre seninle yemek yemek istememiş." Dr. Davis omuz silkerek Beckett'a sırtıyor ve diğer ikisi de geniş gözlerle aramızda ileri geri bakıyorlar.

"Nöbetçiyim. ," diye geveliyorum ve söylediğimden daha sert çıkıyor. Üçünün de rengi soldu ve keşke sözlerimi geri alabilseydim.

"Öyle diyor." Beckett'ın kaşları kalkıyor ve onlara iyi huylu bir gülümseme fırlatıyor.

Dr. Davis'in diğer tarafında duran kişi başını çeviriyor, sarı at kuyruğu çılgınca sallanıyor -Dr. Lowe

önlüğünün göğsünde. "Burs ödülü için tebrikler, Dr. Roberts. Bunu hak ettiniz."

"Oh." Göz kırpıyorum. "Teşekkür , çok nazıksınız."

Beckett başını eğiyor ve bana hafif bir gülümsemeyle bakıyor, kardeşi de aramızda gidip geliyor ve sanırım gözlerinde sahte bir anlayış beliriyor.

Dr. Davis ölçülü bir geri adım atıyor; bana dönüp baktığında son derece yumuşak ve daha az korkmuş görünüyor. "Pekala, gitmeliyiz."

Onları neredeyse dirseklerinden tutup sürüklüyor.

Beckett gözleri bana dönmeden önce onları izliyor. Sesi alçak, alaycı. "Ödül mü?"

Bana sanki ondan bir sır saklıyormuşum gibi bakıyor. Oysa gerçekten unutmuşum. Tanındığımı söyleyen e-postayı aldığımda güzeldi. Ama sonra kutlamaya değer bir şeymiş gibi .

Başımı iki yana sallayıp salatama bakıyorum. "Bu sadece aptalca, uydurma bir ödül. Her yıl sağlık ağının düzenlediği galada veriyorlar. Bir arkadaş 'klinik ve cerrahi mükemmelliğe adanmışlık' için bir tane alıyor."

"Sen önemli birisin, ha?" Gözleri parlıyor ve her şeyi eğlenmiş görünüyor.

"Gerçekten değilim."

"Benim için öylesin." Sesi yumuşuyor ve gözlerim ona dikiliyor. Boğazını temizliyor. "Teşekkür ettiğimde ciddiydim. halde bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Bu son birkaç hafta senin sayende çok daha kolay geçti. Tanıştığımıza memnunum."

Nedense Beckett'ı bir çocuk olarak düşünüyorum - Beckett belki de gerekirken büyüyor. Beckett belki de öyle hissetmediği zamanlarda gülümsüyor, gülüyor ve sırıtıyor. Beckett başka bir seçeneği olmadığı için böyle bir insana dönüştü -sevilebilir ve güvenilir-.

Ve küçük beni düşünüyorum. Onun için çizilen yolu belki takip etmek istemedi ama etmek zorundaydı çünkü diğer insanların bütün olması gerekiyordu, bu yüzden onlar bütün olana kadar verdi, verdi ve verdi.

Tam olarak aynı değil ama acaba kapı komşusu olarak büyüdüğümüz, tenekeleri iple birbirine bağlayıp her gece pencerelerimizden sarkıttığımız, böylece birbirimize fısıldayabildiğimiz ve birbirimizi güvende tutabildiğimiz bir dünya var mı diye merak ediyorum - küçük o ve küçük ben.

Aynı değil ama o kadar da farklı değil.

Çatalımı bıraktım ve parmaklarımı tekrar büktüm. "Biriyle çıkmıyorum, yüzden Bir randevum yok. Benimle gelebilirsin. Galaya. Eğer istersen. Halkla ilişkiler kutusuna bir tekme daha."

"Arkadaş olarak mı?" Başını eğiyor, her şeyi birden ciddileşiyor ve güneşin son ışıkları da kaybolduğu için çenesinin hatları daha keskin görünüyor.

"Arkadaşlar. İş tanıdıkları." Omuz silkiyorum.

Sırıtmadan önce düşünceli bir şekilde bir kez başını sallıyor. "Evet, pekâlâ. Smokin içinde inanılmaz görünüyorum."

Burnumu kırıştırıyorum, gözlerimi deviriyorum, sanki komik ve belki de harika biri değil de çekilmez biriymiş gibi. Ama konuşurken biraz gülüyorum. "Kapa çenenini."

Bana gülümsüyor, tamamen farklı ve tamamen ışıltılı bir şekilde, neredeyse hiç dokunulmamış yemek tepsimi işaret etmeden önce. "Yemeğini ye. Bunun için çok para ödedim."

Greer

Bu gibi olaylar - aptalca, uydurma, kurgusal, tamamen sağlık ağının böylesine harika tıp uygulayıcıları yetiştirdikleri için sırtlarını sıvazlayabilmeleri için türetilmiş, oysa hepimiz sefil, bitkin ve hayal kırıklığına uğramış durumdayız - beni gerçekten rahatsız ediyor.

Böyle yerlerden uzak durma eğilimindeyim ve bu, tüm PGY1'lerin düşündüğü gibi çok kaba ve sefil olduğum için değil, çünkü beni bir ekartörü düşürdüğü için birine bağırırken gördüler.

Gürültülü ve öngörülemezler. Farklı olmasını dilesem de - farklı, iyileşmiş, bütün bir insan olmayı *dilesem* de - öngörülemeyen, gürültülü, sarsıcı sesler beni hala rahatsız ediyor.

Uzun bir süre gitmemeyi tartıştım - aslında oldukça büyük bir tartışmaydı. Okalıptüsle kaplı odamdaki süslü, altın rengi tavandan tabana aynanın önünde bunu yapıyorum. Stella bana bitkiyi sakinleştirici olduğunu söylediği için vermişti. İşe yaramadı.

Sanırım geçen hafta kafeteryada geçici bir baygınlık geçirdim - tüm niyet ve amaçlar için gerçekten birinin çocukluğunu hayal ederek - daveti kendim reddetmem gerekirken onu benimle gelmeye davet ettim. Bu tür şeylerin her türlü adı vardır ve tıbbın hangi alanında çalıştığınıza bağlı olarak farklı teşhisler koyabilirsiniz.

Serebrovasküler bir kaza geçirmediğimden çok emin olduğum için, bu muhtemelen Rav'ın yetki alanına giriyor.

Beyinlerimiz komiktir. Harika, büyü, sonsuz derecede büyüleyici ve bizi korkunç bir şekilde incitebilir ama komiktir.

Klima çalıştığında okaliptüsün yaprakları hışırdıyor ve ben gözlerimi ona dikiyorum. Yerimden fırlayıp klimayı sökmek istiyorum ama okaliptüs kraliçesi yatak odamın kapısını tekmeleyerek açıyor.

Stella aynadaki yansımasında bana ıslıl ıslıl gülümsüyor. Kumral saçları tepesinde, yeşim rengi gözleri sevinçten kocaman. Kollarından aşağı sarkan sonsuz gibi görünen giysi torbalarını havaya kaldırıyor.

Okaliptüsü işaret ediyorum. "Bu şey işe yaramıyor."

Tek kaşı kalkıyor ve gözlerini genişletiyor. "Sorunun okaliptüs olduğunu sanmıyorum."

Nafile bir çabayla kolumu yapraklara doğru uzatıyorum, ama parmaklarım sadece onları sıyrıyor ve sonra vazgeçiyorum. Aynadan Stella'nın tüm çantaları yatağımın üzerine atıp fermuarları açmaya başlamasını izliyorum, ortaya renkli, ipek ve dehşete kapıldığım taftalar çıkıyor.

Dudağım kıvrılıyor. "Bütün bunlar ne için? Benim gayet güzel elbiselerim var."

Zümrüt rengi ipek elbisesini düzeltirken bana bir bakış bile atmıyor. "Gitmek zorunda kaldığın diğer tüm etkinliklerde giydiğin düz siyah elbiseler mi?"

"Evet." Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Ve *gayet iyiler*."

Ablam bana döndü ve parmaklarını şıklattı. "Kız kardeşinin böyle prestijli bir ödülle onurlandırılması her gün olan bir şey değil."

"Bir sürü ödül aldım aslında." Kitaplığımı gösteriyorum, kupalarla kaplı değil ama baş asistandım ve konferans ödülleri ya da yüksek etkili araştırma makaleleri yığınları raflarda eğri büğrü duruyor.

Stella başını geriye eğmeden önce gözlerini deviriyor. "Tamam, ilk ödülü hakkında çok alçakgönüllüydü."

Sanırım *bunu istemediğim* için.

Ödül peşinde koştuğumdan değil ve hiçbir zaman övgüler ve başarılar söz konusu olduğunda son derece rekabetçi öğrencilerden ya da biri olmadım. Sadece çalışmak ve başarılı olmak istedim.

Ama bunda bir şekilde haince hissettiren bir şeyler var.

Bursiyerlikte klinik ve cerrahi mükemmellik ödülü.

Sağ kaburgamın altındaki nokta sızlıyor ve tek düşünebildiğim nelerden vazgeçtiğim ve insanlardan neler aldığımı.

Kız kardeşime bunları anlatmıyorum, onu incitmek istemiyorum. Bunun gibi düşünceler, sağlıklı bir bedenden bir organ alıp başka birine verdiğimde yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak etmem, çünkü bu insanların kendi seçimleri olmadan nasıl bir yola girdiklerini bilmem mümkün değil - bunlar Rav için ayrılmış düşünceler.

Stella öfkeyle başını tekrar geriye atmadan önce yüksek sesle ve sesinin gerçek ritminden çok daha derin bir şekilde ofluyor.

Elbiseleri karıştırmayı bırakıp telefonunu çıkarıyor. "Kimi arıyorsun?" Dudaklarımı büzüyorum.

"Uzman görüşlerini getiriyorum." Stella parmaklarını şıklatarak raftaki bir kitap yığınının yanında, eski, yontulmuş bir vazoda duran çiçekleri gösterdi. "Bu çiçekler nereden geldi?"

"Ah." Çiçeklere bakıyorum; zambakların kenarları kahverengileşmeye ve solmaya başlamış. "Beckett hastanedeki işi bitince bana bunları verdi."

Stella artık beni dinlemiyor; telefona heyecanla el sallıyor ve odanın içinde dönüp duruyor. İki farklı ekrana göz atıyorum, geriye taranmış abanoz saçlar, zeytin tenine ustalıkla vurgulanmış kız kadar keskin elmacık kemikleri -Willa- ve bir kafanın üstüne yığılmış kırmızı bir topuz, çillerle dağılmış küçük kalkık bir burun -Kate.

En iyi iki arkadaşımı aradı, ki bu biraz saçma görünüyor, çünkü ben kendi başıma giyinme konusunda son derece yetenekliyim. Aslında ikisi de tarzıma sürekli iltifat ediyor - Willa'ya göre modern grunge, Kate'e göre ise kendi teninde rahatlık.

Kız kardeşim aniden dönmeyi bırakıyor, beni işaret ediyor ve dudaklarının köşeleri yukarı kalkıyor. "Aman Tanrım, Kate-Willa

Duydun mu? Greer'e o çiçekleri Beckett Davis -Gatorade reklamında oynayan Adonis- vermiş!"

Aynı anda konuşuyorlar ve bu onların kişiliklerini oldukça doğru bir şekilde yansıtıyor. Willa küçümseyerek konuşuyor, sesi düz ve kötü bir şekilde örtülmüş hoşnutsuzlukla damlıyor, "Beckett 'Near Miss' Davis'i kastetmiyor musun?" dediğinde aynı anda Kate nefesini tutuyor ve bana güzel olduklarını söylüyor.

"Ona öyle deme." Onu savunmak için doğuştan gelen bu garip ihtiyaç -asla taşımaması gereken beklentileri omuzlayarak büyüyen küçük Beckett'ı savunmak için- yükseliyor ve telefona uzanıp en iyi arkadaşımın kolunu bir çocuk gibi çimdiklemek istememe neden oluyor.

Ağzı açılıyor, muhtemelen çok fazla ücret alan ama muhtemelen iş-yaşam dengesi ve beyin kimyası diğer meslektaşlarından daha iyi olan bir plastik cerrah tarafından ustalıkla çizilmiş dudakları dolduruluyor çünkü sizi kırmak için tasarlanmış bir cerrahi sistemin dışında var oluyor. "Ne yaptığını biliyor musun?"

"O ne yaptı?" Kate telefonunun kamerasına daha yakından bakıyor, çenesini bir elinin üzerine koymuş.

Will a benden önce konuşuyor, ofisindeki yüksek arkalıklı deri koltuğunda daha uzun oturuyor. Hâlâ çalışıyor. "Rekor kıracak bir vuruşu değil, şampiyonluk maçı kazandıracak, franchise tarihinde ilk olacak bir vuruşu kaçırdı."

Kate parmaklarını çenesinde gezdirerek başını sallar. "Ne talihsizlik. Kanadalı sporseverler de çok acımasız."

"Greer bana birinin ona Timbit fırlattığını söyledi." Stella sempatik bir şekilde başını sallıyor.

Burnumun köprüsünü çimdikliyorum. "Bunu sana güvenerek söyledim Cash."

Stella telefonu çeviriyor. "Ve güven içinde kalır. İç çember boku. Endişelenmeyin."

Will a'nın avucunun parıltısını görüyorum, ardından sesi geliyor. "Bekle. Onu nereden tanıyorsun ki? Neden sana çiçek veriyor?"

Ben cevap veremedim Stella'nın yüzünde bir sırıtma daha belirliyor. "Hastanede gönüllü olarak çalışıyor. Dr. Roberts onu cömertçe kanatları altına aldı. Ama bence bundan daha fazlası var. Onu bu akşam klinik mükemmellik ödülü alacağı galaya davet etti!"

Bundan fazlası değil ama Beckett'e bakmanın aynaya bakmak gibi bir Şey olduğunu kız kardeşime nasıl aıklayacağımı bilemiyorum. Farklı bir hayat, farklı bir yol çizilmiş, ama yine de bir yansıma.

Kate tebriklerini sunarken aynı anda Willa da bunun bir randevuya benzediğini söylüyor. Kız kardeşim bana doğru yaklaşıyor ve yüzünü benimkine dayayarak ikimizi de kadraja alıyor ve Şarkı söylemeye başlıyor. "Greer ve Beckett bir ağaçta oturuyorlar, k-i-s-s-i-n-g!"

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Ben-"

Willa gözlerini deviriyor ve başını deri masa sandalyesinin arkalığına vuruyor. "Biliyoruz. Biriyle ıkmıyorsun. Kendini seçiyorsun; başkasına hiçbir Şey bırakmayan bir işe karşı kendini seçiyorsun. Kalbinin tüm parçaları sana ait. Bütün soliloquy'yi duyduk."

"Bunun adil olduğunu sanmıyorum." Sesim düşüyor ve istemesem de biraz çatlıyor. "Bu fikri bir kişisel gelişim reklamından almadığım halde, bunu bilgiçlik taslayan bir söylev haline getiriyorsun."

Elim göğüs kafesimi buluyor ve aşağı bastırıyorum. Tüm gözler bana dönüyor ve bu zararsız, hiçbir Şey yapmayan hareketi yapmamı izliyorlar.

Ama bu hiçbir Şey değil ve her Şey ağırlaşıyor. Kate kaşlarını çatıyor, altın gözleri buğulaniyor. Kız kardeşim başını benimkine bastırıyor, usulca

-Alaycı değil, sevgi ve teselli dolu bir jest. Willa göz kırparak özür diler.

"Baban nasıl?" Kate sessizliği bozuyor ve sesi konuyu deęiŐtirme izni anlamına geldiğini bildiğim bir Şekilde hafifliyor.

Ve yapıyorum. Mutlu bir Şekilde.

"İyi. Ama grip mevsimi yaklaşıyor, o yüzden Stella, aŐını olmayı unutma." Ondan bir adım geri çekiliyorum ve telefona doğru sert bir bakış atıyorum. "Siz ikiniz de."

Oybirliğiyle bir tür homurdanma ve "Evet, Dr. Roberts" diye boyun eğmiş bir mırıldanma var, her ne kadar bunu sevgiyle kastettiklerini bilsem de.

"Stella-" diye araya giriyor Willa, gözlerini telefonundan ayırmadan. "Bize bu elbiseleri gösterebilir misin? Yakında bir toplantım var."

Stella parmaklarını tekrar Şıklatıyor, yatağımın üzerindeki elbiseleri yelpazelemeye başladığında yüzünde geniş bir sırtış beliriyor.

Klima tekrar çalışıyor ve göğsümde bir sancı var, ama sanırım okalıptüs yapraklarının hışırtısını duyuyorum.

Beckett

En son böyle bir kapının önünde smokinle durup yumruğumu kaldırarak kapıyı çaldığımda on sekiz yaşındaydım ve yarı sarhoştum, mezuniyet baloma gidiyordum.

Bu gece çiçek getirmedim. Evinin kokusuz bir ortam olmadığından eminim, ama geriye dönüp baktığımda, tüm buket biraz fazla olabilirdi.

Bu coşkuyla verilmiş bir karardı. Beni iki kez kurtarmanın onun için ne anlama geldiğini gerçekten anladığından ya da kelimelerin bunu ifade edebileceğinden emin değilim - bir kez, görebildiğim tek şeyin tüplere bağlı kız kardeşim, her yere dökülen saçlarım ve hiçbir şeye tutunamayan ebeveynlerim olduğu bir pediatri ünitesinde acı çekmek zorunda kalmaktan ve ikinci kez başka birinin hayal kırıklığına katlanmak zorunda kalmaktan.

Beni umursamayan birinin yanında olmak rahatlatıcıydı.

Keşke yapsaydı diye düşünmeme neden olsa da.

Tam kapıyı çalmak üzereydim ki kapı açıldı. Orada duran Greer değildi.

Bana kız kardeşi olduğunu söyleyecek kadar ona benzeyen biri. Güneşin altında kızıla çalan saçlar, Greer'inkinden sadece bir ton daha açık gözler - ama diğer her şey aynı. Burun, çene çizgisi, yüksek elmacık kemikleri.

Sesi bile benziyor.

"İyi akşamlar, Beckett." Gözleri parlayarak sırtıyor ve bir telefon tutuyor. Görünüşe göre aktif bir FaceTime görüşmesi var, saçları Greer'inkinden daha koyu olan bir kız ve kızıl saçlı biri bana bakıyor.

"Sen Stella olmalısın." Elimi uzatarak sırttım.

Yüzü parlıyor, kaşları kalkıyor ve gözleri irileşiyor, zevk tüm hatlarına kazınmış.

"Harika bir el sıkışma." Bakışları yana kayıyor ve telefona doğru sertçe başını sallıyor.

Stella elimi bırakıp kendini işaret ediyor. "Abla." Telefona dokunuyor. "En iyi arkadaşlar."

Başımı salladım, çenemin ucuyla önce ona sonra da telefona bakarak tekrarladım: "Kız kardeşini ve en iyi arkadaşını almaya geldim."

Sanki bir şeyi açığa çıkarmışım gibi muzaffer görünüyor, Greer arkasında kapı aralığında belirdiğinde daha fazla bir şey söylemek üzereymiş gibi.

Ellerimi büküyorum, köşeleri yukarı doğru çekilmeden önce dudaklarım hiçbir şey olmadan ayrılıyor. Nefes almayı hatırladığımda keskin bir nefes alıyorum. Onu daha önce sadece önlük ve üzerinde bir filmdeki hayali bir restoranın adının yazılı olduğu eski püskü bir tişörtle görmüştüm.

O zamanlar çok güzeldi ama şimdi emin değilim.

Sanırım o tamamen başka bir şey.

Koyu renk saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru taranmış. Yanakları kızarmış ve dudakları neredeyse yanardöner gibi gösteren bir şeyle boyanmış. Değerli taşlara benzeyen, muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha parlak yeşil gözler ve boynuna bağlanmış, omuzları düz ve açıkta duran bu zümrüt rengi ipek kılıf elbise.

"Yeter Cash." Gözleri kız kardeşine kayıyor ve elmacık kemikleri bir saniyeliğine camı kesecekmiş gibi görünüyor, sonra tüm vücudu yumuşuyor. Dışarı çıkarken bir elini ağzına götürüyor, parmaklarını benim olmasını dilediğim bir öpücüğe benzer bir şekilde oraya koyuyor, sonra kız kardeşine ve en iyi iki arkadaşına el sallıyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

"Çok güzel görünüyorsun" -çenemi avuçluyorum- "gerçekten ama gerçekten çok güzel."

Greer bana bakıp göz kırptıyor, yanakları pembeleşiyor ve gereksiz yere elbisesinin önünü düzeltiyor. "Teşekkür . Ama lütfen

Kız kardeşime söyleme. Bu onun elbisesi ve ben sana söylemiştim gerek yok." "Pantolon giymeyi mi planlıyordun? Belki şöyle bir şey 'kesinlikle iş' diye mi bağılıyor?" Sırıtiyorum, kalbimi göğsümde hissetmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum ve dirseğimi uzatıyorum.

Bana düz bir bakış fırlatıyor, gözleri keskin ve dudakları büzülmüş, ama eli kolumu buluyor ve diğer eliyle elbisesini topluyor. "Asla bilemeyeceksin."

"Bu girişimde iş ortağınız olmaktan mutluluk duyarım, Dr. Roberts." Topukları takılmasın diye verandadaki adımlarını teker teker, yavaşça atıyorum ve o da gözlerini deviriyor, beni çekiştirerek kaldırımdan aşağıya, kamyonetime doğru kararlı adımlarla yürüyor.

Greer elbisesini bıraktı ve beni işaret etti. "Kapımı açmayı aklından bile geçirme. Arkadaşlar arkadaşlarının arabasının kapısını açmaz."

Ellerimi havaya kaldırıp ön kabinin etrafında geriye doğru yürüyorum. "Bilmiyorum, boktan arkadaşların olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Başını evine doğru çeviriyor. "Onlara boktan diyebileceğimden emin değilim ama kız kardeşim pencereden dışarı bakarken muhtemelen telefondan izlediklerinden eminim."

İkimiz de dönüp bakıyoruz ve beyaz keten perdenin yerine düşerken çıkardığı belirgin bir ses duyuluyor.

Greer başını hafifçe sallayarak gözlerini gökyüzüne kaldırıyor, kamyonetin kapısını çekip açmadan önce at kuyruğu arkasında dans ediyor. "Lanet olası Cash."

Elbisesini bir şeye kaptırmaması ya da kapıyı üzerine kapatmaması için beklemekten bahsediyorum ama bunun iyi bir oyun olacağından şüpheliyim, bu yüzden kamyonun etrafındaki yolun geri kalanını yürüyorum ve tam kapıyı kapatırken içeri atlıyorum.

Kamyoneti çalıştırırken ona bakıyorum. Koltuğunda kayıyor, elbisesini tekrar düzeltiyor ve dirseğinin kıvrımından küçük çantasını alıp kucağına koymadan önce at kuyruğuyla oynuyor.

Hızla göz kırpmıyor ve kaşları çatılıyor. Gergin görünüyor.

Direksiyonu avuçlayarak dikiz aynasından bakıyorum ve kaldırıma yanaşıyorum. "Neden kız kardeşine Cash diyorsun?"

"Çocukluk lakabı. Babamız ona Kaju derdi ve bu lakap onunla birlikte yetişkinliğe geçti." diye cevap veriyor ama gözlerini dikip bakıyor

pencereden dışarı bakıyor, mahallenin ışıklarının doğu yakasının alçak ışıklarına karışmasını izliyordu.

"Kaju." Aynada ona bir kez daha bakarak başımı sallıyorum. "Sana ne dedi?"

Greer yan gözle bana bakıyor ve çenesini yukarı kaldırıyor. "Benimle birlikte yetişkinliğe yolculuk eden hiçbir şey yok."

Gülümseyerek dudak büküyorum ve başımı sallıyorum. "Sırlar arkadaş edinmez, Dr. Roberts."

Çenesi daha da yukarı kalkıyor. "O zaman iş arkadaşlığı yapmamız iyi bir şey."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve parmaklarımı direksiyona vurarak başımı sallıyorum. "Pekâlâ, işle ilgili bir tanıdık. En azından bana burada neyle karşılaşacağımı söyle. Tanıdığımın onurlandırıldığı bir sağlık ağı galasında ne beklemeliyim?"

Gülüyor, sesi de onunki gibi hırıltılı. Bu sesi seviyorum. Ama bunu yeterince yapmıyor.

Sanırım bunu kaç kez duyduğumu ya da gülümsemesini kaç kez gördüğümü bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim ve içimden onları biriktirmek, arka cebimde güvenle saklamak geliyor.

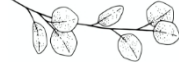
Greer rahatlamaya çalışır gibi omuzlarını geriye atıyor. "Birkaç tükenmiş doktor, yıllar önce emekli olması gereken kendini beğenmiş cerrahlar ve çok fazla zamanı ve çok fazla parası olan hayırseverler bekleyebilirsiniz, çünkü harcayacak değerli amaçları kalmadı, bu yüzden benim gibi günün sonunda yan ürünlerden başka bir şey olmayan insanlar için ödüller uyduruyorlar."

Dudakları bir tarafa doğru çekiliyor ve başparmağı kamyonetin konsoluna vuruyor. Yan ürün, çoğu insanın zamanını harcamak değerli bir yol olarak göreceği bir şeyden bahsetmek için uygunsuz bir yol gibi görünüyor - ama tekrar göz kırıyor ve sanırım daha fazla sır saklıyor.

Keşke bana da bunlardan bir tane verseydi; gülümsemelerin ve kahkahaların yanına koyardım ve güvenli olduğundan da emin olurum.

Ama tereddüt etmiyor, kararlı. Greer tam bir sokak lambasının altından geçerken koltuğunda daha dik oturuyor ve aynı anda hem gözleri hem de elbisesi dikkat çekiyor. Bana biraz yepyeni bir çiçeği hatırlatıyor, tam olarak açmaya hazır değil ama belki bir gün yakında.

Ben de koltuğumda arkama yaslanıp bir kolumu üzerine tembelce , parmaklarımı onun elinin yanındaki konsola vurdum ve ona sııttım. "Sence futbolu seviyorlar mıdır?"

Çok fazla zamanı ve çok fazla parası olan çok fazla insan, çok fazla şişirilmiş ego ve ayakta uyumaktan saniyelerce uzak duran çok fazla doktor var.

Ama burası şehir merkezindeki bir gazeteye ait binanın en üst katında, tavandan tabana cam pencereleri olan güzel bir mekân. Küçük ışıklarla aydınlatılmış dev bir sahne ve üç kristal ödölün neredeyse pırıl pırıl parladığı küçük, süslü bir masa. Elden ele dolaşan tepsiler dolusu şampanya, yeni açılmış ve dökülmüş, köpükler kristalin üzerine sıçırıyor. Düşük ışıklar ve gösterişli, gümüş tabaklarda uçuşan küçük lokmalar.

Bundan da öte, çok güzel bir kız.

Burada olmak istemiyormuş gibi görünen biri için iyi uyum sağladı. Coşkulu değil ama herkese sessizce, kibarca gülümsüyor ve beni arkadaşşı Beckett Davis olarak tanıtmadan önce ellerini sıkıyor.

İlk seferinde sııttım, bana düz bir bakış atıp yoluna devam etmeden önce *iş arkadaşşı* kelimelerini ağzıma aldım.

"Burası biraz düğüne benziyor," diye mırıldanıyorum, Greer'e yan gözle bakarak.

"Öyle." Başını sallayıp şampanya kadehini dudaklarına götürdükten sonra kapının önünde asılı duran büyük akrilik tabelayı işaret ediyor. "Oturma planı biraz fazla."

Utaniyorum. Bu biraz fazla oldu. Bir elimi takım elbise pantolonumun cebine sokarak şampanyamın kalanını boşaltıyorum ve masaya koyuyorum. "İyi biriyle mi oturuyoruz?"

Çenesini koridorun karşısındaki masaya doğru eğerek homurdanıyor. Takım elbiseli üç adam masaya dolmuş, yüksek kondomun etrafına eğilmiş

mumlarla süslüyorlar. Hepsi de gülünç derecede pahalı görünen kadehleri tokuşturduktan sonra masayı tokatlıyor ve muhtemelen kahkahalar atarak başlarını geriye atıyorlar.

"Görünüyorlar-"

"Kendini beğenmiş mi?" Greer gözlerini bana dikti.

Ellerimi kaldırıp ona tembel bir sırıtma yapıyorum. "Eğlenceli diyecektim.

Beckett Davis her türden insanla iyi geçinir."

Dolgun dudakları düz bir çizgi çiziyor, hala somurtuyor, parlıyor ve onları boyadığı şeyle daha da güzelleşiyor ve elbisesini elinde toplamadan önce masaya doğru işaret ediyor. "Tamam. Hatırlat da ileride üçüncü şahıs ağzıyla konuşan insanlarla iş anlaşması yapmayayım."

"Aslında üçüncü şahıs olarak konuşmadığımı biliyorsun, değil mi?" Çenemi ovuyorum ve dirseğimi ona doğru uzatıyorum.

Greer bana bir bakış atıyor ve eşlik etme teklifimi görmezden geliyor. "Biliyorum Beckett. Bu bir şaka. Bazıları buna en iyi haliyle kendini küçümseme diyebilir. Çünkü Beckett Davis gerçekte kim?"

Gülümsüyorum, hafifçe nefes veriyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum ve onun peşinden gidiyorum - bu zümrüt bulanıklığı, aslında arkadaş bile olmadığımızı söyleyen ama yine de içimi gören güzel bir kadın.

Masaya geldiğimizde selamlamak için elini kaldırıyor ve sadece iki boş sandalyede duruyor. İki resmi yer sofrası bizi bekliyor, iki parça kart stoğu daha küçük, yüzen mumların önüne yerleştirilmiş, isimlerimiz altınla kazınmış.

Dr. Greer Roberts

Seçkin Ödül Sahibi: Klinik ve Cerrahi Mükemmellik Beckett Davis

Misafir

Ona sırıtmak için dönüyorum, bunun bana söylenen en kötü şey olmadığını söylemek üzereydim ki biri bana söylenen en kötü şeyi haykırıyor. "Neredeyse Bayan! Burada onurlandırılanlardan biriyle birlikte olduğunuzu duydum." Tam karşımızda oturan bir adam genişçe sırıtıyor, kahverengi yanakları kızarmış ve gözleri biraz fazla sersemlemiş, sanki o güzel viski kadehlerinden birden fazla içmiş gibi. "Bizim için başaracaksın

Bu sezon, değil mi? Geçen yıl bana çok para kaybettirdin."

Kaşlarımı kaldırarak, o istemese de Greer'sandalyesini çekiyorum ve yanındaki koltuğa oturmadan önce kendini katlayıp elbisesini düzeltmesini bekliyorum. Ağzımı açıyorum, Beckett Davis'in kendine özgü, nazik sırtışı yerini alıyor. "Hey, eğer bahse girebilseydim, ben de çok para kaybederdim. O tekmeyi kaçıracağımı düşünmüyordum."

Ama Greer durgun, konuştuğunda sesi soğuk. "Peki profesyonel olarak kaç topa vurdun Samir?"

İlk kez bir meslektaşına ilk ismiyle hitap ediyor.

Şaşkınlıkla yavaşça göz kırpmıyor ama sonra gözleriyle tam olarak buluşmayan büyük bir gülümseme yerleşiyor. "Bunun için hayat kurtarmakla biraz meşgulüm ama birinin bunu yapması gerekiyor."

Daha önce duymadığım ve kendime de söylemediğim bir şey değil. Olmayana kadar güvenilir dim. Ağabeyim gibi hayat kurtarmadığım ya da kız kardeşim gibi yaşamadığım için çok değerli değilim ama bana ihtiyaçları olduğunda herkesin faturalarını ödeyecek kadar değerliyim.

Ona saygısızca omuz silkiyorum ve bir kolumu yaldızlı sandalyenin arkasına atıyorum. Ona bunun dünyadaki en iyi iş olduğunu çünkü yaptığım hiçbir şeyin gerçekten önemli olmadığını söylemek üzereydim ki Greer elini dirseğimin kıvrımına bıraktı.

"Hmm." Greer'ın dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor ve bir kaşı kalkıyor. Başını eğiyor, gözleri düşük ışığın altında parlıyor ve neredeyse yırtıcı görünüyor. "Bu doğru. Bir sürü acil durum var" - önünde duran, kendisine doğru eğilmiş el yazısıyla yazılmış yemek takımına bakıyor, sonra tekrar yukarı bakıp ona düz bir gülümseme veriyor

-"Dermatoloji."

Dermatoloji veya genel olarak cilt hakkında çok fazla acil durum olup olmadığını veya günlerini hayat kurtararak geçirdiği düşüncesinin ne kadar doğru olduğunu bilecek kadar bilgim yok, ama gerçekten umurumda değil.

Gözlerim elinin hala dirseğimin kıvrımında durduğu yere kayıyor, parmakları takım elbisemin ceketinde gergin. Sanırım bu koruyucu bir jest. Tam olarak emin değilim - çünkü daha önce kimsenin beni gerçekten koruduğunu sanmıyorum.

İyi bir örnek oluşturmak ve kendimi savunmak için hiç zahmet etmedim.

Ama bu hissin hoşuma gittiğini biliyorum, belki de ben biriyim. Bir keresinde anneme yardım eden market reyonundaki o rastgele adamdan ya da aynı anlama gelen bir grup sıradan sıfatın toplamından başka bir şey olmayan bir insandan daha fazlası.

Belki de Beckett Davis gerçekten gerçektir.

Dudaklarımın kenarları seğiriyor ve Greer ellerini tabağının önünde birbiri üzerine katlamadan önce parmaklarını aşağı bastırıyor.

"Pekâlâ." Samir öne doğru eğiliyor, sıkıca gülümsüyor ve terleyen viski bardağını sırayla her birimize doğru kaldırıyor. "Sanırım herkes tekme atamaz ve sanırım herkes klinik mükemmellik için prestijli bir ödül alamaz."

Gözlerinin arkasında bir şeyler kararıyor, parmakları masaya doğru geriliyor ama kibarca gülümsüyor.

"Herkes klinik olarak mükemmel olamaz." Omuz silkiyorum, Greer'e yan gözle bakıp göz kırpmadan önce parmaklarımı umursamaz bir hareketle sandalyenin arkasından kaldırıyorum.

Gözlerini deviriyor ama ağzının köşesi yukarı doğru kalkıyor.

Samir öne doğru eğiliyor ve gözlerinin ne kadar camsı olduğunu iyice görebiliyorum. Muhtemelen masada herhangi bir tıbbi tavsiyede en az nitelikli kişi benim ama görünüşe göre bir viski daha içmemesi gerekiyor.

Bardağında kalanları karıştırıyor ve bana biraz daha alaycı bir sırıtışla bakıyor. "Peki bir vurucuyu mükemmel yapan nedir? Herhalde bir miktar hassasiyet gerekiyordur? Yoksa bacağını geriye çekip vuruş yapmak kadar basit mi?"

Öyle değil. Herkesin sandığından çok daha karmaşık. Ama sırıtıyorum, doğruluyorum ve Greer'in neredeyse boşalmış şampanya kadehini gösteriyorum. "Hepinizi görselleştirme teknikleri ve rüzgâr hızının önemi konusunda sıkmaya başlamadan önce Dr. Roberts'ın kesinlikle bir içkiye daha ihtiyacı olacak."

Beckett

Samir yemek sırasında üç bardak daha viski içti. Normal sezon başladığında bazı takımlara karşı kaçıracağım şutlar üzerine iki talihsiz bahis oynuyor ve sanki içinde olduğum bir şakaymış gibi telefonunu bana gösteriyor.

Greer'in eli şarap kadehinin sapına sıkıca sarıldı ve sanırım kadehi kırıp onu parçalayarak organlarından birini alacağından korkmuş olacak ki bu sezon 66 yardalık field-goal vuruş rekorunu kıracağıma dair orantısız büyüklükte bir bahis oynadı.

Başka bir rekor kırmayı denemeyi pek düşünmedim - çoğunlukla boğulmaktan ve herkesi perişan etmekten endişe ettim. Ama bunu yaparsam onun yararına olabileceği fikri, Koç beni denemeye ikna ederse rüzgarın doğru olmadığı konusunda bir yalan uyduracağımı düşündürüyor.

Greer fazla konuşmuyor, araştırma konusundan bahsedildiğinde ara sıra yorum yapıyor ve kendisine sorulduğunda soruları yanıtlıyor.

Ama gece ilerledikçe omuzları gevşiyor ve içimde küçük bir parça bununla bir ilgim olduğunu umuyor, çünkü birden fazla kez eli buluyor, gözleri açılıyor ve burun delikleri

alevleniyor, ancak biri korkunç derecede iddialı bir şey söylediğinde zoraki gülümsemesi hala orada.

Bu küçük bir oyuna dönüştü - hangimiz diğerinin elini ya da kalçasını masanın altından daha hızlı tutabilirdik, kim yüzünü düz tutabilirdi.

Sandalyesinde öne doğru oturuyor, çenesini elinin üzerine koymuş, diğer eliyle neredeyse boş olan üçüncü kadeh şampanyayı sallıyor ve alkolün etkisiyle yanaklarında gerçekten çok güzel bir pembe kızarıklık var. Başını sallıyor, masadaki diğer doktorlardan birinin rejeneratif tıp hakkında konuşmasını dikkatle dinliyor, mikrofon açıldığında bütün gece ilk kez gerçekten ilgilenmiş görünüyordu.

Muhtemelen bir kadehi fazla kaçırmış gibi görünen başka bir adam da odanın ortasındaki ışıklı sahnede podyuma çıkıyor ve öne doğru eğilip mikrofona gereksiz yere vurarak *"Bu şey açık mı?"* diye sorma versiyonu olabilecek bir şekilde konuşmaya başladığında bunun gülünç bir konuşma şimdiden anlıyorum. Asla gelmeyecek kahkahaları beklemiyor ve prova ettiği korkunç açılış cümlesine başlıyor. "Herkes iyi akşamlar! Ne yemekti ama, değil mi? Biftek beni kalp krizine sokabilirdi ama sanırım bu gece kalabalığın arasında elinde keskin bir bıçak tutan bir ya da iki kalp cerrahı gördüm. Sanırım doğru yerdeyim."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Greer nefesinin altından ve bana yan yan bakıyor.

Gülümseyerek ona doğru eğildim ve elimi kalçasına attım. "Bu şimdiye kadar katıldığım en iyi gala. Gerçekten. Doktorların sporculardan daha önemli olduğunu kim bilebilirdi?"

Gözleri keskinleşiyor. Elimi kalçasından çekip tekrar kucağıma bırakır gibi yapıyor. Dudakları büzüldü ve spiker tekrar araya girdiğinde bir şey söylemek .

Adam onun adını söyler ve o da başlar; sahneye doğru bakar. Küçük bir alkış tufanı kopar ve sandalyesinden geriye doğru itilir.

"Konuşmanı hazırladın mı?" Kaşlarımı kaldırarak fısıldıyorum.

"Beş dakika içinde döneceğim ve buradan defolup gidebiliriz." Bana bir bakış attı, şampanyasını bitirdi, elbisesini topladı

ve sahneye doğru yürür.

Alkışlar biraz daha yükseliyor, sunucu büyük bir şamata yapıyor, onun etrafında koşuyor ve ona işaret ediyor ve bundan nefret ettiğini biliyorum çünkü podyumda durduklarında gülümsüyor ve gülüyormuş gibi yapıyor ve ona çirkin bir cam plaket vermek için büyük bir gösteri yapıyor.

Orada olmak istemese de, parlak ışığın ona doğru parlaması, tüm dikkatleri üzerine çekmesi harikalar yaratıyor. Çok güzel görünüyor. Saçları inanılmaz derecede parlak, at kuyruğu hafifçe sallanıyor. Köprücük kemikleri ve omuzlarının her çıkıntısı belirgin ve sergileniyor.

Dönüp mikrofona doğru eğilmeden önce sunucuya usulca gülümsüyor. "Bunun için teşekkür ederim. Hastalarımın sahip olmanın ne anlama geldiğini hafife almıyorum."

Cam kırılma sesi odanın göreceli sessizliğini kesiyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Garson, kırık bardaklardan oluşan bir tepside ahşap zemine sızan şarabı temizlemek için çabalıyor ve en yakın masaya özür dilemek için elini kaldırıyor.

Ama geri döndüğümde Greer kürsüden bir adım geri çekilmişti. Plaketi tutuşu gevşedi. Göz kırptı. Bir kez. Başını hafifçe salladı. Peş peşe iki kez daha göz kırptı.

Öne doğru bir adım atıyor ve elbisesinin çekişinden baldırının sallandığını görebiliyorum. Elini göğsüne bastırıyor ve gözlerini tekrar sıkarak kapatıyor. Ama gözlerini açtığında, gülümsemeye zorlamadan ve podyuma doğru geri adım atmadan önce tekrar gözlerini kırptırıyor. "Özür dilerim. Ne diyordum ben? Kısa tutacağım."

Greer elini göğsüne daha sert bastırıyor, parmaklarının derisi beyazlaşıyor. Burun delikleri genişliyor ve gülümsemeye çalışıyor ama bu, bazı kasların mekanik bir hareketinden başka bir şey değil gibi görünüyor. "Teşekkür ederim. Bu benim için bir onur ve ayrıcalık."

Sonra dönüyor ve sahnenin kenarından adeta koşarak uzaklaşıyor.

Spikerin kısa ve tatlı tutmakla ilgili aptalca bir şaka yaptığını düşünüyorum, ama tam odanın kenarındaki bir kapıyı açıp bu sefer gerçekten koşarak içeri girdiğinde ayağa kalkmak için geri çekiliyorum.

Sandalyem tahtaya sürtünerek ses ıkartıyor ama kimse bana bakmıyor, kimse de onu aramıyor. Samir ve arkadaşları başlarını eğmiş, telefonlarındaki bir şeye gülüyorlar ve diğer herkesin dikkati sahneye geri dönmüş, bir sonraki korkun şaka için nefeslerini tutmuş bekliyorlar.

Ondan daha hızlıyım - son zamanlarda bu aptal bacaklar ve içlerindeki aptal kaslar için şükrettiğim tek an.

Odanın sonundaki başka bir kapıyı açmadan önce ben odanın diğer tarafına ve koridora geçmiş oluyorum.

Tam içeri girecekken yetiştim.

Rastgele eşyalarla dolu bir dolap ve tavandan sarkan hüzünlü, tozlu bir ışık.

"Greer," diyorum, sesim kısık, omzunu tutmak için öne doğru uzanıyorum, ama o bir eliyle aptal cam plaketi kaldırmış, diğer eliyle göğsünü bulmuş bir şekilde dönüp duruyor.

"Seni korkutmak istememiştım." Arkama uzanıp kapıyı yavaşça kapatmadan önce ellerimi kaldırıyorum, böylece içeride sadece biz kalıyoruz. "Sorun nedir?"

"Taşıkardi. Dispne. Parestezi."

"Greer" -çenemi avuçluyorum- "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Omuzlarını dolabın beton duvarına doğru itiyor. "Hızlanmış kalp atış hızı. Nefes darlığı. Ellerinizde ve parmaklarınızda iğneler ve iğneler."

"Ne-"

Bir yudum hava almadan önce burun delikleri genişleyerek nefes veriyor. "Panik atak."

Ona uzanıyorum ama hıçkırığı boğazında düğümleniyor ve elim havada işe yaramaz bir şekilde bükülüyor. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Plaketi elinden alıp yere koyduktan sonra tekrar ayağa kalkıyorum ve başımı eğip göz hizasına geliyorum. Normalde coşkulu, kurnaz ve güzel olan gözleri kocaman açılmış ve ürkmüş bir geyiğe benziyor. "Ne oldu? Bana ne olduğunu anlatmalısın ki düzeltmeye alışabileyim."

"Cam kırılması." Gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor. "Pencerenin kırılma sesine benziyordu."

"Cam kırılmadı," diyorum ona, öne doğru eğilip çenesini tutarak. Lanet boynunu yerinden çıkaracakmış gibi görünüyor.

Greer gözlerini açıyor, burun delikleri şişmiş ve gözyaşları yüzünden akarken başını sallayarak bana bakıyor. "Öyle oldu. Araba kazasında."

"Araba kazası," diye tekrarlıyorum, çenesini bırakıp omuzlarını tutarak. "Daha önce bir araba kazası geçirmiş olabilirsin ama bu gece değildi, tamam mı?"

Sesi çatlar. "Ama duydum. Ve şimdi hissedebiliyorum."

Elini göğsüne bastırıyor, ayaklarının üzerinde ileri geri kayıyor, sanki bir şeyden kurtulmaya çalışıyor ve kurtulamıyor çünkü ne kadar uğraşırsa uğraşsın o şey onu bırakmıyor.

Alnımı onunkine değdiriyorum. "Sana nasıl yardımcı olabilirim? Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Lorazepam'ım. İlaçlarım yanımda değil. Ben-"

Geri çekiliyorum. "Çantanda mı? Gidip getireyim."

Başını tekrar sallıyor, küçük bir hareketle. "Hayır. Hayır. Onları ben getirmedim. Düşünmedim-"

Şu anki halinden nefret ediyorum. Onu görmekten nefret ediyorum. "Tamam, ne ? Neye ihtiyacın var?"

"Bana ne gördüğünü söylemeni istiyorum. Odada ne hissettiğini." Nefes nefese kaldı ve elini göğsüne bastırdı. Diğeri elbisemin içinden kolumu kavıyor. "Su. Suyu bacaklarımda hissedebiliyorum."

Başımı sallıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve elbisesinin altından baldırlarını tutuyorum. "Su yok, Greer. Ellerimi hissediyor musun?"

Hâlâ başını sallıyor, eli omzumu buluyor ve tırnaklarını batırıyor. "Yapabilirim-"

"Nefes al."

Nefes alıyor ve omuzları titriyor.

"Nefes al. Su yok. Sadece sana dokunuyorum." Ellerimi elbisesinin eteklerinin hemen altında gezdiriyorum, her birini baldırlarına sarıyorum ve avuç içlerimi tenine bastırıyorum. "Ellerimi hissediyor musun?"

Gözlerini tekrar kapatıyor ama başını sallıyor.

"Gözlerini benden ayırma." Başparmağımı baldırına bastırıyorum ve küçük daireler çizerek hareket ettirmeye başlıyorum. "Greer, gözlerini aç. Bana bak."

Kirpikleri titriyor ama gözleri açılıyor. Çok parlaklar, gözyaşlarıyla kaplılar.

Etrafa bakıyorum. Sadece bir dolap, kimsenin özlemeyeceği unutulmuş eşyalarla dolu. Ama her şeye acıtıyormuş gibi bakıyor. "Bana ne gördüğünü söyle, ben de sana neyin gerçek olduğunu söyleyeyim, tamam mı?"

Başını sallıyor ve bir nefes daha alıyor. Elini göğsüne bastırıyor ve parmakları omzuma batıyor. "Paltolar."

"Gerçek," diye yanıtlıyorum.

"Kırık şemsiyeler," diye fısıldıyor.

"Gerçek." Başımı sallıyorum.

Göz kırpıyor. "Bir yığın kutu."

"Gerçek." Parmaklarımı baldırlarına bastırarak usulca gülümsüyorum. "Sen. Seni görüyorum."

Yutkunuyorum. "Gerçek."

Beckett Davis. Sonuçta gerçek, bütün bir insan. Kim bilebilirdi ki?

Greer gözlerini kırıştırıyor, omzumdaki tutuşu gevşiyor, parmakları usulca oynaşüyor ve göğsüne bastırıldığı elinin parmak eklemleri beyazdan pembeye dönüyor. Sesi inanılmaz derecede küçük ama konuştuğunda çatlıyor. "Artık suyu hissetmiyorum."

"Hiç burada olmadı. Asla gerçek değildi, tamam mı?"

"Öyleydi." Dudaklarının kenarları bir daha asla görmemeyi umduğum hüznü bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve bana küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Bir zamanlar."

Başımı sallıyorum ve ona tekrar bakmadan önce alnımı kalçasına bastırıyorum. "Ama bu sefer değil. Tamam mı?"

"Tamam," diye tekrarlıyor.

Orada öylece duruyoruz, sessiz, birbirimize bakıyoruz - bize zarar vermek için değil, sadece toz toplamak için burada olan gerçek şeylerle çevrili iki gerçek insan.

Derin bir nefes daha almasını izliyorum ve bunu yapmak istemesem de onunla birlikte nefes alıp veriyorum. Sanki bu işte birliktymişiz, aynı miktarda oksijen alacakmışız, eşit şartlarda oynayacakmışız gibi.

Daha iyi hissetmek için hak ettiği ve ihtiyaç duyduğu kadar iyi nefes alabilene kadar alan.

Bana gveniyormuş gibi bakıyor ve ilk kez bu fikir -güvenilir, güvenilir, Beckett Davis- bana beklentilerimiz hangi cehennemde ölmeye gidiyorsa o cehennemin alt katına düşmeme neden olacak kadar ağır bir yük gibi .

Omuzlarım dikleşiyor. Bana ihtiyaı olduğunda bir şeyler taşımak kolay geliyor.

Başparmaklarım hâlâ baldır kaslarının üzerinde kk daireler çiziyor.

Bir şekilde güzel görünen o kk, eşit, alçak, düzenli nefesi alana kadar gözlerim onunkilerde kalıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Sesim sert çıkıyor.

Greer biraz başını sallayarak bana hüzünlü bir glmsemi daha veriyor. "Sabit. Kalbim tekrar normale yakın hissediyor. Ciğerlerim doldu ve artık karıncalanma ve iğnelenme yok."

"Peki ya su?" Parmaklarımı baldırlarına vurarak soruyorum. "Hâlâ yok."

"Güzel." Ona güven verici bir glmsemi vermeye çalışıyorum. "Senin için başka ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey." sallıyor ve sonunda elini göğsünden diğer omzuma indiriyor. "Tabii bana hızlı etkili bir serotonin ya da dopamin iğnesi yapamazsan."

Çenemi salladım. "Ne yazık ki, takım elbise ceketimde hazır enjekte edilebilir beyin kimyasalları içeren şiringalardan yeni çıkmış. Başka ne verebilir ki?"

"Bazı yiyecekler. Rahatlamanıza yardımcı olan şeyler. Yoga. Masaj. Sevimli bir hayvan videosu." Greer omuzlarını silkiyor, omuzları biraz içe doğru kıvrılıyor, loş ışık altında cildi bir şekilde aydınlanıyor. "Orgazm."

Bunu kk, cılız bir kahkaha atarak söylüyor ve bunun bir şaka olması gerekiyor ama öyle hissettirmiyor.

Parmaklarım baldırlarında geriliyor. Takım elbise ceketim aniden çok dar geliyor ve yutkunuyorum, gözlerim onda.

Greer gözlerini kırpıştırıyor, dudakları aralanıyor ve yanakları pembeleşiyor. "Bir şaka."

"Bir şaka," diye tekrarlıyorum. Bunu komik bulmuyorum - sikim komik bulmuyor. fikri sevdim. Onu iyi hissettirmek-birisi olmak

Zamanının çoğunu başkalarıyla ilgilenerek geçirdiğini düşündüğümde onunla kim ilgileniyor?

Başparmağım tekrar teninde yavaş daireler çizmeye başlıyor ve ona sırtıyorum. "Övünmek istemem. Ama oldukça iyi olduğum söylendi. Seni oraya götürebilirim."

Dişleri alt dudağına iniyor ve boğazında küçük bir kahkaha tufanı daha kopuyor.

Ama yutkunuyor, bana göz kırptıyor ve parmakları hala omuzlarımda.

Elimi baldırından yukarı, dizinin kemerine doğru kaydırıyorum. Elbisesinin ipeği kayıyor ve duraklıyorum, parmaklarım kalçasının derisi üzerinde geziniyor. Dudaklarım aralanıyor ve gözümü ondan ayırmıyorum, biraz daha yukarı uzanmamı istediğine dair bir izin işareti bekliyorum.

Gözleri elbisesine kayıyor, ipek elimin üzerinde duruyor ve tekrar bana baktığında nefes alıyor, başını küçük bir selamla hareket ettiriyor.

Ona sırtarak, elimi dizinden yukarı doğru hareket ettiriyorum, uyluğunun iç kısmını izlediğimde bir ürperti fısıldıyor.

Elim yukarı tırmanırken birbirimize bakıyoruz, parmaklarım onu örten dantelin kenarlarını buluyor. Dantelin teniyle buluştuğu yeri sıyrıyorum ve o da bana küçük bir baş hareketiyle izin veriyor.

Başparmağım tam ortasından geçerek kalçalarının arasında duruyor. Gözbebekleri genişliyor ve nefes alıyor.

Keşke dünyanın en parlak güneşinin altında olsaydık, böylece onun her şeyini görebilseydim, loş ışık altında hiçbir şey gölgelenmeseydi, ama güzel görüldüğünü biliyorum: inanılmaz derecede siyah saçlar ve parlak gözler, dolgun dudaklar ayrılıyor ve yanaklarının elması üzerinde bir allık.

"Bunu beğendin mi?" Soruyorum, sesim sert.

Greer başını sallıyor. "Hissediyor-" Başparmağımı dantelin ortasında yavaşça gezdirmeden önce bir daire çizdiğimde başı geriye eğiliyor ve dudakları aralanıyor. "hissediyorum, hoşuma gidiyor."

"Elbiseni yukarı kaldır."

Elim olduğu yerde kalıyor, yavaş daireler çizerek onu izliyor, bana vücudundan çok daha fazla bir şey emanet eden bu dünya dışı kıza saygı duyuyor. Dantelin ıslandığını hissedebiliyorum.

Elbisesinin ipeği kalçalarına doğru kaydığında, bir eliyle elbiseyi tutup üzerini örten iç çamaşırını ortaya çıkarana kadar.

Elimi geri çekiyorum, bunu kastettiğini sanmıyorum ama küçük bir inilti çıkarıyor ve ben de ona sırtarak iç çamaşırının iki yanından tutup topuklarının etrafında toplanana kadar yavaşça bacaklarından aşağı çekiyorum.

Bir ayağımı kaldırıp bağcığı çıkarıyorum, nazikçe geri koyuyorum ve bacağını tutup omzuma kaldırmadan önce diğer ayağına da aynısını yapıyorum.

Topukları sırtıma batıyor ve hayatım boyunca birinden bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum.

Tekrar yukarı bakmadan önce gözlerim onu kesiyor, bana bakıyor. Dişleri tekrar dudağına indi.

Yutkunuyorum. "Alabilir miyim?"

Greer bana son bir kez başını sallayarak izin veriyor ve dişlerinin yine o dolgun alt dudağına saplanışını izliyorum.

Dilimi yukarı kaydırıp merkezinde durdurmadan önce öne eğilip içime çekiyorum.

"Tadını sikeyim-" diye inleyerek kalçasını daha yukarı kaldırdım ve yüzümü daha derine gömdüm. "Burada yaşayabilirim."

Bir kahkaha daha atıyor, ardından keskin bir nefes alıyor ve adımı inliyor. "Beckett."

Şu anki kadar kendim olmayı istediğimi hiç sanmıyorum.

-Onun için dizlerimin üzerinde, başım bacaklarının arasında, dilim onunla sırlıklam, çok fazla sır saklayan bu kız, görüldüğünden daha iyi birini saklayan o güzel gözler ve gerçek bile olmayan bir insana yeniden hayat veren bir ağız.

"Adımı tekrar söyle," diyorum ona karşı, bir elim kalçasının kaslarını öyle sert kavıyor ki teninde bir çürük bırakacağımı düşünüyorum ve umarım bırakırım. Diğer elimi yukarı kaldırıyorum, iki parmağım içinde kayıyor, dilimin daireleriyle yavaşça hareket ediyor.

Tekrar söylüyor, bu sefer daha yumuşak, bir eli saçlarımda geziniyor ve ben gerçeğim, biliyorum, çünkü adımı böyle söylediğinde başka nasıl olabilir ki - küçük bir fısıltı, küçük bir inilti, kalçalarının küçük bir hareketiyle, onu bana daha da yaklaştırıyor.

Beckett.

Dilimi başka bir daire içinde hareket ettiriyorum. Elim kalçasını kavıyor ve parmaklarım yavaşça içine girip çıkıyor.

Beckett.

Bunu yapmaya devam ediyorum; bana söylediğinde yavaşlıyorum ve parmakları başımın tepesindeki saçları çekiştirdiğinde daha hızlı hareket ediyorum.

Beckett.

Sikim pantolonumun içinde geriliyor. Dilimi onun sevdiği şekilde hareket ettirmeye devam ediyorum, bu derin daireler, daha yavaş ve daha hızlı ve parmaklarıma karşı sıkıldığını hissediyorum.

Tam sırtı kavislenip başı geriye düşerken ve gözleri kapanırken gözlerimi kaldırıyorum ama ağzı açılıyor, hayatımın geri kalanında duymak istediğim o lanet inleme geliyor ve omuzları yumuşayana, o yeşil gözler açılana ve gözlerini kırptırıp bana bakana kadar devam ediyorum, yanakları kızarmış ve her şeyi ıslı ıslı.

İstemesem de geri çekilerek parmaklarımı içinden çıkarıyorum - bunda ciddiydim, bacaklarının arasında yaşayabilirdim. Dudaklarımı hafifçe kalçasına bastırıyorum ve bacağını indiriyorum.

Geriye yaslanıyorum, omuzlarımı yuvarlıyorum, ellerim kalçalarımı buluyor. Tadının ne kadar güzel görsün diye parmaklarımı ağızma götürmek istiyorum ama bu benimle ilgili değil.

"Bu-uhm-" diye nefes alıyor Greer, gözleri kocaman, parlak ve güzel, elbisesini düşürmeden önce. "Teşekkür ederim. Beni oraya sen getirdin. Destekleriniz doğrudur. Partiye geri dönmeliyiz."

"Bana bir dakika vermen gerekecek." Sırıttıyorum, fermuarımı açıyorum ve gömleğimin düğmelerini çözüyorum, böylece muhtemelen hayatımın geri kalanında hiç gitmeyecek olan ereksiyonumu ayarlayabiliyorum.

Gözleri ellerime kayıyor, ben gömleğimi tekrar içine sokup pantolonumu yukarı çekene kadar beni izliyor. İç çamaşırlarını yerden alıp cebime atıyorum ve ayağa kalkmak için itiyorum. "Bunları daha sonra çantana koyabilirsin."

Gülüyor ve kahkahası, eskisinden çok daha küçük görünen alanda yankılanıyor.

Birbirimize dokunmak üzereyiz ve bir santim bile kıpırdarsam onu duvara yapıştırmış olacağım.

Greer çenesini yukarı kaldırarak bana küçük bir gülümseme sunuyor ve ardından usulca fısıldıyor: "Teşekkür ederim."

Yutkunuyorum. "Ne zaman istersen."

Başımı aşağı eğiyorum ve çenesi biraz daha yukarı kalkıyor.

Aramızda sadece bir nefes ve ben eğiliyorum.

Dudaklarım onunkilere değiyor, onunkiler de benimkilere. Sadece kısa bir an için, sonsuza dek bu dolapta tozla kaplı paltolar, şemsiyeler, kutular ve gerçek o ve gerçek benle kilitli kalmadan önce, plakasını alıyor, kapıyı açıyor ve ben de onu koridora kadar takip ediyorum.

Beckett

Görünüşe göre cerrahlar telaşlanmıyor. Hepsi kontrolün ve sakin, soğukkanlı kalmanın ustaları.

Greer masamıza geri döndü ve hiçbir şey olmamış gibi yerine oturdu, kibarca gülümsedi ve onu tebrik etmek için uğrayan herkese teşekkür etti.

Ama hâlâ onun tadını alabiliyor, onu dilimde hissedebiliyordum ve başka bir şeye konsantre olmakta belirgin bir şekilde zorlanıyordum.

Bir ara çantasını kucağına bıraktı ve elini bana doğru açtı.

"Bende kalmasına izin vermeyecek miydin?" Öne doğru eğildim, hâlâ ıslak olan danteli takım elbisemin pantolonundan çıkardım ve iki parmağımın arasında ona doğru uzattım. Sesim hala sertti ve hala ne kadar tahrik olduğumu ve muhtemelen sonsuza kadar da olacağımı anlaması için aşağıya bakıp takım elbisemin pantolonuna doğru gerildiğimi görmesi yeterliydi.

Bana ters bir bakış attı ve hiçbir şey olmamış gibi onları çantasına tıktırıp konuşmaya geri döndü.

Bir şey oldu ve bunu hayatımın sonuna kadar unutacağımı sanmıyorum.

Kız. Tadını. Boşaldığında dilime ve parmaklarıma verdiği his.

Bana güvenmesinin nasıl bir şey olduğunu.

Benim güvenilir ve sağlam biri olduğumu düşündüğü için değil.

Ama gerçek beni gördüğü ve hâlâ değerli olduğumu düşündüğü için.

Muhtemelen dramatik ama artık her şey farklı geliyor. Sanki o kız o boş dolapta beynimin kimyasını değiştirmiş gibi. Hayat kurtaran elleriyle uzandı, parmaklarını kalbimin etrafına doladı ve hayata dönmesi gerektiğini fısıldadı.

Farklı görünüyor; omuzları dik, açıkta kalan teni ayın altında parlıyor.

Kamyonu park ettiğim yere doğru yürüyoruz, ama yüzünde dalgın bir ifade var, elbisesinin ipeği bacaklarının etrafında dalgalanıyor ve sanki bir yerlerde ay ışığının aydınlatığı bir plajda suya girip dünyayı yakıp yıkmayı düşünüyor gibi görünüyor. Greer'e yan gözle bakarak çenemi avuçluyorum. "Kamyonda olmak için iyi misin? Eve gitmek için?"

Gece havasına karşı kollarını kendine sarıyor. Takım elbisemin ceketini çıkarıp ona giydirirdim ama bunun iyi bir oyun olacağından şüpheliyim.

Kamyonun önünde durmadan önce çenesini yukarı kaldırıp gökyüzündeki yıldızlara bakıyor gibi görünüyor. Gözleri bana kaydı ve başını salladı. "Uzun zaman önceydi. Her zaman arabalara biner ve araba kullanırım. Beni korkutmuyorlar."

İkimiz de kamyonu binip caddede ilerleyene kadar bir şey söylemedim. "Ne oldu?"

"Köprüde meydana gelen ve suyun içinde kalmamızla sonuçlanan sıradan bir trafik kazası. Babam ve kız kardeşimle birlikteydim."

Hiçbir şey olmamış gibi söylüyor ve ben de gözlerimi yoldan ayırıp ona bakıyorum. Bana arkasını dönmüş, önündeki plağı yere atmış, çantasını kucağına almış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Kaç yaşındaydın?"

"Ben on yedi yaşındaydım. Stella on beş yaşındaydı."

Parmaklarım sıkışıyor. "Herkes iyi miydi?"

"Sonunda," diyor usulca ve ben yine boş şehir sokaklarına bakıyorum. Alnı cama yaslanmış, gözleri yanından geçtiğimiz binaları ve yüzünün keskin kenarlarına gölge düşüren sokak lambalarını izliyor.

"Ama yine de seni rahatsız ediyor mu?"

Göz ucuyla bir omzunu silktiğini görüyorum. "Bazen."

"Hastanenin dışındaki gün de böyle mi oldu? Gatorade reklamında?" Ben soruyorum, o da başıyla onaylıyor.

"Evet. Siren sesleri vardı ve bir araba geri tepti ..." Sesi kesiliyor ve tek söyleyeceğinin bu olduğunu düşünüyorum ama konuşmaya devam ediyor. "Eskisinden çok daha iyi. Ama bazen, beklemediğim bir anda, zihnim ona durmasını söyleyemeden sinir sistemim tepki . Bunun sadece bir gürültü olduğunu. Bir arabanın içinde olmadığımı. Batmadığımı."

Koltuğunda kaydığını görüyorum ve belki de onu biraz daha anlamaya başladığımı düşünüyorum. "Araba kazası - bu yüzden mi cerrah oldun?"

Greer dönüyor, başını eğiyor ve beni inceliyor. "Onun gibi bir şey."

Bunun da bir başka yarı gerçek olduğunu bilmeme rağmen başımı sallıyorum ve pencereden dışarı bakmadan önce ona küçük bir gülümseme sunuyorum.

Yolculuğun geri kalanında hiçbir şey konuşmadık. Genellikle sessizliği doldurmaya, onun dikkatini dağıtmaya çalışırdım ve eğer gülümsemelerini ve kahkahalarını daha özgürce veren başka biri olsaydı, belki ona sırtır ve bunlardan birini denerdim.

Ama bana ihtiyacı olduğunu sanmıyorum ve sanırım onunla sessiz olmak hoşuma gidiyor.

Sokağı boş, onu son daha az evin ışığı yanıyor. Ama verandasının ışığı yanıyor.

Kamyoneti ön tarafa park perde hareket etmiyor, bu yüzden kız kardeşinin orada olduğunu düşünemiyorum. Bütün gece bekleyecek, başka bir FaceTime çağrısı hazırda beklerken izleyecek bir tipe benziyor.

Greer'i düşünüyorum -o elbisenin altında hiçbir şey yok- ve eğer daha kötü bir insan olsaydım, sanırım içeri girip giremeyeceğimi sorardım.

Ama iyi olduğunu söylese de, yanakları her zamankinden daha yumuşak, dudakları öpmekten başka bir şey istemediğim Aşk Tanrısı'nın yayında ayrılmış ve hepsi yorgun.

Emniyet kemerini çözdü, çantasını dirseğinin kıvrımına geri koydu ve bana döndü. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Benimle bir dolapta geçirdiğinden daha fazla zaman geçirdiğin için üzgünüm.

ama Samir bu sezon başarılı olursan biraz para kazanacak."

Ağızına bakıyorum. "Gerçekten şikayetçi değilim." Parmaklarını şıklatıyor ve bana düz bir bakış atıyor, ama eğlenmiş görünüyor, dudaklarının köşesinde küçük bir kalkma var. Ona sırtıyıyorum ve omuz silkiyorum. "Tüm yardımlarınız için teşekkür . Normal sezon önümüzdeki hafta başlıyor, sanırım şimdilik bu ."

Greer kaşları kalkmadan önce bir saniye beni inceliyor. "Başka bir iş teklifiniz olursa beni arayın."

Bunu bana söyleyen başka biri olsaydı, ona çıkma teklif etmek için bir davet olduğunu düşünürdüm. Ama o başkası değil. Parmaklarımı direksiyona vuruyorum. "Hey, bu uzun bir sezon. Eminim bir noktada önemli bir şeyi kaçıracağım ve kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp sürünerek sana geri döneceğim."

Başını eğiyor, omuz silerken dudakları yana çekiliyor, dönüp kapıyı açıyor. Kamyonun kasasından aşağı atlarken bir eliyle elbisesini tutuyor. Bana geri dönüyor. "Belki. Ama bundan şüpheliyim. Bana birden fazla kez ıskalayacak biri gibi gelmiyorsun. İyi geceler, Beckett."

Cevap vermemi beklemeden kapıyı kapatıyor. Söyleyecek bir şeyim olduğunu sanmıyorum, bu yüzden uzaklaşmasını izliyorum, ancak plakanın hala yolcu koltuğunun önünde yerde olduğunu fark ediyorum.

Camı indirip öne doğru eğildim ve arkasından seslendim. "Ödülünü unuttun."

Greer omzunun üzerinden bakar, burnunu kırıştırmadan önce keskin yüz hatlarını değerlendirir. "Sende kalsın. Performansından sonra bunu hak ediyorsun. Harika bacaklar, harika bir dil. Kim bilebilirdi ki?"

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor, elbisesini tekrar toplamadan önce bir elini kaldırıyor ve dairesine doğru yürümeye başlıyor.

İzliyorum, içsel bir savaş veriyorum ve ciddi ciddi peşinden koşmayı, onu yakındaki bir ağaca çivilemeyi ve beynini düşünüyorum. Koltuğumda kayıyor, takım elbise pantolonumun kalçasını çekiştiriyorum. Dolaptan çıktığımızdan beri çok dardılar, onun yüzünden aletim bütün gece sürekli sertleşti.

Elim emniyet kemerime uzanıyor, sanki kendi aklı varmış gibi, ama alt merdivenden hemen önce duraklıyor, geri .

Başını eğiyor, atkuyruğu omzunun üzerinde dans ediyor ve "Fıstık" demeden önce gözlerini bana kırıştırıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Kaju ve Fıstık." Bir omzunu silkiyor. "Çocukken lakaplarımızdı. Babam bana Peanut derdi."

"Huh." Başımı sallıyorum, dudağımın kenarı kalkıyor. Çok bir şey gibi görünmeyebilir ama bana bir şey verdiğini, kapalı tuttuğu kapısını araladığını ve benimle bir sırrını paylaştığını biliyorum. Bir çocuk fısıldadı bana.

Gülümsemesi ve kahkahasıyla birlikte arka cebime koyuyorum.

Greer elini tekrar kaldırıyor ve dönmeye gidiyor ama ben açık pencereye daha yakın olmak için öne doğru eğiliyorum. Beni duymasını istiyorum ve umarım bu konuda ciddi olduğumu anlar. "Son birkaç haftadır beni dinliyorsun. Eğer biriyle konuşmak istersen, seni dinlemekten mutluluk duyarım."

Gülümsemesi hüzünlü bir hal alıyor ve eli bu kez vedalaşırken havada kalıyor. "İyi geceler, Beckett."

"İyi geceler, Dr. Roberts."

O içeri girene kadar bekliyorum ve kapı kapandığında perdenin doğru çekildiğini görüyorum. Bir kumral saç parıltısı ve kanepeden atlayıp odanın diğer ucuna koşan birinin gölgesi.

Keşke yanında ben olsaydım ama yalnız olmadığına sevindim.

Greer

Rav'ı her ayın üçüncü Salı günü görüyorum. Acil bir ameliyatım olmadığı ya da babamın bir şeye ihtiyacı olmadığı sürece dakik olurum ve randevularımı ertelemem.

Bu seansı yeniden planlamayı düşündüm -çünkü Beckett'ın ellerini ve gözlerini -dilini hâlâ üzerimde hissedebiliyorum.

O *zamandan* beri, gönderdiğim basit bir teşekkür mesajı dışında konuşmadık, o da bunu *her zaman* basit bir mesajla takip etti.

Sadece basit bir kelime, ama bunu söyleme şeklini hayal edebiliyorum - bana doğru fırlattığı tembel sırtı, gamzesinin gölgesi.

Aramızda her ne olduysa bu basit bir şey değil ve sanırım bu beni korkutuyor.

On dakikadır Rav'ın kanepesinde sessizce oturuyorum. Bu sefer yalan söylemeye çalışmıyorum - söylediğim yalanların çoğunun farkına bile varmadığım şeyler olduğunu söylüyor, çünkü ondan bir şeyler saklamak için yola çıkmış değilim. Konuşmak istediğimi hissettiğimde, çok dürüst olduğumu söylüyor. Ama başka şeyler de var ve sanırım onlar benim çizgilerimin -kafesimin- dışında var olmalı ve yalanlar genellikle orada başlıyor.

Genelde benim başlamamı beklerdi ama bugün ilk o konuştu. "Bu onur için tebrikler. Katılamadığım için üzgünüm."

Sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Pek bir şey kaçırmadın."

Kalemini panosuna üç kez vurduğunda gözlerinin arkasında bir eğlence parlıyor. "Hayır mı? Hiçbir şey mi?"

Gözlerimi kısıyorum. Rav sanki bilmediğim bir şey biliyormuş gibi ya da geceyle ilgili büyük bir sır vermemi bekliyormuş gibi bana bakıyor. Omuzlarımı geriye atıyorum ve çenemi yukarı kaldırıyorum, her ne kadar tenim ısınsa ve kalbim dolabı her düşündüğümde olduğu gibi tökezlemeye başlasa da.

Beckett dizlerinin üzerinde.

Ama Beckett Davis'in koridordaki bir dolapta benimle yatmasına izin verdiğimi bilmesine imkan yok. O bir psikiyatrist, kahin değil.

"Kayda değer bir şey yok." Omuz silkiyorum.

Eli durur, kalemi cebine koyar, öne doğru eğilir ve çıldırtıcı bir sabırla bana .

Bugün bekleyeceğini - kazanamayacağımı - anlayabiliyorum, bu yüzden gözlerimi deviriyorum ve "Eminim Beckett'in bana eşlik ettiği haberi kulaklarınıza ulaşmıştır" diyorum.

Gözlerinde zafer parlıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak arkasına yaslanıyor. "Bu fikrini değiştirdiğin anlamına mı geliyor?"

"Bir kızın arkadaşları olabilir." Çenemi yukarı kaldırıyorum, yanaklarımda yükselen allığı görmemesini ya da midemin nasıl gerildiğini fark etmemesini umuyorum.

"Bana biriyle ilgilenmediğini söyleseydin yanlış bir şey olmazdı. Bu kendini ön planda tutmadığın anlamına gelmez. Bu seni başarısız yapmaz," diyor Rav yavaşça, sanki bir bebeğe bir şey açıklıyormuş gibi.

"Onunla ilgilenmiyorum," diye cevap veriyorum kesin ve kararlı bir şekilde, ama Beckett'ı düşündüğümde kalbimin yerinden fırlaması ve kalçalarımın sıkışması muhtemelen başka bir şey söylüyor.

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Öyle olsa bile bana söyleyeceğinden şüpheliyim. Ama belki bana kalanın nasıl geçtiğini anlatabilirsin? Ödül hakkında ne hissettin?"

Koltuğun yıpranmış derisine sırtımı dayayıp omuzlarımı kibirli bir çizgiye getiriyorum. "Bunun uydurma bir ödül olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Bu konuda haklı olabilirsiniz. Ama yine de yaptığınız iş için ödül aldınız." Cesaret verici bir şekilde gülümsüyor ama ben hiçbir şey söylemiyorum.

alışılmadık bir şekilde ellerini kaldırarak koltuğa yaslandı. "Görünüşe göre bugün kendinizi özellikle zor hissediyorsunuz Dr. Roberts ve ikimiz de biliyoruz ki ben ne kadar zorlarsam siz de o kadar zorluyorsunuz. O yüzden neden bana akşamınızı anlatmıyorsunuz?"

Haklı, özellikle zor davranıyorum ve nedeninden tam olarak emin değilim.

Dudaklarımı büzüyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. "Her şey iyiydi. Ta ki ben ödülü kabul ederken biri şampanya tepsisini yere düşürene kadar... Bir arabanın camının kırılması gibi bir ses duydum ve koşarak sahneden inip bir dolabın içinde panik atak geçirdim."

Başını eğiyor. "İlaçlarını aldın mı?"

"Onları getirmedim. Aptalca olduğunu düşünmedim. Onları almalıyım." Başka tarafa bakıyorum, sanki o bir ebeveyn ve ben onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi.

"Peki onlar olmadan ne yaptınız?"

"Beckett - birlikte nefes aldık. Bana odada gerçek olan her şeyi anlattı. Şemsiyeler. Paltolar. Kutular. Onu. Su olmadığını." Ellerini baldırlarımın üzerinde geniş ve yayvan bir şekilde hissedebiliyorum, başparmakları küçük, rahatlatıcı daireler çiziyor. Ve onu önümde diz çökmüş halde görebiliyorum; çikolata rengi saçları dağılmış, yeşil gözleri loş ışıktaki bana bakıyor ve takım elbisesinin altında omuzları gerilmiş. Tereddütsüz.

Bana hissettirdiklerinden pek de hoşlanmıyorum -belki de tereddüt edebilirim, benim de dizlerinin üzerine çökecek ve onun istediği her parçayı kesip atacak bir versiyonum varmış gibi, bu yüzden Rav'a göz kırpyorum, devam etmeden önce yumuşak bir şekilde gülümsüyorum. "Ve sonra üzerime indi ve bana orgazm yaşattı, böylece rahatlayabildim."

Rav gözünü kırpmıyor. Sadece başını sallıyor. "Hızlı düşünme. Bu kesinlikle dopamin ve serotonin üretmenin bir yolu. Kesin rahatlatma."

"Belki reçete yazma alışkanlıklarınızı değiştirebilirsiniz." Isırmaz.

"Peki ona araba kazasını anlattın mı? Her şeyi?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. Rav bana bakıyor, sanki meşru bir soruymuş gibi. Öyle değil. Bu insanlara anlatacağım türden bir şey değil. "Ona babamızın iki genç kızıyla direksiyon başına geçtiğinde o kadar sarhoş olduğunu ve bizi bir köprüden aşağı sürdüğünü ve araba ters dönene kadar defalarca takla attığını söyledim mi?"

Su mu? Kaburgalarımı kırdığını, kız kardeşimin kafatasını çatlattığını ve pankreasını neredeyse yok ettiğini? Hayır. Bunu ona söylemedim."

Avucunu açıyor. "Ve neden olmasın?"

"Bu pek de dostça bir akşam yemeği sohbeti sayılmaz."

"Akşam yemeği yemeyecektin," diyor Rav, kesin bir ifadeyle.

Başımı eğdim. "Öyle mi? Peki ne demem gerekiyordu? Evet, tam orada. Dilinle bunu yapmaya devam et. Bu arada, babamın beni neredeyse öldürdüğünü biliyor muydun?"

"Bugün bunun peşinden gitmenin bizim için faydasız bir yol olduğunu görebiliyorum." Ellerini tekrar kaldırıyor ve o devam edene kadar kendimi muzaffer hissediyorum. "Bursunuzdan sonra ne yapmak istediğinizi düşündünüz mü?"

"Sanırım organ çalmaya devam edeceğim." Sözlerimin kuru, hatta saygısız istiyorum ama sesim korkunç bir şekilde çatlıyor. Görüşümün kenarları bulanıklaşıyor ve gözyaşlarımı dünyaya kaçmadan önce durdurmaya çalışarak yanaklarıma vuruyorum.

Rav'ın başını usulca salladığını, bulanık versiyonunun öne doğru eğildiğini, dirseklerini dizlerine dayadığını ve konuşurken sesinin inanılmaz derecede üzgün çıktığını düşünüyorum. "Greer ..."

"Ne?" Burnumu çektim.

"Bunca zaman sonra -yaptığımız bunca işten sonra- gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz? Bunun hırsızlık olduğunu mu?"

"Bazen." Deri koltuğunun dikişlerini yırtmamak için ellerimi bacaklarıma altına koyuyorum. "Ama diğer zamanlarda, bunun harika ve sevimli olduğunu ve hayatımda yapabileceğim en iyi şey olduğunu düşünüyorum."

Gözleri masanın üzerindeki psikiyatri metinleri yığınının üzerinde duran ve ona doğru eğilmiş olan saate kaydı. "Ev ödevi yapmadığımı biliyorum. Ama şimdi ve bir sonraki seansımız arasında, bu iki şey hakkında düşünmeni istiyorum - bazen ve diğer zamanlar - ve birlikte geçireceğimiz zamanın başında her birine on dakika ayırabiliriz."

Hiçbir şey söylemiyorum ve o devam ediyor. "Biri senden gibi hissedebilirsin, doğuştan gelen bir şeyi koruma ihtiyacı duyabilirsin ama bazen yapabileceğimiz en iyi şey kendimizi açmaktır. Boş olduğunu düşündüğün tüm o alanlar yeniden dolabilir."

Gölümsüyorum, sanki bunu düşünüyormuşum gibi. Ama ona içimde boş bir şey olmamasına rağmen, karaciğerin aslında iyileşebilen ve yeniden büyüeyebilen bu güzel organ olduğu için, kendini iyileştirme işine devam ederken beni de iyileştirme zahmetine girdiğinden emin olmadığımı söyleyecek yok.

Beckett

Dairemin boş yatak odasındaki tekme ağı arka duvarın büyük bir kısmını kaplıyor.

Emlakçımdan tek isteğim buydu - bana ağ için yeterince büyük bir boş odası olan bir yer bulması.

Bahçeli bir ev alsaydım ya da ailem gibi bir banliyöye taşınsaydım daha pratik olurdu.

Ama ben şehirde olmak istiyordum. Param vardı, da zamanı.

Sonunda, batı yakasında, delicesine yüksek tonozlu tavanlara sahip, iki katlı bir çatı katını dönüştürmeyi başardı.

Aptalca ama her zaman burada daha rahat nefes alabildiğimi hissetmişimdir.

Beklentiler yok, taşınacak yükler yok. Sadece ben varım.

Ailem her zaman evdeyken bana ulaşmanın daha zor olduğu konusunda şaka yapar, sanki bu komik bir şeymiş, olması gerekenin tam tersiymiş gibi. Bunu söylediklerinde sırıttıyorum, omuz silkiyorum, sanki sadece ben, Beckett Davis, güvenilir ve güvenilir olmasına rağmen işleri fazla ciddiye almayan biriymişim gibi.

Ama yapıyorum. Telefonumu rahatsız etmeyin ayarında tutuyorum ve menajerimin üzüntüsüne rağmen saatlerce kontrol etmeden duruyorum.

Bugün ise iki şey benimle alay ediyor, dikkatimi çekmek için savaşıyor. Tekme ağı, muhtemelen yıpranacak ya da aşınacak

yakında futbol toplarını üst köşelere ve ortaya göndermeye devam edersem.

Ve titreşime ayarlı telefonum, karşı duvardaki üzerinde, boş bir protein shake'in ve antrenmandan sonra oraya attığım egzersiz bantlarının arasında duruyordu.

Bildirimlerimi açmak biraz hevesliydi - beni rahatsız etmesini istediğim tek kişi muhtemelen rahatsız .

Benim onu düşündüğüm gibi o da beni düşünüyor olsa bile -sürekli lanet bir döngüde- o öyle bir kız değil.

Telefondan gözümü ayırıyorum, bacağımı birkaç kez sallamadan önce kolumu ağın ortasıyla aynı hizada sallıyorum.

Bu çoğu vurucunun yaptığı bir görselleştirme şeyidir. Gelmiş geçmiş en aptal yetenek setine sahip tesadüfi bir fenomen olarak ortaya çıktığımda, kolej koçum beni doğrudan bir vuruş kampına gönderdi ve bir vuruş koordinatörü tuttu ki bu profesyonel seviyede bile nadiren görebileceğiniz bir şeydir.

Ama bana inandı ve daha önce kimsenin inandığından emin değilim, bu yüzden her şeyi kabul ettim. Görselleştirme, farkındalık, dinginlik, yoga. siz koyun, hepsini yaptım.

Olmayana kadar işe yaradı.

Bugün işe yaramıyor - ne zaman bir tekme atsam dizim çevreme geliyor ve tek düşündüğüm o dolabın beton zemininin altında nasıl hissettiğim oluyor.

Onun için dizlerimin üzerine çökmenin nasıl bir his olduğunu. Topuklarının sırtıma batması. Çıkardığı sesler. Tadının nasıl olduğunu. Parmaklarımin etrafında nasıl hissettiğini ve başka bir şeyin etrafında nasıl hissedebileceğini.

Birinin bana güvenmesinin nasıl bir şey olduğunu. Gerçek ben.

Bacağımı sallıyorum, ayağım bir top toplayıcı tarafından önümde tutulmak yerine bir sehpanın üzerinde duran topa temas ediyor ve top sol üst köşeye doğru kayarak gidiyor.

Eğer bu bir maç olsaydı, muhtemelen adil olurdu, ama top direğe çarpabilirdi.

Dört ayağım rahatsız edici bir şekilde sızlıyor ve çenemi avuçlamadan önce bir yumruk atıyorum. "Bu çok anlamsız."

"Anlamsız olan ne?"

Kardeşim kapı aralığına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, beklentiyle bana bakıyor.

Kafamı sallıyorum, futbol topunu filenin köşesinde durduğu yerden alma zahmetine katlanmıyorum, sonra odaya geçiyorum ve bir on dakika daha yenilgiyi kabul etmeden önce telefonumu tekrar kontrol ediyorum. "Burada ne işin var? Aramadın ya da mesaj atmadın."

Nathaniel başını iki yana sallıyor, burun delikleri nefes verirken genişliyor. "Beck, cevap vermiyorsun. Ortaya çıkmak her zaman daha kolaydır."

"Oh." Ona bugün cevap vereceğimi söylemedim, muhtemelen diğer uçta başka biri olması ihtimaline karşı telefonumu zamanında almak için odanın diğer ucuna koştum. "Özür dilerim, sanırım geldiğinizi duymadım. Bir süredir buradayım."

"Pratik mi yapıyorsun?" Nathaniel soruyor, gözleri üzerimde geziniyor ve uyluğumun açıkta kalan kasında duraklıyor. Zıpladığını hissedebiliyorum; bu çok yorulduğunun bir işareti. "Sezonun başlamasına hazır mısın?"

Hayır.

Ama sırtıyorum, suyum alıyorum ve omuz silkmeden önce bir yudum alıyorum. "Olabileceğim kadar ."

Geçmişte ailem sahte gülümseme ile gerçek gülümseme arasındaki farkı anlamakta pek iyi değildi; neredeyse yirmi yıl boyunca bunu fark etmediler.

Kardeşimin gözlerinin arkasında bir şeyler parlıyor ve bugün fark edebilir.

Herhangi birinin benim gerçek bir insan olduğumu anlaması için benim alenen yok edilmem yetti.

Nathaniel başını sallıyor. Çenesi geriliyor ve daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyor ama kasları bir kez daha seğirirken gözleri uyluğuma gidiyor. "Emin ol-"

Kaşlarımı kaldırıp elimdeki su şişesiyle arkasındaki koridoru işaret ediyorum. "Kasların iyileşmesi için ne yemem gerektiğini biliyorum, Nathaniel. Ben iyiyim."

Kapı çerçevesini itip koridorda kaybolmadan önce ellerini havaya kaldırıyor.

bildiğim halde telefonumu cebime koyuyorum, kalenin köşesinde duran topa son bir kez bakıyorum ve kardeşimi takip ediyorum.

Ferforje spiral merdivenin yarısına kadar inmişti ki geri seslendi: "Pat Perez'i takas ettiğinizi gördüm. Üniversitede birlikte oynamamış mıydınız?"

"Evet, bir . Geçen hafta geldi. İyi olmalı." İlk basamakta irkiliyorum, sağ bacağıma bir kramp giriyor. Kardeşimin ardından topallayarak merdivenlerden inmeyi düşünüyorum ama onun haklılığını kanıtlamak istemiyorum.

Neyse ki son merdivenden indiğimde başka tarafa bakıyor ve bana dönüp baktığı anda tembel bir sırıtış yerleşiyor.

Nathaniel mutfak adasında durmuş, parmaklarını granite vuruyor. "İnternette fotoğraflarını gördüm, Yara'nın hastanede gönüllü çalışanla ilgili yaptığı haberi. Sezon dışında yaptığı içsel çalışmalarla ilgili güzel bir makale. Görselleştirme. Yoga. Gölde vakit geçirmek. Önemli amaçlara bağlanmak."

Bunu söylerken sesinde ironi vardı. Bunların hiçbirisi doğru değildi, sadece Beckett Davis'in bir daha herkesi ikna etmek için üzücü bir girişimdi. Başımı salladım. "Ben okumadım."

Yara bana yayına girdiğini söyledi ve medyanın ilgisinden ve tepkisinden memnun görünüyordu. Ama ben ilgilenmedim. Herkes benden ne kadar nefret ettiğini söylemeye başladığında sosyal medyanın yorumlar bölümüne bakmayı bıraktım.

İnançsızlık yüzünü renklendiriyor ve kollarını tezgâhın üzerinde kavuşturarak eğiliyor. "Okumadınız mı? Medyanın sevgilisi Beck Davis'e hiç benzemiyor."

Kaba olmak istemediğini biliyorum. Yaptığım tüm medya ve basını gördüğünü biliyorum - ciroları ve reklamları, takımın reklamcısı ve Yara'nın, yaşayan diğer tüm golcülerden daha sempatik ve fotojenik olduğum için bana yaptırdığı her şeyi - ve bunun ilgiden zevk aldığım anlamına geldiğini düşünüyor.

Bilmiyorum, pek sayılmaz. Bunu yaptım çünkü benden beklenen buydu.

Ailemle ilgili olan şey de bu; hiçbirinin incinmesini istemezler.

Beni seviyorlar ama birbirlerini sevdikleri gibi sevmiyorlar.

Bir omzumu kaldırıp ona bir kez daha tembelce sırtıyırım ve konuyu değiştiryorum. "Burada ne yapıyorsun? Bugün pazar gecesi. Hayat kurtarmakla geçecek bir haftaya hazırlanıyor olman gerekmiyor mu?"

Gözleri parlıyor, sanki bastırmak istiyor ama bastırmıyor. "Sarah ve Lily'ye bazı şeyler bırakıyordum. Lily Cuma günü bir yumurta toplama ameliyatı daha geçirdi ve kendini oldukça yorgun hissediyor."

"Ah." Buzdolabının yanında asılı duran takvime bakıyorum. Dağınık el yazımıla farklı antrenmanları, günlük kalori alımını ve hatırlamam gereken diğer her şeyi işaretlemiştim. Ama bu benim unutacağım türden bir şey değil. "Sarah bana söylemedi. Sanırım ben sadece çekleri yazıyorum."

Nathaniel başını eğiyor. enesindeki aynı kas kıpırdıyor ama sesi alışılmadık derecede yumuşak. "Sanırım sezonun başlamasına bu kadar az bir süre kala seni strese sokmak istemedi."

Duraklıyor ve ben bir şey söylemeyince boğazını temizleyip devam ediyor. "Senin için endişeleniyor, biliyorsun. Hepimiz . Bence kendi üzerinde astronomik bir baskı oluşturuyorsun Beckett."

Ona böyle hissetmediğini söylemek için ağzımı açıyorum böyle hissetmediğini- ama gözümü kırıyorum ve kardeşimi eskiden gördüğüm gibi görüyorum: küçük omuzları ders kitaplarının üzerinde içe doğru kıvrılmış, anne babamız hastaneden eve gelmeden önce ödevinin bittiğinden emin olmak için bir şeyler karalıyor. Tüm bunlar olurken ben de ma kasetlerini inceliyor, rotaları ezberliyor, anne babamız için her şeyin temiz, düzenli ve tertipli olduğundan emin oluyor, çünkü onların zihinleri ve kalpleri kesinlikle öyle değildi ve akşam yemeğini yakmamaya çalışıyordum.

Tekrar gözümü kırıyorum ve o artık kendisinin yetişkin versiyonu ve mantıken onun kendi başına iyi olduğunu biliyorum. Kardeşiyle zor bir konuşmanın üstesinden gelebilecek kadar büyük, yeterince yaşlı ve yeterince olgun -belki de hepsi öyledir- ama sanırım bir parçam orada takılıp kaldı ve kardeşimin o küçük omuzlarına bir tuğla, bir ağırlık daha ekleme fikri kuma isteği uyandırıyor.

"Onkolog olduğunu sanıyordum, psikiyatrist değil." Ellerimi kaldırıyorum ve buzdolabına doğru geri geri yürümeye başlıyorum.

Nathaniel gözlerini bana dikeyyor, sanki bu işin peşini bırakmayacakmış ve bugün üzerinde ölmekten mutlu olacağı bir tepeymiş gibi, ama bakışları

Adanın ortasında. Greer'in ödülü hâlâ orada, geçen gece eve geldiğimde bıraktığım yerde duruyor. "Bu neden sende?"

Levhayı almak için uzanıyor; pencerelerden süzülen batmakta olan güneş levhaya tam olarak vuruyor ve ismini aydınlatıyor.

Parlak ve gözden kaçması imkansız, tıpkı kız gibi.

"Ah." Yutkunuyorum, çenemi avuçluyorum, sonra da omuz silkiyorum. "Geçen gece galadan sonra kamyonetimde unutmuş."

Kardeşıme, bende kalabileceğini söylediğini ya da nedenini söylemeye zahmet etmedim.

Harika bacaklar, harika bir dil. Kim bilebilirdi ki?

Bana bakmadan önce ödüle göz attı. "Onunla birlikte falan mısınız?"

"Hayır." Arkamı dönüp buzdolabını açıyorum ve omuzlarımı geriye atıyorum. "O kimseyle çıkmıyor."

Greer'in bacakları arasındaki kafamı düşünmek yerine mükemmel dolmalık biberin peşindeymişim gibi tüm sebzelikleri açıyormuşum gibi bir gösteri yapıyorum, o sırada kardeşim soruyor, "Eğer yapsaydı- sen . . . ister miydin?"

"Sadece arkadaşlar." Gözüme ilk çarpan şeyi - daha iyi günler görmüş gibi görünen bir elma. Nathaniel'e dönüp sırtıyım ve elmayı birkaç kez havaya fırlatıyorum. "Aslında arkadaş bile sayılmayız. İş arkadaşlığı muhtemelen daha iyi bir terim."

Dudakları aşağı doğru çekiliyor. Nathaniel beni değerlendiriyor, ben de kaşlarımı kaldırıyorum ve bir ısırık almadan önce elmayı tekrar yakalaması için fırlatıyorum.

"İlk gün hastaneye uğradığında senin kim olduğunu bilmediğini biliyorsun, değil mi? Bu senin için güzel olmalı. ..önyargısız biri. Beklentisi olmayan biri. Yıllık maaşınızla ilgilenmiyor." Başını sallıyor ve ödülü yere bırakıyor. "Gecenin geri kalanında ne yapacaksın? Muhtemelen bu hafta toplantılar ve antrenmanlar için stadyuma döndüğünü biliyorum ama gidip bir şeyler yiyebiliriz? Sinemaya gideriz?"

Ödüle bakıyorum, güneş ışınları granitin üzerinde yavaşça geri çekilirken artık ona zar zor dokunuyor.

Beklenti yok. Önyargılar yok. Sadece adımı söyledi.

Beckett.

Gerçek o ve gerçek ben.

"Biliyor musun?" Gözlerim ödölden kardeşime kaydı. "Aslında yapmam gereken bir şey var. Rahatına bak, istersen kalabilirsin. Ama benim gitmem gerek."

Elmayı çöpe atıyorum ve fikrimi değıştirmeden önce tezgahdan anahtarlarımı alıyorum.

Greer

Yırtmadan önce omzumdaki yara bandının kenarıyla oynuyorum.

Kan yok ve enjeksiyon yerini zar zor görebiliyorum.

Banyo aynasında omzuma bakıyorum, yara bandını atmadan önce iki kez döndürüyorum. Biraz sert ama sıra dışı bir şey değil.

Bu sabah babamı ve kız kardeşimi hastanedeki kliniğe sürükledim, böylece ihtiyacı olan yüksek doz grip aşısını yaptırabildi ve kız kardeşimi üç saniye boyunca hareketsiz oturmaya zorlama fırsatını yakaladım, böylece o da bir tane alabildi.

Güzel, sağlıklı bir aile gezisi.

Ya da belki umursuyor gibi görünselerdi ve onları sürüklemek zorunda kalmasaydım olurdu.

Onlara dikkat etmesi gerektiğini, hepimizin buna ihtiyacı olduğunu hatırlatmak zorunda kaldığımda bu beni incitti.

Stella arabamın kapısını çarpmadan önce bıkkın bir iç çekişle bana baktı ve önceki sözlerimi tekrarladı, "Biliyoruz, karaciğerler ağaçta yetişmiyor. Onlara iyi bakmalıyız."

Ağaçta yetişmiyorlar.

Ama bir tanesi içimde büyüdü ve onu verdim, bazen de vermek istemediğimi düşünüyorum.

Aynada gözlerimi kırıştırıyorum ve gözlerim göğüs kafesimin sağ tarafına, tişörtümün hemen altında duran, bunca yıl sonra bile hafifçe kabarık ve pembe olan yara izine gidiyor.

Başımı kaldırıp çenemi yukarı kaldırıyorum ve kız kardeşimde ve babamda gördüğüm şeyleri bende de fark ediyorum: elmacık kemikleri, yeşilin farklı tonlarında olsalar da gözler ve yüzeyin hemen altında duran her şey.

Ve tüm bunların ne için olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Stella'okaliptüsünün yaprakları, aynanın altın kenarları üzerine dökülmüş, yatak odamın açık penceresinden içeri süzülen serin gece havasında hışırdıyor.

Banyodan çıktığımda, içeri girip solumayı, o yaprakların sonunda bir işe yarayıp yaramayacağını görmeyi tartışıyorum ama odamın köşesindeki bir sandalyenin koluna örtülmüş galadan kalma elbiseyi fark ediyorum.

Ve sonra Beckett'i düşünüyorum.

Koridordan oturma odamın köşesini döndüğümde onun gözlerini düşünüyorum.

Kitabımı rafta bıraktığım yerden alırken, bacaklarımı sıkıca kavrayan ve beni suyun üzerinde tutan, gerçek zemine kök salmış ve çaresizce bir su kütlesinde asılı kalmamış ellerini düşünüyorum.

ortasındaki mumu yaktığımda onun da benimle birlikte nefes alıp verdiğini düşünüyorum.

Kanepeye oturduğumda ellerinin yukarı doğru hareket ettiğini, dizlerimde durduğunu, izin almak için gözlerinin benimkilere kaydığını düşünüyorum.

Kitap ayracımı yerden çıkarırken artık onu düşünmemeye çalışıyorum. Ama önümdeki kelimeleri gerçekten göremiyorum.

-Bulanıklaşıyorlar, beynim atlıyor ve geri dönmek zorunda kalıyorum.

Gerçekten hiçbir şey görmüyorum. Sadece onu, sanırım.

Onu görüyorum: işleri ciddiye almıyormuş gibi davranmaya çalışan bu coşkulu insanı. Ama o beni ciddiye aldı.

Bana dikkatle baktığını, hafifçe başını salladığını, sonra da hafif bir gülümsemenin sırtımaya dönüştüğünü ve ellerinin yukarıya doğru kaydığını görüyorum.

Ama ne olacağını göremiyorum çünkü kapı zilim çalıyor.

Kitabımı bırakıyorum ve koridorda yürüyüp kapıyı açtığımda gerçekten düşünmüyorum.

Beckett tahta parmaklıklara yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, gri kazağının altından görünen pazularının kıvrımları kollarını yukarı iterek tüm o kas ve damar kordonlarını ortaya çıkarıyor. Bir ayağını korkuluğa dayamış, ayakkabılarının bağcıkları gelişigüzel bağlanmış ve şortunun bacaklarını sıyırdığı yerde uyluk kasları sergileniyor.

Yüzünde sırıtış yok ve çok ciddi görünüyor. Sesi bile normalden daha sert çıkıyor. "İyi akşamlar, Dr. Roberts."

"Burada ne işin var? nereden bildin?" Galadan beri onu görmedim - başı uzun bir süre bacaklarımın arasında kaldığından beri - sadece o *teşekkür* mesajı vardı. Orgazm için değil, benimle kaldığı için. Kimse görmezken beni gördüğü ve iyi olduğumdan emin olduğu için.

"Senin gibi büyük ve önemli bir adamın Pazar gecesi çalışmayacağını tahmin ettim." Gözleri üzerimde geziniyor ve neredeyse yeşil olduklarını fark ediyorum. Gözbebekleri büyümüş, çenesi gergin ve yanağında bir kas patlıyor. Tekrar yukarı bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bana yardımcı olabileceğinizi umduğum bir sorunum var."

"Oh?"

"Evet. Kafamı bacaklarının arasında düşünmeden edemiyorum." Beckett omuz silkiyor, sesi çakıllı, sert ve tamamen uygunsuz. "Sezon bu hafta başlıyor ve ben senden başka bir şey düşünemiyorum. Hayal edemiyorum. Bir bok hedefleyemiyorum. Dün gece sokağımın sapağından geçtim. Duşta orantısız miktarda zamanımı bunu düşünerek geçiriyorum. Aslında pek çok şeyi düşündüm. Seni sikmeyi ne kadar çok istediğimi."

"Oh," diye tekrarlıyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum ve kalp atışlarımın hissediyorum. Ama bu genellikle beni kötü şeylerin geleceğine dair uyarıcı artan ritim değil. Bu tamamen başka bir şey. Tenim çakıllanıyor, titriyorum ve bunun gece havasından kaynaklandığını sanmıyorum. "İstersen içeri gelebilirsin."

Başını sallıyor, korkulukları tekmeliyor. "."

İkimiz de bir şey söylemiyoruz ama her şey inanılmaz derecede gürültülü geliyor. Verandadaki ayak sesleri. Kapının gıcirtısı ve kapandığında kilidin . Arkamda yürürken nefesi ensemde.

Onun kalbi. Benim .

Işık hâlâ kısık, mum hâlâ üzerinde titriyor ve kitap bıraktığım yerde, bir battaniyenin üzerinde açık duruyor. Beckett etrafına bakınıyor ama kanepeye oturmadan önce herhangi bir şeye odaklanmış gibi görünmüyor.

uzandığım süre boyunca gözleri üzerimdeydi, bizi ayıran sadece bir minder ve kitaptı.

"Okumayı sever misin ..." Beckett kitabı eline alıp kapağına bir göz attıktan sonra arkasını okumak için çeviriyor. Tekrar bana bakıyor ve bir an için çocuksu cazibesinin bir gölgesi belirliyor, ama sonra yine tamamen sertleşiyor. "Romantizm ve seksi periler mi?"

"Kimin yok ki?" Dudağımı ısııyorum, öne doğru eğilip kitabı geri alıyorum. Parmaklarım onunkilere sürtünüyor ve arkama yaslanmaya çalışıyorum ama eli bileğimi sarıyor.

"Bu ne hakkında?"

Dudaklarım aralanıyor ve nefesim kesiliyor - aslında ciğerlerimde hiç hava kaldığını sanmıyorum. Ama düşünce beni normalde olduğu gibi korkutmuyor. Yutkunuyorum ve parmaklarımı elinin arkasında gezdiriyorum. "Başka bir diyara ışınlanan ve düşünceli, siyah saçlı, altı-beş yaşlarında, bazen kanatları olan bir erkek tarafından esir tutulan bir insan. Bilirsiniz, her gibi."

Beckett başını sallıyor, gözleri benden hiç ayrılmıyor. Sesi tekrar alçalıyor ve öncekinden daha sert, nasırlı avuçlarından birinin fırçası gibi açıktaki kalan tenimde geziniyor. "Hoşuna giden bu mu?" "Elbette, neden olmasın?" Sonunda bileğimi ondan kurtarıyorum ve Koltuğun koluna yaslanıp, istediğimden emin olmasam da aramıza mesafe koyuyorum. "Ama geçen gece yaptığın şey de tatmin ediciydi."

Gözleri omuzlarımin üzerinde geziniyor, kollarımı göğsümde kavuşturduktan sonra tekrar yukarı çıkıp benimkileri buluyor. "Pek çok şey yapabilirim."

"Eminim yapabilirsin." Sesim sadece bir törpü. "Sana göstermemi ister misin?"

Gözümü kırpiyorum ve düşünmem gereken milyonlarca şey var - neden bunun kötü bir fikir olduğunu, neden ondan gitmesini istemem gerektiğini, neden onu zaten sahip olduğumdan daha fazla içeri almamam gerektiğini - ama bu şeyler küçük geliyor,

Bana öyle bakarken geçici ve bir şekilde önemsiz.

Odadaki havanın inanılmaz derecede ağır olduğu gerçeğini düşünüyorum - sanki aramızda bir ip varmış gibi hissediyorum ve kapıyı açtığımda ip gerildi ve o orada duruyordu.

Gözlerim onun ağzına kayıyor, dolgun dudakları hafifçe aralanıyor ve benimkilere karşı tekrar nasıl hissedeceklerini merak ediyorum.

Ona bakıyorum, zar zor başımı sallıyorum. "Elbette."

Beckett öne doğru eğiliyor, vücudundaki tüm kaslar gergin, kitabı ellerimden alıyor. Kitabı sehpanın üzerine koyarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Elleri bileklerime dolandığında hala üzerimdeydiler. Kanepeye yaslanıyor ve beni yanına doğru çekiyor. Elleri belimi bulmadan önce sadece bir an için oradaydım.

Sanki ben bir hiçim, ağırlıksızım, taşıdığı tüm bu yüklerle ağırlaşmış, sıkışmış, yıllar önce terk ettiği bir arabada suyun altında batan biri değilim. Göğüslerimiz ve alınlarımız neredeyse aynı hizaya gelene kadar beni kucağına alıyor.

İçime çekiyorum. Tam olarak tanımlayamadığım bir şey gibi kokuyor - ama sanırım uzun zaman önce genç, özgür ve güvenderken sevdiğim bir şey.

Ellerim omuzlarını buluyor ve parmakları tişörtümün eteklerinin altından kayarken kazağının altındaki kas çıkıntılarını ve vadilerini hissedebiliyorum.

"İş arkadaşlarının oturduğunu sanmıyorum," diye ve ellerinin belimde sıkılaştığını hissediyorum.

Bu kadar yakından göremesem de gözlerindeki yeşil çizgiler parlıyor ve ağzının köşesi kalkıyor, kirli sakalının altında bir gamzenin gölgesi belirliyor. "Ayrıca koridordaki dolaplarda birbirlerinin üzerine düşmezler. Sonrasında günlerce birbirlerinin tadına bakmadıklarından eminim. Ve uyanık oldukları her anı bunu düşünerek geçirdiklerinden de şüpheliyim."

Dudaklarım ayrılıyor, kalçalarım yuvarlanıyor ve aşağı bakıyorum, bana karşı gerildiğini hissedebiliyorum.

Ama başparmağı ve parmağı çenemi kavrayıp yüzümü tekrar ona doğru kaldırıyor.

Sesi düşüyor ve bunu her yerimde hissediyorum. "Dr. Roberts, bana bakın."

Kavrayışı bir an için sıkılaşıyor ve eli çenem boyunca kayarak başımın arkasına ulaşıyor ve ensemdaki saçlara dolanıyor. Gözleri üzerimde ve sanırım gözlerinde biraz kaybolmuş olabilirim. Kalçalarım tekrar hareket ediyor çünkü bacaklarımın arasında hissettiklerini ben de tam olarak anlayamıyorum.

Parmaklarım omuzlarına gömülüyor, dudaklarım küçük bir iniltiyle aralanıyor ve onun tutuşu sıkılaşıyor.

Bakıyoruz, bekliyoruz ve sanırım ona gitmesini söylemeliyim.

Ama dudakları dudaklarımı buluyor ve sonra kafamda ondan başka hiçbir şey kalmıyor.

Bunun bir öpücük olduğundan emin değilim. Kelimenin tanımına göre öyle. Dudaklarımız birbirine değiyor, dili benimkini buluyor.

Bence tamamen başka bir şey olabilir.

Bir eli başımın arkasını kavlıyor, diğeri sırtımda yayılıyor ve beni ona doğru itiyor. Kalçaları benimkilerle buluşmak için yukarı kalkıyor ve bir süre öyle kalıyoruz.

Dişler dudakları ısıyor, eller giysileri ve teni kavlıyor, diller birbirine değiyor. Kalçalarım onunkilere doğru yuvarlanıyordu.

"Yatak odası mı?" Sözleri alçak sesle, sertçe ve ben ona doğru eğildiğimde boğazına takılan bir iniltiyle noktalanıyor.

Kopuyor, ağzı boynumu buluyor ve dişleri tenimi sıyrıyor. Başımı geriye eğiyorum, kelimeler neredeyse iniltiye dönüşüyor. "Köşeyi dönünce."

Beckett beklemiyor, bir eliyle başımın arkasını kavrarken diğeri eliyle sırtımı sarıyor ve belimin yan tarafını kavlıyor. Ayağa kalkıyor ve bacaklarım onun etrafında dolanıyor, daha yakın olmak için çaresizim, karnının çıkıntıları ve uyluklarıma baskı yapan oblikler.

Sanki nereye gittiğini biliyormuş gibi, sanki sonsuza dek burada yaşamış gibi, beni oturma odasından çıkarıp koridora taşıyor, ağzı üzerimde, dili benimkinden hiç ayrılmıyor ve yatak odamın kapısını tekmeleyerek daha da açıyor.

Dudakları hala. "Harika bir oda. Harika bir yatak. Seni içinde becermek için sabırsızlanıyorum." Gözlerimi kırıştırıyorum, kahkahalar atarak geri çekiliyorum.

Sırıttırıyor, kaşları kalkıyor ve "Aşağı" diye talimat veriyor.

"Her zaman böyle otoriter misin?" İki elimi de omuzlarına koyuyorum ve Beckett öne doğru eğiliyor, böylece yere dokunabiliyorum.

Ayağa kalktığında onu bırakmıyorum. Bırakabileceğimi sanmıyorum.

İki eliyle kalçalarımı kavırıyor. Tekrar sırtıyor. "Sen ne olmamı istersen ben oyum."

Elleri tişörtümün eteklerini bulup kaldırdığında ve dudakları, dişleri ve dili tişörtü çıkarırken beni sadece bir saniyeliğine terk ettiğinde düşünmüyorum.

Beckett dizlerinin üzerine çöküyor, ağzı tam ortama bastırıyor ve başımı arkaya , küçük bir nefes alıyorum, çünkü kıyafetlerimin içinde bile, onun şimdiye kadar hissettiğim en iyi şey olabileceğini düşünüyorum.

Elleri taytımın belini buluyor ve tam aşağı çekmek üzereyken gözleri benimkilerle kesişiyor.

Ama önce karnımın üzerinden geçiyorlar. Ve yara izinin üzerinde duruyorlar.

Nakil izlerine gelince, daha kötüsü de olabilirdi. Göğüs kafesimin sağ tarafının altında daralan pembe, kabarık bir çizgiden başka bir şey değil.

Ama orada. Ve o fark ediyor.

Elleri belimde geriliyor, sonra bir tanesini çekingen bir şekilde kaldırıyor ve gözleri izin verircesine benimkilere bakıyor.

Başımı usulca sallıyorum ve başparmağı kabarık derinin üzerinde geziniyor.

En altta duraklıyor ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Güzel."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve uydurmuş olabileceğimi düşünüyorum çünkü elleri tekrar belimde, bacaklarımı örten likrayı ve onunla birlikte iç çamaşırlarımı da çıkarıyor.

"Sütyenini çıkar."

"Benim için çıkarmayacak mısın?" Diye soruyorum, ama çoktan tokayı bulmak için sırtıma uzanıyorum.

Beckett başını sallıyor, elleri kalçalarımı buluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Hayır, burada oldukça meşgulüm."

Tokayı açmadan önce dili üzerimdeydi.

"Siktir," diye inliyor Beckett bana karşı, dili tembel daireler çiziyor. Gözleri benimkilerle kesişti.

Hiçbir şey söylemiyor ama beni izliyor. Sütyenim yere düşüyor ve dudaklarım küçük bir iniltiyle aralanıyor.

Ağızı üzerimdeyken zaman kavramım yok, o yüzden orada ne kadar kaldığımızdan emin olamıyorum - o yine dizlerinin üzerinde, dili orta yerimde ve içimde geziniyor, elleri belimi morartıyor ve benimkiler omuzlarına saplanıyor.

Ama ayağa kalkıyor, nefesi kesiliyor ve alnını benimkine dayayıp başını sallıyor. "Eğer içinde olmazsam öleceğim."

Sanırım sızlanıyorum, ama dudakları dudaklarımı buluyor ve dizlerimin arkası yatağıma çarpana kadar bizi geriye doğru yürütmeye başlıyor.

"," diyor ağızıma karşı. Bu hoşuma gidiyor, sanırım kontrol onda.

Zihnim sessiz ve her zaman hissettiğim, boş olduğumu düşündüğüm yerlerde yankılanan o garip acıyı hissetmiyorum.

Beckett başının arkasına uzanıp tişörtünü çıkarıyor ve yere atıyor. Elleri şortunun belini buluyor. Onları aşağı çekiyor, kalçalarındaki kaslar geriliyor, siyah likra onlara yapışıyor ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

Sonra onlar da gitti. Ağızım biraz kuruyor çünkü inanılmaz derecede sert ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Kendini tutarak gerildiğinde gözümü kırptırıyorum.

"Prezervatif mi?" diye sorar, sesi serttir.

"Üst çekmece." Şifonyerimi gösteriyorum ve onun gibi birini, sevdiğini ve nefret ettiğini düşündüğüm bu şeyle yıllar ve yıllar boyunca yontulmuş ve bilenmiş, odanızda çıplak, kasları gergin ve gergin bir şekilde yürürken izlemek gerçekten bir şey - muhtemelen hayatta bir kez yaşanacak bir deneyim, prezervatif takarken sadece size bakması için.

Bunu yaparken bana bakıyor ve sonra geziniyor. Sesi sadece bir iniltiden ibaret, her yerim sert ama benimle ilgili diğer her şeyi, tüm katı çizgilerimi ve kurallarımı yumuşak hissettiriyor. "Emin misin?"

Başımı sallayarak ona göz kırptıyorum ve o da keskin bir nefes alıyor, eli aramızda , merkezimden aşağı iniyor ve tamamen ısladığım yerde duraklıyor.

Kalçalarını esnetiyor, içime doğru iterken boğuk bir inilti geliyor. Baskıya karşı sertçe nefes alıyorum ama ben daha fazla düşünmeden harika hissettiren bir şeye dönüşüyor. Başını boynuma gömüyor, dişleri derimi sıyrıyor ve ellerim sırtını buluyor.

Başını kaldırıp alnını benimkine dayamadan önce, kalplerimiz göğüs kafeslerimizde atarken ve terden sıırıslıklam olmuş tenlerimiz birbirine yapışmışken bir an öylece kalıyoruz.

Aynı anda hareket etmeye başlıyoruz ve belki de bu kadar doğal hissetmemeliyiz, ama sanki bedenlerimiz birbirini tanıyor gibi.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, dili ağzımın kenarında geziniyor. "Bana neyi sevdiğini söyle."

Sanırım *sen*. Bana dokunduğu her yer yanıyormuş gibi hissediyorum, sanki kendiliğinden yanabilir ve ölebilirim, mutlu bir şekilde, çünkü Beckett Davis ve dili benim ölüm sebebidir.

Ama ben başka bir şey söylüyorum.

"Daha yavaş severim." Göğsüne doğru eğildim, tırnaklarım sırtına uzanan kas vadilerini kazıyordu.

Duraklıyor, bir eli yanımdaki yastığı yumrukluyor, diğer avucu yatak başlığını buluyor ve kalçalarını yukarı doğru esnetiyor. "Böyle mi?"

"Evet," diye törpülüyorum, dişlerim alt dudağıma iniyor. Kalçalarım onunla buluşmak için kalkıyor. "Nelerden hoşlanırsın?"

Beckett'in dudakları aralanıyor, boynundaki ve omuzlarındaki kaslar geriliyor, sesi kaba bir iniltiden başka bir şey çıkmıyor. "Sanırım seninle her şeyi yapmak isterim."

Belki de benim, bu yara izi ve vücudunun bir zamanlar eksik olan bu parçasıyla çok fazla şey ele veren ben olduğum, belki de onun için yeterince bütün olduğum, onun vücudunu benimkini hissettirdiği gibi hissettirebileceğim fikri beni daha da eğdi, parmaklarım sırtına gömüldü ve içimden bir inilti yuvarlandı.

Her şey çok samimi ama bu düşünceye konsantre olamıyorum; eli yatak başlığından ayrılıp göğsümde, göğüs kafesimde geziniyor ve başparmağının küçük daireler çizmeye başladığı merkezimde duruyor.

Onun her parçasının benim her parçama dokunduğunu hissedebiliyorum ve artık çok geç çünkü sanırım yanacağım, burada öleceğim.

Dudaklarımdaki onun adı, boğazının arkasındaki kısık inilti, içimdeki baskısı ve başparmağının hareketi - hepsi beni çıradan başka bir şeye dönüştürüyor ve alevler içinde kalıyorum.

Kalçaları daha hızlı kalkıyor ve boşaldığında hissediyorum, gözlerinin kapandığını görüyorum, dudakları aralanıyor ve boğazından bir inilti geliyor, sonra sakinleşiyor. O

Yavaşça gözlerini kırpmadan önce bir an nefes alıyor ve işte oradalar - bu kadar güzel olması mümkün olmayan zümrüt gözler.

Beckett bir süre daha üzerimde geziniyor, gözleri karanlık ve nefesi ağır, başını dudakları dudaklarıma değecek şekilde eğiyor, sonra omuzlarını geriye atıp bir iniltiyle yanıma uzanıyor.

Saçları alnına dökülmüş ve gözleri tamamen canlı, tembel ve memnun bir sırıtışla bir avucunu havaya kaldırıyor. "Mükemmel bir iş toplantısı. Bir sürü iş hallettim."

İkinci kez gülümsüyorum ve elimi onunkiyle buluşmak için kaldırıyorum.

Greer

"Harika bir küvet." Beckett bana sırtarak odama geri dönüyor ve bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Banyo yapmayı sever misin?"

"Evet. Banyoya bayılırım. Buzlu ya da başka türlü." Başıını sallıyor, bir kolunu göğsüne doğru uzatarak oblik kasları ve karnındaki tüm kasların esnemesini sağlıyor. Gömleğini giymemiş, sadece şortu vücuduna geri dönmüş.

Aslında ayrılmak için hiçbir hamle yapmadı.

Yatağımda yanıma uzandı, parmakları saçlarıımın uçlarıyla oynadı, omuzlarımda ve kollarımda gezindi, nefes alış verişlerimiz yavaşladı ve pencereden gökyüzündeki yıldızlar göz kırptı.

Orada öylece oturup çıplak bir şekilde birbirimizle konuşmamızın ve biz ayağa kalkıp giyinirken onun bana gri pijamaları giymem gerektiğini çünkü renginin güzel olduğunu söylemesinin dostça bir davranış olduğunu sanmıyorum. Birbirimize gülümsemek ve glmek.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Onunla ilgili aldatıcı bir tarzı var, o yanımdayken zaman parmaklarıımın arasından kayıp gidiyor.

Ama mesele sadece zaman değil. sakinleşiyor ve tam oraya gelene kadar sınırlarımdan birinin eşiğinde olduğumu fark etmiyorum-

ayak parmakları çıkıntıda ve muhtemelen belirsiz bir ölüme düşmek üzere.

Muhtemelen ondan gitmesini istemeliyim - beynimde uyarı sesleri başlıyor; yara izi sızlıyor ve tüm bu satırları üzücü bir koruma içgüdüleriyle karaladığımı hatırlıyorum.

Başka bir şey veremezsin, diye fısıldıyor beynim. *Vereceksin, vereceksin, vereceksin ve sonra geriye hiçbir şey kalmayacak.*

Ama sonra Beckett konuşuyor. Seks sonrası sersemliğiyle hâlâ sert olan sesi odanın içinde yuvarlanıyor, etrafımı sarıyor ve beynim susuyor çünkü diğer parçalarım onun sesini seviyor. Kitaplığımın üzerinde gelişigüzel duran kumandayı, sonra da yatağımın karşısındaki duvara monte edilmiş televizyonu işaret ediyor. "Bir şey izlemek ister misin?"

Ve kendimi başımı sallarken buldum. Ben hiç kullanmadım ama Stella kaldığı geceler için ısrar etti.

Beckett ayakta durur, bir eliyle ensesini ovarken diğer eliyle televizyon canlanana kadar uzaktan kumandanın düğmelerine amaçsızca basar.

Burnumu kırıştırarak seçtiği kanal arasında gidip geliyorum. "Özür dilerim, az önce spor programlarını mı açtın? Bu benim eve gelip *Botched*'i izlemem gibi bir şey olurdu."

Yanımdaki yatağa geri tırmanmadan önce bana tembel bir sırıtış fırlatıyor. "Tabii ki, benim hakkımda ne söylediklerini görmeliyim."

Atletimin ince askısını çekiştiriyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. Çenesini ovmadan önce ensesini tekrar ovuyor. Yanağında bir kas kıpırdıyor. Aslında bilmek istediğini hiç sanmıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum ve kumandayı elinden alıp kanalı değiştiriyorum.

Beckett kaşlarını çatıyor ve bir elini başının arkasına götürerek yatak başlığına yaslanıyor. "Ne yapacağım?"

"Başka biri ol. Güvenilir. Sevilebilir. İnsanların senden beklediği kişi ol." Omuz silkiyorum. "Sadece kendin olabilirsin."

Bir dakika boyunca bana bakıyor, yaşının hafif çizgileri belirmeye başlıyor, gözlerinin etrafı kırışıyor ve gülümseyerek yavaşça başını sallıyor. "Psikiyatrist olmadığına emin misin? Psikoloji okumadın mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Biyoloji okudum ve sadece bir psikiyatri rotasyonu yaptım."

Beckett bir elini başının arkasında kavuşturuyor, kolundaki pazu ve triseps kasları yer değiştirdiğinde daha da belirginleşiyor, diğer eli atletimin eteğini buluyor. Bana gülümsemeden önce onunla oynuyor. "Biyoloji. Diğer gezegenlerdeki diğer tüm biyolojik yaşam formlarını hiç düşündün mü?"

"Özür dilerim, bana uzaylıları mı soruyorsun?" Gözlerimi büyütüyorum, ama küçük bir kahkaha tufanı dışarı sızıyor.

"Aynen öyle." Beckett coşkuyla başını sallar. "Evren uçsuz bucaksız, Dr. Roberts. Orada ne olduğunu nasıl bilebiliriz?"

"Sakin bana astronomi okuduğunu söyleme."

"Hayır. Reşit . Kaçmakla ve tekmelemekle çok meşguldüm. Ama ben Fransız Devrimi konusunda uzmanlaştım." "Bu ... niş."

Sanki Fransız Devrimi interneti kasıp kavuran yeni doğmuş bir su aygırımı ve herkes ona kafayı takmalıymış gibi gözlerini kocaman açarak oturuyor. "Hadi ama, bir adamın soylular arasından çıkıp zamanının en büyük askeri dehası olmasından, kendini imparator ilan etmesinden ve yükselişini sağlayan hareketin ideallerine ihanet etmesinden daha ilginç ne olabilir?"

Burnum kırışıyor, dudaklarım . "Pek çok şey."

Parmaklarından biri üstümün altında geziniyor -bu rahat hareket, sanki bana her zaman dokunuyormuş ve biz yatağa birlikte düşen iki zar zor arkadaş, bir tür iş tanıdığı değilmişiz gibi- ve yara izini sıyırıyor.

Parmağı durur ve aşağı bakar.

"Yara izin" -yutkunuyor, gözleri benimkilere kayıyor- "araba kazasından mı?"

Göz kırpıyorum. Basit bir soru ama cevabı da pek basit değil.

Ona neden söylediğimden emin değilim. İnsanlarla paylaşmadığım en önemli iki şeyden biri bu. Ama Beckett yatak başlığına yaslanıyor, yüzünde ciddi bir ifade var, dalgalar ensesinde kıvrılıyor, baş ve işaret parmakları yine atletimin eteğiyle oynuyor.

Başımı salladım. "Hayır. Bu bir nakil izi. On sekiz yaşındayken karaciğerimin yarısını babama bağışlamıştım."

"Kaza yüzünden mi?"

Çünkü iki genç kızını köprüden atmak babam bardağı taşıran son damla olmuş ve ayık kalamayan insanlara karaciğer vermiyorlar. Ama ben mükemmel bir eştim.

Beynim yeniden canlandı ve bana bağıyor: *Çıkıntıdan geri çekil çünkü düşeceksin. Zaten bir kez düştün ve bir daha hayatta kalamayabilirsin.* Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Onun gibi bir şey."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve gamzesi patlıyor. "Sana üçüncü kez böyle bir soru soruyorum ve sen bana aynı cevabı veriyorsun." Ne diyeceğimi bilemiyorum ama yüzünün keskin çizgileri yumuşuyor ve fısıldıyor: "Çok cesurdun."

Pişman olabileceğinizi düşündüğünüzde bunun cesurluk olarak kabul edilebileceğini sanmıyorum. Bunu yaptığında, bildiğin tek şey kendinden bir parça vermektir.

"Hastaneye gelmen çok ," diyorum sessizce. Yani o.

Gözleri irkilerek parlıyor. "Evet, Nathaniel'e sorarsan, ben Kapıdan içeri adımını attığından beri orada halkla ilişkiler çalışmaları yürütüyor ve kanserli çocuklar için bağış topluyor olmalı."

Bir omzumu silkiyorum. "Keder karmaşıktır."

Beckett başını sallamaya başlar, kaşları çatılır. "Keder mi?"

"Keder," diye tekrarlıyorum. O çizgiler kaşlarının arasında kalıyor ve dudakları aşağı doğru dönüyor. Hâlâ şaşkın görünüyor. Onda sevimli görünüyor ama başımı eğiyorum. "Hiç yas tuttun mu?"

"Yas tutacak neyim var ki? Sarah yaşadı." Beckett sanki her şeyden sıyrılabilirmiş, sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi boynunu uzatıyor.

"Çocukluğun mu?" diye soruyorum. Cevap vermiyor ama omuzları neredeyse fark edilemeyecek kadar çöküyor ve yandığını anlayabiliyorum. Öne doğru oturuyorum, parmaklarının hala gömleğimle oynadığı elini durdurup benimkilerle birleştiriyorum. "Olumlu, sağlıklı ama varsayımsal bir çocukluk hayal edin. Bu neye benzerdi? Seninkine benzer miydi?"

Birleşen ellerimize bakıyor, başparmağı benimkinin arkasını okşuyor. "Hah. İşte yine başladın. İçimi görüyorsun."

Tekrar yukarı baktığında bana biraz fazla dikkatle bakıyor, ben de omuzlarımı geriye itip elini bırakıyorum.

Rahatsız olduysa da belli etmiyor. Geriye doğru itiyor, elini tekrar başının arkasına koyuyor ve bana bakmak için boynunu çeviriyor. "Senin çocukluğun nasıldı? Sadece sen, kız kardeşin ve baban var, değil mi? Sen-"

Hiç annem olup olmadığını sormak için kibar bir yol bulmaya çalışmasını engelliyorum. "Annemi pek hatırlamıyorum. Ben dört, Stella iki yaşındayken gitmiş."

"Ama siz onun çocuklarıydınız."

Öyleydik. Ama aynı zamanda babamın karısıydı ve onunla bir saniye daha yaşayabileceğini sanmıyorum. Kendini koruma içgüdüleri devreye girdi ve nedense bizi hesaba katmadı. Ona sormak için yanımda değil, ama kaçtı. Stella ona karşı herkesten daha merhametli söylüyor ve sanırım bu doğru olabilir. Bazen bunu neden yaptığını anlıyorum ve bunun korumaya çalıştığım tüm çizgilerden tamamen farklı olduğundan emin değilim. "Sorun değil. Umarım her neredeyse ."

Ciddiyim.

Beckett bana bakıyor ve bu biraz kaçan bir başka bakış ama öne doğru uzanıp kumandayı tekrar almadan önce kaşlarını kaldırıyor.

"Oldukça , Dr. Roberts." Bunu söylerken bana bakmıyor, ama sesi alçak ve ağzının çizgisi yukarı doğru bir gülümsemeye doğru kıvrılıyor gibi görünüyor.

Cevap vermiyorum ama yatak başlığına yaslanıyorum, o kanallar arasında gezinirken omzum ona yaslanıyor. Bir tanesinde durdu, yan gözle bana baktı ve sırtıttı. "*American Psycho*? Hayali restoranı o kadar çok seviyorsun ki logolu bir tişörtün var."

"Elbette." Ondan gitmesini istemem gerektiğini bilsem de başımı sallıyorum ve uyuyup etrafımdaki çizgilerin mürekkebinin kararmasına izin vermeliyim ki yarın uyanıp sınırların benim gibi insanları güvende tutmak için var olduğunu hatırlayabileyim. "İzleyebiliriz."

Ve yapıyoruz.

Yolun yarısına gelmiştik ki telefonum bir sayfa ile çalmaya başladı. Gözlerim pencere kenarında durduğu yere kayıyor ve telefonu elime aldığımda neredeyse hiç dikkat etmiyorum.

Ama ekranı gördüğümde nefes alıyorum, heyecandan küçük bir nefes alıyorum ve yataktan kalkıp Beckett'in üzerine tırmanıyorum.

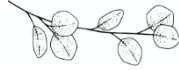
Telefonu kaldırarak ona bakıyorum. "Çok üzgünüm, gitmem gerek. Ama kalabilirsin, filmi bitir. Duş alırsın, uyursun. Her neyse. Sadece tuş takımındaki kilit düğmesine bas."

"Sanırım bu sayfa iyi haber anlamına geliyor?" Belli belirsiz gülümsüyor.

"Evet." Gülümsüyorum -geniş ve yanaklarım acıyor- elimi kalbime bastırıyorum. Sanırım ritimler bana günün sonunda her şeyin bunun için olduğunu söylüyor. Kız kardeşim için, babam için. Hayat diğer herkes için. "Bir karaciğer. Uzun zamandır bekleyen biri için."

"Bunu hak eden biri mi?" Beckett sessizce sorar.

Bana bakıyor ve biliyorum ki bu soru o dört kelimenin bir araya gelmesinden daha büyük, daha yüce. Elim göğsüme daha sıkı ve ona sadece onun için olduğunu bildiğini umduğum bir gülümseme veriyorum. "Herkes ikinci bir şansı hak eder, Beckett."

Karaciğer nakli, birçok faktöre bağlı olarak beş ila sekiz saat arasında sürebilir.

Bu seferki, açtığım andan kapattığım ana kadar sadece altı saat sürdü.

Nakil rutin bir ama bu seferki özeldi.

Bu sadece yıllardır birlikte olduğum bir hasta için değildi. Yaşamayı çok isteyen biri için -bir gün doğumu ve gün batımı daha görmek, temiz hava ve sevgi solumak için- diğer organları iflas ettiğinde elini tutup onunla birlikte ağladığım için değildi. Yaşammasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz vermiştim.

Ameliyatı gerçekleştirirken kalbimin farklı attığı gerçeği. Ameliyattan sonra çok geniş gülümsediğim gerçeği.

Yeni maske karın boşluğuna yerleştirildiğinde gözlerim yaşarmaya başladı. Tam olarak doğru boyuttaydı - muhtemelen dünyanın hiçbir yerinde daha iyi bir eşleşme yoktu.

Kendimi hırsızlık yapıyormuşum ya da birinin vermek istemeyeceği bir şeyi alıyormuşum gibi hissetmedim. Bağışçılara benim gibi olup olmadıklarını soramam. Onlara, kendilerini çok incitmiş biri için tek seçenek olup olmadıklarını ve günün sonunda sadece ailesinin bütün kalmasını isteyen genç bir kız olup olmadıklarını, bu yüzden kendilerinden bir parça daha verip vermediklerini soramıyorum.

Bugünün neyle ilgili olduğunu -verilen özel, önemli, büyümlü bir hediye olduğunu- hatırladım ve ona özenle davranıldığından emin oldum.

Saatler önce birisinin yara izimi saygıyla takip edip bana cesur olduğumu söylemesiyle ilgili olabilir.

Kırılmış ve çaresiz değil. Kendini parça parça ele veren küçük bir kız değil.

Sonrasında boş bir nöbetçi odası buldum ve sanırım ameliyattan sonra bir yıldan uzun süredir uyumadığım kadar iyi uyudum.

Çoğu cerrah iyi uyuyamadığını söylüyorsa, bunun nedeni sadece uyumuyor olmalarıdır - ikamet programları acımasızdır. Bu yüceltilecek bir şey değil ve herkes zamanın neredeyse yüzde doksanında uykusuz dolaşıyor.

Ancak bursuma başladığımda iyi uyumayı bıraktım ve tüm hayatımı bana ölçülemeyecek kadar zarar veren bir şeye adadığımı fark ettim.

Ameliyata nakil yapma niyetiyle girmedim.

Bu, yıllar önce cerrah karaciğeri çıkarıp beni diktiğinde bana dikilmiş bir tür çağrı değildi.

Bir anda oluverdi.

Her şey sanki hâlâ arabanın içinde sıkışıp kalmışım gibi hissettirdi. Su bacaklarımın üzerinde yükseliyor, emniyet kemeri sıkışmış ve tüm havamı sıkıştırırken ellerim tokayı pençeleyerek çıkmaya çalışıyor.

Bu sabah açıklanamaz bir şekilde aydınlık hissediyorum - belki de kazadan sonra sabahın erken saatlerinde suyun görüşü gibi. Güneş doğduğunda

yavaşça göz kırpıyor ve ışınları henüz tam olarak yeryüzüne inmedi, ama her şeyi ısıtmaya başlıyor.

Nöbetçi odasından çıktığımda huzurlu ve güzel hissediyorum. Saat sabahın yedisi - pek yoğun bir zaman değil, ama lobinin henüz kafein arayan insanlarla veya sağlık personeliyle dolup taşmaması güzel.

Sadece dört saat uyudum ama kendimi yeni biri gibi hissediyorum.

Sabahın erken saatlerinde kafeteryayı boydan boya pencerelerden sızan güneş ışığı, köşedeki sandalyelerden birine oturduğumda enseme ısıtıyor.

Dokuza kadar viziteye çıkmam gerekmiyor ve genellikle evdeyken bir önceki gecenin çizelgelerini ve raporlarını okumaya başlıyorum, ancak bunu burada yapmak güzel hissettiriyor. Ameliyat programlarının ya da genel olarak asistanlık sisteminin romantize edilmesine katılmıyorum, ancak burada güneş ışığında, çoğu hastane kahvesinden daha iyi olan kahve eşliğinde oturup hastaların tahlillerini ve çizelgelerini gözden geçirmek, beni zaten tanımlamış olan bu şeyi yapmayı seçmiş olsam da, bunun güzel olabileceğini hatırlatan bir başka sessiz hatırlatma gibi geliyor.

Kız kardeşim aradığında daha ilkinin yeni açmıştım.

Merhaba ya da günaydın demiyor. "Dün gece senin evine uğradım."

"Oh. Bu civarda bir telefon aldım-"

"Biliyorum," diye araya giriyor Stella ve burada olmamasına rağmen, çenesini yumruğunun üzerine koyup bana göz kırparkenki gibi, ağzının sakarın bir gülümsemeye kıvrıldığını görebiliyorum. "Beckett bana söyledi."

Ağzım kuruyor ve sınırlarını aşan kalbim göğsümde büzüşüyor. "O-"

"Kendine sakla. Pençe izlerini gördüm." Sözümü tekrar kesiyor, kelimeler damlıyor ve devam ettiğinde kendini beğenmiş. "Pazar akşamı film izlemek için babamıza gelmek isteyip istemediğini sormak için ablamın evinin kapısını açıp içeri girdiğimde ve kazağını giyerken yatak odasından kim çıktığında kadar şaşırdığımı bir düşünün. O güzel omuzlarda sadece birinin tırnakları yüzünden oluşabilecek kırmızı yaralar. Profesyonel bir sporcuyla yatıyorsun ve bana söylemedin mi? , Greer."

"Onunla yatmıyorum." Yutkunmaya çalışıyorum. "Tek seferlik bir şeydi."

Stella alay ediyor. "Numara yapma. Haftalardır onunla hastanede gezip tozuyorsun. Onu o galaya götürdün, şimdi de bu mu? Sırada ne var? Evlilik mi? Sınırlarınız ve kendinize odaklanma planlarınız o gömleğini çıkardığında buharlaşıp yok mu oldu? Sanırım benimki de öyle. Yani dün gece sadece karın kaslarının bir kısmını gördüm ama reklamları bilecek kadar çok gördüm."

Şaka yaptığını sanıyor. Kardeşçe ve eğlenceli olduğunu düşünüyor. Ve belki başka bir dünyada, öyle de olabilir. Ama bu dünyada, kız kardeşim yardım edemeyeceği bir bedende yaşamıyor. Babasına karaciğerinin bir kısmını veren ve bazen keşke vermeseydim diyen iğrenç bir insan olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek. Tüm hayatını onu inciten bir şeye adayacak kadar ikiyüzlü olmak.

"Dur," diye fısıldıyorum.

Nefes alıyor. "Çatlak-"

"Bana öyle deme."

"Greer, şaka yapıyordum." Stella'nın sesi çatlıyor, aştığı çizgi içinden geçiyor. "Şaka yapıyordum. Elbette öyle düşünmüyorum. İstedğin kişiyle çıkabilirsin ya da çıkmayabilirsin ya da yatabilirsin ya da yatmayabilirsin. Bu senin bir insan olarak kim olduğun hakkında hiçbir şey ifade etmez."

" yok." Gözlerimi siliyorum. "Stella, gitmem gerek. Bir hastayı kontrol etmem gerekiyor."

O cevap vermeden telefonu kapatıyorum.

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum ve boğazımın arkasındaki ağrıyı yutmaya çalışıyorum. Şaka yapıyor olabilirdi, ama haklıydı - belki de kendime engel olamıyorum.

Güneş artık sakın görünmüyor. Sabahın erken saatlerindeki sessizliği huzur verici bulmuyorum. Durgun bir göle bakıyor olabilirim. Kuş cıvıltıları, güzel bir esinti ve kıyıya dokunmak için su kütlesini aşan güneş ışınları olabilir. Ama tüm bunlar bana bir kaza olduğunu, bir arabanın sudan geçtiğini ve belki de hala gölün dibinde oturduğunu, alüvyonlara gömüldüğünü ve belki de benim de onunla birlikte gittiğimi hatırlatıyor.

Beckett

Beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor.

Kaşları keskinleşiyor, kollarını kavuşturduğunda arkasında sallanan o sevimli küçük baloncuklardaki örgü.

Ona bir sırtıma fırlatıyorum ve kahve fincanını kaldırıyorum. "Kesinlikle seksten sonra gördüğüm en sıcak karşılama değil."

Gözlerini açıyor ve hastane lobisine dikkatle bakıyor; koridordaki kilitli olmayan bir dolapta onunla birlikte olmama izin verdiği için biraz zengin hissediyor.

Seks sonrası kahvem parmaklarımın arasında işe yaramaz bir şekilde sallanırken, boştaki elimle çenemi avuçlayarak biraz sönüyorum. "Senin için iyi miydi?"

"Tabii ki iyiydi." Greer öne doğru uzanıp kahveyi benden kaptı.

"O zaman sorun ne?" Sesimi alçaltıyorum ve .

Gözlerini bana dikti. Öfkeli bir iç çekişle başını arkaya eğiyor ve kolumdan tutup beni asansör bölmesinin yanındaki koridora doğru çekiyor.

Kolumu bırakıyor -keşke bırakmasaydı, sanırım hayatımın geri kalanında bir parçama dokunmasını istiyorum- ve kahveyi göğsüne bastırarak duvara yaslanıyor. "Sorun şu ki Beckett, bu bir iş tanıdığının davranışı değil. Bu arkadaşça bir davranış bile değil."

"Sana kahve getireyim mi?" Açıkça soruyorum. "Kesinlikle. Şimdi bu hallolduğuna göre-"

Bir adım öne çıkıp bir elimi başının hemen yanındaki duvara koyarak sözünü kesiyorum. Burun delikleri parlıyor ve küçük bir nefes alış duyuyorum. "Sıralanmadı, Dr. Roberts. Bu aslında dostça bir davranış. Beni evinize aldınız. Yatağınıza. Senin içine."

Kürek kemikleri duvara çarpıyor ve bana göz kırpmıyor. "Ben çıkmıyorum."

"Seninle çıkmakla ilgilenmiyorum. Sana karşı nazik olmakla ilgileniyorum."

Aslında onunla çıkmak isterim ve kesinlikle ona karşı nazik olmaktan daha fazlasıyla ilgileniyorum. Aslında ona kesinlikle hoş karşılanmayacak şeyler yapmak isterdim.

Ama biraz korkmuş bir geyiğe benziyor; gözlerini kocaman açmış, başını hafifçe sallıyor. "Bu bir şaka ya da oyun değil. Bu filmlerdeki gibi değil.

-Bir sabah uyandığımda, aslında bunca zamandır sadece sevgiye ihtiyaç duyan, bütün, iyileşmiş bir insan olduğumu fark etmeyeceğim. Bir adama karaciğerimden bir parça verdim çünkü lanet olası bir sınır koyamadım. Ama şimdi koymaya çalışıyorum. Biriyle çıkmıyorum."

Avuçlarımı havada tutarak bir adım geri çekiliyorum. Çenesi yukarı kalkıyor, tüm kararlılığıyla, ama parmakları kahve fincanının karşısında beyazlaşıyor ve gözlerini biraz fazla kırpmıyor.

Eğer bir şey verdiğini fark ettiyse, babam yerine ondan bir erkek olarak o büyük, güzel beyinde neler olup bittiğine dair bana bir şeyler gösterdiyse -ki onun zihninde bu kadar özverili bir şey sınır koyamama olarak görülüyor- bunu belli etmiyor.

"Sınırlarının şaka olduğunu sanmıyorum. Birini aştığım için özür dilerim." Başımı eğiyorum, dudaklarım alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bir daha olmayacak."

Nefes veriyor, omuzlarını geriye atıyor ve kahvesinden bir yudum alıyor. Duvarı ittiğinde daha uzun duruyor, sanki kelimeler omuzlarındaki ağırlığı kaldırmış gibi. "Harika. Teşekkür ederim."

Ona sırtıyorum. "Birbirini çıplak gören arkadaşlar olabiliriz. Tıpkı üniversite gibi olur."

Greer gözlerini deviriyor.

"Ciddiyim. Seninle çıkmaya çalışmıyorum. Beni yanlış anlama, eğer ara sıra benimle iş görüşmesi yapmak istersen" -bana düz bir bakış atıyor- "şikayet etmezdim. Aslında çok heyecanlıydım. Ama arkadaşlığımızı bitirmek istemiyorum."

Ona, beni gören ve söyleyeceklerimden, aslında ne düşündüğümünden başka hiçbir şeyi umursamayan, üzerimde taşıdığım tüm o beklentileri bir hiç gibi hissettiren bu insanın hayatımdan aniden kaybolması fikrinin oldukça kasvetli bir kader gibi görüldüğünü söylemiyorum.

Muhtemelen dizlerimin üzerine çöküp benimle takılmaya devam etmesi için ona yalvarırdım.

Ama anlaşılan ona söylemek zorunda değilim. Başını eğiyor, kahve fincanının kapağını dudaklarına vuruyor ve sessiz bir gülümsemeyi saklıyor. "Geceleri daha iyi uyumanıza yardımcı olur mu? Şehirde senden nefret etmeyen tek kişiyle arkadaş kalmak?"

"Olurdu." Başımı salladım.

Ona dün gecenin sezon öncesi bittiğinden beri uyuduğum ilk gece olduğunu söyleme zahmetine girmiyorum. Herkesin beklentilerinin ağırlığı, ona yettiğimi hissettiğim için o kadar da ağır gelmedi.

"Peki." Sanki bu büyük bir rahatsızlıkmış gibi gözlerini tekrar deviriyor, ama parlak görünüyorlar. "Arkadaş olabiliriz. Ama sana söylemeliyim ki, arkadaşlar arkadaşlarını iş yerlerinde rahatsız etmezler."

Dönüyor ve beni beklemeden koridorda yürümeye başlıyor.

"Beni kendi evimde rahatsız edebilirsin," diye teklif ediyorum ve ona yettiğimde yan yan gülümsüyorum. Onun yanındayken bacaklarımı seviyorum. Onlara güvenmeyi umursamıyorum, çünkü beni her zaman ona götüreceklerini biliyorum. "Sezonun ilk maçı Pazar günü. Kalabalıkta dost bir yüz görmek güzel olur. İstersen sana bilet bulabilirim. Arkadaşlarını da getirebilirsin. Ya da babanı ve kız kardeşini. Her neyse."

Greer lobiye ulaştığında durur. Burnu kırışıyor ve yanağının içini çiğniyor. "Eminim biletleriniz hazırdır."

"Hayır." Bunu biraz fazla hızlı söylüyorum ve çenemi kayıtsız bir şekilde sallamaya çalışıyorum. Orada başka kimseyi istemiyorum. Aktif olarak kaçındım

Ailemle, Nathaniel ve Sarah ile konuşmak. Ama onun orada olması fikri hoşuma gitti. "Çalışmıyorsan tabii?"

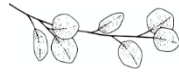
"Değilim," diye yumuşakça cevap veriyor ve sesi biraz çatlıyor. "Ben şeylere gitmem. Gürültü öngörülemez."

Yutkunuyorum. Çenemi ovarak başımı sallamaya başlıyorum. Bundan nefret ediyorum - onu inciten ve hayatını yaşama konusunda duraksamasına neden olan bir şey olmasından. Ve bunu unutacak kadar bencil ve aptal olduğumdan nefret ediyorum. "Düşünmüyordum. Rahatsız olmanı istemiyorum. Unut gitsin. Ben ciddiğim." Ona bir sırtıış attım. "Hâlâ arkadaş olabiliriz."

Başını sallamaya başlar. "Hayır, hayır, sorun yok. Uhm. Stella'nın gitmek isteyip istemediğini sorayım. Söz vermiyorum, ama bunu düşüneceğim."

"Sadece eminseniz. Gelebilir, giriş salonunda asılı olan resmimden nefret ettiğine karar verebilir ve bilet almaya gelmeden gidebilirsin. Ne zaman istersen gidebilirsin ve ben incinmem." Sesimi alçaltıyorum. "Sadece senin için doğru olanı yapacağına söz verir misin?"

Aptalca bir hareket ve bunu neden yaptığımdan emin değilim ama serçe parmağımı kaldırıyorum. Başını biraz geriye çekiyor, gözlerini kırıştırıyor ve muhtemelen ışığın bir oyunu ama gözleri parlıyor, kehribar benekler canlanıyor ve parmağını benimkiyle buluşmak için kaldırdığında gülümsemesi göğsümü yarıyor.

Koç Taylor normal sezonun ilk takım toplantısı için bir motivasyon konuşmacısı tuttu ve bana biraz fazla dikkatle bakıyor.

Oturduğumda ona attığım aptal Beckett Davis sırtıışından hoşlandığı için olduğunu da sanmıyorum.

Kazanmak ya da kaybetmek için tek bir faktör olmadığına, bunun tek bir kişinin başarısına ya da hatasına bağlı olmadığına dair üstü kapalı göndermelerde bulunuyor.

Takım olarak kazanırsınız, takım olarak kaybedersiniz sözleri gerçekten de onun ağzından çıktı.

Aslında herkesin onlar için kazanacağına inandığı kişi olduğunuzda böyle hissetmiyordunuz. Önüme çıkan diğer tüm rekorları kırmıştım - tek Kanada takımı için franchise tarihindeki ilk şampiyonluğu kazanmak için 67 yardalık bir saha golü neydi?

O anda şapkamı öne doğru çevirdim, kollarımı kavuşturdum ve sandalyeme çöktüm.

Orada sessizce beklerdim ve benden beklenenin tam tersini yapardım. Çok da uzak olmayan bir geçmişte herkesle sosyalleşiyor olurdum. Takımın reklamcısı beni orada konuşmacının elini sıkmaya, Beckett Davis dostu olmaya zorlardı. Takım arkadaşlarım benim dostlarımdı. Bu odada anlaşılamadığım tek bir kişi bile yok, başka bir hayatta yakın olduğumu iddia edebileceğim insanlar.

Eğer geçen yıl olsaydı, sezonun büyük bir bölümünü onlarla takılarak geçirirdim. Zamanımın çoğunu birlikte geçirdiğim, güvenilir ve sempatik Beckett Davis'in en iyi arkadaşlarından biri olduğunu söyleyeceği takımın oyun kurucusu Nowak'a üstünkörü bir el salladım ve buraya yeni geldiği ve benden başka kimseyi tanımadığı için kesinlikle merhaba demeye gitmem gereken Pat'e çenemi eğerek sandalyeme çöktüm.

Hâlâ oradayım, gözlerim telefonumda, sanki hayatımı değiştirecek bir konuşma yapıyormuşum gibi, aslında Greer'in kahvesini beğenip beğenmediğini merak ediyor ve maç evden sadece antrenman için çıkmanın faydalarını tartışıyorum.

İnternetteki insanlar bir spor psikoloğuna gitmemi önerdiklerinde bir şeyler bulmuş olabilirler.

Ama masaya bir vuruş oldu ve gözlerim yana kaydı.

"Beck. Hey, dostum." Evan bir elini tıraş edilmiş siyah saçlarında gezdirmeden önce çenesine vuruyor.

Evan Chase, geniş alıcı ve güvenilir, sempatik Beckett Davis'in bir başka en iyi arkadaşı.

Sırıtiş yerine oturur. "Evan. ?"

Gözleri bir an parlıyor ve beni tam olarak tanıyamamış gibi inceliyor. Belki de o aptal gülümseme sonunda maske gibi görünmüştür.

"Pekâlâ. Sezonun başlamasını dört gözle bekliyor musun?"

Bir açıklama yapmak yerine soru sorduğunu anlamam bir dakikamı aldı, çünkü tüm bu odanın başarısız olduğumda ne olacağının bir örneği olduğu gerçeğini düşünmekle çok meşguldüm.

Bir zamanlar bu, babamın omuzları yorgunluktan çökmeden önce sürekli hayal kırıklığına uğramaları anlamına gelirdi. Nathaniel'in büyük, parlak beyninin yeterince beslenmediği. Ben gülümsemeseydim, belki Sarah da gülümsemeyecekti.

Bu durumda söz konusu olan, kariyer hedeflerinin, hayallerin ve geçim kaynaklarının yok edilmesi idi.

"Beckett?" diye soruyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, ona tembel bir gülümseme fırlatıyorum ve şapkamı çıkarıp ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Özür dilerim. Evet. Sezonun Beck Davis'in kefareti ödemediği bölümünü kesinlikle dört gözle bekliyorum."

Evan da gülümsüyor ama gözleriyle tam olarak buluşmuyor. İçimden biraz geri çekiliyorum ama baktıkça hayal kırıklığının onun için olmayabileceğini daha iyi anlıyorum.

Masaya tekrar vurur ve veda etmek için elini kaldırır.

Benimkini kaldırıyorum, telefonuma dönüyorum ve önceki benim sezonu dört gözle beklediğim gerçeğini düşünüyorum. Çünkü güvenilir ve sempatik olmama rağmen rekabetçi idim ve kazanmak istiyordum. Rekorları kırmak ve şampiyonluklar kazanmak istiyordum. Ama bunu yaparken beni izlemesini istediğim hiç kimse olmadı.

Ayağa kalkıyorum. "Brooke hala o özel kıyafetleri tasarlıyor mu?"

"Oh." Başını sallayarak göz kırpmıyor. "Evet, evet, öyle. Bir şey mi?"

"Bir arkadaş için," diye cevaplıyorum. Ona, muhtemelen sonuna kadar hayalini kuracağım bir arkadaş olduğunu söylemiyorum. Omuzlarımı geriye atıyorum ve çenemi ovuyorum, bana hissettirdikleri dışında bir şey düşünmeye çalışıyorum. "Muhtemelen genelde yaptığı bir şey değildir ama fazla zaman alacağını sanmıyorum."

"Ona bir mesaj gönderin, eğer vakti varsa eminim Pazar gününden önce halletmek onun için sorun olmayacaktır."

"Teşekkürler." Omzunu alkışlıyorum ve geri dönüp herkes gidene kadar yerime çökmek üzere idim ama o konuşmaya devam ediyor.

"İyi bir yaz geçirdin mi? Sezon öncesi pek konuşmadık." Gözlerinde yine o bakış var.

Kimsenin benimle konuşmak istememesinden kaynaklandığını düşünmüştüm ama bunun ne kadarının kimseyle konuşmamış olmamla ilgili olduğunu merak ediyorum.

Ben durduramadan dudağım kıvrılıyor. Ama çenemi sarsıyorum ve sanki tüm uzuvlarıma kelepçe takıp beni başarısızlıklarına zincirlemek yerine sırtımdan yuvarlanıp giden bir şeymiş gibi gülüyorum. "Şehirdeki en nefret edilen kişi olmak oldukça zor, dostum. Ama daha kötüsü de olabilirdi. Peki ya sen ve Brooke? Seattle'a döndünüz mü?"

Evan başını sallar. Gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşiyor ama gülümsemiyor. "Evet, öyleydik. Sezon öncesinden hemen önce döndük."

"İyi bir yaz geçirmene sevindim." Hala gülümsüyorum.

Aptal gibi konuşuyorum. Sanki Amalfi Sahili'nin her yerinde kutlama yapmadığı ve muhtemelen arka bahçesinde rotalar çizdiği, maç kasetlerini izlediği ve geride kalan tek hayalinin peşinden koştuğu gerçeğinden sorumlu kişi ben gibi.

"Eğer istiyorsan ..." Evan çenesini ovuşturuyor. "Akşam yemeği yemek, bir şeyler içmek, biraz kaset izlemek, hatta Pazar gününden önce birbirinize boktan paslar atmak istiyorsanız ... sadece yabancı olmayın."

Hiçbir şey söylemiyorum ama başımı sallayıp tekrar omzuna vuruyorum.

Telefonumun ekranının yandığını gördüğümde sandalyeme geri dönmek üzereydim.

Greer: Kahve harikaydı.

Greer: Ama ciddiym. Sadece kahve. Bana buzlu latte getirme.

Greer: Bu hiç dostça değil.

Dudaklarımın kenarları yukarı doğru çekiliyor ve bunu yaptığının farkında değilim ama derin bir nefes alıyorum. ve göğsüm her an çatlayacakmış gibi hissetmiyor, sanki o kadar ağır ki bir daha asla doğru hissetmeyecekmişim gibi.

Greer'in gördüğü şekliyle gerçek Beckett'i sevebilecek insanlar varmış gibi geliyor.

Telefonumu cebime koyup Pat ve Nowak'a merhaba demek için merdivenlerden aşağı iniyorum.

Greer

Sadece senin için doğru olanı yapacağına söz ver.

Benim için doğru olanın burada, stadyuma girmek için sırada beklemek, beyaz, altın ve siyalara bürünmüş yabancılarla omuz omuza olmak ya da havalı kornaları olan bu kadar çok insana bu kadar yakın olmak olduğunu tahmin edemezdım.

Stella önümüzde duran adama bir bakış atıyor, yeşim rengi gözleri boynuzu benim hoşuma gitmeyecek kadar büyük bir coşkuyla ileri geri sallarken onu izliyor. Eli dirseğimin kıvrımını buluyor. "İlaçlarını aldın mı?"

"Evet, anne." Gözlerimi büyüterek çantamı kaldırıyorum. "Rastgele dönüp kulağıma üfleyeceğini sanmıyorum Cash."

Dudakları gergin bir çizgiye dönüşüyor ve çenesini yukarı kaldırarak kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa yapmasa iyi olur. Ama bu insanlara güvenemezsin Greer. Spor taraftarları -Kanadalı spor taraftarları- biraz fazla hevesli."

"Sanırım iyi olacağım. Ama bir şeylerin peşinde olabilirsin. Beckett'ın bana birinin ona Timbit fırlattığını söylediğini hatırlıyor musun?"

Stella başını bana doğru çeviriyor. "Ne aromalıydı?" "Doğum günü pastası."

Dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor. "Ne büyük kayıp. Timbit ve Beckett Davis'in birlikte kullanabileceği başka pek çok şey ."

"Ew." Burnumu kırıştırıyorum ama midem rahatsız edici bir şekilde burkuluyor. O benim değil. O sadece arkadaşım, ama Beckett'ın benim için diz çöktüğünü düşünüyorum, Beckett üzerimde geziniyor, elleri yatak başlığını kavıyor, böylece nelerden hoşlandığımı öğrenebiliyor. Hoşlanmadığım şey, onun başka biriyle birlikte olması fikri.

"Ne? Her şeyi yakından gördün. Biliyorum-" Stella parmaklarını şıklatıyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. "Beklerken Gatorade reklamını izleyelim."

Ona düz bir bakış attım. "Hayır."

Abartılı bir iç çekişle başını gökyüzüne doğru eğiyor ve telefonunun cebine geri düşmesine izin veriyor. "Nerede oturuyoruz?"

"Biletlere bakmadım." Kapıdaki güvenlik görevlisine doğru adım attığımızda telefonumu çıkarıyorum. "Ama önce bankoya uğramamızı söyledi."

"Neden?" Stella geri çekilip çantasını metal dedektöründen geçebilmesi için bir kovaya bırakarak soruyor.

Omuz silkiyorum. "Kim bilir. Ama çok kararlıydı."

Stella benden sonra tarayıcıdan geçiyor, çantasını alırken dudakları havaya . "Sana bir sürpriz bıraktığını mı düşünüyorsun? Seksi bir sürpriz mi? İmzalı üstsüz bir fotoğraf gibi mi?"

"Kaç yaşındasın sen?"

"İnsan kardeşine sataşmak için hiç bu kadar yaşlı olur mu?" Stella yakınıyor. Kalabalığın arasından geçip bilet gişesine doğru ilerleyecek gibi görünüyor, ama küçük bir solukla duruyor ve koridor boyunca duvarlara monte edilmiş dev resimlerden birini işaret ediyor. "İşte orada, sevgilin. Tanrım, gerçekten de fotojenik, değil mi?"

Kolundan tutup onu tezgâha doğru çekiyorum ama gözlerim postere kayıyor. Beton duvarı kaplayan benzer fotoğraflardaki diğer oyuncuların aksine kask takmıyor.

Fotoğrafçı ve pazarlamayı yöneten kişi tarafından akıllıca bir karar çünkü Beckett gerçekten çok güzel.

Gülümsüyor - yanağındaki gamzeyi ortaya çıkaran o gülümsemelerden biri - yeşil gözleri parlak ve çenesinin hatları temiz traşlı. Çikolata rengi saçları, kulaklarının üzerinden kıvrılan dalgalarla mükemmel bir şekilde dağılmış. Ekipmanını giymiş, altın harflerle yazılmış beyaz forması, sırtında

Kollarındaki kaslar gergin ve sergileniyor çünkü avuçlarının içinde göğsünün ortasında bir futbol topu tutuyor.

Afişin alt kısmında blok harflerle ismi ve onun altında da unvanlarının bir listesi yer alıyor.

Beckett Davis, #19

Tüm Zamanların NCAA Division 1 FBS Saha Golü Lideri (Kariyer)

Tüm Zamanlar NCAA Division 1 FBS Saha Golü Lideri (Tek Sezon)

Tüm Zamanlar Çaylak En Uzun Saha Golü

Beş Kez All-Pro Birinci Takım

Altı Kez Pro-Bowl

Tüm bu başarıların herkesin görebileceği şekilde yazıldığını gördüğünde ne düşündüğünü merak ediyorum, bir zamanlar göğsünün gururla kabarıp kabarmadığını ve kendisine verdiğinden çok daha fazlası olduğunu fark edip etmediğini. Güvenilir ve sempatik, elbette. Ama işe yaramaz düşündüğü bir konuda çoğu insanın hayal bile edemeyeceği kadar yetenekli.

Ancak Beckett'i oluşturan pek çok şey bir afişte bulunmaz.

Kendi teninde rahat olduğunda gülümsemesinin değişmesinde, herkesi görülmüş ve rahat hissettirmesinde bulunurlar. Sizinle konuşurken gözlerinin sadece sizde olması ve her zaman dinlemesi. Kokusuz bir ortama en güzel kokulu çiçekleri getirmesi. Tarihin karanlık kısımlarını sevmesi ve reformer pilates hakkında konuşmak için çok fazla zaman harcaması. Gülümsemelerini isteyerek dağıtması ve kendisine pek bir şey bıraktığını sanmıyorum.

Kendi başınıza yapamadığınızda sizinle birlikte nefes alması.

"Merhaba." Stella öne doğru eğildi, kollarını tezgâhın çıkıntısında kavuşturdu. "Kız kardeşim Beckett Davis'ten bir paket almak için burada."

Camın arkasından bir kadın ona göz kırptıyor ve sanırım yanaklarında bir kızarıklık belirliyor. "Greer?"

"Evet?" Elimi kaldırıp ona gülümsemeye çalışıyorum ama bunun pek de dostça bir şey olduğunu sanmıyorum - bu rastgele kadına adımı söylemiş.

Dönüyor ve üzerinde siyah kalemle adımın yazılı olduğu kahverengi bir çanta çıkarıyor.

"Sana bir hediye bırakmış!" Stella kendini beğenmiş görünüyor, ben hediye alırken gözleri parlıyor.

Onu görmezden geliyorum, elimi uzatmadan önce tereddütle içeri bakıyorum. Kulaklıklar.

Dev, kabarık beyaz şerpa kulaklıkların her iki yanında da takımın logosu var, ama hemen üstünde altın renginde on dokuz rakamı işlenmiş.

Stella nefes alıyor, parmakları bileğimin üzerinde aşağı doğru iniyor.

Kız kardeşime bakıyorum ve onun her şeyi yumuşak. Dudaklarının kenarları seğiriyor, burnu kırışıyor ve sanki ağlamamaya çalışıyormuş gibi gözlerini çok hızlı kırıyor.

Çantayla aynı kahverengi kâğıda yazılmış bir not, banda yapışmış.

Kulaklıkların formadan daha dostane olduğunu duymuştum.

İçerisi çok gürültülü diye-Beckett

Kağıdı çekip çıkarıyorum. Parmaklarım malzemeye sürtünüyor - yumuşak bir his- ama sanırım Beckett'ın serçe parmağını benimkinin etrafında hissedebiliyorum.

Kulaklıkları takıyorum ve etrafımdaki her şey sessiz, rahatlatıcı, hoş bir mırıltıya dönüşüyor.

Serçe parmağının verdiği söz dışında hiçbir şey duyamıyorum.

Sadece senin için doğru olanı yapacağına söz ver.

Bir araya getirilmiş ve bir arkadaş tarafından söylenmiş dokuz kelime yeterince basit bir anlama sahip. Ama sanırım başka bir şey daha söylediğini duydum - belki kendime bakmama da yardımcı olabilirdi.

Beckett

Üç başarılı uzun saha golü, birkaç ekstra sayı ve bir galibiyetten sonra - ve herkes beni tekrar seviyor.

Güvenilir Beckett Davis geri döndü. Bunu söyleyen bir manşet gördüm bile.

Ama bu bana gerçekten bir şey hissettirmiyor.

Bana bir şeyler hissettiren şey, telefonumda Greer'den gelen metin ve beraberindeki fotoğraf.

Greer: Kulaklıklar> Jersey. Çok arkadaş canlısı.

Maçtan sonra bunu gördüğümde ona karşı pek de dostane duygular hissetmedim. *Hâlâ* da hissetmiyorum, şimdi evdeyim ve ona *Yıldızlı Gece*'nin kendi versiyonummuş gibi bakıyorum.

Kürkün üzerinde altın rengiyle işlenmiş on dokuz numarayı gördüğüm için değil. Bunun, takımımı ya da beni temsil etmesi gereken bir şeyi giymesiyle hiçbir ilgisi yok. Brooke'tan numaramı eklemesini daha çok şaka olsun diye istedim.

Kameraya bakma şekliyle ilgili. Gülümsemiyor bile. İnanılmaz derecede koyu renk saçları omuzlarına dökülüyor, kulaklıklar bu yüzden daha da sade. Ama bir eli göğsüne bastırıyor ve güneş ışığı tam da ona vuruyor - bir kez olsun bir adamı kesecekmiş gibi görünmeyen yüksek elmacık kemikleri ve dolgun dudaklar bir arada ama sert bir çizgi değil. Memnun görünüyor.

Çok güzel görünüyor.

Nerede oturduğunu biliyordum ve bakmamaya çalışıyordum ama sahaya her adım attığımda bakıyordum, her ne kadar beyaz ve altın rengi bulanıklığın içinde bir yerlerde kaybolmuş olsa da. Sahanın sağındaki koltuklara oturmayı düşündüm ama o zaman onu görebilirdim ve muhtemelen Darren'ın bana görseiliğini indirip indirmediğini sorarken kastettiği şey bu değildi.

Geçen sezonki benmişim gibi davranırken dilimden dökülen kolay bir yalandı. Bütün hafta antrenman yaptığımı söyledim. Eski Beckett Davis, tabii. Tek görebildiği dikmeler olana kadar gözünde canlandırırđı.

Yine de bu ben, her yerimde ve derimin altında ve ondan başka bir şey göremiyorum. Birlikte uyuduktan sonra belki geçer diye düşünmüştüm ama sanırım artık damarlarımda ve kendimi kana bulasam bile geriye kalan tek şey o olacak.

Şu anda orada, göğsümün hemen altında. Elleri üzerimde ve tırnakları omuzlarıma batıyor.

Baldırlarım seğiriyor ve bu kasın aşırı zorlanmasığan kaynaklanmıyor.

Parmakları sırtımı boyuyor, beni ipe bağılı bir kukla gibi oynatıyor.

Yutkunuyorum ve koltuğuma yaslanıyorum.

Beckett: Beğendiğimize sevindim. Umarım yardımcı olmuşlardır.

Greer: Her şeyi çok rahatlatıldı. Teşekkür .

Yaptığım herhangi bir şeyin ona biraz olsun yardımcı olabileceğı fikri göğsümü kabartıyor.

Greer: Kız kardeşim genel olarak futbol hakkında öğrenebileceğı her şeyi öğrenmeyi kendine görev edindi ve bana harika bir vuruş olduğunu söyledi. Yani, aferin sana.

Sen.

Ben. Gerçek.

Beckett: Pazar gününüzü bir grup izleyerek geçirdiğiniz için teşekkürler
bir topu bir grup adam

Greer: Genellikle kanatları olan hayali adamlar hakkında okuyarak geçiriyorum.

Beckett: Pazar gecelerinizi genellikle nasıl geçiriyorsunuz?

Greer: Yukarıdakiyle aynı.

Hayal gücüm kolayca devreye giriyor ve kanepesinde hayal edebiliyorum. Oturma odasının loş ışığı. Bir mum titriyor. Okurken sayfanın hafifçe çevrilişini duyuyorum. Gözleri kelimeleri takip ederken dudakları hafifçe kıpırdıyor.

Başparmaklarım hareket etmeye başlıyor çünkü dudaklarını kulağımda hissediyorum, saçları tenimi okşuyor.

Beckett: Özellikle seksi kısımlara geldiğinizde gözlerinizin yorulmasından endişeleniyorsanız gelebileceğini söyledi.

Üç nokta belirir.

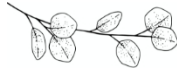
Kaybolur.

Yeniden ortaya çıkıyorlar.

Özür dilemek için bir şeyler yazmaya başladım; şaka yaptığımı, yorgun olduğumu söyledim.

Yorgunum ama elini yumruk yapıyor ve cevap verirken parmaklarında tuttuğu benim iplerimi geriyor.

Greer: Bana adresini mesaj at.

"Kulaklık yok mu?" Sırıtiyorum, başımı kapının pervazına yaslıyorum.

Greer kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bana düz bir bakış atıyor. Siyah kazağının kapüşonu boynuna dolanıyor ve sol bacağı sanki ayağını vurmaya düşünüyormuş gibi kayıyor. "Kabul için bunlar gerekli mi?"

Başımı sallıyorum ve kapı çerçevesini iterek çenemi açık kapının hemen ötesindeki mutfağa doğru eğiyorum. "Hayır. Yine de gelmene şaşırdım."

"Mecburdum," diyor, dolgun dudakları üzerine çökmek istememe neden olan inatçı bir çizgiyle kıvrılıyor, yanımdan geçip daireme girmeden önce. "Gözlerimin hatırı için."

"Doğru. Gözlerin." Kapıyı kapatıyorum, başını arkaya eğip tonozlu tavanlara ve çıplak tuğlalara bakarken onu izliyorum. "Bu hafta geçireceğin önemli ameliyatlardan önce onları zorlayamazsın."

Umursamaz bir ses çıkarıyor, ama sanırım kolları geriliyor ve çoraplı ayağıyla -bu orta baldırlı, hımbıl beyaz çoraplar onda bir kadında olması gerekenden daha sevimli görünüyor- mutfağı boydan boya kaplayan granit adaya gelişigüzel itilmiş sandalyelerden birine doğru çekingen bir adım atıyor.

Greer bir sandalye çekip kendini içine atmadan önce başını sallıyor. "Güzel bir yer."

"Teşekkürler. Yüksek tavanlar tekme çalışmak için harikadır." Buzdolabını gösteriyorum. "İçecek?"

"Her ne yiyorsan." Başını tekrar geriye eğip yukarı bakıyor ve bu bana boynunu göstermekten başka bir şey yapmıyor. Çizgilerini. Kazağının altına girip omuzlarıyla buluştuğu yeri. Teninin çoğu gizli ama dilimi üzerinde gezdirmek istiyorum. "Buraya gerçekten tekme atabilir misin?"

Boğazımı temizleyerek çenemi sıkıyorum ve buzdolabına doğru dönüyorum. "Evet. Boş odada bir antrenman filem var."

Bir ses daha çıkarıyor, bu sefer daha küçük bir ses.

"Bira olur mu? Öğleden sonra iç saha maçı varsa genelde bir tane içerim."

"Sadece bir tane mi?" Sesi sadece bir törpü, ama yine de boynumu döndürüyorum çünkü sanırım içime işlediğini hissedebiliyorum.

Şişeleri raftan aldığımda birbirine çarpıyor, kapaklarını açıp tezgâha fırlattıktan sonra ona dönüyorum. "Sadece bir tane. Koşmadığımı biliyorum ama sezon boyunca programımı ciddiye alıyorum."

"Güvenilir, sempatik ve kendini işine adanmış." Sesi neredeyse fısıltıya dönüşüyor ve ona verdiğimde kaşları onaylarcasına kalkıyor.

Şişeyi dudaklarına götürdüğünde tüm o güzel çizgiler boynunun sütunu boyunca uzanıyor.

Gözleri benimkileri buluyor ve soğuk cama karşı gülümseyebiliyor. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim." Yutkunuyorum, gereğinden uzun bir yudum alıyorum. "Bugün geldiğin için. Kulaklıklar mıydı?"

Bu kez gerçekten gülümsüyor; dudaklarının kenarları şişenin arkasından yukarı doğru kıvrılıyor. "Öyleydiler. Çok . Aslında kız kardeşim onlardan çok etkilendi."

"Not edildi. Bir dahaki sefere başka bir çift isteyeceğimden emin olabilirsiniz."

Kız kardeşinden bahsederken gülümsemesi değişiyor. Bu da fark ettiğim, topladığım, imrendiğim ve ona ait diğer tüm parçalarla birlikte arka cebime yerleştirdiğim bir başka küçük şey.

Ama asla uzun sürmez. Her zaman ilk sevgi parıltısı olur, sonra yanağında küçük bir seğirme olur ve sanki tüm bu sevgiyle ilgili bir şey onu incitmiş gibi görünür.

Başımı kanepeye doğru sallıyorum çünkü kelimeler konusunda kendime pek güvenmiyorum. Başını sallıyor ve oturma odasına doğru ilerliyor.

Kendini bir uca doğru katlıyor ve gözleri gece maçı için geri sayımın oynandığı duvara monte edilmiş televizyona kayıyor. Omuzlarını devirip kanepenin koluna yaslanmadan önce bir saniye ekranı inceliyor.

Greer bacaklarını yukarı sallıyor, rahatmış gibi minderlere uzanıyor ve bu fikir hoşuma gidiyor.

Hemen yanına oturmak istiyorum ama bunu arkadaşça bulacağından şüpheliyim, bu yüzden karşı tarafa oturuyorum ve bacaklarımı seksiyonel boyunca uzatırken . "Sana bir soru sorabilir miyim? Sadece bir arkadaş başka bir arkadaşı daha iyi tanımaya çalışıyor."

Bir tutam kulaklarının arkasına sıkıştırarak birasından bir yudum daha alıyor ve usulca başını sallıyor.

"Hastanedeki sesler. Bu yüzden mi-"

"Neden benim kötü olduğumu düşünüyorlar?" Greer başını eğiyor. Omuz silkmek için bir omzunu kaldırmadan önce bir saniyeliğine yanağının iç kısmını . "Bazen. Ameliyathanede kimsenin çalma listemi değiştirmesine izin vermiyorum çünkü tüm şarkıları biliyorum ve ne bekleyeceğimi biliyorum. Ben yapmıyorum

İnsanların kaotik olması ya da bir şeyleri düşürmeleri gibi. Ama çoğunlukla, oynadığımız tek bir hayat olmadığı için."

"Ve ben sadece bir topa vuruyorum. Ne kadar da beklenmedik bir çift arkadaş olduk."

Gözleri daralıyor, sanki kendini küçümsemesi işe yaramamış gibi. Bana göz kırptıyor, yavaşça, öne doğru oturuyor ve tek yaptığı oturma odamın alçak aydınlatması altında gözlerindeki kehribar beneklerin nasıl canlı görüldüğünü vurgulamak. "Bugün maç günüydü. Yarın senin için nasıl görünüyor? Haftanın geri kalanı?"

İnsanlar gerçek olduğunu düşünse de düşünmese de bu genellikle haftada altı gün yapılan bir iş. Bacaklarımı ona bakacak şekilde sallamadan önce bir yudum bira alıyorum. Ayaklarımız neredeyse birbirine değiyor ama o kıpırdamıyor. "Vücut çalışması. Yarın vücudumun alt kısmına masaj yapacağım, daha çok tekme atan bacağıma. Hamstringlerime, addüktörlerime odaklanacağım. Kriyoterapi. Hafif bir pilates dersi yapacağım, sonra da maç bandı. Takımdaki diğer herkes için aşağı yukarı aynı görünüyor. Farklı antrenmanlar ve farklı terapiler ama hepimiz her gün oradayız."

"Ne tür bir bant?" koluna yaslanıyor.

Bana gerçekten ilgileniyormuş gibi bakıyor ve çoğu zaman nefret ettiğim bir şey olmasına rağmen kendimi yine de ona gülümserken buluyorum. "Bugünkü kasetleri gözden geçireceğiz. İyi oyunlar, kötü oyunlar. Sonra da gelecek haftaya geçeriz."

Greer başını sallıyor ve başka bir soru sormadan önce birasından küçük bir yudum daha alıyor. "Daha önce nerede çalışıyordun?"

Buna alışık değilim. Kimse beni tanımak istemiyor. Ailem benden bir tamir etmemi ve parasını ödememi istiyor. Takım arkadaşlarım onlara sayı atmamı istiyor ve menajerim de gülümsememi istiyor çünkü bu ona para kazandırıyor. "Üniversiteden sonra Cincinnati'ye seçildim. Birkaç yıl önceki genişlemeye kadar orada oynadım."

Göz kırptıyor ve bu hiçbir şey söylemeyen bir hareket olsa da, sanırım yine de duyabiliyorum. *Bu sorular gerçek, tıpkı senin gibi Beckett.* "Bu normal mi?" diye soruyor.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bir golcü için mi? Şart değil. Bu oldukça değişken bir iş. Kötü bir maçtan sonra takas edilenler de gördüm, bütün sezon oynamamış birinin da. Çok uzun ömürlü olması gerekmiyor. Golcüler nadiren draft edilir ama ben-"

Koyu renk bir kaşı kalkıyor ve eğlenmiş görünüyor. "Bu işte iyi olduğunu söylemekte sorun yok."

"İyi olmak için aptalca bir şey."

"Neden?"

"Çünkü bu kimseye yardım etmiyor. Bu ameliyat değil."

"Bunun da her zaman yardımcı olduğundan emin değilim." Birasından bir yudum daha aldıktan sonra onu yanına bırakıyor ve öne doğru eğilerek dirseklerini kalçalarına dayıyor. Greer çenesini ellerinin üzerine koyuyor. "Biliyorsun, gizli bir spor fanatiği olduğumu ve bir maça gitmenin içimde var olduğunu bile bilmediğim bir şeyi ortaya çıkardığını iddia etmeyeceğim. Ama bugün insanları mutlu ettin Beckett. Bu da önemli bir şey."

Bunu yapmak istememiştim. Ona sınırlarını ya da çizgilerini aşmayacağımı söylediğimde söylediklerimde ciddiydim. Onlara saygı duyacağımı söyledim. Ve ona saygı duyuyorum - muhtemelen gezegendeki herkesten daha fazla.

Ama ben hiçbir şeyi saymadım.

Biramın kalanını boşaltıyorum, şişeyi atıyorum, baldırlarını kavriyorum ve onu kucağıma alıyorum, ellerim saçlarının arkasında ve daha iyi düşünemedim ağzım onunkinde.

O da beni öptü, kayıtlara geçsin.

Derhal. Hevesle. Her şekilde.

Sırtını kamburlaştırıyor, göğsünü göğsüme bastırıyor, dillerimiz buluştuğunda boğazından çoktan aşık olduğum küçük sesler yükseliyor. Elleri saçlarımı buluyor, tırnakları kafa derimin üzerinde saygıyla geziniyor ve uçlarını çekiştiriyor.

Ellerim belinin kıvrımını buluyor, kazağının altından yukarı kayarak çıplak teniyle buluşuyor. Bir parmağım yara izinin kabarık kenarını okşuyor ve umarım bunun ondaki en güzel şeylerden biri olduğunu düşündüğümü biliyordur.

Elim sütyeninin altından yukarı doğru kaydığında kalçalarını benimkilere bastırıyor ve parmağımla başparmağımı onun sivri meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. Dudakları dudaklarımdan ayrılıyor ve hayatımda duyduğum en güzel iniltiyle başını geriye atıp dairemde yankılanıyor.

Onu böyle , ona hissettirdiğimi düşündüğüm şekilde, onun bana hissettirdiği şekilde sonsuza dek izleyebilirim.

Sikim pantolonumun içinde geriliyor ve kalçalarını daha hızlı hareket ettiriyor, sırtı kavisli, elim göğsünde geziniyor.

"Kazağımı çıkar," diye hırıldıyor, sesi küçülmeden önce, küçük bir yalvarış. "Lütfen Beckett."

Adımı söyleyiş şekli bende ölme isteği uyandırıyor. Kabul ediyorum, kendim için hayal ettiğimden daha iyi bir ölüm olurdu. Tüm dünyadaki en güzel insan doğru yaylanıyor.

Bana sadece bedeninden daha fazlasıyla güveniyor, ama yine de ilgilenmek istediğim bir beden.

Onun kıyafetleri çıkıyor, benimkiler de.

Prezervatif almam için beni ayağa kaldırdı, ama bana kanepeden kalkmak istemediğini söyledi.

Bunun kurallara aykırı olduğunu düşünüyor mu bilmiyorum ama istese kanını akıttırdım.

Bacak kasları benimkinin iki yanında geriliyor ve omuzlarımı kanepenin minderlerine yaslayıp aptal ambalajı yırtıp açtığımda yüzünü çerçeveleyen siyah saçlarıyla bana bakıyor.

"Üste çıkabilir misin?" Nefes alıyorum, sesim sert. "Seni izlemek istiyorum."

Tereddüt ediyor, başını yana eğiyor.

"Eğer rahat değilsen-"

Greer aşağı bakıyor, yara izinin kabarık pembe kenarı ışıktaki neredeyse hiç görünmüyor ve başını sallıyor. "Beni rahatsız eden yara izinin fiziksel varlığı değil. Yara dokusu sadece iyileşmiş deridir." Burnu kırışıyor. "Sadece fark ediyorum ki, seni bir kanepede gezdirmek bana biraz ... dostça gelmiyor."

İnliyorum. Sikim seğiriyor ve prezervatifi takıyarak yolda duraklıyorum. "Binmek deme."

Gülümsüyor ve bu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Dudaklarının kenarları kıvrılıyor, gözleri parlıyor ve kalçalarını öne doğru yuvarlıyor. "Binek mi?"

"Dur."

"Küçük bir gezintiye çıkmam için."

"Yeter."

O da öyle düşünüyor olmalı, çünkü elleri omuzlarımı buluyor ve kendini santim santim üzerime indiriyor, duraklıyor

Etrafımda uzanıyor, nefes nefese iniltiyle başını geriye eğiyor. Gözlerimiz buluşuyor, dudakları keskin bir nefesle ayrılıyor ve orada kalıyoruz,

sadece bir dakikalığına. Elim onun ortasına doğru ilerliyor, başparmağımı sevdiğini bildiğim yere bastırıyor. Diğer elim sırtının küçük kısmını buluyor ve kalçalarını öne doğru yuvarlıyor.

Sadece küçük bir hareket ama başım kanepeye yaslanıyor ve ben de onunla birlikte hareket ediyorum.

Greer sırtını dikleştiriyor, tırnakları tenime batıyor ve göğsü yüzüme değdiğinde elimi sırtından çekiyorum, onu avuçluyorum ve dilimle değiştirmeden önce meme ucunu tekrar parmaklarımın arasında yuvarlıyorum.

Şöyle devam ediyor: dolaşan eller, birbiriyle buluşmak için yükselen kalçalar, birbirine çarpan ağızlar ve gerçekten *arkadaş* kelimesinin yankısı yok, ta ki o etrafımda kenetlenene ve ağzıma çıkardığı iniltiyi yutana kadar ve ben de yanıyorum.

Alnı benimkine düşüyor ve birbirimize gerçekten bakamayacak kadar yakınız ama yine de başını yana çevirip boynumun kıvrımına bırakmadan önce onun her şeyini gördüğümü düşünüyorum.

"Biz hâlâ sadece arkadaşız," diye fısıldıyor omzuma doğru.

Dönüp dudaklarımı başının yan tarafına bastırıyorum. "Aslında muhtemelen en iyi arkadaşım sensin."

Bu doğru olabilir. Ama o aynı zamanda beni ufalanmış çamurdan yontan, boyun eğmeyen, kırılmayan, güzel bir insan.

Kız kardeşini seviyor ve onu incitse de babasını sevdiğini biliyorum. Periler hakkında kitaplar okumasına ve Fransız Devrimi'nin inceliklerini takdir etmemesine rağmen, olmak istediğinde komik ve geri kalan zamanlarda sonsuz derecede ciddi.

Kalbim bana bunun aptalca bir fikir olduğunu söylüyor, çünkü bana kendinden sadece küçük parçalar veriyor. Ama gerçekten duyamıyorum çünkü bana olduğu yerden fısıldıyor, bir bacağı benimkinin iki yanında, eller hala omuzlarımda, ama gerçekte değil, çünkü avuçlarında o aptal organım var.

Greer

Alışkanlıklar on sekiz ile iki yüz elli dört gün arasında tekrarlanan davranışlarla oluşur.

Beckett Davis, bundan çok daha kısa bir süre içinde öyle biri oldu. Alışkanlıklara gelince, daha kötüsü de olabilirdi.

Çoğu insanı öldürecek bir alışkanlık değil ama beni öldürebileceğinden endişeleniyorum.

Seks değil.

Gülümseme şekli. Gülüşü omurgamda geziniyor, sonra etrafımı sarıyor ve göğsümün tam ortasına yerleşiyor. Sol yanağındaki gamze nasıl da belirginleşiyor ve sanırım her seferinde kaburgalarımın sol tarafında sağdakine benzer bir yara daha açıyor.

Sanki benden başka bir organımı alacakmış gibi - hemen üstünde, göğüs kafesimin hemen arkasında ve biraz solunda yaşayan bir organımı.

O gece evinden ayrıldım ve oraya geri döneceğimi düşünmemiştim. Ama döndüm.

Ve tek gereken bana Fransız Devrimi hakkında ilginç bulacağımı düşündüğü birkaç bilgi göndermesiydi.

Her nasılsa, bu beynimi susturdu, onu sahte bir güvenlik duygusu içine soktu. Çünkü bu dostça değilse neydi? Öyle değil.

bana olan sonsuz aşkını şiirsel bir dille anlatıyordu. Onun vücudu benimkini, benim vücudum da onunkini seviyor. Kalbimi kafesinde tutan ama dahil olan herkes için fazlasıyla iyi hissettiren, karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma. Sadece seks.

Ancak ilginçlik tanımı üzerinde çalışması gerekebilir - Napolyon'un kedilerden hiç hoşlanmadığını, açık kapılardan korktuğunu ve rakipsiz koku alma duyusu olduğunu duymuştum.

Bu şeyler beni onun evine geri götürdü. Onun kanepesinde. Yatağında. Hatta bana seks sonrası besleyici olduğuna yemin ettiği bir yemek hazırlarken kazaklarından biriyle adasında oturuyordum.

Haksız da sayılmazdı. Tüm temelleri kapsıyordu - yağsız protein, kompleks karbonhidratlar ve sebzeler.

Ama görünüşe göre sandığınız kadar tembel biri değil. Sezon boyunca vücuduna ne koyduğu konusunda ciddi ve bu konuda pek bir şey yapmadı.

Daha önce bana Napolyon'un banyosunu ne kadar sıcak sevdiğini anlatmıştı.

Beckett tüm bu bilgilerin hastalarım arasında çok popüler olacağına yemin ediyor.

Önce Rav üzerinde test ediyorum.

"Napolyon'un kaynar sığağa bayıldığını biliyor ?"

Tek kaşı havaya kalkıyor ve gözlerinde eğlence parlıyor. Sesinde de yankılanıyor. "Hayır, bildiğimi söyleyemem. Bunu nereden öğrendin?"

Elimi havada salladım. "Fransız Devrimi konusunda bir uzman tanıyorum. Büyüleyici şeyler."

Rav arkasına yaslanıp ayaklarını sehpaye dayıyor. "Anksiyeten nasıl? Son zamanlarda panik atak geçirdin mi?"

"İyi." Bu bir yalan değil.

Kulaklıkları oyundan beri takmadım ama bazen hiç çıkarmamışım gibi hissediyorum. Hiçbir şey o kadar keskin ya da sarsıcı gelmiyor.

Sanırım hayatımdaki pek çok şey aynı sessiz, hoş mırıltıya dönüştü.

Hayatım okuduğum kitaplardan biri olsaydı, Beckett'in varlığıyla açıklanırdı, gökyüzünü yöneten hayırsever tanrılar tarafından benim için yaratılan bu kişi.

Ama burada, bu hayatta, bu sadece bilim. Daha fazla orgazm oluyorum. Bu da daha fazla endorfin demek. Serotonin, dopamin. Beynimi sakinleştiren her şey.

Kalbim bu düşünceyle biraz tuhaf atıyor ve "*Yalancı*" diye fısıldıyor.

"Bir şey fark ettim." Rav başını elinin üzerine koyuyor, dirseği deri koltuğun koluna gömülüyor. "Arkadaşlığının sonuna yaklaştıkça daha da içine kapandın. Birbirimizi görmeye başladığımızda neredeyse açık bir kitap gibiydin."

"Hayatımda kimsenin beni açık bir kitap olarak tanımlayacağından emin değilim Rav," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Kasıtlı olarak kapalı bir insan değilim. Her zaman yalan söylemek istemem.

Sanırım paylaşmak istediğim şeyler var. Ama çocukken öğrendiğimiz garip bir kural var. Bunu nereden öğrendiğimizden emin değilim çünkü annemiz bunu uygulamak için etrafta değildi, ama çocukken bile babamızın sırlarını sakladık.

Oyun parkındaki arkadaşlarınıza babanızın çok içtiğini söylemezsiniz. Şiddet yanlısı olmadığını ama tatsız biri olabileceğini ve gerçek bir baba olmadığını. Burbona size olduğundan daha fazla ihtiyacı olduğu için kendinizi eve kapattığınızı. Kimseye sizi bu şekilde gezdirdiğini ve bir keresinde sizi köprüden aşağı attığını ve bunun sonucunda karaciğerinizin bir kısmını ona vermek zorunda kaldığınızı, çünkü karaciğerinizin düzgün iyileşmediğini ve onu öldüreceğini kesinlikle .

Bunun neden bir sır olduğundan bile emin değilim ama öyleydi. Birinin gelip bizi özellikle korktuğumu hatırlamıyorum. Bunlar sadece içinde yaşadığımız kafesin sınırlarıydı.

İronik olan şu ki, bu bir tür ayıklık ilkesidir. Ayıklık paylaşılacak bir şey değildir.

Yol boyunca bir yerde Stella ağzını kapatan prangalardan kurtuldu ve sanırım araba kazası sırasında su benimkini paslandırdı.

Sonunda Willa ve Kate'e söylemek için tüm üniversiteyi ve çok fazla şişe şarabı içmem gerekti.

Rav düşünceli bir şekilde başını sallıyor, sonra da kabul ediyor: "Benimle açık bir kitap o zaman. Seni daha önce tanıımıyordum ama bahse girerim ki

Bağışınızla ilgili kızgınlığınız bursiyerliğiniz ilerledikçe arttı. Buraya nasıl geldiğinizi düşünüyorsunuz?"

"Arabadaydık ve sonra değildik ve sonra karaciğerimin bir kısmı eksikti ve sonra üniversitedeydim ve sonra tıp fakültesindeydim. Göz açıp kapayıncaya kadar asistan olmuştum ve bir adım attım ve işte . İnsanlardan bir şeyler alıyordum."

"İnsanlardan bir şey alamazsın," diye araya giriyor Rav. Şimdiye kadar bundan bıkmış olması gerekirdi -illa benim "hayatı kendim için yaşa" sözümün bir nutuk olduğunu söyledi, ama bu muhtemelen tek vaaz.

"Biri benden aldı." Bunu söylerken sesim çatlıyor; yaramı da çatlatıyor, içimdeki tüm o boşluğu ortaya çıkarıyor ve sanırım küçük ben orada saklandığı yerden köşeden bakıyor ve tüm parçalarının nereye gittiğini merak ediyor.

Çıldırıcı bir sabırla öne doğru kayar. "Rızanı verdin Greer."

"On sekiz yaşıdaydım." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Bunu hiç babana ya da kız kardeşine söyledin mi?"

"Bunu nasıl yapmamı önerirsin?" Boğuk bir kahkaha atıyorum ve ellerimi kaldırıyorum. "Hey, Stella, baba, bir aile olabilmemiz için sana karaciğeri verdiğimi biliyorum ve bunu ayık kalıp kalmayacağını bilmeden yaptım, bu yüzden bunu yaptığın için teşekkürler. Ama sanırım pişmanım?"

"İçkiyi bıraktı, Greer. Sence verdiğin şeyle bunun bir ilgisi olabilir mi?"

Nefes alıyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Hayır. Bağımlılık bu şekilde işlemez ve sen de bunu biliyorsun. Kimse kendinden başkası için ayık kalamaz. Ve bunu yargılayarak söylemiyorum. Hâlâ anlayamadığımız bir hastalığa karşı tek bir kişi. Bunu kendisi için yaptı ve yaptığı için minnettarım. Benim karaciğeri de öldürseydi çok talihsiz olurdu."

Rav hiçbir şey söylemiyor, ama bugün, her şey çok ağır hissediyor, yaram sızlıyor ve o kazanıyor. Görüşümün kenarları bulanıklaşıyor ve gözlerimi silme zahmetine girmiyorum. "Belki diye düşündüm, bilmiyorum. Beni bu konuda daha iyi yapacağını. Daha anlayışlı. Bizi yenmek için kurulmuş bir sistemde bana eşsiz bir şefkat verir."

"Farklı bir uzmanlık, farklı bir ihtisas seçebilseydiniz, seçer miydiniz? Ne seçerdiniz?"

Gözlerimi kırıştırarak ağzımı açıyorum ve ona emin olmadığımı söylemek üzereyim. Ama sanırım, her şeye rağmen eminim. Theo'yu düşünüyorum. Jer'i düşünüyorum. Ölen ve bir başkasına hayat veren insanları düşünüyorum. Göğüs kafesime bastırıyorum ve bunun güzel bir şey olduğunu hatırlıyorum. Keşke farklı görünseydi. "Ağaçlarda karaciğer, pankreas ve böbrek yetiştirdiğim ve başkalarını kesip açmak yerine hastalarım için onları kopardığım bir uzmanlık alanı icat ederdim."

"Her zaman rejeneratif tıp vardır." Rav'ın gözlerinin kenarları bir gülümsemeyle kırışıyor. "Araştırma yapabilirsin."

"Belki," diyorum usulca, yanaklarımı boyayan gözyaşlarımla sulanan geçici bir gülümseme sunuyorum ona.

Ayaklarını sehpanın üzerinden sallayarak doğruluyor. "Futbolcuyla hâlâ görüşüyor musun?"

Dudaklarımı büzüyorum, o çizgiler, sınırlar ve kalbimin kafesini oluşturan parmaklıklar kararıyor. "Bu sadece seks. Temel fiziksel ihtiyaçları sana açıklamak zorunda değilim, değil mi?"

"İşimiz bitmeden önce bir şey daha düşünebilir miyim?" Duraklıyor ama izin beklemiyor. "Anneniz gitti ve bunun babanızla bir ilgisi olsa da, eminim bilinçaltınızda kendinize farklı yapabileceğiniz bir şey olduğunu söyleyen bir parçanız vardır. Eğer daha fazlasını verseydin, bu onun için yeterli olurdu. Ve sonra daha fazlasını verdiniz. Kendinizden bir parça verdiniz ve bunun yapmamanız gereken çok acı verici bir şey olduğunu kabul etmek yerine, asla kendiniz için yaşamadığınıza ve sınırlar çizemediğinize dair bir masal uydurdunuz. Eğer sadece kendine yetebilirsen herkese yetebileceğini düşünüyorsun."

Rav duraklıyor ve bana söylemek için izin istemiş olmasını dilediğim bir şey söylüyor çünkü bunu duymaya hazır olduğumdan emin değilim.

"Yeterli olmak için yalnız olmak zorunda değilsin."

Beckett

Çatı katının her bir köşesine stratejik olarak yerleştirilmiş, saksılara çimentolanmış direklere bağlı, dikkatsizce serpiştirilmiş gibi görünen iplerden ışıklar sarkıyor. Masalar, üzerlerinde sisli gece gökyüzüne karşı soluk bir kırmızı renkte parlayan ısı lambalarıyla birlikte yüzeye yayılmış durumda. Henüz Eylül ayının ortasındayız ama Toronto geceleri oldukça erken soğumaya başlayabiliyor.

Pat ve Nowak'ın arkasından şapkamın gagasını çekiştirip yüzüme doğru indiriyorum, sezon boyunca haftada bir içtiğim bira ellerimde soğuyor.

Rastgele bir çatı katındaki rastgele bir bar için oldukça kalabalık ama Nowak antrenman sahasından ayrıldığımızda buranın şehirdeki keşfedilmemiş en iyi mücevher olduğuna yemin etti.

Çoğunlukla üniversite çağındaki hipsterlar gibi görüldüğünden ve biz yirmi dokuz-otuz bir yaş arası erkeklerden oluşan bir grup olduğumuzdan, aynı etiketi vereceğimden emin değilim.

Ama bir şeylerin peşinde olabilir, çünkü Beckett "Near Miss" Davis'in burada olmasının kimsenin umurunda olduğunu sanmıyorum.

Çatının itilmiş boş bir masada aniden durur, bir elini dağınık kahverengi saçlarının arasından geçirir ve bir sandalye çeker.

Pat etrafına bakınıyor, Nowak'ın yanındaki sandalyeye çökmeden önce kaşları endişeyle kalkıyor. Boğazını temizliyor ve birasını bize doğru deviriyor. "Bugün geç saate kadar kaldığınız için teşekkürler."

"Koç Taylor'a koştuğumu söyleme." Sonunda dediğini yaptım, stadyum boşken geç saate kadar kaldım, Nowak beni izleyip gerinirken Pat ile işe yaramadığı ortaya çıkan bir başka yeteneğimi kullanarak rotalar üzerinde çalıştım.

Dışarı çıkmak onun fikriydi. İki ay önce olsaydı, bir bahane uydururdum.

Ama bence gerçek olmanın güzel bir yanı da gerçek arkadaşlara sahip olmaktır.

Pat gülümsüyor, başını sallarken ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Hâlâ yakalayabilirsin dostum. Kariyerinin geri kalanını bir takımın beklentilerini omuzlayarak geçirmek istediğinden emin misin, bir galibiyet için neredeyse hiç övgü almıyor ama suçun tüm sorumluluğunu üstleniyor musun?"

Hayır.

Ne istediğimden emin değilim ve tipik bir Beckett Davis sırtışı ve saptırması savurmak üzereyim. Her zaman övgüyü ben alırım. Kazanacağımı ve bir sonraki rekoru kıracağımı.

Ve sonra duydum.

Sadece birkaç masa . Her zamankinden daha yüksek sesle konuşuyor ve sesi daha hırıltılı geliyor. Tenimde hissedebiliyorum, omuzlarımdan aşağıya, terleyen şişeye yapışan parmak uçlarıma kadar iniyor.

Koyu renk saçları atkuyruğu şeklinde geriye toplanmış, ışıklar yüzünün düzlemlerini aydınlatıyor ve yastık gibi yanakları gece havasına karşı pembeleşiyor.

Kız kardeşi yanında oturuyor, elinde FaceTime görüşmesinin ortasındaymış gibi görünen bir telefon tutuyor ve aralarında içinde bir şişe şarap olan terli bir buz kovası duruyor.

Greer öne doğru eğiliyor, yüzünde hüznü bir ifade var. "Kendi kendine büyüyeabilen bir karaciğerim olmasını çok isterdim."

"Hayır," diye yanıtlıyor Stella.

"Hiçbiriniz beni dinlemiyorsunuz." Greer kız kardeşini işaret etmeden önce ellerini telefonun önünde sallıyor. "Canlı bağışlara olan ihtiyacı ortadan kaldıracabilecek keşfedilmemiş bir rejeneratif tıp alanı olduğunu söylüyorum. Sadece yüzde bir-"

Stella inleyerek Greer'in sesini bastırıyor ve keşke bunu yapmasaydı. Bütün gece onun konuşmasını dinleyebilirdim.

Şapkamı , bir elimi saçlarımda gezdirdikten sonra geriye doğru çeviriyorum. Beni kimin gördüğü umurumda değil, yeter ki o görsün.

Greer'in beni görmesi günümün en önemli anı haline geldi. Bana kapısını açtığında, koridorun loş ışığından bana bakan gözleri, yumuşak bir gülümseme içindeki dolgun dudakları. Ya da evime geldiğinde, gözleri her zaman dairenin yüksek tavanlarında, yıpranmış çıplak dolaşıyor, ta ki bana gelene kadar.

Bunu asla itiraf etmez ama beni gördüğüne her zaman sevinir. Bunu yanaklarının yumuşamasından, burnunun kırışmasından ve başka hiçbir yerde olmadığı kadar özgürce gülümsemesinden anlayabiliyorum.

Bana baktığında kendimi biraz daha değerli hissediyorum, çünkü bu asla sadece bir bakış değil. Böyle bir kızla olmaz.

Bir arkadaştan çok daha fazlası olmasını dilediğim bir kız. Bu konuyu tekrar açmayı düşünürdüm ama hayatımdaki en iyi şeyi korkutup kaçırmak istemem, bu yüzden biraz daha beklemek zorundayım.

"Sen ne-" Nowak bakışlarımı takip etmeden önce gözlerini kısarak bana bakıyor. "Kim o?"

Omuz , biramdan bir yudum alıyorum ama gülümsüyorum. "Sadece tanıdığım bir kız."

"Şu lanet surata bak!" Pat'in omzuna fırlattığı koluyla vurur, Pat kolunu uzanamayacağı bir yöne doğru çekince yan gözle bakar. "Ah, pardon. Ama şu küçük sırtışı bak. Sadece bir kız, Davis, gerçekten mi?"

Hayır. Yakınından bile geçmez.

Çenemi eğiyorum. "Hastanede onunla birlikte gönüllü çalıştım. O bir organ nakli cerrahı."

Yüzünde bir anlayış belirir ve sandalyesinde dönerek bir çocuk gibi arkaya doğru sarkar.

"Willa, Kate." Greer'in sesi yükseliyor ve başını sallıyor. "İkiniz de yardımcı olmuyorsunuz, bu yüzden Stella ve ben şimdi telefonu kapatıyoruz."

"Hey!" Kız kardeşi telefonu elinden çekip alır. "Onlarla konuşmam bitmemiştii."

Pat yüzünü buruşturur, çenesini sıkar ve başını sallar. Zayıf bir sahne fısıltısı denemesiyle öne doğru eğilir. "Sanki kulak misafiri oluyorsun, dostum. Hadi şuraya gidelim."

"Kız kardeşiyle birlikte." Başımı sallıyorum.

Ama Stella omzunun üzerinden bakıyor, gözleri bana takılınca kocaman oluyor. Keyifli bir sırıtışa dönüşmeden önce ağzı bir açılıyor. Greer'in omzuna bir şaplak atıyor ve şimdi buz kovaasına yaslanmış olan telefona dönüyor. "Kusura bakmayın, ikiniz de gitmek zorundayız. Greer'in özel arkadaşı burada."

Greer dönüyor, atkuyruğu ceketinin arkasına doğru sallanıyor ve başını eğiyor, gözlerini benden ayırmadan beni inceliyor.

Ama adımı hafif bir gülümsemeyle söylüyor. "Beckett." Boğazımı temizliyorum ve şişemi kaldırıyorum. "Dr. Roberts."

Kız kardeşi telefonu kapatıp fazladan sandalye kaparak büyük bir gösteri yapıyor ve bize el sallıyor.

İzin vermesini bekliyorum, çünkü Greer'in beni orada isteyip istemediğini gerçekten önemsiyorum ve bir omzu omuz silkerek kalkıyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi ve tekrar şarabına dönüyor.

Özel hayatının küçük parçasına davet edilmek benim için bir şey ifade etmiyor ve onun için de bir şey ifade ettiğini sanmıyorum.

Pat, yanındaki boş koltuğa oturmamak için dikkatle masanın diğer ucuna doğru yürür.

Stella şarap kadehini masanın üzerinde döndürüyor, sıvı kenarlardan yükselip aşağıya doğru akıyor ve bilerek gülümsüyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burası Grant'in en sevdiği yer." Greer'in yanındaki koltuğa çökerek çenemi Nowak'a doğru salladım. Yan gözle ona bakıyorum ve ağzımdan "*Merhaba*" çıkıyor.

Tek kaşı kalkıyor ve şarabından bir yudum aldığımda bana gülümsediğini düşünüyorum.

"Burası *benim* en sevdiğim yer." Stella elini göğsüne götürüyor, çenesi kız kardeşinin huysuzlandığında yaptığı gibi yukarı kalkıyor, "benim" kelimesine vurgu yapıyor, sanki bu boktan çatı katı ikisinin de sahiplenebileceği bir şeymiş gibi.

"Bunun için bilek güreşi yapmak ister misin?" Nowak sırıtıyor, sandalyelerden birini çevirip arkaya doğru oturuyor ve kolunu arkaya yaslıyor.

Stella sandalyesinde arkasına yaslanıyor, omuzlarını dikleştiriyor ve sanki dūřünüyormuř gibi kollarını göğsünde kavuşturuyor. Yüzüklü parmaklarından biri ceketine vuruyor.

"Bu Grant." Masadaki her şeyi silip süpürmeden ve onunla bilek güreşi yapmaya kalkışmadan önce Nowak'ı işaret ediyorum ve başımı Pat'e doğru çeviriyorum. "Bu Pat. Aslında üniversitede birlikte oynamıştık."

Greer aramızda bir bakış atıyor, dudakları hafifçe aralanıyor, başparmağımı üzerinde gezdirmek istememe neden olacak şekilde Eros'un yayının çizgileri belirginleşiyor, sonra çenesini yukarı kaldırıyor. "Seni de Napolyon'la ilgili gerçeklerle sıktı mı?"

Pat kafası karışmış bir şekilde başını sallar. "Hayır mı?"

Bir kolumu sandalyesinin arkasına atıyorum ve omzuna dokunuyorum. "Bunlar sadece senin için."

"Ne ." Burnunu kırıştırıyor, gözleri gökyüzünü arıyor. Ama sonra bana dönüp bakıyor ve sanırım burada sadece biz varız.

"Tamam." Stella öne doğru eğiliyor ve parmaklarını aramızda şıklatıyor. "Belli ki kız kardeşim Bay Gatorade'in önünde terbiyesini unutmış, ama ben Stella ve bu da Greer. Onu bağışlayın, tuhaf bir gün geçirdiğini söylüyor."

Greer nefes alıyor, kız kardeşine dönmeden önce bir dakika daha gözlerini benden ayırmıyor.

Hiçbir şey söylemiyor ve gecenin çoğunda sessiz kalıyor.

Stella ve Nowak çenelerini kapatmıyorlar, bu yüzden zaten kimsenin ağzını bıçak açmıyor, ama onunla sessizce oturmak benim için sorun değil. Onlarla.

Eskiden olduğum ben gibiyim ama sanırım bu versiyonu tercih edebilirim çünkü onu tanıyor.

Bir noktada, hepsi şarkı değişikliği talep etmek ya da Stella'nın durumunda, barmenle Hugo spritz'i karıştırmanın doğru yolu hakkında konuşması gerektiğini iddia etmek gibi kötü örtülü bahanelerle ayağa kalkıyorlar.

Burada sadece biz varız ve onu görmek için yan gözle bakmam gerekiyor, ama zaten bakıyorum çünkü bütün gece baktım.

Omzuna tekrar dokunuyorum. "Günün neden tuhaftı?"

Bana dönüyor, nefes veriyor, sanki ne söyleyeceęini dūřünüyormuř gibi, diřlerinin içini bulduęu gibi kelimeleri çięniyor

Yanak. "Bugün psikiyatristimle birlikteydim ve bana bursum bittiğinde ne yapmak istediğimi sorup duruyor. Cevabını bilmediğim pek çok soru ."

Kaşlarının arasında küçük bir endişe çizgisi beliriyor ve dudaklarının köşeleri aşağı doğru dönüyor.

Tüm bunlar bana ne kadar dolu olduklarını hatırlatıyor - üzgün olamayacak kadar güzel görünüyor.

"Bir burstan sonra genellikle ne olur?"

Omuz silkiyor. "Bir yerde uzman doktor oluyorsun. Benim durumumda, burada ya da başka bir yerde bir pozisyon bulurdum ve insanlardan bir şeyler almaya devam ederdim."

Uzanıp başparmağımı yanağında gezdiriyorum ve omuz silkiyorum. "Bence aldığından daha fazlasını veriyorsun."

Bana göz kırpmıyor, gözleri asılı ışıkların altında geniş ve parlak. Pek çok sırrı var ve bu da bir başkası gibi görünüyor, bu yüzden tutmasına izin veriyorum ve önce başparmağımı yanağına bastırıyorum. "Bir psikiyatriste gittiğini bilmiyordum."

Greer alaycı bir şekilde gülümser. "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var."

"Bana anlatabilirsin, bilirsin. Arkadaşlar arkadaşlarına bir şeyler anlatır." Başını eğiyor ve şarap kadehini masaya koyuyor.

Bana merhaba ya da hoşça kal öpücüğü vermiyor. Eğer seks yapmıyorsak beni öpmez.

Ama bu gece beni öpüyor.

Çenesini yukarı kaldırıyor, sanki bir şeyi düşünüyormuş, seçiminin değerini tartıyormuş gibi, ama yüzünde bir şey yumuşuyor ve bir parçası kazanıyor, çünkü öne doğru eğiliyor ve dudaklarını benimkilere değdiriyor.

Hafifçe.

Sanki daha fazla ağırlık eklemek istemiyormuş gibi. Ağır bir şey olmadığıнын farkında değil.

Parmakları omuzlarımda, boynumdaki çizgilerde fısıldıyor, ta ki avuçlarının her biri yüzümün iki yanını bulana kadar.

Ağzını benimkine dayıyor ve sonunda geri çektiğinde gözleri biraz puslu, dudakları hafifçe ayrılmış ve yanakları alkolden kızarmış.

"Sarhoşsun, bebeğim." Bunu söylerken sırtıyorum çünkü kendisi için çizdiği çizgileri fark ettiğinde zihninde dönen çarkları görebiliyorum ve sanırım sallanmakta çıkıntıdan geri adım atmasına izin verecek bir şeye ihtiyacı var.

Gözlerini kısıyor, gözlerinin arkasında bir şey kapanıyor ve beni işaret ediyor. "*Bebek yok.*"

"Bütün arkadaşlarımı ararım bebeğim. Sadece döndüklerinde sor." Biramı Nowak'ın boş koltuğuna doğru uzatıyorum.

Geri geliyorlar -Stella sans Hugo spritz ve hoparlörlerden aynı parçalar çalıyor- ve büyük bir açıklama bekleyen gençler gibi aramıza bakıyorlar.

Öyle bir şey yok.

Yanımdaki kız beni gerçek yapmasaydı, tüm bu öpücüğün hayal gücümün bir ürünü olduğunu söyleyebilirdim.

Öyle de olabilirdi, çünkü Greer Nowak ve Pat'e dönmeden önce beni işaret ediyor. "Sana bebeğim mi diyor?"

"Ne?" Nowak bir an için kafası karışmış gibi görünse de tekrar yerine oturur ve oyunu sürdürmeye karar verir. "Ah, evet. Öyle. Al bakalım." Elini cebine atıyor ve telefonunu masaya fırlatıyor. "Mesajlarımızı kontrol edebilirsin. Bebeğim şöyle, bebeğim böyle."

Dudakları büzülüyor ve masanın üzerindeki boş şarap şişesine bakıyor. "Stella, gitmeliyiz."

Stella ne olup ne olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi bir ileri bir geri bakıyor, sonra gözlerini devirip ayağa kalkıyor. "İyi. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum." Greer ayağa kalkarken kız kardeşini yankılıyor, bana hiç sürtünmemeye dikkat ediyor. "Bu Pazar iyi şanslar."

Bana dönmeden önce Pat ve Nowak'a göstermelik bir gülümseme sunuyor.

"İyi geceler, Dr. Roberts," diye fısıldıyorum.

Göz kırpıyor. "İyi geceler, Beckett."

Kız kardeşinin elini tutup onu kapıya doğru çekmeden önce muhtemelen çok uzun süre birbirimize bakıyoruz.

"Davis." Nowak bir avucunu masaya koyup başını sallıyor, dağınık kahverengi saçları alnından aşağıya, sanki gibi dökülüyor,

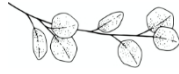
çok. " yemişsin."

Umursamaz bir ses çıkarıyorum ve omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Kız kardeşinin elini tutmuş, masaların arasında dolaşıyor,

Saat ilerledikçe daha da . Ama kapıdan hemen önce duruyor ve bana da dönüp bakıyor.

Hiçbir şey söylemiyor ama açık kapıdan kaybolmadan önce elini kaldırıp burnunu kırıstırıyor.

Onun gidişini izliyorum ve beni yaşayan, nefes alan bir insan haline getirmiş olabileceği gerçeği dışında artık pek bir şeyden emin değilim - ama o, sahip olabileceğinden emin olmadığım bir şeyi isteyen biri.

Ligin her hafta verdiği bir sürü aptalca ayrıcalık ve ödül var. Eğer benim gibi biriyseniz, muhtemelen birçoğunu kazanmışsınızdır.

Pro Bowl'a katıldınız ve All- Pro Takımı'na seçildiniz.

Sezonum tartışmasız harika bir başlangıç yaptı. Normalde bunu kutlamak isterdim. Her hafta aptalca, anlamsız ödüllerin peşinde koşardım çünkü bu işte kazanmıyorsam ben kimim ki?

Ve bu umursamadığım anlamına gelmiyor. Önemsiyorum. Ancak birkaç ay önce, bu dünyada istediğim tek şey olurdu ve peşinden koşmama bile gerek kalmazdı.

Hepsi bana ait olacaktı, her hafta. Yaşlı Beckett Davis kesindi.

Ama bu ben, onun hiçbir şeyden emin olduğundan emin değilim.

Pazar günü nasıl tekmeleyeceğimi bilmiyorum. Artık bu aptal bacaklara güvenebileceğimi sanmıyorum.

Belki de kendim hakkında bildiğim tek şey bu olduğu içindir.

Ama sanırım kendimle ilgili başka şeyler de öğreniyorum.

Bence gerçek ben, o her , aslında iyi bir arkadaş olabilir- ve bunun nedeni ailem için şeyler ödüyor olmam ya da sahada teslimat yapıyor olmam değil. Kötü günler, karmaşık günler ve herkesin yaşadığı diğer tüm günleri yaşamaya hakkı var.

Olduğu kişi olabilir ve yine de sadece bir kız olmayan bir kıza, sadece bir arkadaş olmayan bir arkadaşa, kalabalık bir çatı barında dudaklarını onunkilere değdirmeye layık olabilir.

O gün kötü bir antrenman yapmama ve bir boka yaramamama rağmen hala onun zamanına, ilgisine ve gardını indirdiğinde bana hediye ettiği üç saniyeye değer.

Belki de aptal sırtışımın ve aptal gamzemin ardında içimde yaşayan her neyse, pek çok şeye layık olabilir.

Keşke şu an onun yanında olsaydım, stadyumdaki bu aptal sandalyede değil.

Koç her hafta şöyle bir şey yapar: Maçtan sonra antrenmana döndüğümüzde, sonuç ne olursa olsun, haftayı hatalarımızı inceleyerek amayız. Sabah antrenmanından sonra konferans odalarından birinde oturur ve iyi giden her şey hakkında konuşuruz.

Bu hafta benden bahsediyor.

"Haftanın zel Takım Oyuncusu." Koç Taylor topu bana doğru tutuyor ve sandalyemde daha da alaldığımı hissediyorum. Bu kadar belli olmasa şapkamı ne çevirip onu görmüyormuş gibi yapardım.

"Dört saha golü. Hepsi 50 yardanın üzerinde. Ekstra sayıları saymıyorum. Tüm sezon boyunca hiç kaırmadınız. Özel takımlar galibiyetleri garantiler ve siz de hücum ve savunmanın işlerini yapabilmesini sağlamak için yapmanız gerekeni yaparsınız." Herkes alkışlarken ya da önlerindeki masalara vururken, bir şey düşünüyormuş gibi tekrar duraklıyor. "O rekor senin Davis. Sen ligdeki en iyi golcsn. Onu aldığında biz de yanında olacağız. O rekor sana ait, tıpkı şampiyonluğun bu takıma ait olması gibi."

Masaya geri oturuyor, omuzlarımdaki düğümler gevşiyo ve sanırım işi bitti. vmek için gerekli gördüğü bir sonraki şeye ve şişirmesi gerektiğini düşündüğü bir sonraki egosuna geçecek, böylece hepimiz bu haftaya durdurulamaz olduğumuzu hissederek gireceğiz.

"İşte bu" -sözcüğü, beni kesiyormuş gibi hissettiren bir başka futbol topu işaretiyle noktılıyor- "bildiğimiz ve sevdiğimiz Beckett Davis bu. İhtiyacımız olan Beckett Davis bu. Tekrar hoş geldin."

Motive edici olması gerekiyordu.

Bildiğimiz ve sevdiğimiz Beckett Davis bu. İhtiyacımız olan Beckett Davis bu.

Sanki benim için önemli olan tek versiyonum buymuş gibi.

hoş geldiniz.

Bu iki kelimedeki her bir harf aynı anda omuzlarıma biniyor ve artık kendimi hiçbir şeye layık hissetmiyorum. Ve bahse girerim aşağıya baksam, sandalyemin ayaklarının beton zeminde çatladığını görürdüm.

Greer

Beckett'in bir alışkanlık haline gelmesi gibi, özellikle zor nöbetlerden sonra, genellikle ölmeyi istemeyen gençlerin organlarını çalıp onları umutsuzca sadece yaşamak isteyen gençlere takmak için saatlerimi harcadığım zamanlarda, onun evine gitmek de bir alışkanlık haline geliyor.

Güvenli bir alan da .

Bazı şeylerden kaçınabileceğim bir yer, ki alkolün beynime kısa devre yaptırması ve bu odanın sınırları dışında çok kamusal bir alanda fazla samimi bir hareketle ağızımı onunkine değdirmem de dahil olmak üzere çok şeyden kaçınıyordum. Cerrahi kariyerimle ilgili en derin duygularımı incelemek zorunda olmadığım bir yerde.

Bu yatak odasında kesinlikle bir çocuk yaşıyor ama çok sevimli ve güzel. Muhtemelen bilmek isteyeceğimden çok daha fazla paraya mal olan bu kral yatağın arkasında çıplak tuğladan dev bir duvar uzanıyor. Meşe bir şifonyer önemli şeylerle dolu -ailesinin resimleri, en sevdiği saati ve özellikle önemli bir futbol topu.

Genellikle soğuk olan beton zeminin çoğunu kaplayan yüksek tüylü bir halı ve şehrin harika manzarasını sunan tavandan tabana camlı pencereler. Buradan stadyumun dış hatlarını seçebilirsiniz.

Yatağı - uyumlu bir yorgani olan gevrek lacivert çarşaflar - her zaman tam olarak en iyi şekilde buruşturulmuştur. Yatağını gerçekten yapmaz, sadece

Sonsuz yastık dizisini kabartıyor ve yorganı gelişigüzel yukarı çekiyor.

Bu odada pek çok şey var ama ben buradayken sadece biz varız.

Gerisini kapıda bırakıyoruz. Futbol. Ameliyat. Buraya birlikte geldiğimiz gerçeğinin her türlü kabulünü. Tekrar.

Rav bunun dostça bir davranış olmadığını söylüyor ve ben hala cesaretimi toplayıp kız kardeşime bir şey söyleyemedim ama onun ne düşüneceğini biliyorum.

Muhtemelen dostça bir davranış değil ama beynim bana bir zamanlar istediğimden emin olmadığım halde vücudumun gerçek bir parçasını verdiğimi ve hayatta kalmak istiyorsak kalan organlarımızı - kalbimizi- korumanın son derece önemli olduğunu hatırlatıyor.

Düşün kapandığını duyuyorum ve kitabımdan başımı kaldırıyorum - tam da iyi olmaya başlamıştı.

Ama Beckett'ı duştan çıkarken izlemek, özellikle kaçırmak istediğim bir deneyim değil. Michelangelo'nun *Davut'u* yonttuğu gibi yontulmuş gibi görünmesi arkadaşlığımız için güzel bir bonus.

Banyonun kapısı açıldı ve beni görünce tek kaşı havaya kalktı. Ben duştaydı, ama kapıyı benim için açık bıraktı ve ben de doğruca onun yatağına girdim. Arkadaş gibi.

Nem her santimini sarıyor, hâlâ nemli ve boxer'ının siyah likrası hayal gücüne çok az şey bırakıyor, uyluk kaslarının her kıvrımına ve diğer her şeye yapıyor.

"Günün nasıl geçti?" Havluyu yüzünde gezdiriyor, başını ovuyor ve saçlarını silkeleyerek kapının yanındaki sepete atıyor.

"Ah, bilirsin." Bir elimi açıp etrafa sallıyorum. "Robin Hood'un çarpık versiyonunu oynadığım bir gün daha. Ölülerin organlarını çalıp yaşayanlara veriyorum."

"Hayat kurtarmak," diye düzeltiyor ve gözlerinin arkasından bir şey geçiyor. Bu konunun etrafında dolaştık, daire çizdik ve tam üzerinde dans etmeye . İşimi her zaman sevmediğimi biliyor ama nedenini henüz tam olarak bilmiyor ve Beckett'in sevmediği bir şey var.

güzel olduğunu fark etse bile, zorlamıyor. Burnunu sokmaz. İnsanlarla oldukları yerde buluşur.

"Öyle görünüyor ki ..." Nefes veriyorum, kitabı kapatıyorum ve kendimi yastıklara yaslıyorum. "Bazen yanlış. Tedavi ettiğim ve yardım etmeye çalıştığım biri için bir organ ummak, bunun için muhtemelen birinin ölmesi gerektiğini bildiğim halde."

Bazen keşke başka biri ölse de babama bir parçasını verse de ben ölmek zorunda kalmasam diyorum.

Beckett bana göz kırparak başını sallıyor. Yorganı yatağın kendi tarafına çekip orada oturuyor, elini uzatıyor, bir başparmağı atletimin kumaşına değiyor, yara izinin kabarık derisi hafifçe dışarı fırlıyor. "Eğer herhangi bir şey olabilseydin, ne olurdun?"

"Bir peri prensesi." Dudağımı çiğnemedi önce kitabı elime alıyorum. "Ya da aslında büyülü bir ırkın parçası olduğunu öğrenen bir insan tutsak."

Gülümsüyor ve bu ışıltılı bir şey. Bilindiği gibi "sırıltma" değil. Hala sonuna kadar izlemediğim aptal Gatorade reklamında ya da yer aldığı basın fotoğraflarında görebileceğiniz şey değil.

Rahat görünüyor. Rahat, sanki sadece Beckett'mış gibi, onu sıradan bir insan yerine Beckett Davis benzeri, güvenilir, pek çok şeyde olağanüstü biri yapan tüm o prangalardan ve sorumluluklardan kurtulmuş gibi.

Arkasına yaslanmış, bir koluyla başını destekliyor. Su damlacıkları trapezius kaslarından aşağı, omuzlarının kabarıklığı boyunca ve pazılarının çıkıntısı üzerinde iz bırakıyor. "Tutsağım olmak ister misin?"

"Beckett, beni gelecek haftaya kadar sikebilecek, düşünceli, ahlaki açıdan gri bir fae lordunun adı gibi gelmiyor." Kitabı sallayarak silkiyorum. "Özür dilerim."

Yenilgiyi kabul eder gibi başını sallıyor. Ama gerçek Beckett, Beckett Davis gibi, çılgınca rekabetçi ve Beckett Davis'in aksine, gerçek Beckett bazen biraz çocuksu. Öne atılıyor, kitabı elimden kapıp yere fırlatıyor, sonra da yuvarlanıp ellerimi başımın üzerinde sabitliyor. "Beckett burada değil. Ben Baxtian'ım ve seni zindanıma götürüyorum."

Gülmeye başlamadan önce dudaklarımı aralayarak ona göz kırpyorum. "Aman Tanrım, bu çok aptalca."

"Ama yakın, değil mi?" Kaşlarını kaldırıyor ve hâlâ nemli olan saçlarının bir kısmı alnına düşüyor.

Ona gülümsemeden önce dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. "Öyle."

Altmış saniyeden çok daha uzun sürecekmış gibi görünen bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz ve böylece devam ediyor: iki arkadaş arasında bir gece daha.

Parmakları bileklerime doğru seğiriyor ve geriliyor.

Dolgun dudakları ayrılıyor, gözleri ağızımı buluyor, tüm kıvrımlarımı izliyor. Çene çizgimi, köprücük kemiğimi, atletimin altındaki göğsümün kabarıklığını.

Kalçaları kayıyor ve benimkiler onlarla buluşmak için yükseliyor.

Bacaklarımın arasında sertleşiyor ve tüm tenim karıncalanıyor ve kendini ateşe veriyor.

Sırıttıyor - sadece benim için yapmasını umduğum tamamen farklı bir sırıtış.

Beckett'in gözleri ağızımı buluyor ve onunla buluşmak için eğiliyor.

Dudaklarım onun dili için ayrılıyor. Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz ve öpüşüyoruz. Ellerim sırtının düzlemlerinde, omuzlarının çıkıntılarında ve vadilerinde geziniyor. O ayrıldığında ve o güzel, harika ellerinden biri üstümü aşağı çektiğinde ve dişleri meme ucumu sıyırdığında tüm benliğim aydınlanıyor.

Diğer eli göğüs kafesimi kavradığında ona doğru eğiliyorum. Dili hâlâ dönüyor ve diğer eli kalçama gidip şortumu çekiştirmeden önce morarttığında nefes nefese kalıyorum, ortamı çiziyor - yukarı aşağı hareket ediyor ve beni biraz ölmek istememe neden olan bu dairelerde hareket etmeden önce kendini ıslatıyor ve adını tekrar tekrar söylememi sağlıyor, belki de gerçek Beckett'in duyması ve onun harika, sevimli ve iyi olduğunu bilmesi için bir dua gibi.

Belki de bana adını sadece hürmet olarak tanımlayabileceğim bir şeyle söyletme şekli ona yeniden hayat verecektir.

Ve ben ona oksijen verebilmek için dua edip dururken, o unutulmuş kitapla birlikte giysilerimi bir kenara fırlatıyor ve ellerim onun iç çamaşırlarından da kurtulmak için çırpınıyor, böylece her yerine dokunabiliyorum. I

Ama sadece bir anlığına, prezervatifi takmadan, üzerime doğru eğilmeden ve bir iniltiyle içime doğru itmeden önce.

Hareket etmeye başlamadan önce hep burada duruyoruz -alını benimkine dayalı, nefesi kesilmiş ve gözbebekleri şişmiş-.

Bu gece, bir kolunu omuzlarıma dolamadan önce kalçalarını sadece iki kez döndürüyor ve ben onun üstünde olacak şekilde ters dönüyor.

Elleri belimi buluyor, gözleri üzerimde, dudakları ayırık ve saçları dağınık. Aynı anda hareket etmeye başlıyoruz ve o başını yastığa geri itiyor, ben parmaklarımı göğsüne saplayarak başımı geri çektiğimde boğazına bir inilti takılıyor.

Bu çizgilerim ve sınırlarım var beynim bana bağılıyor - ama başka bir şey fısıldayan küçük, sessiz, belki de güzel bir parçam daha var. Sanırım bu kalbim. Kalbim atıyor, ama sanırım bana kalbimi ona vermem gerektiğini fısıldıyor.

Bu diğer hayati organı vücudumdan çıkarıp onun ellerine bırakabilirdim ve o da onu güvende tutardı.

gecelerde, neredeyse buna inanacağım.

Onun adını , onun için dua ediyorum ve elleri beni tutuyor ve sanırım benden lütfen, lütfen, onun için açılmamı istiyorlar.

Ve böyle devam ediyor.

Greer

Rav benden bazen ve diğer zamanlar hakkında düşünmemi istedi - işimi sevdiğim ve işimden nefret ettiğim zamanlar.

Oraya son gittiğimde oturuma bu şekilde başlamadık çünkü Napolyon'u anlatmakla meşguldüm ve Beckett tarafından dağıtıldığımdan beri bu konu üzerinde fazla düşünemedim.

Ama bu pek dostça değil ve ödevimi yarım bırakmak benim doğamda yok, bu yüzden kendimi müsait bir nöbetçi odasına kilitledim ve sanki yıllar önce içimde kırılan her neyse onu bir şekilde artılar ve eksiler listesine indirgeyebileceğim gibi bir kâğıt parçasına bir çizgi çizdim.

Kalemimi sayfanın üstüne vuruyorum.

Kendimi tam olarak ne zaman bir hırsız gibi hissetmeye başladığımı kestirmek zor.

Bu sabah, tüm hayatını diyaliz makinesine bağlı olarak geçirmiş birine yeni bir böbrek taktığımda kendimi hırsız gibi hissetmedim.

Ama telefonuma bir sayfa geliyor, göğsüm daralıyor ve artık kendimi biraz öyle hissediyorum.

En sevmediğim sayfa türü.

Organ bağışının farklı türleri vardır ve çoğu insan yaptığımız işlerin çoğunun yaşayanlar sayesinde olduğunun farkında değildir.

bağışlar. Bağışçıların yalnızca yaklaşık yüzde bir ila ikisi vefat etmiştir ve bu küçük, sonsuz küçük yüzde içinde iki farklı tür vardır.

Organ bağışı, dolaşımsal ölümden sonra, yani kalbiniz durduğunda ve nörolojik ölüm tespitinden sonra, yani beyniniz durduğunda yapılır.

Bu benim için en güzel şeylerden biri - insanların hayatlarında yaptıkları bu seçim, ölümden sonra başka insanları kurtarmalarına olanak tanıyor.

Gittiler.

Ama nedense en çok benim canımı yakıyor.

Sanırım bana ikiyüzlü olduğumu hatırlattığı için olabilir -sözde kendimi hayat kurtarmaya adadım ama bir zamanlar, gezegenin bir başka birinin hayatını kaybetmesini dileyen küçük bir kızdım.

Nefes alarak telefonu masanın üzerine bırakıyorum. Görünmez saat çalışıyor - hasat yapmak için her zaman fazla zamanım olmuyor ve gitmem gerekiyor.

Ama telefon titremeye başlıyor ve ekranda ismi gördüğümde tamamen farklı bir nedenden dolayı midem bulanıyor.

"Baba?" Elime aldığımda parmaklarım kaydı.

"Greer?" Sesi yorgun ve belki biraz da sıkışık geliyor. "Özür dilerim, bu hafta ilaçlarımı almayı unuttum. Toplantılarımdan sonra gitmeyi düşünüyordum. Dün ama kendimi iyi hissetmiyorum. Benim için eczaneye gider misin? Kız kardeşin şehir dışında."

Öyle. Vancouver'daki bir konferans için dün ayrıldı.

Bağışıklık sistemini baskılayan ilaçlara bağımlı birinin ilaçsız geçirdiği iki koca gün.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum; sağ tarafımda bir sızı var ve bunun karaciğerimin içinde yaşayan diğer parçasının ona saldırmaya başladığını söylemesi olup olmadığını merak ediyorum.

"Yapamam-" Burnumun kenarını çimdikliyorum. Boğazımın arkası dökülmemiş gözyaşlarımla alev alev yanıyor. "İlaçların azaldığında bana haber vermeni kaç kez söyledim? İlaçlarını almayı öylece bırakamazsın. Sadece bir günlüğüne bile olsaVücudun başlayabilir-" Nefes alıyorum ve canım acıyor. Elimi kaburgalarımın sağ tarafına bastırıyorum. "Buradan ayrılamam. Bir hasat var ve tamam, biliyor musun? Bir arkadaşımı arayacağım. Onları buraya getirmesini söylerim. Sen burada kal."

Telefonu kapatıp başka bir arama yapmadan önce kızgınlığını ya da özrünü -hangisinin geleceğinden asla emin olamıyorum-beklemiyorum.

Beckett ilk zil sesinde telefonu açtı. Telefonun içinden gülümsemesini duyabiliyorum. "Merhaba, Dr. Roberts. Bu zevki neye borçluyum?"

"Philadelphia'ya henüz gitmedin, değil mi?" Sesim korkunç bir şekilde çatlıyor ve sanırım kaburgalarımın birinin de onunla birlikte gittiğini hissedebiliyorum.

Başını salladığını, çikolata rengi saçlarının bir dalgasının alnına düştüğünü ve zümrüt gözlerinin endişeyle keskinleştiğini hayal ediyorum. "Hayır. Cumaya kadar gitmiyoruz. Antrenmandan yeni geldim. Sorun nedir?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var ve bunun hemen şimdi olması gerekiyor. Kız kardeşim şehir dışında. Babam kendini iyi hissetmiyor ve ilaçları bitmiş. Her gün alması gerekiyor. Eczaneye gidemem çünkü karaciğerimi aldırma için on beş dakikam var ve bu süre dolmadan karaciğerimi aldırma gerekiyor. Sana her şeyi mesaj gidip onları alıp bırakabilir misin?" Göğüs kafesime daha sert bastırıyorum. "Lütfen?"

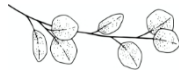
"Yapmamı istediğin her şeyi bana mesaj olarak at ve bu işi halletmiş say. Tamam mı?" Duraklıyor ve onu karşımda, bana bakarken, ben cevap vermeye hazır olana kadar benimle nefes alırken hayal edebiliyorum.

"Tamam. Maske takar mısın lütfen? bir hastalığa yakalanmış gibi geliyor. Bağışıklık sistemi zayıf ve sizinle daha önce hiç tanışmadı," diye fısıldıyorum. "Teşekkür."

Sesindeki gülümsemeyi ve mutfak adasından aldığı anahtarların çıkardığı sesi tekrar duyabiliyorum. "Elbette. Bana teşekkür etmene gerek yok. Gidin hayat kurtarın, Dr. Roberts."

Ona kurtardığı şeyin tam olarak bir hayat olmayabileceğini ama benden bir parça olduğunu söyleyemeden kapatıyor.

Ayağa kalkıyorum, ikiyüzlülüğümü yanıma alıyorum ve ameliyata gidiyorum.

Bahçeden babamın evine giden kaldırıma dökülen bitkiler son gelişimden bu yana küçüldü, içe doğru kıvrıldı

Ekim ayı başlayıp hava daha da artıyor.

Bazıları yapraklarını dökmeye başladı bile ve kapıya doğru yürürken ayakkabılarımın altında çıtırdıyorlar.

Hastaneden doğruca buraya geldiğimde her zaman yaptığım gibi onları tekmeliyorum.

Bugün duş almak ve üzerimi değiştirmek için zaman ayırdım, kollarım hala cildime sürdüğüm fırçadan dolayı kırmızı ve çiğdi, cildime yapışan her şeyin her küçük zerresini çıkarmaya çalıştım, böylece temiz, güvende olabilirdim ve buraya geldiğimde tehlike oluşturabilecek bu şey olmayabilirdim.

Mantıken paranoyaklaştığımın farkındayım. Ama sanırım çok fazla şey biliyorum ve buna yakınlım.

Kapıyı açıp montumu ve çantamı yere bırakmadan önce kapıyı çalıyorum. "Baba?"

Bütün gün göğsümde yuvalanan küçük bir endişe çekirdeği var. Mantığa ve bildiğim her şeye meydan okuyor ve bana çoktan başladığını fısıldıyor - ilaçlarını kaçırdı ve bunca yıldan sonra karaciğeri reddediyor ve hepsi boşunaydı.

Ama babam oturma odasından, "Maskeyi çıkarmıyor Greer," diye cevap verdiğinde keskin, bıçak gibi keskin kenarları yumuşuyor.

"Ne? Kim?" zorunda olmadığım halde soruyorum.

Oturma odasının köşesini döndüğümde Beckett oturduğu yerden bana bakıyor, eski bir deri sandalyede arkasına yaslanmış, yüzü mavi bir cerrahi maskenin altında yarı gizli, ama gamzesinin kenarının kirli yanağında bir çizgi çizdiğini görebiliyorum.

Elimi kaldırıyorum, şu anda ona karşı hissettiğim tüm çizgilerime ve kurallarıma karşı gerilen ve zorlayan tüm büyük, imkansız şeyleri ilettiğini umduğum bu küçük jest.

Nefes alarak gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ve kaşlarımı kaldırarak babama dönüyorum. "Seninle hiç tanışmadı ve iki gündür bağıışıklık sistemini baskılayan ilaçlarını almıyorsun, bu yüzden ekstra önlemi mazur görmelisin."

Babam kanepede uzaktan kumandayla oynarken bana zar zor bakıyor. "İzolasyonda değilim."

Beckett ellerini kaldırıyor ve gözlerinin kenarlarının hafifçe kırışmasından gülümsediğini anlayabiliyorum. "Ben sadece

doktorun emirleri. Oldukça acımasız olabiliyor, biliyorsun."

Babam onaylar gibi bir ses çıkarıyor ve elimin tersiyle babamın alnına bastırırken Beckett'a sert bir bakış atıyorum.

Sıcak hissetmiyor ve elimi saçlarındaki tüylerin arasından geçiriyorum. Umarım bunu önemsemediğim için biliyordur - çünkü unutmaması beni incitse de iyi niyetliyim. Sert ya da kaba olmaya çalışmıyorum.

"Ben iyiyim, Greer." Babam bana bakıyor, gülümsemesinin satır aralarında bir özür hayaleti bana el sallıyor. "*Arkadaşın* Beckett her şeyi getirdi ve ben de ilaçlarımı aldım. Biraz midem bulanıyor ama yemek yedim ve Beckett zencefilli gazoz getirdi."

Omuzlarımı kıvırıyorum ve *arkadaş* kelimesine yüklediği tonlamanın ağırlığını bedenimden atmaya çalışıyorum ve Beckett'ın sadece hala burada olmakla kalmayıp tüm öğleden sonra kaldığını ve artık ilk isimleriyle hitap ettikleri gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Mide bulantısı yarına kadar geçer." Boğazımın arkasındaki yanmaya karşı ellerimi babamın saçlarında bir kez daha . Söylemek istediğim onca şey var - onu seviyorum ama bunu yaptığında canım yanıyor ve lütfen, lütfen durabilir mi?

Ama Beckett'ın gözlerini üzerimde hissettiğimde ölçülü bir geri adım atıyorum.

Yüz hatları yumuşak ve bana tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle bakıyor ve bu bana hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir şekilde hissettiriyor.

Boğazımı temizliyorum. "Artık maskeni çıkarabilirsin."

Harika, nasırlı elleri kulaklarının etrafındaki halkaları buluyor ve çıkardığında sırtıyor, gamzesi görünüyor, her şeyi ıslı ıslı ve hiç rahatsız edilmemiş görünüyor.

"Bütün öğleden sonra kalmak zorunda değildin. Zorunda olduğunu ima etmek istememiştim."

Beckett omuz silkiyor, bir elini saçlarının arasında gezdiriyor, kol kasları kazağının altında esniyor. "Her şey . Eşyaları bırakırken sohbet etmeye başladık ve *Game of Thrones*'u hiç izlemediğimi söyledim-"

"*Game of Thrones*'u hiç izlemedin mi?" Açıkça soruyorum.

"Hayır." Başını sallıyor, sağ bacağı aşağı yukarı zıplamaya başlıyor ve buraya gelmek için esneme hareketlerini atlayıp atlamadığını merak ediyorum. "Henry'nin burada olması pek hoşuma gitmedi, de bir bölüm izleyeyim dedim."

İki. Ve işte buradayız, Kızıl Düğün denen şeyi izlemek üzereyiz."

Kollarımı kavuşturdum ve babamın karşısındaki kanepeye uzandım. Beckett'a en yakın yere. "Bu üçüncü sezonda oldu ve o ameliyatın başka bir boyuta açılan bir zaman geçidi olduğunu sanmıyorum, yani kesinlikle o kadar uzun süredir burada değilsin."

"Oh, ben sadece"-Beckett gülümsüyor, avuçlarını birbirine vurarak alkış sesi çıkarıyor ve sağ eliyle televizyonu işaret ediyor-"hemen daldım. Kafa üstü. Beni bilirsin."

"Ona dizinin bu şekilde tüketilmemesi gerektiğini söyledim." Babam başını sallıyor, sonunda açılış jeneriği televizyonda dönmeye başladığında kumandayı bırakıyor. "Ama o benim bıraktığım yerden devam etmekte ısrarcıydı."

Beckett bana göz kırparak, "Beni tanıyorsun," diye tekrarlıyor.

Sanırım *seni tanıyorum*. Ve bundan daha korkutucu bir şey olduğundan emin değilim.

Babam ışığı kapattığında oda kararıyor, kalıp kalmayacağımı sorma zahmetine bile girmiyor. Ateşini en az üç kez daha kontrol etmeden ve en az bir litre sıvı tüketmesini izlemeden gitmeyeceğimi biliyor.

Parmaklar uyluğumda geziniyor, tıpkı haftalar önce baldırlarıma çizdikleri gibi nazik, yatıştırıcı daireler çiziyor.

Daha iyi düşünmeden Beckett'ın elini tutuyorum ve karanlıkta parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Üç kez sıkıyorum ve umarım kalbimin ona fısıldadıklarını duyuyordur.

Teşekkür . Seni görüyorum. Seni tanıyorum. Ve sanırım sen de beni tanıyorsun.

Greer

Sokak lambalarının gölgeleri koridor boyunca, ön kapımın önünden geçip oturma odamın yıpranmış parkeleri boyunca uzanıyor. Benim ve hemen arkamdaki Beckett'in gölgesi zemin boyunca uzanıyor, ama kapı arkamızdan kapandığında ve ben koridorun ışığını yakıp her şeyi aydınlattığımda kayboluyorlar.

"Burası çok güzel kokuyor." Alçak, sert ve neredeyse bir fısıltı olan sesi ensemde geziniyor.

"Ne? Oh." İçime çekiyorum. Çoğunlukla onun kokusunu alıyorum - her ne ise. Ama Stella'nın okaliptüsünün kokusunu da hafifçe alabiliyorum. "Odamdaki okaliptüs. Onu oraya kız kardeşim koydu. Sakinleştirici olacağını düşündü."

Oturma odasına doğru sivri bir adım atıp ışıkları da açıyorum.

Beckett bana alaycı bir sırıtışla eşlik ediyor. "Yardıma oluyor mu?" Küçük bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz." Beckett kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve bekliyor.

Bu konuda iyidir. Beni rahat bırakıyor.

"Bugünkü yardımınız için teşekkür ederim," diyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum. Kalbimin en derinlerinden.

Bugün o parçama babam ve kız kardeşimden daha fazla dikkat etti. "Bütün gün maske takmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Muhtemelen aşırı bir tepkiydi."

"Beni rahatsız etmiyorlar. Neredeyse onları giyerek büyüdük." Omuz silkiyor, sanki KKD'nin çocukluk kıyafetlerinin düzenli bir parçası olması normal, sıradan bir olaymış gibi.

Ama karnım düşüyor ve sağ kaburgalarım sızlıyor çünkü onu düşünmüyordum. Bunun onu nasıl incitebileceğini ya da onu olmak istemediği bir yere nasıl geri getirebileceğini düşünmüyordum. Yutkundum. "Çok özür dilerim. Hiç düşünmedim bile."

Beckett bana bir sırtıfış fırlatıyor ve ben bunun gerçek olduğunu düşünüyorum. "Sorun değil. Benim için bir sorun olsaydı sana söylerdim."

Seni söyleme biçiminde bir ağırlık var - hepsi güven ve emniyet duygularıyla sarmalanmış. Sanki bana karşı gerçek olabilirmiş gibi.

Biraz tuhaf, biliyorum öyle - bütün öğleden sonrayı babamla geçirdi ve karanlıkta televizyon izlerken el ele tutuştuk - ve şimdi buradayız, evime geliyoruz ve sanki her zaman yaptığımız bir şeymiş gibi bu çok ciddi şeyler hakkında bu kadar rahat konuşuyoruz.

Ama gitmek istediğini sanmıyorum - taşıdığı her şeyin çok ağırlaştığını ve ağırlığı etrafa yaymak için elinden geleni yaptığını düşündüğümde, üzerinde huzursuz bir enerji var. Başparmağı pazusuna vuruyor, omuzları geriye kayıyor ve tekmeleyen bacağı aşağı yukarı zıplıyor.

Gitmesini istemiyorum. Sanırım yanında sadece kendisi olabileceği bir kişi olmak hoşuma gidiyor. "Maça hazır mısınız?"

"Hayır." Beckett saçlarının ucunu çekiştiriyor ve homurdanıyor, sanki düşüncesi bile onu yoruyormuş gibi koltuğuma geri çöküyor. "Çok kötü tekmeliyordum. Antrenmanlarda havaya uçuyorum. Geçen sene şampiyon olmak için Philly'yi yenmiştik. Ligde rakip, büyük baskı . Sosyal medyada büyük beklentiler var. Onlara karşı hiçbir vuruşu kaçırmadım ve insanların her şey hakkında yorum yapmasını ya da bana DM atarak rekoru tekrar ne zaman deneyeceğimi sormasını engelleyemiyorum. Bu benim kontrolümde bile değil. Bir vuruş olduğunda aramıyorum."

Kollarımı kavuşturup yanına oturmak için bacaklarımı altına alıyorum. "Baskı altında iyi misin?"

"Elbette. Eskiden öyleydin." Sanki kendisinin başka bir versiyonundan bahsediyormuş gibi söylüyor - sadece görebildiği biri, karanlıkta küçük bir leke

Eskiden yaşadığı topraklardan uzaklaşırken. "Yakalayabilirdim, tekmeleyebilirdim. Evdeki şaşırtıcı derecede az eşyayla bir fen projesinin tamamlanmasını sağlayabilirim ve inanamayacağınız şekilde bir peruğu düzeltebilirim."

Bana her zaman böyle şeyler sunuyor - onu yapan dair küçük gerçekler. Nasıl verdiğini ve verdiğini ve verdiğini. O bu şekilde görmese bile.

Küçük onu düşünüyorum - tam olarak bir yetişkin değil, ama yine de evin bir ebeveyni.

Bu bende, karşılığında ona bir şey teklif etme isteği uyandırıyor.

Daha dik oturuyorum, bu hikayenin bana hissettireceğini bildiğimden daha uzun boylu olacak şekilde ayarlıyorum. "Sana insanlara söylemediğim bir şey söyleyeceğim."

Kaşlarından biri kalkıyor ve başını eğiyor, çikolata rengi saçlarından bir dalga kulağının üzerine kıvrılıyor.

Burnumu çektim. "Ciddiyim. Tüm dünyada sadece altı kişi bu hikayeyi başından sonuna kadar biliyor. Ben. Kız kardeşim. Babam. Kate. Willa. Psikiyatristim ve onun sayıldığından bile tam olarak emin değilim çünkü o bir tıp profesyoneli."

Beckett başını sallar. "Tamam."

"Araba kazası-" Ellerimi birbirine kenetliyorum, parmaklarım bükülüyor ve göz kırpyorum.

"Acele etme." Sesi alçak.

"Bu benim için zor. Çünkü bu sadece benim hikâyem değil ve basit de değil." Koltuk minderimin dikişini kazıyorum. "Büyürken babam bir alkolikti. Bunun nasıl bir şey olduğunun ayrıntılarıyla sizi sıkmayacağım, sadece ben, Stella ve pek fazla güvenilemeyen bir baba." Aradan yıllar geçmesine rağmen sesimde bir çatlak oluşuyor ve bir sonraki cümleyi söylerken içime döndüğümü hissediyorum. "Araba kazası geçirdiğimizde sarhoştı. Kaburgalarım ve köprücük kemiğim paramparça oldu. Stella'nın kafatası kırıldı ve pankreası parçalandı."

Nefes alıyorum, kesik kesik nefeslerden başka bir şey yok. "Ve aptalca, aptalca, aptalca bir şans eseri, kanındaki alkol seviyesi çok sonra yasal sınırın altına düşene kadar ölçülmedi, bu yüzden bunun için gerçekten herhangi bir sonuç yoktu."

Ama vardı.

Gözleri parlıyor. "Ama kaza yüzünden yeni bir karaciğere ihtiyacı vardı?"

". Karaciğerine verdiği hasar nedeniyle olması gerektiği gibi iyileşemiyordu. Ama o sırada ayık değildi ve nakil listesine girebilmek için altı aydır ayık olmanız gerekiyor ve o zaman bile en altta olurdu." Yere bakıyorum, bir tırnağımı diğerine sürtüyorum çünkü bir sonraki kısmı anlatırken ona bakabileceğimden emin değilim. "Stella bir eşleşme değildi. Ben uyuyordum."

Beckett sadece bekliyor. Rav'la aramdaki irade savaşına pek benzemiyor. Bence Beckett bütün gece bekleyebilir.

"Ve çok kötü olmak istiyordu." Parmağımı avucumun içine sokup başımı sallıyorum. "Onu benim asla anlayamayacağım şekilde anlıyordu ve istediği tek şey birlikte olmamızdı. Bunun beni kötü yaptığını biliyorum. Ama ben istemedim. Bizim için bir değişiklik yapacak kadar bizi sevmesini istedim ve hayatımı riske atıp beni lanet olası bir köprüden atmayacak kadar beni sevmesini istedim. Ona benden bir parça daha vermek istemedim. Çocukluğumu aldı, annemi benden uzaklaştırdı ve kız kardeşimi üzdü. Ama hayır diyebileceğimi sanmıyordum."

Boğazımı tırmalayan ses sonunda dışarı çıkıyor ve oturma odamda yankılanıyor. Tam olarak bir hıçkırık değil, ama hoş olmayan bir şey. Belki de içimde tutmaya çalıştığım, kendim hakkında düşündüğüm tüm o kötü ve nefret dolu şeylerdir. "Kim ebeveynine ona yardımcı olacak bir şey vermek istemez ki? Kim bir tür çarpık ültimatomla bunu esirgemeyi düşünür?"

"Fena değilsin," diyor bana. Tek söylediği bu. Orada öylece oturuyor, sabırla bekliyor.

"Bu"-yara izimin hemen üzerinde duran gömleğimi çekiştiriyorum-"her şeyi düzeltti. Onu. Onları düzeltti. Bizi düzeltti. Ailemizi. Ama beni düzelttiğini sanmıyorum. Bunu kim yapar?" Elimi kaldırıp sallıyorum, sanki on yıl önce ameliyathanedeymişiz de bir cerrah örtülü bedenimin üzerine eğilip beni kesip açmaya hazırlanıyormuş ve ben de her şeyi işaret edip kişinin yok oluşunu göstermeyi bekliyormuşum gibi.

"Kim kendinden bir parça verir, bundan pişmanlık duyar ve sonra tüm hayatını kendisine yapılmamasını istediği şeyi yapmaya adar? Bunun beni benzersiz bir şekilde merhametli yapacağını düşünmüştüm, ama bu beni sadece yalancı bir ikiyüzlü yaptı."

enesinde bir kas tyleniyor ve elini dizime indiriyor. "İlaçlarını almayı unuttuğunda muhtemelen çok acıyordur."

Bu da basit bir ifade ama aslında değil. Kolay, hatta mantıklı görünüyor, ancak ne kadar uğraşırsam uğraşayım babam ve kız kardeşime asla anlatamayacağım bir şey.

Onun içini gördüğümü söylüyor ama bence o da benim içimi görüyor.

"Evet." Nefes alıyorum ve ciğerlerim çok çok uzun zamandır olmadığı kadar hafifliyor. Sanki daha önce gerçek oksijen değilmiş de şimdi beni gördüğü için gerçekmiş gibi. "Kendimi-"

"Fark etmez mi?" Beckett alçak sesle teklif ediyor. Başımı sallıyorum, yine bir ocuk gibi burnumu çekiyor.

Ama öne doğru eğiliyor, çenemi yukarı kaldırmadan önce bir başparmağı yanağımda geziniyor. Diğer eli tişörtümün eteğini buluyor, parmakları yara izimin üzerinde geziniyor. enesinin hatları yakından haksız bir şekilde güzel görünüyor, kirli sakalı tüm o keskin kenarlara biber sürüyor. "Düzeltilmeye ihtiyacın olduğunu sanmıyorum."

Gözlerim kapanıyor ve parmaklarının o iyileştiği iddia edilen kabarık deri parçasının üzerinde gezindiğini hissediyorum. Belki de onları göğüs kafesindeki o eski çizgilerin üzerinde, karaciğerimdeki kendi kendine iyileşen yara izinin hayaletinin üzerinde hissedebileceğimi düşünüyorum. Yeni dikişler atıyorlar ve yardım edebileceklerini fısıldıyorlar - belki de tüm o eski izleri kalıcı olarak silebileceklerini, belki de izin verirsem beni sevebileceklerini.

Ama insanları sevdiğimde, elimde olmadan kendimi veriyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak hafifçe geriye kayıyorum, ulaşamayacağım bir yere. Beckett fark ettiyse bile bir şey söylemiyor. Sadece dikkatle bana , çenesi keskin ve gözleri karanlık.

Yanağımın içini ısııyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. Görünmez kalemimi çıkartıyorum ve az önce bulanıklaştırdığımız tüm çizgileri karalamaya başlıyorum. "Bu yüzden kimseyle çıkmıyorum. Bulunduğum yere nasıl geldiğimi bile bilmiyorum. Tüm izgilerim ve

Sınırlar bozuldu ve bir şekilde kendimi bana ölçülemeyecek kadar zarar veren bu şeye adadım."

Ona beni korkuttuğunu söylemiyorum. Onun harika ve sevimli olduğunu ve kalbime ve bedenime anlam veremediğim şeyler yaptığını -Ama ben de onun taşıdığı ağır şeylerden biri olamam.

Bir dakika daha beni inceledi, sanki bir şey söylemek, bu fikri çürütmek için kendini zorluyordu, ama yutkundu, sonra sırtıttı ve "Demek Kızıl Düğün oldukça yoğun, ha?" dedi.

"Kapa çenenin." Gözlerimi siliyorum ama omuzlarım gülmekten titriyor.

Beckett'ın sırtışı genişliyor, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşiyor. Kolunu kanepenin arkasına doğru uzatıyor ve çenesini omzunun kıvrımına doğru sallıyor.

Ona sivri bir bakış atıyorum; ellerini kaldırıp sıkıca kalçalarına indirmeden önce gözlerini deviriyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, sesi kuru.

"Daha dostça." Onaylamak için çenemi yukarı kaldırıyorum.

Beckett başını eğiyor, bir dalga alnına düşüyor. "Geçen hafta beni öpmedin mi?"

"Hayır," diyorum kollarımı acınası bir jestiyle kavuşturarak. "O başka biri olmalı."

Sanırım başka biriydi. Kenarları bulanık bir beynin içinden güzel bir çocuğa baktığında bir anlığına kim olduğunu unutan bir kız.

Düşünüyor, yanağındaki gamzenin çizgileri silikleşiyor. "Hiç sanmıyorum. Seni başka biriyle karıştıracam bir dünya hayal edemiyorum."

Kanepenin diğer ucuna doğru dikkatle bakıyorum, sanki oraya oturacakmışım gibi.

Bilmiyorum.

Arkama yaslanıyorum. Omzum omzuna değişiyor ve kalçam bacağının kaslı genişliğine baskı yapıyor.

Televizyonu açıyoruz ve onu göremesem de vücudunun hareketinden, omzunu yukarı kaldırmasından ya da bacağını uzatmasından rahatladığını ya da gülümsediğini anlayabiliyorum.

Birini tanımak için fazlasıyla samimi bir yoldur, vücudunun hangi hareketleri bir şey gibi zararsız bir şeyi ele verir?

Gölümse.

Ama kapıyı açıp beni gördüğünde odaya doldurduğu o temiz, güzel, hafif ve özgür oksijeni içime çekiyorum ve kafama susması için yalvarıyorum, dostça.

Tüm bunlar olurken kalbim bana yalancı olduğumu fısıldıyor.

Beckett

Koç'un hoş geldin konuşmasından beri antrenmanlarda olduğu gibi Philadelphia'ya karşı patlamıyorum.

Yine de kazanıyoruz ama yaşlı Beckett Davis'in gözleri kapalı yapabileceği bir vuruşu kaçırıyorum. Sadece 30 yarda ve görünüşe göre garanti bir sayı.

Sonrasında Koç Taylor'ın gözlerinin içine bakmaya zahmet etmiyorum, çünkü bu kesinlikle onun tanıdığı ve sevdiği Beckett Davis değil.

Belli ki herkesin bildiği ve sevdiği Beckett Davis de değil, çünkü internette farklı türde bir konuşma başlatmaya yetti - bir ulusun umutlarını ve hayallerini nasıl paramparça ettiğimle ilgili bir şey değil, ama daha alçakça bir şey, belki de geçtiğine dair.

Son rekorumu kırdıysam ve hiç ıskalamayan birinden neredeyse ıskalayan ve tutarsız birine dönüştüysem, bu bir özel takım vuruş oyununun ölümü demektir.

İşe yaramaz bir şekilde yer kapladığımı ve benim için hala bir şeyler alabilecekken beni takas etmeleri gerektiğini. Tutarsızları beni alabileceklerinden çok daha ucuza alabilirler.

Kulağa aptalca gelse de tekme atmak değişken bir iştir. Adamlar her bırakılır ve alınır. Yaşlı Beckett'in başına böyle bir şey gelmezdi.

Güvenilir oldum, sevinebilir oldum. Aynı anda hiçbirisi olmadım ama hiçbir zaman işe yaramaz olmadım.

Ve belki de bu yeni ben -her kimse, çünkü o kesinlikle gerçek, bu coşkulu, karmaşık, inatçı ve biraz kaba ama güzel kadın ona hayat verditam da budur.

İşe yaramaz.

Ailemin bu kelime hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum.

Onlara bir şekilde destek olmasaydım benimle ne yapacaklarını bileceklerini sanmıyorum.

Belki de öğrendiğimi sandığım tüm o şeylerin, eğer başkaları da öğrenmiyorsa, hiçbir önemi yoktur.

İçimden gelmese de bugün onlar için geldim. Sempatik olduğumdan emin değilim ama güvenilirim ve bunu sırtarak yapıyorum.

Annemiz bile bu konuda yorum yapıyor. İki eli de yüzümün iki yanını buluyor ve sanki buna inanamıyormuş gibi başını hafifçe sallayarak bıkkın bir iç çekiyor. "O gülümseme."

Bana gösterebileceği en yakın şefkat bu. Ona gülümsemeye devam ediyorum ve kendime sadece benimle ne yapacağını bilmediğini hatırlatmaya çalışıyorum.

Ben onun için tuhaf bir arada kalmışlık içindeyim: ne tam bir yabancı ne de tam bir oğul.

"Kardeşin burada olduğun için çok mutlu olacak," diye fısıldıyor, sesi kırılıyor ve ben bunun benim için parlayan bir duygu olmadığını bilecek kadar iyi biliyorum. Yanağımı bir kez daha okşadıktan sonra arkasından hastane avlusunda yer alan sıra sıra masaları işaret ediyor.

Kırmızı ve beyaz balonlar -bana sorarsanız biraz burun üstü- masaların hemen üzerinde süzülüyor, gümüşe sarılmış ağırlıklarla sabitlenmişler. Nathaniel ve Sarah kayıt masasında durmuş, bitmek bilmeyen kitapçıkları istifliyorlar.

Tam bir bahane uydurmak üzereydim - bir atletin kan verebileceği ve antrenmanını aksatmayacağı bir zaman bulmasının zor olduğunu, ki bu doğru ama hiç gelmememin nedeni tam olarak bu değil - o zaman iyi huylu olması gereken ama aslında hiç de öyle olmayan bir şey söyledi. "Uzun zamandır sürüşlerinden birine gelmeni istiyordu."

Kaşlarım birbirine yapışıyor. Sanki bir futbol topu almış ve tekme atıyormuş gibi hissediyorum, ama top direğe çarpmak yerine doğrudan karnıma giriyor.

Eskiden bağış yapardım. Sarah ile aynı tipteyim ve onun düzenli kan nakline ihtiyacı vardı.

Kardeşlerim bana baktıklarında gülümsemeye çalışıyorum ama gözlerime ulaştığını sanmıyorum ve menajerime göre bu "sırıltmanın" oldukça önemli bir parçası.

Nathaniel elini kaldırıyor ve kız kardeşim kocaman gülümseyerek beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi adımı söylüyor. Bunu uzun zamandır birlikte yapıyorlar. Sarah kan bağışında bulunamıyor ama gönüllü olarak bağış kampanyalarına katılıyor.

Kardeşim yanımıza geldiğinde omzuma vuruyor. "Ne yapıyorsun burada? Özel arkadaşını mı arıyorsun?"

"Hâlâ o doktorla mı görüşüyorsun?" Sarah'nın sesi yükselir, heyecandan ciyaklamadan başka bir şey değildir.

"Görüşmüyoruz," diye mırıldanıyorum, çenemi avuçlayıp konuyu değiştiriyorum çünkü onlara arkadaş olduğumuzu söylediğini ama bazen birlikte yattığımızı, gibi biriyle hiç tanışmadığımı, tüm kalbimi avuçlarının içine aldığını, bana gezegende sadece altı kişinin bildiği bir şey söylediğini ve arka cebimde ondan sadece parçalar taşıyacağımı söylemek istemiyorum.

Bir keresinde yarı sarhoşken beni öpmüştü.

Boğazımı temizleyerek öne uzanıyorum ve Sarah'nın saçını çekiştiriyorum. "Lily nasıl?"

Sarah'nın dudağı titriyor ve küçük bir yudum alıyor. "Geçen seferkinden daha az yumurta vardı, yani ... göreceğiz."

Parlak bir gülümseme takınmaya çalışıyor ama gözleri parlıyor.

Çevremde annemizi görebiliyorum, ellerini sıkıyor ve ileri geri bakıyor.

Ona bakmamaya çalışıyorum çünkü zaten teklif edecektim, ama kolumu Sarah'nın etrafına doluyorum ve onu göğsüme kısa bir süre sarıyorum. "Bunun için endişelenme. Daha önce de söyledim. Neye ihtiyacın varsa. Ne kadar . İstedığın kadar dene."

Sarah usulca başını sallıyor, gözlerini kırıştırarak bana bakıyor. Sanırım teşekkür etmek üzereydi -her zaman eder ve bunu her zaman kasteder- ki Nathaniel omzuma vurdu.

"Şeytandan bahset."

Bunu için Nathaniel'in bakışlarını takip etmeme gerek yok - sanırım odadaki havanın bileşimi değişiyor.

En azından soluduğum hava.

Bana babası, araba kazası ve bağışıyla ilgili gerçeği -kendi söylediği gecedan beri onu görmedim. Hissettiğim kadar büyütmemeye çalıştım; ciğerlerimi göğsümden söküp ona da vermek istediğimi söylersem ürkmüş bir hayvan gibi kaçacağından endişe ediyordum.

Hayatım boyunca tanıdığım en cesur insanlardan biri olduğunu düşündüğümü, onunla tanışmadan önce gerçek olmadığımı ve bu flört etmeme kuralını gerçekten kaldırmasını dilediğimi söyledim.

Greer merdivenden inerken bize bakmıyor; kaşlarının arasındaki küçük çatık bana düşündüğünü söylüyor. Gözleri telefonunda gezinirken dudakları kıpırdıyor ve bir eli dalgınca örgüsünü döndürüyor.

Ama gözleri yukarı kayıyor ve benimkilerle buluşuyor. Başını eğiyor, bir kaşı kalkıyor ve ağzında küçük bir gülümseme beliriyor.

Elimi kaldırıyorum ve yapması gereken başka bir şey için beni görmezden geleceğini düşünüyorum ama bize doğru yürümeye başlıyor.

"Bekle-" Nathaniel'in parmakları omzuma doğru geriliyor ve sanırım geçmeye çalışıyor. "Buraya gelmiyor, değil mi?"

Ona yandan bir bakış . "Senin derdin ne? O senden iyi."

Başını iki yana salladı ve benden ölçülü bir adım uzaklaştı. "Geçen gün PTA nakli yaparken çalma listelerini karıştırdığı için bir PGY4'e bağırdı."

Bundan nefret ediyorum. Çünkü bunu neden yaptığını biliyorum. Nasıl hissetmiş olabileceğini ve sonrasında nasıl bağırmış olabileceğini.

İçimden hastanede koşturmak ve onu incitecek şeyler yapmayı bırakana kadar tüm asistanlara bağırmak geliyor.

Ama durduğunda gayet iyi görünüyordu. "Dr. Roberts." Sırıtarak elimi uzattım.

Gözlerini deviriyor ama yine de uzanıp onu sallıyor. "Beckett."

Adımı söylediğinde kalbim kaburgalarımın baskı yapıyor ve başparmağımı elinin arkasında gezdiriyorum.

Gözleri kısılıyor ve bir adım geri atıyor. İçimden ona o çok hoşuna giden tembel gülümsemelerden birini atmak geliyor ama o kardeşime dönüyor. "Dr. Davis. Umarım bağış kampanyasında her şey yolunda gitmiştir. Vardiyam bittiğinde bağış yapmayı planlıyordum."

"Bunlar annemiz ve kız kardeşimiz," diye ağzından geçiriyor Nathaniel, aralarında ileri geri işaret ederek.

Greer'in dudakları şaşkınlıkla aralanıyor ve gözlerini kırıştırarak annem ve kız kardeşime doğru dönüyor. "Sizinle tanışmak çok güzel."

Önce Sarah'ya, sonra da anneme elini uzattı.

Annem sanki ona müstakbel torunlarının annesiyle tanıştığını söylememi bekliyormuş gibi iri gözlerle bir ileri bir geri bakıyor. Bunu yapar - gerçekten eyleme geçmeyen garip annelik içgüdüleri vardır.

Greer'ı daha fazla bocalamasını izlemek zorunda bırakmıyorum. "Anne, burada gönüllü çalışırken beni kurtaran kişi Dr. Roberts'tı. Günlerimi ilginç kılıyordu."

"Oh!" Annemin gülümsemesi genişliyor. "Sen de Nathaniel gibi pediatrik onkolog musun?"

"Ben bir cerrahım. Organ nakli." Greer sıkıca gülümsüyor. Kötü ve kırık olduğunu düşündüğü tüm yolları bana anlattıktan sonra, şimdi bunu her yerinde görebiliyorum. Onu aşağı çeken bu aşılmaz, şey için bana güvendi.

"Pek çok hayat kurtarır." Çenemi ona doğru salladım.

Yine gözlerini deviriyor ama içinde bir gülümseme hayaleti var.

"Toronto'da tıp fakültesine mi gittin?" Annem en sevdiği konulardan birine yaklaşırken soruyor: Nathaniel'in Sarah gibi çocukları kurtarmaya olan bağlılığı.

Greer başını sallıyor. "."

"Nathaniel British Columbia'da tıp fakültesine gitti." Heyecan yüz hatlarını aydınlatıyor ve elini uzatıp Sarah'nın omzuna koyuyor. "Sarah Ottawa'da öğretmen okuluna gitti ve Beckett-"

Duraklıyor ve sanırım bir futbol topu daha göğsüme çarpıyor.

Hatırladığını sanmıyorum. Ya da en azından, benimle ilgili kullanışlı bilgileri dilinin ucunda tutacak kadar umursamıyor.

Omuzlarımı geriye atarak gülümsemeye çalışıyorum ama garip geliyor, Nathaniel ve Sarah bile annemle benim aramda sanki onun yerine cevap vereceklermiş gibi ileri geri bakıyorlar.

Ama Greer'in sesi önce gelir.

Benimle ilgili gerçekleri anlatan güzel, sessiz bir törpü. Ama bundan daha fazlasını söylüyor.

Sen gerçeksinsin, Beckett.

"Syracuse," diyor Greer, gözleri yumuşak ve bana dönük. "Syracuse'a gitti. Tarih okudu ve Fransız Devrimi üzerine uzmanlaştı. Napolyon'u büyüleyici buluyor."

"Oh." Annem göz kırpmıyor, bir gülümseme oluşuyor. Ama gözlerinin ardında tanıdık bir şey yok. "Doğru ya. Hep tekmeyi düşünüyorum ve ligden öncesini hatırlamakta zorlanıyorum."

Greer'in kaşları kalkıyor ve ağzı gergin bir gülümsemeye dönüşüyor. "Profesyonel kariyeri çok etkileyici, çok fazla kırık rekor var."

Gözleri önlüğünün cebine kayıyor ve telefonunu çıkarıyor. Tekrar yukarı bakıyor ve bunu söylerken başka kimseye bakmıyor. Kelimelerin sadece benim için olduğunu biliyorum. "Özür dilerim. Gitmem gerekiyor."

"Elbette." Başımı sallıyorum, dalgın dalgın göğsümü ovuyorum. Beş dakika önceki gibi hissetmiyorum. "Git hayat kurtar."

Elini kaldırıyor ve ben telefonumu çıkardığımda asansöre giden yolu yarılarmış oluyor. Ona sahip olamam, gerçekten, ama kendime engel olamıyorum.

Beckett: Bu gece gelir misin?

Genelde üç noktayı beklerim. Ama cevabı hemen geliyor.

Greer: Tabii. Sekiz gibi orada olurum.

Telefonumu cebime geri koyuyorum ve kafamı kaldırdığımda erkek ve kız kardeşlerim bana çok dikkatli bakıyorlar ve annemiz yakındaki bir masaya yayılmış kurabiyelere ağıt yakmaya devam ediyor.

Çenemi başlangıç çizgisine doğru salladım. "Hadi ama, antrenmandan önce fazla zamanım yok ve beni bıçaklamak için can attığını biliyorum."

Nathaniel."

İkisi de bana gülümsüyor, üzümediğim için kenarları rahatlamış bir şekilde kıvrılıyor.

Bu tam olarak doğru bir değerlendirme değil, ama zaten benim hakkımda pek bir şey söyleyemiyorlar.

Beni gerçekten gören tek kişi döndü ve onu rehin tutan şeye geri döndü ve biliyorum ki daha sonra sahaya adım attığımda ben de aynısını yapacağım.

Greer

Burası hastanede en sevmediğim yer.

En gürültüsü bu.

En kaotik olanı.

En öngörülemez olanı.

Burada herkesin varsayımlarda bulunduğu bir başka şey de bu. Acil servise inmekten kaçındığımı, çünkü bir şekilde bunun üzerinde olduğumu, ödüllü kaidemde oturduğumu, kaçınabildiğim zaman konsültasyon için aşağı inmek yerine görüntülerin bana getirilmesini istediğimi düşünüyorlar.

Ama mesele o değil.

Buraya gelmek için her asansöre bindiğimde ya da merdivenlerden indiğimde, kaburgalarımda hayali bir sancı başlıyor, önlüğümün altında yara izimin derisi hassaslaşıyor ve kalbim başlıyor.

Kazayla ilgili çok fazla anım yok - beyniniz bu şekilde güzel olabiliyor.

Ama sesleri hatırlıyorum. Suyu hatırlıyorum. Ve buna hiç benzemeyen acil serviste olduğumu hatırlıyorum.

Sayfa sadece en sevmediğim yerden geldiği için değil, Beckett'ı orada yalnız bırakmak anlamına geldiği için de nefret ettim.

Ailesiyle ve onu görmedikleri tüm yollarla.

Seni görüyorum. Seni tanıyorum. Bunlar söylemeye çalıştığım şeylerdi, çünkü bunları bilmeyi hak ettiğini düşünüyorum.

Umarım beni duymuştur.

Triyaj masasını ve bekleme odasını geçip köşeyi döndüğümde, ilk açık muayene odasına ve duvara yaslanmış doktora geldiğimde kaşlarımı kaldırıyorum. Koyu renk saçları alına doğru kıvrılmış, gözleri telefonunda ve elmacık kemikleri solgun, esmer teninde belirginleşiyor.

"Dr. Rawdat." Ona sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Bir konsültasyona mı ihtiyacınız vardı?"

"Seni konsültasyon için çağırmadım." Duvarı itiyor, elinde çizelge, çenesini açık kapıya doğru eğiyor.

Gözlerimi kısıyorum ve kendimi biraz herkesin sandığı Dr. Roberts gibi hissediyorum - belki de ona zamanımı boşa harcamamasını söylemeliyim, çünkü bu bir meta ve ben meşgulüm.

Sorun o değil, gerçekten, sadece burada olmak istemiyorum. Kalbimi ve bunca yıl sonra hala acıyan bu eski kırıkları hissedebildiğim bu yerde.

Ama açık kapıdan içeri giriyorum ve her şey daha da acıtıyor.

Yatakta yatan babam, rahatsız yastıklara yaslanmış, kül rengi teni oksijen maskesinin arkasında gizlenmiş, saçlarının tüyleri alına dökülmüş, yıpranmış fanilasının kolları kıvrılmış ve kolundan serum izleri sarkıyor.

"Baba?" Sesim boğazımda düğümleniyor.

"Akut pnömoni." Dr. Rawdat bana dosyasını sundu.

, laboratuvarları karıştırdım. "O bir organ nakli alıcısı, emin misin-"

Babam oksijen maskesini indiriyor, parmakları plastiğe sürtünüyor. Nefes alıyor ve bu biraz uzun sürüyor, sanki her küçük oksijen molekülü için mücadele ediyormuş gibi. Gözleri kapanıyor ve sanki çok yorgun ve bitkinmiş gibi başını sallıyor. "Sadece bir grip, Greer."

"Grip değil, zatürre," diye ısıriyorum, gözlerim çizelgede gezinirken ona bakmasına bile izin vermiyorum. "Maskeni tekrar tak."

Stella burada değil, ama ne derdi biliyorum.

Kibar ol. İkinci bir şansımız var, boşa harcama. O seni seviyor. Deniyor.

Hayır, beynim reddediyor. Ona kendinden bir parça verdin ve bu yine de sana öncelik vermesi için yeterli olmadı. Seni sevmesi için.

"Dr. Roberts." Dr. Rawdat konuşurken belli belirsiz bir uyarı var. Babama dönüyor ve yüzünde benimkinden daha fazla sempati var. "Henry, bir dakikalığına dışarıda konuşacağız. Sıkı tutun."

Babama bir gülümseme sunmaya çalışıyorum, ama her şey düz düşüyor ve zaten bakmıyor. Oksijen maskesini tekrar takmış, gözleri kapalı, başını yastıklara yaslamış.

"O-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve içimdeki o boşluk . "Reddediyor mu-" Yutkunuyorum. Karaciğeri söylemek üzereydim. Ama o benim değil. Birinin onu benden almasına izin verdim. Gözlerimi kapatarak çizelgeyi geri veriyorum, burun kemiğimi sıkıyorum ve tekrar deniyorum. "Karaciğeri reddediyor mu?"

"Hayır, Dr. Roberts. Sizi bu yüzden çağırmadım. Sizi çağırdım çünkü siz onun acil durum irtibat kişisisiniz." Dosyaya dokunuyor. "Testleri tekrar yapabiliriz. Ama her şey yolunda. Anormal biyolojik belirteç yok. Bölgede hassasiyet yok. Sarılık yok. Beklediğiniz başka bir şey yok. Grip benzeri semptomlarla geldi. Kanı alındı, tahlilleri yapıldı, göğüs röntgeni çekildi ve zatürre çıktı."

"O muydu-" Avucumu göğüs kafesime bastırıyorum. "Geçen hafta birkaç gün ilaçlarını alamadı."

Onları kontrol etmek için yanında , onu da ama Beckett'in yatağında çok meşguldün.

Dr. Rawdat yüzünü buruşturuyor ve benim için biraz üzölmüş gibi bana bakıyor. "Dr. Roberts. İşlerin böyle yürümediğini biliyorsunuz. Bunu benden daha iyi biliyorsunuz. Buna o sebep olmadı. Bağışıklık sistemi zayıf ve grip mevsimindeyiz."

"Evde bir arkadaşım vardı ve maske takıyordu ama-"

"Dr. Roberts," diye tekrarlıyor ama yumuşak bir ve başını hafifçe sallayarak. "Grip mevsimindeyiz. Bana haftada birkaç kez AA'ya gittiğini söylemişti. Orada kolayca bir şeyler kapmış olabilir."

"Elbette," diyorum sessizce, başımı sallayarak.

Grip mevsiminde hâlâ o toplantılara gidiyor, diye aklımdan . Belki de kendini riske attığını umursamıyordur. Senin bir parçanı riske atıyor.

"Nabız oksijeni yükselir yükselmez ve serum antibiyotikleri biter bitmez onu taburcu edeceğim. Uzun vadeli bir hasar yok." Dr. Rawdat çizelgeyi kaldırıyor ama başını eğiyor, dudakları endişeyle yana çekiliyor. "Aramamı ister misiniz-"

"Hayır." Kime söyleyeceğini bile bilmiyordum ama başımı kaldırıp ona sıkıca gülümsedim. "Antibiyotik tedavisini bitirene kadar bekleyeceğim."

Bu bir soru değil ve o da öyle davranmıyor. Ayrılmadan önce çenesini eğiyor ve ben hala emin olmasam da babamın vücudunda neler olup bittiğine dair tıbbi olarak ikimize de bilmemiz gerekenleri söyleyen tüm bu şeylerin bulunduğu çizelgeyi alıyor.

Dönüp babamın odasına gitmeden önce koridorda tek başıma nefes alıp veriyorum.

Baldırlarımın üzerinde fısıldayan ellerin hayaletini hissedebileceğimi düşünüyorum ama onlara hayat veremiyorum. Ne kadar güzel olsalar da, gerçek olmalarına izin veremem.

Biraz fazla gerçekçi oldular ve bakın ne oldu.

"Bana mesaj atmadın," diyorum sessizce, hastane yatağının yanındaki sandalyeye oturarak.

Başını yastıkların üzerinden bana doğru çeviriyor, kelimeler maskenin arkasında boğuklaşıyor. "Meşgulsün."

Yüzünün her yerinde, o çok belirgin kaş kemiğinin üzerinde geziniyor. Suçluluk duygusu, hayatının bu şekilde yonttuğu tüm o yüz hatlarına kazınmış. "Ben-" diye başlıyorum ama sesimin yükseldiğini duyuyorum. Yutkunuyorum, parmaklarımı göğüs kafesime bastırıyorum ve tekrar deniyorum. Uzanıp saçlarını taradım.

onun Alnına. O yok var a ateş-it yanıklar karşı benim

parmak uçları. "Bunun için çok meşgul değilim." Babam yorgun bir şekilde başını sallıyor. "Özür dilerim."

"Bu senin hatan değil."

Ciddiyim. Bu onun hatası değil, gerçekten değil.

Senindir.

Yastıklara doğru kayıyor, oturmaya ya da rahatsız bir yatağa, rahatsız bir odaya karşı rahatlamaya çalışıyor. Kızıyla rahatsız bir ilişki.

Keşke kız kardeşim burada olsaydı. Onunla daha iyi, her zaman öyleydi.

Birbirimizin yanında nasıl davranacağımızı hiçbir zaman bilemedik ve aramızdaki uçurum her geçen yıl daha da derinleşiyor.

Belki de birimiz köprüde durmuş izliyor, diğeri de arabanın içinde batıyor.

Kimin kim olduğundan her zaman emin olamıyorum.

Ama bugün biliyorum. Arabada sıkışıp kaldım, etrafımda su yükseliyor ve tenimi ısıyor.

Ağızma ulaşıyor, boğazımdan aşağı kayıyor ve ciğeri on bir sonraki sözlerini çekiyor.

Maskenin arkasından bana göz kırıyor. "Kalamazsan sorun değıl." Gözleri yanıyor. Gözyaşları mı yoksa batan arabanın suları

mı bilmiyorum, yanaklarımdan siliyorum ve kararlı bir şekilde önümdeki duvara bakıyorum. "Tabii ki kalabilirim. Sadece biraz

dinlen. Geldiğinde burada olacağım.

."

Acı verse de kalıyorum.

İşte bu yüzden Beckett Davis sadece arkadaşınız olabilir.

Çizgilerinizi unuttuğunuzda neler olduğuna bakın. Sınırlarını. Senin kuralların.

Kendinizi insanlara verdiğinizde neler olduğuna bakın.

Beckett

Sol tarafımda, göğüs koruyucumun kaburga yastıklarımla birleştiği yerde mor bir çürük beliriyor. Dolgu ve ekipman nedeniyle orada olmamalıydı ama artık yirmi dört yaşında değilim ve yıllardır çalım çalışmam gerekmedi.

Ama bunlar büyük oyunlar ve büyük maçlar yaklaşıyor.

Antrenmandan sonra buz banyosuna girerken Koç Taylor bana hatırlatmak için iyileşme odasına geliyor. Dört ayağıma kramp girdi ve Darren beni buraya yolladı.

Morluğu fark ettiğinde kaşlarından biri kalkıyor ve sanki anlatmak istediğini desteklemek için mükemmel bir destekmiş gibi işaret ediyor. "Bu tür oyunlar - bu tür vuruşlar - önümüzdeki iki hafta boyunca senden istediğim şey bu." Panosuna dokunuyor. "Önümüzdeki iki maç çok kritik. Nemağlup durumdayız ve-"

"Biliyorum," diye araya giriyorum, geriye doğru kayarken buzlu su göğsüme çarptığında yüzüm buruşuyor. Ona oyun kurma konusunda konuşması gereken bir sürü hücum oyuncusu olduğunu söylemek geliyor içimden. Ama anlıyorum. Benim gözden düşmem ve ardından gelen tutarsızlık sezonun en sevilen hikayesi oldu. Kimse işe yaramaz bir golcü istemez. Eminim takımın reklamcısı benim aptal gülümsememi ve gamzemi bu kadar çok yüzüne vurduğu için pişmanlık duyuyordur. "Altı ve oh olduğumuzu biliyorum. Gelecek hafta kiminle oynayacağımızı biliyorum ve

bir hafta sonra oynayacağız. Önümüzdeki maçın ne olduğunu biliyorum. Başarısızlığımın şampiyonluğu getirdiği takıma yenilirsek bunun nasıl görüneceğini biliyorum."

Beni değerlendiriyor, buz gibi suya batmış olmam umurunda bile değil ve benim nefesime odaklanmam gerekiyor, işimi yapmam ve performans göstermem gerektiği gerçeğinden bahsetmiyor. Sanırım bana acıma partisi yapmamamı, kendime gelmemi söyleyecek ama onun yerine başını eğiyor. "Herkesin sandığından çok daha fazla baskı . Yakalamayı özlüyor musun?"

Göz kırpıyorum. Bunu hiç düşünmemiştim. Koşmayı seviyordum çünkü hızlıydım, yakalamayı ve büyük oyunlar yapmayı seviyordum. Oyun kazanmayı. Ama bu sadece yaptığım bir şeydi çünkü bana kısmi bir burs sağlıyordu ve ailem maddi olarak toparlanmaya çalışıyordu. Acaba bunu yapsaydım daha mutlu olur muydum? Askere alınabilirdim ama geç kalmış olurdum ve belki oynar ve iyi bir kariyerim olurdu, belki de .

Kesinlikle bu olmazdı.

Beni cevap vermekten ve kendimi psikanaliz etmekten kurtarıyor. "Bence doğru koç kadrosu ve doğru oyun kurucu ile iyi işler yapabiliirdin. Dışarıdaki açık alıcıların yarısından daha iyi bir takım oyuncususun, sahayı çok iyi okuyabiliyorsun ve hızlısın. Ama bu bacaklar" -siyah kompresyon şortundan başka bir şey giymediğim, yüzen buzun altında zar zor görünen baldırlarımı işaret ediyor- "nesilde bir kez görülebilecek türden bir yetenek. Şöhretler salonuna girecek türden bir yetenek. Geriye dönüp baktığımda Beckett Davis'in bir hatadan sonra nasıl önemsizleştiğini okumak istemiyorum."

Sırıtmaya çalışıyorum. "Ben de öyle."

"Aptal değilsiniz, bu yüzden sizinle ilgili bir şeyler yapmam için üzerimde büyük bir baskı olması sürpriz olmayacak. Bu şampiyonluk kalibresinde bir takım ve tutarsız bir vuruş oyununa sahip olamayız. Bu şekilde olmaz. Böyle devam ederse seni koruyamayacağım ve korumak da istemeyeceğim. Takım için en iyisini istiyorum." Panosunu kolunun altına sıkıştırıyor. "Ne istiyorsun Beckett?"

Kazanmak istediğimi söylememi bekliyor. Rekor istiyorum. Ve ben istiyorum. Ben hala kendimim, sonuna kadar rekabetçiyim ve herkesin en iyi olduğumu bilmesini istiyorum.

Öyle olduğumu biliyorum.

Ama Greer'i düşünüyorum.

Bana eski Mısır'da savaş üzerine bir kitap getirişini düşünüyorum. Ben gerinirken bana bölümleri okuduğunda sesinin nasıl çıktığını düşünüyorum.

Bileklerimi ustalıkla saran, benimkilerin arasına sığan, omuzlarımda ve sırtımda kayan parmaklarını düşünüyorum. Bir şeyleri tamir eden ve hayat kurtaran parmaklar, o öyle görmese bile. Genel olarak elleri ve tuttukları her şey.

Güldüğünde gözleri, dolgun dudaklarının her zaman biraz ayrılması ve her şeyin tıpkı sesi gibi törpülenmesi ve bunu iliklerime kadar hissetmem. Bana o kadar çok kahkaha ve gülümseme verdiği için gezegendeki en şanslı adam olduğumu, artık onları cebimde tutamayacağımı.

Evime, hayatıma dağılmış durumdalar.

Mutfak adasının soğuk granitinin üzerinde, ben ona kahve yaptığımda kendini sokmayı sevdiği koltuğun hemen önünde bir gülümseme oturuyor.

Kanepemin minderlerinde bir kahkaha yaşıyor, bana gözlerini devirmeden önce başını arkaya yatırıp orada dinlendiriyor.

Kaç tanesinin yatak odama yerleştiğini sayamıyorum bile. Tıpkı kız gibi, huysuz küçük ayaklarını içeri soktular ve çıkmayı reddettiler.

Muhtemelen tüm daire onunla birlikte mahvoldu ve her şeyi iptal ettiğinde taşınmak zorunda kalacağım.

Muhtemelen ben de mahvoldum.

Gerçek şu ki, onu istiyorum. Sanırım hiçbir şeyi istemediğim kadar çok. Geceleri uyanık yatarken ve yatağın onun tarafı boşken, bu yüzden aynada kendimle savaşa girdim. Ama ona gezegendeki herkesten daha fazla saygı ve ondan asla bana veremeyeceği bir şeyi vermesini istemeyeceğim.

Yüzümü fırçalıyorum ve anında pişman oluyorum - ellerim buz gibi suyla kaplanıyor.

Başımı bir köpek gibi sallıyorum ve Koç Taylor'a dönüp bakıyorum.

Ona sahip olamayacağıma göre, ben kazanayım bari.

"Kazanmak istiyorum. Rekoru istiyorum." söylerken sırtıtıyorum ve ciddiğim, ama sanırım Greer'in boş olduğunu söylerken ne demek istediğini biliyorum, çünkü kelimeler içimde onun işgal etmesini dilediğim sonsuz boşluğa doğru çınılıyor.

Greer

İlk kez, Beckett'in kapısını çalmadan önce kafesinde oturduğu yerde kalbimin atışlarıyla birlikte kanat çırpın keleklerin bu eşsiz markası değil, tereddüt ve beynimin gıcırdayan frenlerinin sesi.

İçeri gireceğim için gergin olduğumdan değil. Bugünden sonra muhtemelen öyle olmalıyım. Antibiyotikler babamın içine boşalırken onunla birlikte oturduktan ve stetoskopumun diğer ucundan ciğerlerinin çıtırtısını dinledikten sonra.

Belki de eylemlerimin sonuçlarının bu soyut türden bir şey olduğu fikri gibi görünüyordu çünkü kimse gerçek anlamda başka bir organ istemiyordu.

İnsan kalbiyle ilgili en güzel şeylerden biri de bu; vücudunuzda gerçek anlamda hayat veren bir amaca hizmet ediyorlar. Ama sevginin soyut bir işlevi var ve bence bu da bize hayat vermek içindir. Ama o stetoskopun diğer ucundaki çıtırtılar, oksijen maskesi, antibiyotikler ve babamın cildinde yanan ateş bana sonuçları olduğunu ve bunların gerçek olduğunu hatırlatın.

Beckett'in yanında bu kadar rahat olmamalıyım, kesinlikle onun dairesini bu kadar yakından tanımamalıyım, bu kelekler parmaklıklara bu kadar yakın uçamaz ve kalbimin

kafesinde. Benim için bu soyut işlevi yerine getiremez, beni hayatta tutması gerekiyor, çünkü babamı da hayatta tutmam gerekiyor.

Buraya geç geldim. Babam Dr. Rawdat'ın söz verdiği gibi taburcu edildi ve birkaç gün içinde iyileşecek. Ama kendimi biraz açıkta hissediyorum ve Beckett'in da öyle olabileceğini düşünüyorum.

Ona hiç kimseye söylemediğim bir şeyi söyledim -çünkü bu çirkin gerçeği duyduklarında bana asla eskisi gibi bakmayacaklarından korkuyorum.

Beni yargılayacaklarını, istemediğim halde bunu neden yaptığımı anlayamayacaklarını ve buraya nasıl geldiğimi kesinlikle anlayamayacaklarını.

O gece Beckett'in yüzünün çizgilerinde, gözlerinin arkasında pek çok şey vardı. Ama hiçbirini bunlar değildi.

Ve sonra bunu gerçek zamanlı olarak gördüm - ima ettiği tüm bu şeyler onu sadece bir tür ... olan bu kişiye dönüştürdü.

Sanırım olduğumuzdan daha fazlası olamadığımız için biraz üzgünüm ama beynim, kalbimin duymamı istediği fısıltılardan daha yüksek sesle konuşuyor.

Kalabilir, ama olduğu yerde kalmalı.

Omuzlarımı geriye atıyorum ve kapıyı çalıyorum ama kapıyı açması bir dakikasını alıyor.

"Üzgünüm, iyileşmek için bacaklarıma bu aptal şeyleri takmıştım. Onları bir dakika sürdü." Gülümsüyor ama yutkunmadan önce gözleri ağzımda kalıyor, boynundaki kaslar geriliyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Sana anahtarın bir kopyasını yapabilirim. Evinin anahtar kodu bende var."

İçeri dönmeden önce başını dairesine salladı ve ben de onu takip ettim.

"Fiziksel bir anahtar değil-"

"Çok mu dostça?" diye omzunun üzerinden sesleniyor, sesi kuru.

Başımı sallıyorum, peşinden oturma odasına gidiyorum. "Kesinlikle." Koltuğunun ucuna çöktüğünde kaşlarını kaldırıyor.

Burası her zamankinden daha sessiz. Genelde televizyon açık olur ya da en azından bir yerden müzik sesi gelir.

O da normalden daha sessiz görünüyor.

oturdum, bacaklarımı aldım.

"Ağrın var mı?" Kanepenin yanında, yerde gelişigüzel duran, terk edilmiş, kabarık siyah botları gösteriyorum. "Genelde kompresyonlu bot giymeysin, değil mi?"

"Ne? Oh." Dikkati dağılmıştı ama gözleri parmağımı yere takip etti. "Hayır, bilmiyorum. Sana bahsettiğim yeni dinamik başlama vuruşu kuralını biliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Futbol hakkında konuşmamamızı tercih etse de, tüm kuralları araştırdım ve fikrini değiştirirse yapabileceğim her şeyi öğrenmeye çalıştım.

"Kickoff dönüşü şansını artırmaya yardımcı olması gerekiyordu. Gol atmak için bir fırsat, daha heyecanlı bir oyun. Karşımdaki takımın böyle bir fırsat yakalaması pek olası değil. Yapabilirim-" Kendini düzeltirken irkiliyor ve bunu göğsümde hissedebiliyorum. "Başlama vuruşundan sonra topu herhangi bir yere koyabilirim ve kesinlikle rakip takımın en iyi returner'ından yeterince uzağa. Şu anda istikrarlı değilim ama hızlıyım çünkü futbol kariyerimin yarısını koşarak geçirdim, bu yüzden Koç bize başlama vuruşunun geri döndüğü ve benim mücadele ettiğim antrenmanlar yaptırıyor. Diğer yeteneklerimi kullanmam için eşsiz bir yol, öyle diyor." Beckett omuz silkiyor. "Bu hafta antrenmanda geçen sezonki tüm maçların toplamından daha fazla koştum."

"Beğendin mi?"

"Artık neyi sevdiğimden emin değilim." Bana alaycı bir sırıtış fırlatıyor, ama gözlerinin yaptığı bir şey var - beni izliyorlar ve bir dakikalığına aydınlanıyorlar. Ama boğazını temizliyor ve sonra söyleyeceği şeyin onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum. "Onlar hakkında kötü düşünme."

Başımı eğiyorum, atkuyruğum omzuma düşüyor. Gözleri de onunla birlikte gidiyor. "Ailenizden mi?"

Beckett başını sallar, alnında bir dalga kıvrılır.

"Ben üzülüyorum. Aksine, onlar için daha çok üzülüyorum." Dirseğimi kanepenin arkasına dayayıp çenemi elime bırakıyorum. "Çocukları hastaydı. Onu neredeyse kaybediyorlardı. Ama bu süreçte seni gözden kaybettiler."

Bence sen. Aynaya bakıp hiçbir şey görmeyen bu mutlu, harika, komik, sonsuz nazik, sabırlı ve dayanıklı kişi.

Beckett boğazının arkasından bir ses çıkarır ve çenesini sallar. "Başımdan beri oradaydım."

"Hiç-" Boğazımda bir kahkaha fokurduyor. Söylemek üzere olduğum şey son derece ironik. "Onlara hiç sınır koydunuz mu? Bir şey istediklerinde ya da ihtiyaç duyduklarında onlara hayır dedin mi? Belki de nasıl hissettiğini söyledin mi?"

"Kız kardeşine hiç anlattın mı? Tüm hikâyeyi. Şu anda nasıl hissettiğini, cerrah olmanın sana neler hissettirdiğini?" diye karşı çıkıyor ama sözleri sert değil.

"Bu konuşmaya nasıl başlayacağımdan bile emin değilim," diyorum dürüstçe. Beckett gülümsüyor. "Bu ikimiz için de geçerli." Öne doğru eğiliyor ve ne kadar yer kapladığının, soluduğumuz ortak oksijenin ve kulaklıklarımı tekrar takıyormuşum gibi hissettiğimin farkındayım. Gürültülü ve acıtıcı olabilen bir dünyaya karşı korunuyorum. Ama sanki burada onunla birlikteyken beni ele geçiremezmiş gibi. Beckett serçe parmağını kaldırıyor, eli benimkinden çok daha büyük ve artık gülümsemiyor. Onunla ilgili her şey ciddi. "Bana düşüneneğine söz ver ona söylemek konusunda. Senin için doğru olduğu sürece."

Serçe parmağımı onunkine fısıldıyorum: "Sınır koymayı deneyeceğine söz ver. Sadece doğru hissettirirse."

Bana tekrar gülümsüyor, ama birleşen parmaklarımızı ağzına götürüyor, bırakmadan önce kısa bir süre fırçalıyor.

Geriye yaslanıyor ama eskisi kadar değil. Gözlerinin yeşil çizgileri arasına yerleşmiş kehribar rengini görebileceğim kadar yakın.

"Şimdi bana daha anlamlı geliyorsun," diyorum ona, parmaklarımı yanağımda gezdirerek. "Senin yapbozunun talihsiz bir eksik parçası. Tüm bunların nedenini anlıyorum"-Elimi sallıyorum, sanki tüm profesyonel futbol ve onun tüm başarıları bizi çevreliyormuş gibi

- "Her şeyi kapsayan. Siz onların bakıcısıydınız. Bir ebeveyn, bir sağlayıcı. Ve sonra Beckett Davis oldunuz, NCAA rekortmeni ve olağanüstü vurucu. Ama hala bir ebeveyndiniz. Hala bir bakıcı ve asla tam olarak . . . sen."

Bana alaycı bir sırıtış atıyor, kaşları kalkıyor. Elleri kalçalarımı buluyor, başparmakları aşağı bastırıyor. Konuşurken sesi alçalıyor. "Bana da mantıklı geliyorsun. Keşke anlamasaydın."

"Ne demek istiyorsun?"

Beckett yutkunur. "Neden yapmadığını, neden yapamadığını anlıyorum, sorun değil. Neden sadece *arkadaşların* var. Neden sahip olduğun her şeyi koruman gerektiğini."

Artık arkadaş kelimesinden hoşlanmıyor, bunu söyleyebilirim. Ama verebileceğim tek şey bu.

Ve bu şekilde kalması hiç bu kadar önemli olmamıştı.

Boğazını temizliyor, bir eliyle çenemi kavırıyor. Yukarı doğru kaldırıyor, böylece gözlerimiz aynı hizada oluyor. Sesi sert ve bunu tüm hissediyorum. "Sadece arkadaş olabiliriz. Ama başka kimseyle yatmayacağım. ve ilgilenmiyorum. Ve sen-"

Ne söyleyeceğini bilmiyorum ama başımı sallıyorum. "Yapmıyorum. Yapmadım. İstemiyorum da."

"Başka arkadaşın yok mu?" Gözleri parlıyor ve eğer benim kitaplarımdan birinde olsaydık, sahiplenici hissettiğini söylerdim.

Ama biz kitaplarımdan birinde değiliz. Gerçek hayattayız ve ona istediğini veremeyeceğimi, bunun sadece benim küçük bir parçam olduğunu biliyor ve daha önce hiç bir şey istememişti ama bunu istiyor. "Hayır. Senin gibi başka arkadaşım yok. Sanmıyorum-"

"Seni benim gibi mi?" Gözleri parlıyor ve bana tembel bir sırıtış atıyor.

Başımı geriye atıyorum, çenemi tuttuğu yerden çekiyorum ve omzunu itiyorum. "Tamam!" Gülüyorum ve o da bana yeni favori sesiymiş gibi bakıyor.

Gülmekten titrese de omuzlarımı dikleştiriyorum ve gözlerimin kenarını siliyorum. "Söyleyeceğim şey bu değildi."

"Sanırım boşlukları doldurabilirim." Beckett ellerini kaldırıp başını sallıyor, yüzü tamamen aydınlanıyor, yanağında gamze kıvrılıyor. "Başka hiç kimse senin beynini benim gibi sikmedi. Anlıyorum. Bu benim yüküm."

Ağzımı ayırıyorum ama yanaklarım kızarıyor, kahkaham hâlâ boğazımda düğümleniyor. "Kapa çeneni. Kendini çok beğenmişsin. Cidden, birine görünmelisin. Birkaç psikiyatrist tavsiye edebilirim."

Sırıtışı yine tembelleşiyor. "İstersen benimle dolu olabilirsin."

Gözlerimi deviriyorum ama bana gülümsüyor ve bu her zaman yaptığı türden bir gülümseme. Ama orada başka bir şey daha var.

Çenesinin çizgileri, dolgun alt dudağının kıvrımı. Boyun eğme ve kabullenme, her tarafımda olmasını sevdiğim ağzının her tarafına yayılmış. Sanırım bu, sorun olmadığı, ona verebileceğim tek şeyin bu olduğu anlamına geliyor. Boş olsam bile onun için yeterli olduğumu.

O anlıyor, beynim fısıldıyor. Şimdilik hala güvenli.

Ona yumuşakça gülümsüyorum ve ellerimi kaldırarak kabul ediyorum. "Pekâlâ Beckett. Beynimi sik."

Beckett inliyor, sanki bütün bunlar büyük bir şakaymış gibi başını arkaya atıyor. Ama ben daha bir şey söyleyemeden üzerime geliyor.

Sanırım gülmediğimizden daha fazla gülüyoruz ve içimde o kadar çok zaman geçirmiyor - hepsi dolaşan eller ve ağızlar.

Kanepeden düşüyoruz. Bacaklarımın arasındayken kompresyon botlarından biri sırtıma batıyor. Bir şekilde kafasını sehpaye öyle bir çarpıyor ki durmak zorunda kalıyoruz ve banyoda göz tepkilerini test etmem gerekiyor. Onun için yere düştüğümde dizimi küvetinin kenarına çarpıyorum.

Ama komik, sevimli ve harika ve umarım sonsuza dek arkadaşım olur.

Beckett

Ona aşık olmak istemiyorum.

Aslında aşık olmamak için çok uğraşıyorum.

Ne zaman olduğundan emin olamıyorum ama öldüğümde biri beni kesip açarsa, içimde bir yerde yazıyor olabileceğini tahmin ediyorum ve kitapçının zemininde diz dize oturduğumuz ve bana o sesiyle Sovyet Rusya'nın çöküşünü anlatan bir pasajlar zaman hakkında bir şeyler söylüyor olabilir.

Ya da belki de bir yanağını göğsüme bastırarak kanepede uyuyakaldığı gece hakkında olacak ve ben orada kalıp sokak lambalarının yüzüne *Mona Lisa*'dan daha güzel bir şey çizmesini izledim.

Banyo aynamdaki buharın üzerine tamamen doğru bir lenfatik sistem olduğuna yemin ettiği şeyi çizdiği zaman olabilir.

Pek emin değilim.

Ama eminim ki o her yerde ve hiçbir yerde.

Ve eminim ki gerçek ben bir mazoşist olmalı, çünkü onun verdiği her kırıntıyı alacak ve bunu gülümseyerek yapacak.

Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok, o yüzden tekmeliyorum, tekmeliyorum ve .

Greer

Yüksek vazolardaki titrek mumlar beyaz örtülerin üzerine gölgeler düşürerek hastane avlusunu kaplayan masaların üzerine dağılmış şarap kadehlerine doğru uzanıyordu.

Burnumu kırıştırıyorum.

Başka bir etkinliğe gelen ve giden asistanlar için bir tür mikserenasil dahil edildiğimi bilmiyorum ama nakil programının başkanı gitmem gerektiğini söyledi ve boynumda asılı olan isim etiketinin altına son ödülümün el yazısı ile yazılmasını sağlayacak kadar ileri gitti.

İlham verici olacağını söyledi.

Bundan pek emin değilim.

Elbisemi düzeltirken plastiğin kenarları parmaklarımı kesiyor. Neyse ki kendi seçtiğim bir elbiseydi. Gece boyunca kız kardeşimin bakımlarından kurtuldum ve dolabımda asılı duran siyah kokteyl elbiselerinden birini giyebildim. Bu elbiseyi eskiden çok severdim - asimetrik, bükülmüş ip askılı, biri omzumun ortasına düşerken diğeri tam boynumun kıvrımına denk geliyordu.

Ona asla söylemem ama zümrüt rengi kadar beğendiğimden emin değilim.

Ama bunun elbiseden çok şirketle ilgisi olabilir.

Beckett'in da gelmesini isterdim -bir arkadaş olarak- ama o bir yolculuğa çıktı.

Bana bir dil emoji ve bir çubuk figürü kadar ustalıkla çizilmiş, vasatın altında bir dolap çizimi olduğunu düşündüğüm bir mesaj gönderdi.

Karnımın dönmesine, kalçalarımın sıkışmasına ve ellerinin hayaleti baldırlarımın üzerinde fısıldadığında kalbimin tökezlemesine neden olan yolu görmezden geliyorum.

Masaların arasında dolanırken Beckett'i hiç düşünmemek için elimden geleni yapıyorum, çünkü muhtemelen gidip diğer arkadaşlarla oturmalıyım.

Vücudu benimkine dokunmuyor bile.

Sadece o. Gülümsemesi - gamzesinin, yüzünü her daim kaplayan kirli sakalların arasından sıyrılmasını sağlayan gülümsemesi. Gülüşü - başını geriye doğru eğip boğazının sütunlarını ortaya çıkardığı gülüşü. Bir şey hakkında heyecanlandığında ellerinin hareket etmeye başlaması ve jestlerinin gittikçe .

Kötü bir iş çıkarıyorum çünkü yarın sabah kitapçıya gitmeyi tartışıyordum - Ahameniş İmparatorluğu'nun askeri stratejileri hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğinden bahsetti - yanımdaki masada oturanlar avuçlarını masalara vurarak heyecanlı çığlıklar atmaya başladığında.

Kalbim tökezliyor, göğsüm ve ağzıma hafif bir metal ya da kan tadı geliyor, ama omuzlarımı geriye atıyorum ve yapmamam gerektiği halde Beckett'ı dizlerinin üzerinde hayal etmeme izin veriyorum - başını usulca sallayışını, gözlerini sadece benimkilere dikişini, ben nefes alıp verirken nefes alıp verişini.

Normalde olduğundan biraz daha boğuk hissediyorum ve bu sefer Lorazepam'ım var ama ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.

Arabada değilim. Buradayım.

Gözümü kırıyorum ve Beckett değil.

Kardeşi, masada gürültü çıkaran masadan beklentiyle bana bakıyor.

"Dr. Roberts!" Dr. Davis elini sallayarak koltuğunda geriye doğru itiliyor. "Erkek arkadaşınızın az önce 60 metrelik bir röveşatayı durdurduğunu bilmek isteyebileceğinizi düşündüm."

"Pardon?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Dr. Davis az önce yaptığına inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor ve başını kayıtsızca sallıyor, arkadaşları ise sanki çok çekişmeli bir tenis maçındaymışız gibi birbirimize bakıyor.

Yüksek vazolardan birine yaslanmış telefonunu işaret ediyor ve boğazını temizliyor. "Beck iyi bir maç çıkarıyor. Yıllardır bir golcünün böyle bir müdahalesi olmamıştı. İlk yarıda 50 yardalık bir saha golü attı ve-"

"Biliyorum." Çantamdan telefonumu çıkarıyorum. "Herkes gibi SportsCentre'dan güncellemeleri alabilirim. Ve o benim erkek arkadaşım değil."

"Canlı izliyoruz." Yutkunuyor ve eliyle yine telefonunu işaret ediyor. "Yapabilirsin-" Çenesini yanındaki boş koltuğa doğru uzatıyor. "Bizimle birlikte izleyebilirsin."

Avucunu çenesinde gezdiriyor ve bu Beckett'a özgü bir hareket. Ama gözleri cam gibi ve yanaklarında bir kızarıklık var. Kaşlarım çatılıyor. "Ne kadar içtin?"

"Benimle oturmanı istemek için cesaretimi toplamaya yetecek kadar." Bir omzunu silkiyor.

Masanın etrafındaki diğer tüm sakinler, gözleri geniş ve endişeli bir şekilde aramızda ileri geri bakmaya devam ediyor.

Dr. Davis bana beklenti dolu bir sırıtışla bakıyor ve tekrar sandalyeyi işaret ediyor.

"Peki." Parmaklarımı burnumun kenarına bastırıyorum ve ona göz kırptıyorum.

Sandalyeyi çektiğinde rahatlıyor ve sanırım hepsi de nefes .

Oturduğumda masadaki açık şarap şişelerini işaret ediyor ve ben de beyazı başımla işaret ediyorum. Gözleri parlıyor ve bardağa kabul edilebilir miktardan çok daha fazla şarap doldurmaya başlıyor.

Onu bana verirken de biraz köpek yavrusu gibi görünüyordu, altın rengi saçları her yere dökülüyordu, gözleri kardeşinkiler gibiydi ve takım elbise ceketinin düğmeleri açıktı.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Teşekkür , Dr. Davis."

"Bana Nathaniel diyebilirsin." Bana gülümsüyor, garip bir şekilde umutla göz kırptıyor, sanki bu duyguya karşılık vermemi bekliyormuş gibi.

Bilmiyorum.

"Tamam o zaman." Biraz daha şarap doldurmak için dönmeden önce boğazını temizliyor. "Her neyse, Beck bu gece harika görünüyor."

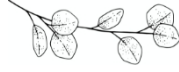
Şarabımdan bir aldıktan sonra omuzlarımı sandalyeye doğru geri atıyorum ve hepsi de sanki patlamamı bekliyorlarmış gibi bana bakıyorlar. Gözlerimi kısıyorum ve onlara, eğer bu kadar kaotik ve sakar olmayı bırakırlarsa, sinir sistemimin sürekli ateşlenmesine neden olurlarsa, bağırmama gerek kalmayabileceğini söylemek istiyorum.

Bir retraktörü kavramak çok zor değildir.

Ama kız kardeşimi -Beckett'i- düşünüyorum ve telefonu işaret ederek nefes veriyorum. "Kardeşin her zaman harika görünüyor."

Güzel bir gülümseme Davis ailesinin kalıtsal bir özelliği olmalı, çünkü Nathaniel güneş gibi parlıyor. "Öyle, değil mi?" Bir dakika boyunca beni inceliyor, kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. "Siz ikinizin-"

Düz bir bakışla sözünü kestim. "Sadece maçı izle, Nathaniel."

"Bunun için başımız belaya girmeyecek mi?" Nathaniel öne doğru eğiliyor, elleriyle muayene masasının kenarını kavıyor ve masanın üzerindeki kâğıtları kırııştırıyor.

Serum askısını ve serum torbasını gösteriyorum. "Kendi kendine bir buçuk şişe şarap içen sensin. Yarın akşamdan kalma olmayı mı tercih edersin?"

"Ama kazandılar. Beckett 65 yardalık bir saha golü attı. Rekordan iki metre uzakta. Bunu kutlamam gerekiyordu." Bana umutsuz bir bakış atmadan önce yüzünü ovalıyor, gözleri kocaman ve cam gibi. "Çalmıyor muyuz?"

"Sakin ol." Tuzlu suyu aldım ve tarihi ona gösterdim. "Yirmi sekiz günlük yaşam döngülerinin sonuna geldiler. Yarın tıbbi atık olacaklar."

Nathaniel hâlâ emin değilmiş gibi göz kırpmıyor. Kelebek klipsli çantayı yırtıp açarken gözlerimi ona . "Merak etme. Var olmayan herhangi bir sorunun sonuçlarını ben üstleneceğim."

sallıyor, ben torbayı asıp iğneyi ve hortumu hazırlarken sessizce beni izliyor. "Kol," diye talimat veriyorum.

İtaatkâr bir şekilde elini uzatıyor ve tereddüt ediyor, bir sonraki sözleri tereddütlü. "Ailemiz onu görmüyor. Sadece Sarah'yı görüyorlar ve beni de onu kurtaran insanlarla ilişkilendirdikleri için görüyorlar. Ama ben onu görüyorum. Sarah onu görüyor. Sadece onun yanında nasıl davranacağımızı bilmiyoruz." Koluna dokunup damar ararken ve alkollü çubukla silerken duraklıyor. Çevremde yutkunmasını izliyorum. "Onu görüyorsun."

Sanırım *onu görüyorum*. Ve Nathaniel'e Beckett'a hak ettiği sevgiyi gösterme konusunda daha iyi bir iş çıkarması gerektiğini söylemek geliyor içimden. Ama duraklıyorum, iğnenin ucu damarına girmeye hazırlanıyor ve ona bakıyorum. Kaybolmuş bir çocuk gibi görünüyor; altın sarısı saçları sağa sola dökülüyor, kravatı çözülmüş ve gömleğinin düğmeleri açık. "İkinizi de çok ama çok seviyor. Ve sizin de onu sevmenizi istiyor."

Başını sallıyor, omuzlarında hissedilir bir çökme var. "Bana verdiklerini sana da veren birine teşekkür etmeye nasıl başlayabilirsin ki? Benim çocukluğum diye kendi çocukluğunu feda etti. Bisiklete binmeyi bana babam öğretmedi. Beckett öğretti. Ben okuldayken kiramı ödedi, böylece endişelenmeme gerek kalmadı. Yazları çalışmak zorunda kalmadım, böylece sadece MCAT için çalışabildim. Sarah'nın ihtiyacı olan her şeyi ödedi. Onun için peruklarını yıkardı ve saç örmeyi öğrendi. Ailemizin evini satın aldı çünkü sürekli işten izinli oldukları için evi defalarca ipotek ettirmişlerdi. Teşekkür etmek yetersiz görünüyor. Hatta nasıl-"

"Sen sadece yaparsın, Nathaniel. Sözleri söylüyorsun ve onları eylemle takip ediyorsun. Kardeşin en azından bunu hak ediyor."

O dünyayı hak ediyor. Benim gibi birinin ona verebileceğinden daha fazlasını hak ediyor, her ne kadar içimdeki küçük bir parça çiçek açsa da, boşluğun içinde ve arasında filizlense de, belki de kendimizi parçalamadan onun için bir bütün olabileceğimizi söylüyor.

Ama çok da uzak olmayan bir geçmişte babamla birlikte bu odaya çok da benzemeyen bir odada olduğumu hatırladığımda tüm bunların solup gittiğini düşünüyorum.

Ağzının bir köşesi kalktı. "Bana kötü davranmıyorsun. İş yerinde neden bu kadar korkutucusun?"

"Pediatrik onkolojiye girmek istemenizin bir nedeni vardı, değil mi?"

Başını sallıyor.

Gülümsüyorum, iğneyi aşağı doğru eğiyorum. "Benim de yaptığım her şeyin bir nedeni var."

Sıkışınca yüzünü buruşturdu ve sanırım benim sözlerim. "Beck hiçbir şey söylemedi."

Bir omzumu silkiyorum, iğneyi bırakmadan önce aşağı doğru bastırıyorum ve serum torbasına bağlıyorum. "Öyle bir şey yapacağını sanmıyorum."

Nathaniel muzaffer bir sırıtışla kolunu bana doğru kaldırmadan önce koluna bakıyor. "Hey, bir damla bile kan yok. İyisin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Biliyorum."

Bana bakıyor, çenesi ağabeyininkine o kadar benziyor ki endişe verici, sonraki sözleri alçak sesle. "Telefonunu açık tutmaya başladı."

"Ne?" Burnumu kırıştırıyorum.

"Eskiden evde telefonunu kapalı tutardı. Sarah ve ben aptal değiliz. Kendisini her zaman herkesin her şeyi olmak için büyük bir baskı altında tuttuğunu biliyoruz çünkü biz küçükken öyle olmak zorundaydı ve bildiği tek şey buydu. Evdeyken telefonunu kapatırdı ve hiçbir şeyin o kadar acil ya da ciddi olmadığını söyleyerek bu konuda şaka yapardı. Sanırım sadece bir süreliğine özgür olmak istiyordu. Ama seninle tanıştıktan sonra açık bırakmaya başladı." Nathaniel başını hafifçe sallıyor. "O senin arkadaşın olabilir ama sen onun değilsin."

Onun gerçekten benim olup olmadığını da bilmiyorum, sanırım. Ben de bundan korkuyorum.

Çünkü bu her neyse bizi -beni, kalbimi ve beynimi- böyle odalara sokup duruyor.

Ama Nathaniel'e düz bir bakış atıyorum ve serum fizyolojik torbasına dokunuyorum.

"Bırak serum boşalana kadar aksın. Eve gittiğinde bir şeyler ye, iç ve yarın sabah iki Advil al." Çantamı muayene odasının köşesindeki sandalyeye bıraktığım yerden alıyorum, topuklarım fayans zemine vuruyor, ama çıkmadan önce ona dönüp bakıyorum, parmaklarım kapının pervazına vuruyor. "Bana Greer diyebilirsin."

Beckett

Hiçbir zaman oyun öncesi veya sonrası yoğun ritüelleri olan sporculardan biri olmadım.

Muhtemelen alıcı zamanlarda yıldız değildim ama sahadaysam herkesten hızlıydım ve ellerim yeterince iyiydi, bu yüzden eğleniyordum.

Ve tekmelemeye başladığımda, her zaman yeterince uzağa gitti ve içinden geçti.

Bu konuda soru yok. Özel bir şey gerekmiyor.

Sadece yılda milyonlarca dolarlık bir bacak.

Olmayana kadar.

Tekrar yarda vurmaya ve sayı yapmaya başladığımdan beri batıl inançlarımın arttığını sanmıyorum.

Beckett Davis geri döndü. İstedicine sorabilirsin.

Ama maç sonrası günleri Greer ile geçirmeyi seviyorum ve bu günü de onunla geçirmeye özellikle hevesliyim.

Baltimore'la oynamadan önce bir maçımız daha var ve her birlikte olduğumuzda muhtemelen benden bir parça daha kopardığını ve ona istediğim her şekilde sahip olamadığımı düşünsem de, tekmelememi daha iyi hale getiriyor.

Belki de batıl inançlarım artıyor, çünkü ön kapıdan içeri girdiğimde beklentilerimi belirliyorum: Harcamayı bekliyorum

Gün boyunca, vardiyası bittiğinde ona yapmak istediğim şeylerin hayalini kuruyorum ve günü, o gerçekten benimmiş gibi davranarak geçirmeyi umuyorum.

Kardeşlerimi oturma odamda kamp kurarken görmeyi beklemiyorum.

Nathaniel elindeki kahve fincanı hâlâ buğulanırken gözlerini televizyondan ayırır ve Sarah hızla çevirdiği örgü şişlerini bırakır.

"Oh." Çenemi avuçluyorum. Aslında onların yanında olmak biraz utanç verici. Annemin geçen hafta onlar hakkında her şeyi bildiğini ama benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini kanıtladığı büyük gösterisinden sonra. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

"Size de günaydın." Nathaniel kahvesinden bir yudum aldıktan sonra öne eğilip masaya bırakıyor. Geçen hafta Greer'ı yere yatırdığımda kafamı köşenin tam üstüne. Başını iki yana salladı. "Bugün senin izin günün. Üçümüzün bir şeyler yapmasının iyi olacağını düşündük. Brunch ya da başka bir şey?"

Bu olay olduğunda kahkahasını duyabiliyorum; apartmanda ve genellikle sadece antrenman ağının dışında futbol topuna tekme attığımda küfrettiğimi duyan o tavanlara kadar yankılanıyor.

Muhtemelen onun gülüşü olmadan yukarıda yalnızdı.

Bu daire muhtemelen onun gülümsemeleri olmadan yalnızdı, her yere saçılmış, toz topluyordu çünkü onları asla taşımayacağım.

Sanırım onunla tanışmadan önce düşündüğümünden çok daha yalnızdım.

Göz kırpıyorum. Nathaniel hâlâ konuşuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Pardon, ne dedin?"

"Dikkatin dağılmış." Sarah'nın gözleri irileşiyor, parlıyor ve elindeki örgü şişini bana doğru tutuyor. "Birini düşünüyorsun belki de?"

Düşündüğüm ve sahip olamadığım her şey.

Bu, olacak bir şey gibi görünmüyor, bu yüzden çantamı bırakıyorum ve yürürken ellerimi kaldırıyorum

geriye, buzdolabına doğru. "İkinci vuruşu nasıl daha iyi yapabilirdim diye düşünüyorum. Biraz sağa gitti."

Nathaniel'in boğazından bir alay sesi geliyor ve yüzünü bana dönebilmek için koltuğun arkasına yaslanıyor. "Bundan şüpheliyim. Dün gece harika oynadın. zorunda kaldığım asistan mikserinde hepimiz izledik."

"Öyle mi?" Buzdolabını açıyorum, bir kutu su aldığımda boğazımı temizliyorum. Greer suyunu kartonda tercih ettiğini söylüyor, bu yüzden o pahalı kutular bu raflarda yerini bulmuş. Muhtemelen biraz çaresizdi - sanırım o bahsettikten sonraki sabah bitirdim. "Biz kimiz?"

Onlarla yüzleşmek için geri döndüğümde, suyun kapağını çevirip tezgâha fırlattığımda kayıtsız göründüğümü düşünüyorum. Bir omzumu silkiyorum.

Kayıtsız. Güzel.

Umutsuzca, çaresizce, aptalca aşık değil.

Greer'in maçı izlediğini biliyorum - maçtan sonra bana mesaj atarak dinlenmem, buz koymam ve mücadele sırasında sol tarafımın üzerine düştükten sonra onu yükseltmem konusunda kesin talimatlar verdi.

Aynı anda gülüyorlar, birbirlerine büyük bir sırrın içindeymişler gibi bakıyorlar, ortak yeşil gözlerimiz geniş ve kuşkulu.

O kahkahalar da yankılanıyor. Ve bir an için kendim için farklı bir hayat hayal ediyorum - Greer'in olduğu, ama erkek kardeşimin ve kız kardeşimin bu versiyonuna sahip olduğum ve belki de ailemin beni düzgün bir şekilde sevdiği ve her yerin dolu olduğu bir hayat - ama göz kırpmıyorum.

Dolu değil. Boş. Ve bunlar muhtemelen asla sahip olamayacağım şeyler.

"Tanrım, Beck." Nathaniel başını sallıyor, altın sarısı saçları alnına dökülüyor. "Sana çok kötü davranmış. Yani, sanırım şimdi anlıyorum."

Çevremden benimle alay eden tüm o sahte şeyleri görmezden geliyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Ondan korktuğunu sanıyordum."

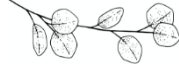
"Hayır." Nathaniel'in gözleri nedense onun koluna kayıyor. "O kadar da kötü değil."

Sarah'nın dudaklarında yumuşak bir gülümseme kıvrılıyor ve başını eğiyor, tıpkı benimki gibi çikolata rengi saçları dökülüyor. "Bize *her* şeyi anlatabilirsin

dikkatini dağıtan bir *oyun*. Hadi, seni kahvaltıya götürmek istiyoruz."

Bir bahane bulmayı, mücadele sırasında kendimi incittiğimi ve buz banyosu yapmam ya da bacaklarıma köpük atmam gerektiğini söylemeyi düşünüyorum. Ama ikisi de bana bakıyor -geniş, beklenti dolu gülümsemeler ve sabahın erken saatlerinde pencerelerden içeri süzülen güneş ışığını yakalayan ortak gözlerimiz- ve öyle olmak istemiyorum ama onlarla birlikte zamanda geri dönüyorum: Nathaniel ile bir matematik denklemi karalıyorum ve parmakları çok yorgun olduğu için Sarah'ya peruk örüyorum.

Orada olmak istemiyorum, burada olmak istiyorum. Ama bizim için bir burası olduğundan emin değilim ve onların duygularını incitmek istemiyorum, bu yüzden sırtıyorum ve çenemi kapıya doğru sallıyorum.

"Kız arkadaşın iğneyi çok iyi kullanıyor." Nathaniel kolunu geri çekerek dirseğinin kıvrımında küçük bir gazlı bez parçası ve tıbbi bant bulunan kolunu kaldırıyor. Gözlerini kısarak inceliyor, sonra bana bakıp sırtıyor. "Ufacık bir çürük bile yok. Yani, şaşırdığımı söyleyemem. Onu koşarak kamçı dikişi yaparken görmüştüm."

Menüme bakıyorum ve kafamın içinde sürekli dönüp duran aynı mantrayı tekrarlıyorum. "O benim kız arkadaşım değil."

O benim değil. O benim kız arkadaşım değil. Senin için ödün vermeyecek ve vermek zorunda da değil.

Sahip olamayacağınız birine aşkınsınız, ama sorun değil, daha önce hayatta kaldınız ve bunu da atlatacaksınız.

Olabilir.

"Bekle, ne?" Tekrar yukarı bakıyorum ve Nathaniel başını sallayarak tekrar koluna dokunuyor.

"Ah! Bir bakayım. Serumlarım beni sürekli morartırdı." Sarah onun kolunu tutup incelerken parlıyor, sanki kanserli ergenliğinden değil de gökkuşakları ve tek boynuzlu atlardan bahsediyormuş ve biz de lüks bir brunch restoranında oturmuyormuşuz gibi

Finans bölgesindeki bir otelin katında. Bana dönüp onaylarcasına başını salladı. "Harika görünüyor."

"Eminim öyledir." Menüü bırakıyorum ve kardeşimin kolunu işaret ediyorum. "Özür dilerim, neden bahsediyorsun? Neden sana serum takıyordu? Sen iyi misin?"

Bu savaşı fikirler -Nathaniel'de bir sorun olabileceği, ama aynı zamanda belki de onlar için olmam gereken başka bir kişi olacağı-toprağa gömölüp kaybolmak istememe neden oluyor.

"Beck." Öne doğru uzanıp kolumu tutuyor, başını hafifçe sallayarak bırakmadan önce yüzü solgunlaşıyor. "Ben iyiyim. Özür dilerim, şakaydı. Dün akşam yemekte Greer'la maçınızı izlerken şarabın etkisiyle kendimi biraz kaptırdım. Ayrılmadan önce akşamdan kalma halime yardımcı olması için bana serum taktı."

Omuzlarımı birkaç kez döndürüyorum, sanki bu onlarca yıllık beklentileri ve kardeşimle ilgili bir sorun olduğunda aklıma gelen ilk şeylerden birinin ailemin benden daha fazlasına ihtiyacı olup olmadığı gerçeğini silkeleyecekmiş gibi. Nefes veriyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. "Ona Greer demene izin veriyor mu?"

Nathaniel başını sallayarak ve avuçlarını havaya kaldırarak geri çekilir. "Biliyorum. Dün gece gerçekten çok yol kat ettim. Takıldık ve zamanın yüzde seksen beşi falan korkutucuydu. Bazıları buna oldukça harika diyebilir aslında."

"O oldukça harika."

Büyük, devasa bir yetersizlik.

Nathaniel boğazını temizler ve yan gözle Sarah'ya bakar. Sarah daha dik oturur ve karşılığında ona küçük bir baş selamı verir.

Bana bütün gün özenle çalıştıkları rutini bir ebeveyne göstermeye hazırlanan iki çocuğu hatırlatıyorlar.

Sanırım öyle de sayılırlar.

Onlar için ne emin değilim ama onların birbirleri için oldukları şey değilim.

"Benimle biraz konuştu." Nathaniel bir elini çenesinde gezdiriyor ve nefes veriyor. "Bizim için yaptığın her şey için sana yeterince teşekkür edemedik."

Göğsümde garip bir his var. olması gerekenden biraz daha hızlı atıyor, çünkü hayatımda savunulmaya değer olduğumu düşünen bir insan var. Ama çenemle bir hareket yapıyorum. "Her zaman teşekkür ediyorsun."

"Demek istediğim bu değil." Nathaniel başını sallıyor ve lüks brunch'bu konuşma için en iyi yer olmadığını fark etmiş gibi etrafına bakınıyor. Omuz silkmeden önce bir elini kaldırarak bana bakıyor.

"Bazen senin yanında nasıl olacağımı bilemiyorum. Ve bunun nedeni yanlış bir şey yapmış olman değil. Tüm bu basın toplantıları, reklamlar ve layık gördüğün diğer asil amaçlar için ortaya çıkman ama kan bağıışı kampanyalarım hiç gelmemen beni çok kızdırdı ve senden alınıp da benden alınmayan bir şey olduğu hiç aklıma gelmezdi."

Yutkunarak onlara omzumla kayıtsız bir hareket yapıyorum. Sırıtmaya çalışıyorum ama takılıyor.
gibi.

Sarah burnunu çekiyor, gözlerini kırptırıyor ama yine de yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. Bana sulu bir gülümseme vermeden önce onu siliyor. "Seni seviyoruz Beck. Her bir versiyonunu. Çok, çok fazla. Sen olmasaydın hayatlarımız şu anda olduğu gibi olmazdı. Bir kısmı bile." Gözlerini kapatıyor, devam etmeden önce nefes aldığında köşeleri acı çekiyormuş gibi sıkışıyor, sesi kısılıyor. "Ve bunu sana her gün söylemeliydik."

Arkasına yaslanıyor, ihtiyaç duyduğundan daha büyük nefesler alıyor, omuzları titriyor, ağlamamaya çalışıyor. Nathaniel kolunu ona doluyor, ikisi de bana dönüp bakmadan önce bir kez sıkıyor.

Kardeşimin altın sarısı saçları ve yeşil gözleri. Çenesinin daha belirgin hatlarını kaplayan kirli sakallar ve yıllar geçtikçe genişleyen omuzlar. Belki de tüm bunların ağırlığı altında çökmelerini için, ama günün sonunda, bunun gerçekten bir önemi yok.

Kız kardeşimde de aynı gözler, yıllar geçtikçe keskinleşen elmacık kemikleri ve teninde bir daha göremeyeceğimden emin olduğum o güzel pembe kızarıklık.

Gözümü kırpiyorum ve nihayet yetişkin olabileceklerini düşünüyorum. Belki de üçümüz de öyleyizdir.

"Hepsini yaptığım için mutluydum. Yapmaya devam edeceğim için de mutluyum." Yutkunuyorum. Gerçek bu. "Ama teşekkür ederim. Tüm bunları söylediğin için. İkinizin yanında nasıl olacağımı her zaman bildiğimi de sanmıyorum."

Sarah bana yumuşak bir gülümseme veriyor, yüzündeki kızarıklıktan umut okunuyor. "Bunu birlikte çözebiliriz."

Nathaniel başını sallayarak sırtıyor. "Öğrenmeyi seviyorum.

Bunun için büyük bir tutku." "Annem ve babam-" Sarah başlıyor.

"Sanki unutuyorlar ya da belki de benimle ne yapacaklarını bilmiyorlar. Annem bağış yaptığımı unutuyor." Çenemi Sarah'ya doğru eğmeden önce kuru bir kahkaha atarak başımı sallıyorum. "Genç olduğun için hatırlamıyor olabilirsin. Ama ne zaman kan nakline ihtiyacın olsa bağışta bulunurdum. Tüm koçlarıma bu konuda yalan söyledim. Sezon fark etmezdi. Futbol. Hokey. Futbol."

"Hatırlıyorum" diye fısıldıyor ama bundan çok daha yüksek çıkıyor, çünkü sanırım her nüfuz ediyor. Greer tarafından işgal edilmesini istediğim ama belki de onun yerine başka şeyler tarafından işgal edilmesi gereken tüm o boş alanlarda çınılıyor.

Nefes veriyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "yanınızda olmak istemediğimden değil. Sürüşlerde. Ya da neye ihtiyacın varsa onu vermek için. Sadece bazen onlar -annem ve babam- her şeyi benim çözeceğim beklentisine giriyorlar ve ne zaman bir şeye ihtiyacınız olduğunu ima etseler-"

"Onlara hayır de!" Sarah kendisinden çok daha büyük bir duygu gösterisiyle elini masaya vuruyor ve gözleri içe dönmeden ve sesi çatlamadan önce ailemize karşı öfke olabilecek bir şeyle parlıyor. "Bize hayır deyin."

"Sarah." Başımı tekrar sallıyorum. "İstediğin ve hak ettiğin hayata sahip olmanı sağlamaktan aniden vazgeçmeyeceğim."

Nathaniel araya giriyor ve onun da sesi kırılıyor. "Peki ya ne istiyorsun? Hak ettiğin şey?"

Kaşlarımlı kaldırıyorum ve sandalyede arkama yaslanıyorum. Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, o yüzden yarım bir gülümseme veriyorum. "Bu beklentiler. Ağırlaşıyorlar. Hepsi bu."

"Sınırlarla başlayalım. Eğer annem ve babam bir şey isterlerse, üçümüz bu konuyu özel olarak konuşabiliriz. Sen de hayır diyebilirsin." Sarah öne doğru eğilir, son kelimelere vurgu yapar

Devam etmeden önce. "Ve birbirimizi yeniden tanımaya çalışacağız. Artık gerçek insanlarız."

Gerçek.

Bu -ağabeyim ve kız kardeşimle olan ilişkim- onun yeniden hayat verdiği hayatımın otoyolunu kirleten bir başka kayıptı.

Onlara alaycı bir gülümseme veriyorum. "Komik. Greer bana sınırlar koymayı düşünmem gerektiğini söyledi."

Nathaniel sırtarak ellerini tekrar havaya kaldırıyor. "Kız arkadaşın çok akıllı."

"Kız arkadaşım değil."

"Neden olmasın?" Sarah yüz hatlarını aydınlatan bir parıltıyla soruyor, sanki çok ilginç bir bulmacaya bakıyormuş ve birkaç parçayı ayarlarsa benim için her şeyi çözebilirmiş gibi.

Ama yapamaz.

Çenemi sarsıyorum. "Kendince sebepleri var ve ondan verebileceğinden fazlasını istemeyeceğim."

"Beck." Sarah öne doğru kayıyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. "Sen iyi şeyleri hak ediyorsun. Bu hayattan ne istiyorsan onu hak ediyorsun. Ona nasıl hissettiğini söylemelisin. Sadece doğruyu söylersen sana veremeyeceği bir şeyi ondan istemiş olmazsın."

İyi niyetli ama bu bir film değil. Greer, istediği alanı hak eden gerçek, yaşayan, nefes alan bir insan ve benim ani bir itirafım bunu değiştirmeyecek.

Gergin bir gülümseme gösterdim. "Göreceğiz."

İkisinin de ağzı açık, sanki protesto edeceklermiş gibi.

Ama ben gözlerimi açıyorum. Koltuklarına geri çöktüler ve yine biraz çocuk gibi görünüyorlar - ama bu bizi zamanda bir yere sıkışmış tutan hain bir şey değil.

Sanki biz bizyiz - bir ağabey iki küçük kardeşine kes şunu diyor. Beklenti yok ve kimseyi zorlayan bir şey yok.

Brunch'ın geri kalanı böyle devam ediyor. Nathaniel ne istediğine karar vermek için çok fazla zaman harcıyor, sonra da sonsuz sayıda değişiklik istiyor. Tercih ettiği yemek olmadyaşadığı hayal kırıklığı

Mantar, Sarah'yı tam olarak kaçamadığı bir kahkaha krizine sokar ve gözlerinin kenarlarını çılginca siler.

Ancak örgü desenleri hakkında konuşarak çok fazla zaman geçirmeyi başarır ve Nathaniel kulak zarına batırmak için iğnelerinden birini ister.

Parmaklarımla işaret ederek, ellerimi sallayarak devam ettiğimde ve bir peçete alıp Greer'in bana verdiği bir kitapta okuduğum Napolyon'un denediği özel askeri düzeni göstermeye çalıştığımda ikisi de bana gülüyor.

Servis görevlisi hesabı getirdiğinde, Nathaniel büyük bir şov yaparak tek bir hesap istiyor ve ağabeyini nasıl brunch'a götürmek istediklerini vurguluyor.

Onlara kuru bir sırtıma yapıyorum. "En azından bunu yapabilirsiniz. İkiniz de hayatınız boyunca tek bir fatura bile ödemediniz."

Sarah burnunu havaya kaldırır. "Kanser oldum, biliyorsun."

Gözler irileşiyor, garson ne yapacağını bilemezmiş gibi bir ileri bir geri bakıyor, hesabı yırtıp zararı düşünüyor ama biz gülüyoruz.

Güzelmi

Ş.

Gerçek.

Belki de ona sahip olamam. Ama bana bunu verdi.

Greer

Salı günü oluyor.

Kırk sekiz saatlik görüşmeyi bitiriyorum ve o beni . Zar zor görebiliyorum - buğulu gözler ve keskin sonbahar sabahına karşı yükselen güneş arasında - her şey inanılmaz derecede parlak.

Ama onu gözden kaçırmak imkansız.

Ayağını kamyonetinin kasasına dayamış, kamyonet rölantide çalışırken beni bekliyor, camların üzerinde hala bir şekilde buzlanma var. Saçları eğri büğrü, şapkasının altından her yöne doğru uzanan dalgalar - arkaya dönük - ve etek ucuna dikilmiş on dokuz numarayı görebiliyorum.

Ortadan kaybolmak istemiyorsa iyi bir gün o zaman.

Keşke hepsi iyi günler olsaydı. O güzel ve zeki biri ve dünya onu tanıdığı için çok şanslı.

Süveterini ön kollarına kadar çekmiş, bir kahve uzatıyor. Hastane kahvesi değil. Evimin yakınındaki favori dükkanımdan bir tane.

Sırıttıyor, aldığımda parmaklarımız birbirine değiyor. Kalbim o bana dokunduğunda yaptığı şeyi yapıyor; atıyor ve etrafına diktiğim çizgilerin dışına uzanıyor.

Ama sağ göğüs kafesimin altında hayali bir sancı var ve kalbim parmaklıklarının arkasına geri çekiliyor.

Eğiliyor ve at kuyruğunu çekiştirirken günaydın diye fısıldıyor.

"İyi geceler, aslında." Kahve fincanımın kapağının arkasından göz kırptıyorum.

"Not edildi." Bana tekrar gülümsüyor, bir eli kapıyı açmak için arkasına uzanıyor, diğeri de benim için kapıyı açıyor.

Homurdanıyorum. Saçmalıyormuş gibi başımı sallıyorum ama yine de elini tutuyorum. "O kadar da yorgun değilim."

Cık cık diye bir ses çıkarıyor. Diğer eli belime sıkıca yerleşiyor ve kamyona adımımı attığımda kendimi eğilirken buluyorum, sanki onun sabit desteği olmadan devrilebilirmişim gibi. Sözleri ensemde sıcak bir etki yaratıyor. "Kaç ameliyat geçirdin? Ne kadar süredir ayaktasın?"

"Oyun sırasında senden daha uzun değil." Çenemi yukarı kaldırdım ve emniyet kemerimi taktım.

Bu bir yalan. Uzun bir kırk sekiz saat oldu ve asistanlığımın ilk yılından beri bu kadar yorulduğumu hatırlamıyorum.

Beckett başını sallıyor ve kapıyı kapatıyor.

Kahvemden bir yudum alıyorum, başımı cama yaslıyorum ve onun kamyonu yuvarlamasını, kapıyı açmasını ve o uzun, kaslı bacaklarından biriyle bir adım atmasını izliyorum. Tüm bunları yardım almadan yaptı ve sanırım çoğu şeyi böyle tek başına yapıyor ama bazen keşke elini tutup ben de onu kaldırabilseydim diyorum.

Bir eli direksiyonu buluyor ve parmakları deriye sürmeden önce orada geriliyor. Arabayı sürerken dönüp bana bakıyor. "Greer?"

"Beckett?" Cevap veriyorum ama gözlerim çoktan pencereye doğru kapanıyor, genelde çığlık atan beynimin kenarları uykuyla bulanıklaşıyor.

Sesi alçak ve onu göremesem de çenesindeki bir kasın kıpırdadığını, sağ başparmağının direksiyona vurduğunu ve tekmeleyen bacağını gerdiğini biliyorum. "Arkadaş olduğumuzu sanmıyorum."

İşte oradalar, eterdeki o kelimeler.

Ama başımı sallıyorum. Yanılıyorum. O benim için dünyadaki en önemli insan. Duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum ama sahip olduğum tek şey bu.

Beynim uyarıyla zar zor canlanıyor, o kadar yorgun ki, sesine doğru zorlukla yükseliyor, zorlukla damgalayabiliyor

izgilerini zorlayan kalbimin çok büyük atışlarını bastırıyor. Ama uzak bir kıyıdan küçük bir alarm zili çalıyor ve ona bildiğim gerçeği, beni hala güvende tutan şeyi söylüyorum. şimdilik. "Hayır. Bence sen benim en iyi arkadaşımsın."

Beckett gülüyor-derin ve gerçek büyülü ve harika ve belki biraz da hüzünlü.

Bir elin uzanıp gevşek bir sa telini kulağımın arkasına sıkıştırdığını hissediyorum. "Eğer hikayen buysa. Git uyu. Perileri hayal et."

Rüyamda seni göreceğim, sanırım.

Greer

Güneş ışığı kız kardeşimle benim aramdaki ferforje masanın üzerinde kayarak ilerliyor, kahve fincanlarından buhar yükseliyor, kitap dolu çantalar yüzeye yayılıyor.

Bu aramızda bir ritüel haline geldi. Ne zaman ayın en uzun vardiyası bitse, programını değiştiriyor ve birlikte kitapçıya gidiyoruz, bir kahve dükkanı buluyoruz ve Stella kaçınılmaz olarak sıkılana kadar öğleden sonrayı nispeten sessizlik içinde okuyarak geçirmeye çalışıyoruz.

Bugün her zamankinden daha sessizdi ve hala yorgun göründüğüm için mi - evden çıkmadan önce on dakika boyunca yüzüme buz attırdı - yoksa kalbimin her atışının sınırlarını zorladığını, içimdeki bu boş alanların Beckett ile çiçek açtığını ve beynimin yeni sürülmüş toprağı ve gözleriyle aynı renkte olan güzel filizlenen şeyleri çiğnemekten kendini alamadığını hissedebiliyor mu bilmiyorum.

Birçok şey olabilir ama sezgileri güçlüdür.

Hangi kitaba başlayacağımı düşünürken koltuğumda kayıyorum ve dalgınlıkla parmaklarımı kulaklığımın boynuma asılı kayışında gezdirerek Beckett'in numarasını yazan dikişin izini sürüyorum.

"Onlara oldukça bağlanmışsın." Stella'nın gözleri kitabının sayfalarının arkasından bana kayıyor, sesi şaşkın.

Omuz silkiyorum. "Pratikler. Toronto'da Ekim ayındayız. Çimler çoğu sabah donuyor."

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılıp kediye benzeyen bir gülümsemeye dönüşüyor ve bana göz kırpmıyor. "Yani bu, Toronto'daki tüm spor takımlarının kadın oyuncularına adanmış Instagram hesabında gördüğüm grenli bir fotoğrafın değil miydi?"

"Ben ne bir eşim ne de bir kız arkadaşım." Sandalyemde arkama yaslanmadan önce en yakınımıdaki kitabı elime alıyorum -insan bir kızın kadim bir kılıca dokunduğu ve bir fae diyarına götürülüp esir tutulduğu bu kitabı bekliyordum-. "Yani, yanılıyor olmalısın."

Başını eğiyor ve öğleden sonra güneşinde her zamankinden daha parlak olan kumral saçlarından bir dalga topuzundan kaçıyor. "Beni kandırabilirdin."

"Beckett gibi konuşuyorsun," diyorum dalgınca, kitabı ilk sayfasına kadar açarak. "Arkadaş olduğumuzu düşünmediğini söylüyor."

"Çünkü değilsin." Homurdanıyor ve tekrar kitabına bakıyor.

Sanırım o haklı, kalbim tökezliyor.

Ama babamızı düşünüyorum - ya da belki de beynim onun hastane yatağındaki, kül rengi teni ve çatırdayan ciğerleriyle ilgili anısını ön plana çıkarıyor, böylece neyin tehlikede olduğunu asla ama asla unutamıyorum.

"Olmak zorundayız."

Stella elindeki kitabı bırakıyor ve kitabın üzerinde birleştiriyor. Başını yana eğiyor ve bana basit bir yanıtı olması gereken bir soru soruyor ve belki de bir bakıma öyle. Ama yine de ona söyleyebileceğimi sanmadığım tek şey bu.

"Tamam, ama bana nedenini hiç söylemedin. Bu büyük konuşmaları ve soliloqueleri yaptın-" Dudaklarım öfkeyle ayrıldığında bir elini kaldırıyor ve devam ediyor. "Bunu acımasız olmak için söylemiyorum. Bir noktaya değinmek için söylüyorum. Çok fazla şey verdiğin için yalnız kalman gerektiğine dair kesin inançların var ama işine sadece gevşek atıflarda bulundun. Senden ne kadar çok şey aldığını, ne kadar yorucu olduğunu. Bana gerçek bir şeyler söyle Greer. Saptırma yok. Kaçamak yok. Saçmalık yok."

"Müşterilerinizle böyle mi konuşuyorsunuz?" Deniyorum, ama Stella'nın dudakları düz bir çizgi haline geliyor ve eliyle bir taşıma hareketi yapıyor. Beni bekleyecek.

Parmaklarım boşlukta faydasızca hareket ediyor ve ne bilemiyorum. Kız kardeşime onu sevmeme rağmen -babamızı seviyorum- evet demediğim başka bir dünya olduğunu ve belki de o dünyada başka birinin onun için öldüğünü düşünmek istediğimi nasıl bilmiyorum.

Ellerimi uzatıyorum ve sonbahar havasına karşı pembeleşen parmaklarımı inceliyorum - belki de en büyük ikiyüzlü olan, bir şekilde hem hayat alıp hem de hayat veren ellerimi - ve benimkinden çok daha büyük bir elin sırtıma dokunduğunu hissediyorum, bir parmak serçe parmağıma takılıyor ve onu duyuyorum.

Ona söylemeyi düşüneneğine söz ver. Senin için doğru olduğu sürece.

Burada, önümde oturan kız kardeşime bakıyorum - sağlıklı ve bütün, kafatasının bir zamanlar kırıldığına ve pankreasının karnında lime lime olduğuna dair hiçbir kanıt yok.

Ona hiçbir şey dokunmamış gibi görünüyor. Bütün. Kendinden hayati bir şeyi oyduğu yerden geriye kalan boş parçalar yok. Sesim çatlıyor. "Araba kazasını hiç düşündün mü? Sonra ne oldu?"

Kaşları çatılıyor, cevap vermeden önce yanağının iç kısmını çiğnerken dudakları yana çekiliyor. "Evet ama tam olarak senin gibi olduğunu sanmıyorum."

"Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?" Fısıldıyorum ve gerçekten bilmek istiyorum - sanırım ben de kız kardeşimin görüldüğü kadar yüksüz olmak isterdim.

Stella ölçülü bir nefes veriyor. "İyileşmek için zamanım vardı. Bedenim kendini toparlarken, zihnim de toparlanıyordu. Ve bu şekilde kalmalı."

Son sözler boğazında düğümleniyor ve aramızda asılı kalıyor - benim boşluğum.

Nefes alıyorum, ona bakmadan önce gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Bazen -aslında çoğu zaman- keşke zamanda geriye gidebilsem diyorum. Çok gençtik ve biliyorum ki o ayıldı ve biz de

Bu güzel şeye ve onunla çoğu insanın elde edemeyeceği ikinci bir şansa sahibim. Ama bazen, keşke ..."

Sözcüklerim boşluğa düşüyor ve sanırım tüm o boşluğa düşüyorlar - ama belki de toprağa, toprağın arasından görünen tüm o güzel şeylerin olduğu toprağa düşüyorlar ve burası onlar için güvenli bir yer.

Çünkü o anlamasa, anlayamasa, anlamayacak olsa bile birileri anlamıştır.

Kız kardeşime göz kırpıyorum, nefes alıyorum ve nihayet ona söylediğimde omuzlarım titriyor. "Keşke hayır deseydim. Keşke ben olmasaydım."

Stella başını geriye çekiyor, gözleri irileşiyor ve sanırım kirpik çizgileri boyunca yaşlar birikiyor, ama beklemeye devam ediyor.

"Keşke yapmak zorunda olmasaydım. Hazır değildim. Hayatımız boyunca yaptıkları ve direksiyon geçtiğinde yaptıkları için onu affetmemiştim. Onun ölmesini istemedim ama eğer zamanda geriye gidip hemen öncesine dönebilseydim ve biri bana sen olmak zorunda değilsin ama bunun gerçekleşmesi için başka birinin ölmesi gerekiyor deseydi, sanırım evet . Bu ne kadar berbat bir şey?" Kahvemden yükselen buharı izliyorum ve hiç düşünmeden elime alıp başparmağımı plastik kapağa vurduktan sonra tekrar ona bakıyorum. "Ve sonra benden alınan bir şeyi alan bu kişi oldum. Ya ameliyat ettiğim insanlar da benim gibi hissediyorsa? Sorma şansım yok gibi. Ya tüm o araba kazaları-"

Başını sallıyor ve öne doğru eğilerek parmaklarımı sabitliyor ve avucunun içinde tutuyor. "Bunu yapmak zorunda kalmamalıydın."

Kalbim ve beynim çılgılık atarak durdu. Bir kez olsun, sanırım içimdeki her şey sessizliğe bürünüyor. Çünkü işte oradaydı. Hayatım boyunca bir başkasından duymayı beklediğim şey. Ama hayata geri dönüyorlar, çünkü bildiğimiz tek şey bu. Başımı sallamaya başlıyorum. "Sen uygun değildin."

"Demek istediğim bu değil," diye fısıldıyor Stella. "Ben bir eşleşme değildim. Eşleşiyordun. Ama bu senin bunu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez. Bu bir gerçek Greer. Başka birinin bütün olabilmesi için kendinden bir parça vermek zorunda kalmamalıydın. En başından beri böyle bir durumda olmamalıydık."

"Ama öyleydik."

Yumuşak bir şekilde başını sallıyor. "Öyleydik. Ve sen inanılmaz derecede zor bir şey yaptın. Bir ömür boyu cesur olduktan sonra yine cesur davrandın. Ona bir şey verdin-" Sesi kesiliyor ve parmaklarımı sıkıyor. "Sen de bana bir şeyler verdin. Ve belki de biz sana yeterince karşılık vermedik. Kendini boş hissettin ve bunun hakkında konuşmak, ona hayat vermek, seni olması gerektiği gibi doldurmak yerine, her şeyin etrafından dolaştık. Bunun için özür dilerim."

Tenimde güzel bir his uyandırıyor, özrü, onaylaması. Ama bu bir mucize değil. "Bütün günü babamız gibi insanlarla geçirirken, benim ellerimde bana ait olmayan karaciğerler ve böbreklerle nasıl dolaştığımı hiç düşündün mü?"

"Elbette," diye kabul ediyor, parmaklarımı sıktıktan sonra bırakıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Bağımlılık bir döngüdür. Bunu biliyoruz. Ama bu kadar basit olduğunu sanmıyorum. Bunun ikimizin de asla yenemeyeceğimiz bu hastalığa kendimizden parçalar vermeye devam ettiğimiz anlamına geldiğini sanmıyorum. Belki bazı günler öyle görünüyor. Ama diğer günler şefkatli ve nazik oluyoruz ve böyle olmayan bir dünyada birilerini anlıyoruz. İyileşme basit ve doğrusal değildir. Bir gün tüm bu karmaşık duyguların düğümleri çözülmüş olarak uyanmayacaksınız."

"Kendine yeterince zaman biri olmak istemiyorum. İstemiyorum-"

Stella elini kaldırarak sözümü kesti.

"İnsanları sizin yaptığınız gibi ameliyat etme ve iyileştirme konusunda yetkin değilim. Ama sana bunu söyleyebilecek nitelikteyim." Kız kardeşim öne doğru eğiliyor ve her nasılsa hem kurtarmak için çırpındığım on beş yaşındaki çocuk hem de benden çok daha fazla şey bilen bu tam teşekküllü yetişkin. "Yol boyunca bir yerlerde, bir sınır koymayı kendini kapatmakla karıştırdın."

"Rav'la mı konuşuyordun?" Islak bir kahkaha atarak soruyorum.

"Elbette." Stella omuz silkiyor, elini havada sallıyor, parmaklarını süsleyen gümüş yüzükler öğleden sonra güneşinde parlıyor. "Dosyanızdaki vaka notlarını değiş tokuş ederiz."

Yumuşakça gülümsüyorum. "İkinizi de çeşitli yönetim organlarınıza rapor edeceğimden emin olabilirsiniz."

"Yani, bu mı? Yalnız kalmak istemenin büyük gizli nedeni bu mu?" Gözlerini kırıştırıyor, dudakları küçük bir nefesle yana çekiliyor. "Küçümsemiyorum ama anladığım kadarıyla Beckett Davis senin organlarından birini istemiyor."

Onun istediğini düşündüğüm bir parçam olması dışında. Göğsümde oturuyor, orada atıyor ve beni hayatta tutuyor.

"O kadar kolay olduğundan emin değilim," diye fısıldıyorum.

"Neden olmasın?" Stella karşı çıkıyor. "Senden bir kez olsun daha fazlasını vermeni istedi mi?"

Arkadaş olduğumuzu sanmıyorum.

Beynimdeki bu aptal fırtına etrafımda kasıp kavururken, belki de suda ilerlerken tutunabileceğim bir ipin bu geçici savruluşu.

Ama hepsi bu kadar. Beckett'in gidebileceği en son nokta bu, her ne kadar muhtemelen kendi oksijen alımına zarar verecek şekilde suya dalmak ve beni suyun üstünde tutmak istediğini bilsem de.

Nefes veriyorum. "Hayır, ama-"

Tekrar sözünü kesiyor, avuçlarını masaya indiriyor ve yeşim gözlerini kocaman açıyor. "Mutlak değerlerle uğraştığınızı biliyorum. Seviyeler ve kan işaretleri ve bilimsel olarak kanıtlanmış bir organ eşleşmesinin kesinliği. Ama keder, travma ve iyileşme senin için bir anda yerine oturacak bir formül değil. Eğer uyandığınızda sihirli bir şekilde iyileşmiş ve bütün hissettiğiniz bir gün bekliyorsanız, o gün asla gelmeyecektir." Stella gülümsüyor, ama bu üzücü ve sesi yumuşamadan önce başını sallıyor. "Hayat böyle işlemez. İnsan deneyimi" - öne doğru uzanıp kitabımın kapağına dokunuyor - "çok nadiren bunlardan biridir."

Hiçbir şey söylemiyorum. Ama sandalyeme geri oturuyorum, kalbim şarkı söylerken nefes alıp veriyorum, çünkü işte burada - kafesinden izni - beynim bana anlamadığını, kendinden bir parça vermediğini ve hala güvenli olmadığını söylerken.

Ama kardeşim benden daha bilge ve parmağını yüzünün önüne kaldırıp beni işaret ettiğinde yüz hatları yumuşak kalıyor. "Bunu bir düşün."

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum ve parmaklarımı tekrar uzatıyorum. Onlara bakıyorum ve Beckett'in parmaklarının benimkilerin üzerinde gezindiğini hayal ediyorum ve şöyle düşünüyorum

söylediği başka bir şeyi hatırladım. Stella'ya dönüp soruyorum, "Lütfen babamın ilaçlarını unutmayı bırakır mısın? Ve ne zaman yeniden doldurulması gerektiğini görmek için daha fazla kontrol eder misin?"

Eli göğsünü buluyor, sanki orada içgüdüsel bir acı varmış gibi ve gözlerinde anlayış parlıyor. Yeşim taşı bir an için donuklaşıyor, ama sonra Stella başını sallıyor, öne doğru eğiliyor ve fısıldıyor, "Özür dilerim. Daha iyisini yapacağım."

Bu bir söz ve sanırım benim de ona bir söz vermemi isteyebilir. -Deneyeceğimi, kendimi açacağımı ve belki de bu kadar korkmayı bırakacağımı, belki de göğsümde oturan bu şeyi vereceğimi.

Ama o kadar emin değilim, bu yüzden Beckett'ın ipiyle birlikte kelimeyi fırtınanın içine fırlatıyorum -belki de- ve kız kardeşimle aramda uzanan mağaranın üzerine bir asma köprü kuruyorum.

"Umarım Beckett Pazar günü iyi oynar. Baltimore maçından önceki son maç."

"Oh," Stella'nın gözleri parlıyor ve başını sallıyor. "Umarım kazanırlar."

Beckett

Kazanamayız.

Ben rekor kırmam.

Maç kazandıran bir vuruşu daha kaçırdım ve kaskımı çıkarıp kayışı kopacak kadar sert bir şekilde yere fırlattığımda sportmenlik dışı davranış ve izin verilmeyen ekipman kullanımı nedeniyle lig tarafından para cezasına çarptırıldım.

Ve maçtan sonra soyunma odasında kırk beş dakika boyunca herkese dağıldıkları için bağırıp çağıran Koç Taylor'ın ofisine .

"Sizin için sadece cep harçlığı olduğunu biliyorum, ama toplamda" -telefonuna dikkatle bakıyor- "sportmenlik dışı davranıştan on dört bin dolar ve kaskınızı izinsiz kullandığınız için yirmi iki bin dolar para cezasına çarptırılmak hoşunuza gidiyor mu? Bu parayla yapmayı tercih edeceğim milyonlarca şey düşünebilirim. Çocuklarımdan birini üniversiteye gönderebilirim."

Ona tüm paranın zaten lig vakfına gittiğini söylemek için ağzımı açıyorum ama masasının arkasındaki televizyonlara doğru işaret ederek sözümü kesiyor.

"Böyle görünmekten hoşlanıyor musunuz? Takımının böyle görünmesini sağlamaktan? Darren, ben?" Her kelimeyi, her spor kanalının benim görüntülerimi yayınladığı TV'lere bir başka iğnelemeyle noktılıyor

Nowak beni sahanın dışına sürüklemeyen önce kaskımın kayışını koparıp oldukça şok edici bir hızla yere düşürdü ve Darren soyunma odasına giderken yol boyunca kulağıma bağırdı. "Kazanmak istediğini söyleyen Beckett Davis'e ne oldu? Rekor kırmak istediğini söyleyen Beckett Davis'e ne oldu? Sana 68 yardalık bir vuruş şansı verdim çünkü sana inanıyordum. Dördüncü hak için gidebilirdim ama yapmadım. Çünkü sana ve o aptal bacaklarına inandım."

Cevap vermeyeceğim. Ona, o kız beni gerçek bir şeye dönüştürdüğünden beri ilk kez keşke dediğimi söylemiyorum. Keşke hiçbir şey olmasaydım.

Başını sallıyor, gözleri keskin, hayal kırıklığına uğramış ve benim bu gerçek versiyonum her kimse ondan iğrenmiş. "Haftaya Baltimore'la oynayacağız. O maça bu şekilde mi çıkmak istiyorsun?"

"Herkes sürekli bana bakıyor ve özür dilerim, saygısızlık etmek istemem. Ama bu çok saçma, kim bir golcüyü bu kadar güvenir ki?" Kollarımı iki yana açıyorum.

"Bir golcüyü mi? Bu pozisyonla ve bir takım için tipik olarak ne yapıp yapmadığıyla ilgili değil." Parmağı televizyonlardan bana doğru sallanıyor ve eğer aramızda bir masa olmasaydı, sanırım parmağını göğsüme saplayacaktı. "Ben sana güveniyorum. Ve eğer bana vereceğin tek şey buysa, çok fazla yer kaplıyorsun. O lanet gamzeni göstermenden daha hızlı bir şekilde tutarlı bir kolej vurucusu için seni bırakacağım. Eğer şu anda olduğun kişi buysa-"

Alay ediyorum, kollarımı tekrar açıyorum. "Ben kimim?"

"Artık hiçbir fikrim yok, Davis. Ama kovuldun." Çenesini kapıya doğru uzattı. "Çarşamba günü kafan yerinde olarak geri gel ya da hiç gelme."

Greer

Ameliyattan çıktığımda maçın özetlerini izledim ama omuzlarının çökük hatları, bir eliyle alnını tutarken diğer eliyle tekme atan bacağını kavrayıp basamağa doğru zıplaması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Kaldırımdaki terk edilmiş yapraklar ayakkabılarımın altında çıtırdıyor ve o yukarı bakıyor, yeşil gözleri donuk ve genellikle orada yaşayan tüm yaşamdan yoksun, hala ıslak saçlarının uçlarını çekiştirirken çenesi gergin.

Verandama giden yolu takip ederken hiçbir şey konuşmuyoruz ama ikinci basamakta durup ellerimi saçlarında gezdiriyorum ve o da başını kalçamın yanına yaslıyor.

Göz kapaklarım titreyerek kapanıyor ve nefes alıyorum, ciğerlerim sonbahar havasının sıyrıkları olmadan da yeterince sıkı zaten. Beckett alnını kalçama daha sert bastırıyor ve fısıldamadan önce parmaklarımı saçlarında döndürüyorum, "İçeri gel. Hava soğuk."

Bacağıma doğru başını salladığını hissediyorum, ama ayağa kalktığında sessiz kalıyor ve sadece ağır omuzları, bugün karşılayamadığını düşündüğü beklentinin ağırlığı altında .

Kapıyı açtığımda ve o da beni takip ettiğinde hiçbir şey söylemiyoruz. İkimiz de ayakkabılarımızı tekmelediğimizde sessizlik oluyor ve kanepeye oturduğunda çökmesine saniyeler kalmış gibi görünüyor.

Karşı taraf yerine onun yanına oturduğumda bacaklarımız birbirine sürtünüyor ve ben dönerek hafifçe nefes veriyorum. "Sorun . Sadece-"

Beckett başını sallayarak sözümü kesiyor, neredeyse yüzünü buruşturuyor, sesi sert bir fısıltıya dönüşüyor. "Lütfen bunun sadece bir oyun olduğunu söyleme."

Yüzüm ona dönük olacak şekilde minderin üzerinde kayıyorum, dizlerim kalçasının yan tarafına batıyor ve öne uzanıp ellerinden birini tutuyorum. "Bunu söylemeyecektim. Bunun sadece *bir* oyun olduğunu söyleyecektim."

"Ama öyle değil." Sesi çatlıyor, sanırım benim de bir parçam çatlıyor - parmakları benimkilere dolanıyor, sonra ayrılıyor ve sanki ona zarar veren her şey havayı oluşturan oksijenin içinde varmış gibi oturma odamın etrafında el kol hareketleri yapıyor. "Çünkü eğer buna sahip değilsem - günün sonunda o değilsem - ben kimim?"

"Beckett," diye mırıldanıyorum, ilerlemeyi öğrenerek. Parmaklarım tekrar onunkilere uzanıyor, ama o parmaklarımı yumruk yapıp kalçasına gömüyor. "Neden hep senin üzerinde? Bu oyun ya da oyun her neyse. Sorumluluğu olan bir takım oyuncu var."

Gözleri kapanıyor, yumruğu sıkılıyor ve yavaşça kalçasına vurmaya başlıyor. "Çünkü her zaman benim üzerimde. Eğer ortaya çıkmazsam -eğer güvenilir değilsem-"

Sözünü kesiyor, kelimeler aramızda asılı kalıyor ve sanırım onların odadaki tüm havayı tükettiğini görüyorum. Tüm o ağırlığı, hayatı boyunca nefes almanın ne kadar zor olduğunu düşünüyorum.

"Güvenilir mi? Sevilebilir mi? Kendini hâlâ bu kadar mı sanıyorsun?" Ben soruyorum. "Beckett, *sen sensin*. İnsanlara tanıdığım herkesten daha fazla zarafet ve anlayış gösteriyorsun. İnsanları oldukları gibi kabul ediyorsun. Onları görüyorsun ve yine de seviyorsun. Kusurları ve her şeyiyle." Öne uzanıp parmağımı çenesinde gezdiriyorum, kirli sakalının altı pürüzlü. "Bana -ve kardeşine- onlar için yaptığın her şeyi anlattın. Ailenin evini satın almışsın. Kardeşlerine çocukluklarından beri sen bakmışsın. Hiçbir şey istemediklerinden emin olmuşsun. İnsanların sadece hayal edebileceği güzel, dolu dolu hayatlar yaşamalarını sağladınız. Tüm bunları sevimli ve güvenilir olduğun için mi yapıyorsun?"

Elime doğru eğiliyor, ben teninde desenler çizmeye devam ederken yavaşça nefes veriyor. Yumruğu uyluğuna dayanıyor, etrafındaki çizgiler

Gözlerini açmadan önce gözleri geriliyor ve bana yan yan bakıyor. "Herkes böyle yapardı."

"Hayır, Beckett." Başımı sallıyorum ve öne doğru eğilip elini elime alıyorum ve göğsüme bastırıyorum. Tam kalbimin üstüne. Bunu duymasına, onun zaten gerçek, güzel ve özel bir insan olduğunu anlamasına ihtiyacım var. "Yapmazlar. Ve yapmazlar da. Güvenilir ve sempatik insanlar ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkarlar. Aile üyelerini randevulara götürürler ve otobüs durağından alırlar. Zaten kendilerinden çok şey alınmışken, durmadan vermezler, vermezler ve vermezler."

Beckett yutkunuyor, gözleri tenime değen eline kayıyor.

"Seni istiyorum ama sana sahip olamıyorum, o yüzden düşündüm ki-" Nefes verirken yüzünü buruşturarak sözünü kesiyor. "Özür dilerim."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Söyle."

Bana bakıyor, parmakları göğsümde seğiriyor, avuç içi tam kalbimin üzerinde yayılıyor. "Eğer ona sahip olamıyorsa, düzgünce yapabildiğim tek şeye geri dönebilirim diye düşündüm. Ama bunu bile yapamadım ve sana sahip olamıyorum çünkü bu kurallara ve sınırlara sahipsin ve onlara saygı duymak için elimden geleni yapıyorum, ama endişelendiğim kadarıyla, şu anda hizmet ettikleri tek amaç, gerçekten çok iyi olabilecek bir şey için kendini açmanı engellemek."

"Benim hakkımda konuşmuyoruz." Başımı yine hafifçe sallıyorum.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle yana çekiliyor ve avucu göğsüme bastırıyor - sanki onu hissetmeme ihtiyacı varmış gibi, ya da belki de beni hissetmeye ihtiyacı var. "Ama öyleyiz. Çünkü artık benimle ilgili olup da seninle ilgili olmayan bir şey olduğunu sanmıyorum. Beni sen gerçek yaptın."

Gözlerimi kapatıyorum. Beynim bana bağılıyor ve kalbim göğsümde sonsuz bir ağırlık hissediyor. "Seni gerçek yapamam."

Parmakları tenimde esniyor ve sonra kayboluyorlar. Gözümü kırptıyorum ve iki elini de tekrar kalçalarına koyuyor.

Beckett bana gülümsüyor ama bu sonsuz bir hüznün ve bir omzunu silkiyor. Tüm o ağırlığın altında sıkışmış, zar zor hareket ediyor. "Komik bir şey bu. Ne söylemek üzere olduğunu biliyorum - benim her zaman gerçek olduğumu ve

Yeterli olmam gereken tek kişi . Ama sana yetmeyi seviyorum ve keşe bu yetme başka bir şeye benzeseydi."

"Yapamam-" diye başlıyorum ve sesim titriyor çünkü beynim ve kalbim, hayatta kalacağımı sanmadığım bir iç çekişme oyunu oynuyorlar.

"Neden?" Bir omzu yukarı doğru sarsılıyor, çenesinin hatları sertleşiyor ve başını sallıyor. "Biz arkadaş değiliz Greer."

"Evet, öyleyiz," diye fısıldıyorum ve içimdeki ipin daha da sıkılaşan sesleri arasında bunu duyup duyamayacağını merak ediyorum. Gerçekten duyabildiğim tek şey ipin yıpranırken çıkardığı kopma sesi.

"Bunun normal olduğunu düşünüyorsan ne tür arkadaşların oldu senin?" Aramızı işaret etmeden önce elini kaldırıyor, güzel gözleri her zamankinden daha keskin ve bana dikilmiş.

Başımı sallamaya başladım. "Burada bir ironi var Beckett. Senin içini gördüğümü, seni tanıdığımı ve seni gerçek yaptığımı söylüyorsun ama benim hakkımda gerçek olanı görmezden geliyorsun." Parmağımı göğsüme bastırıyorum, tam kalbimin üstüne. Göğüs kafesime bastırıyor ve sanırım atışlar artık başka bir şey söylüyor.

Beni ona ver.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Sana çizgilerimin nerede olduğunu söyledim. Sana sınırlarımı söyledim. Ve sen burada oturmuş onları kaldırmamı istiyorsun."

"Hayır, değilim." Başını geriye doğru eğerek ölçülü bir nefes verdi. "Senden onları indirmeni istemiyorum. *Senin* için soruyorum. Kim olduğunu... etrafındaki çizgileri ve her şeyi. Ben sana yetiyorsam, sen neden bana yettiğine inanamıyorsun?"

Artık benim ipimin iki ucu arasında sadece küçük bir ip var.

Beni ona ver, o bizi olduğumuz gibi istiyor. Bizim onu istediğimiz gibi.

Hayır. Daha önce kimseye yetmiyorduk ve bakın bize neye mal oldu.

"Yapamam." Sesim sadece küçük bir çatlak, çünkü o organlardan herhangi birinin beni duymasını istemiyorum - çok sert çekecekler ve geriye hiçbir şey kalmayacak.

Beckett başını sallıyor, tekrar nefes veriyor, kaşları kalkıyor ve o güzel dudakları kederli bir çizgiye çekiliyor. Gamzesi yok.

Ellerimi tutuyor, yaslamadan önce ağzına götürüyor.

"Yarın antrenmana gitmek zorunda mısın?" Yumuşakça sordum.

"Hayır. Koç Taylor çarşambaya kadar yüzümü göstermememi söyledi, sanırım fazladan bir gün iznim var." Elini çenesinde gezdiriyor. "Birkaç çocuk bana mesaj attı. Yarın bir şeyler yapmak isteyip istemediğimi sordular. Arabayla gezmek. Kafamı boşaltmak için."

"Bu çok hoş," diye teklif ediyorum. "Antrenman dışında kimseyle vakit geçirmiyorsun."

"Her günümü onlarla geçiriyorum." Devam sesi sertleşiyor. "Ve kimsenin benimle fazla zaman geçirmek isteyeceğini sanmıyordum."

"Bence kendi beklentilerinize bir ara vermeyi hak ediyorsunuz." Yüzünde alaycı bir ifade belirir.

Ellerim kalçalarına sürtünüyor. "Ağrın var mı?" "Evet."

"Harika bir küvetim olduğunu duydum." Öne doğru eğilip çenemi omzuna koyuyorum ve gözlerinin perdesinden canlı bir şeyin hayaleti görünüyor. "Sana bir banyo hazırlayabilirim. Tuzlar. Köpükler. Hatta sana katılırım. Sana kitaplarımdan birini okuyabilirim."

Başını çeviriyor, burnu benimkine değiyor. "Ne yaptığını biliyorum Greer. Ben de seni görüyorum, biliyorsun. Dikkat dağıtma. Saptırma."

"Bu çok mu kötü?" Sessizce fısıldıyorum. "Seni daha fazla incitecek bir şey hakkında konuşmak istemediğimi mi? Daha iyi hissetmeni istediğimi mi?"

Çenesinde bir kas tüyü belirdi. "Sanırım öyle değil, hayır. Ama bu ... benim için daha fazla işe yaramayacak."

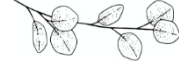
"Tamam." Başımı sallıyorum, belki beynim beni duymasın diye sesimi daha da alçaltıyorum. Bu sonun düşüncesi, her ne ise, kalbimin ne düşündüğünü açıkça de, bana kendisinden çok şey verdiği gibi, ona bir şeyler vermek istememe oluyor. "Bu gece sen sadece sen ol, ben de sadece ben olayım. Sadece eğlenebiliriz."

Eğer beynim beni duyarsa, eğer içimde kalanları çekiştirmeye çalışırsa,

Duyamıyorum ve hissetmiyorum çünkü Beckett gülümsüyor ve benim

Kalbim şimdiye kadar duyduğum tüm alarm zillerinden daha yüksek sesle şarkı söylemeye başladı.

Güzel bir ses.

"Ve sonra Baxtian Gaia'yı yere serdi ve-"

Beckett gülüyor ve başını küvetin kenarına yaslıyor. "Öyle bir şey yazmıyor."

Çenemi eğiyorum, sayfalar baloncuklara değmesin diye kitabı daha yukarıda tutuyorum. "Olabilir."

"Tamam o zaman." Gözleri kocaman ve belki de bütün gece ilk kez mutlu, öne doğru eğiliyor, küvetin kıvrımlı porseleni üzerinde su ve köpükler savruluyor, kitabı elimden alıyor. "Onu bana ver de adamım Baxtian'ın neyin peşinde görebileyim."

Yarısı kabarcıklar ve su damlacıklarıyla kaplı bir parmağım kitabı sürüklerken ağzım öfkeyle açık kalıyor. "Hey! Sayfaları ıslatıyorsun!"

"Seni ıslatacağım." Beckett sırtarak kitaptan başını kaldırıyor, yanağında bir gamze beliriyor ve gözleri parlıyor. Ama kitabı banyo paspasının güvenli kısmına doğru fırlatmadan önce ellerini kaldırıyor. "Sakin ol. Sana yeni bir tane alırım."

"Ya bu seferki özelse?" Çenemi tekrar yukarı kaldırıyorum ve atkuyruğum su yüzeyinin altına iniyor.

Bana düz bir bakış atıyor, elini nemli saçlarında gezdiriyor ve dalgaları her yöne gönderiyor. "Öyle mi?"

"Hayır." Gülüyorum, küvetin kenarına yaslanıyorum ve ayağımı kaldırarak ona doğru küçük bir su sıçraması ve kabarcıklar gönderiyorum.

Beckett da arkasına yaslandığında gülümsüyor, kolları porselen kenar boyunca uzanıyor. O her zaman başka bir dünyaya ait bir çekiciliğe sahipti - sadece dergi sayfalarında bulabileceğiniz türden - mükemmel bir şekilde karıştırılmış çikolata rengi saçları, gözleri, çene çizgisi ve gamzesiyle.

Ama sadece biz olduğumuzda, o tamamen farklı bir harika oluyor.

Gözleri omuzlarımda geziniyor, suyun yüzeyinde duran baloncuk dağlarının hemen üzerinde. Boynumun kıvrımını çeneme kadar takip ediyorlar ve sanırım saygıyı buradan hissedebiliyorum - gözlerinin dudaklarımda kayması, elmacık kemiklerimi süpürmesi ve benimkine inmesi.

Yutkunuyor, boynundaki ve omuzlarındaki kaslar suyun ince parlaklığı nedeniyle bir şekilde daha güzel. "Demek istediğim bu. Bunu seviyorum. Sadece sen ve ben olduğumuz zaman. Birlikte iyiyiz."

Kalbim daha önce hangi senfoniye yönetiyorsa yeniden şişmeye başlıyor ve tüm bu odacıklar hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu oksijenli kanla dolarken, kafesinin parmaklıklarının ötesine uzandığını, bir orkestra şefinin ellerini tutabileceği gibi kendini açık tuttuğunu hayal ediyorum.

Ayağım suyun altında kalçasını buluyor ve dudaklarının kenarları seğiriyor. Sonraki sözleri alçak, kaba, çakıllı. Tam da sesini sevdiğim gibi. "Birlikte iyi olabiliriz."

Ona hüzünlü bir gülümseme sunmadan önce gözlerimi kapatıp nefes veriyorum. "Haklı olabilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmez Beckett."

"Sadece"-başını salladı ve bir an için çenesini tuttu
-"Hastalarınızdan birine bir şey açıklar gibi bana açıklayın. Benim için basitleştir."

"Aptal değilsin."

"Biliyorum." Bana alaycı bir sırıtışla bakıyor. "Çoğu önemli tarihi olay hakkında senden çok daha fazla şey biliyorum. Ama bana nedenini açıkla. Neden tüm bu büyük, zor şeylerin üstesinden birlikte gelemeyeceğimizi düşünüyorsun? Öğrenirken neden birlikte olamıyoruz?"

Dudaklarım küçük bir nefesle aralanıyor ve sınırlarımı ve engellerimi savunmak söyleyebileceğim her kelime boğazımda düğümleniyor.

Rav'ı duydum.

Yeterli olmak için yalnız olmak zorunda değilsin. Stella'yı duyuyorum.

Yol boyunca bir yerlerde sınır koymayı kendinizi kapatmakla karıştırdınız.

Başımı hafifçe sallıyorum.

Kalbim nefes alıyor, eğer bırakırsam hayatım olabilecek bu senfoninin ilk notasına hazır ve beynim çılgılık atıyor.

"Ben-" diye deniyorum ama sesim kesiliyor. "Her şeyi yıkıp bana bir şeyler hissettiren ilk kişiyle gün batımına doğru kaçmaya çalışırsam bu beni ne yapar? Bunu tekrar yapamam Beckett. Yine bu taban tabana zıt görüşlere sahipken bir parçamı veremem. Lanet olası bir ikiyüzlü olduğumu düşünmeden bir gün bile geçiremiyorum ve çoğu zaman kendimden, beni bu imkânsız duruma soktuğu için babamdan nefret ettiğimden daha fazla nefret ettiğimi düşünüyorum. Beynim çok ama çok gürültülü. Her zaman."

Çenesinin hatları keskinleşiyor ama öfkeyle değil, sanki acı çektiğim fikri onu da incitiyormuş gibi. "Bu çok yorucu olmalı."

"Evet." Gözlerimi kapatıyorum. *Yorgunum*, sanırım. Genel olarak beynim, ama aynı zamanda içimde umutsuzca ihtiyacım olan ve anlaşılmıyormuş gibi görünen iki organ tarafından yürütülen bu savaştan da. "Sadece hiçbir şeyden emin değilim."

"Eminim." Öne doğru oturuyor ve küvetin kenarından bir başka su ve köpük tsunamisi gönderiyor. Bir dalga alnına doğru kıvrılıyor. Gözleri bende ve başını hafifçe sallıyor, çenesinin tüm hatları artık sert. "Senin hakkında. Bu konuda. Bizim hakkımızda. Yorgun olduğunda bir şeyler taşımak hakkında. Beyninin sakinleşmesine yardımcı olmaya çalışmak hakkında. Bu bir şey sayılır mı?"

Başımı tekrar sallıyorum. "Seni gerçek yaptığımı söyledin ve bu korkutucu bir şey. Kendin için yeterince gerçek olmalısın. Her şeyi taşımak istiyorsun Beckett. Bu senin doğanda var ve başka kim olacağını bilmediğin için sırtına bağladığın bir başka ağır şey olmak istemiyorum."

Beckett küvetin kenarlarını kavrayan ve can havliyle tutunan ellerimi işaret ediyor. "Alabilir miyim?"

Başımı salladım.

Elleri bileklerimi buluyor ve her bir parmağımı teker teker tutarak kendi parmaklarıyla birleştiriyor ve beni küvetin kenarına doğru çekiyor.

Bedenim her zaman onunkiyle ne yapacağını biliyor gibi görünüyor; bu yüzden bacaklarım kalkıyor, etrafını sarıyor ve göğüslerimiz aynı hızdayken birleşmiş ellerimizi yukarı kaldırıyor. Ağzını dudaklarımın arkasına bastırıyor.

ellerini bırakmadan önce. Kollarını sırtıma dolayarak yumuşak bir şekilde yara izimi takip ediyor ve çenemi omzuna yaslıyor.

Artık yüzünü göremiyorum. Keşke görebilseydim - güzel bir çocuğu oluşturan tüm o güzel çizgileri ve o güzel gözleri. Gözlerimi kapatıyorum ve Beckett'ı gördüğüm gibi hayal ediyorum. Olmayı hak ettiğini düşündüğüm şekilde. Yüksüz, hafif ve özgür. Başı geriye eğilmiş, gözlerinin etrafındaki çizgiler içeri girmiş ve bir yuva yapmış çünkü gülümseyecek çok şeyi var.

"Beni yanlış anladın. Beni gerçek yaptın dediğimde ..." Duraklıyor, yüzünü boynuma gömüp içine çekmeden önce burnu çeneme değiyor. "Demek istediğim, orada öylece duran bir bedene yeniden hayat verdin. Seninle tanışmadan önce kendim hakkında çok fazla düşündüğümü sanmıyorum. Güvenilir, sevilebilir biri olduğumu düşünürdüm. Başkaları için bir amaca hizmet eden ama kendisi için asla bir şey yapmayan biri. Gerçek olduğumu düşünmediğimi söylerken bunu kastediyorum. Sadece olduğunu sanıyordum. Hayat buydu. Ama sonra sen . Biraz acımasızdın" -boynuma doğru sırtıttığını hissediyorum- "ama sonunda gülümsedin. Sonunda güldün. Bunların ikisinin de seninle bedavaya geldiğini sanmıyorum. Gelmemeliler de. Muhtemelen dünyadaki en iyi şeylerden ikisi. Meğer bedeli, sesinin tenime işlemesi ve kalbimi çalıştırmasıymış."

Dudaklarını boynuma hafifçe bastırıyor, ardından daha amaçlı bir fırçayla bunu takip ediyor ve ben gözlerimi daha sıkı kapatıyorum.

Beynim bana ve sanırım kalbimin bedenimin dışında onunla birlikte , hayatta kalabilmek için benden geriye kalanları korumam gerektiğini söylüyor.

Omuzlarım geriliyor ve geri çekilmek üzereyim ama o tekrar konuşuyor. "Sen benim üstlendiğim başka bir şey olmak istemiyorsun çünkü ben öyle olduğumu düşünüyorum. Ama seni tanımak ağır bir şey değil."

Senfoni göğsümde kabarıyor. Zillerin çarpışması ve sadece filmlerde görebileceğiniz türden bir kreşendo, her enstrüman aynı anda başlıyor. Yankılanıyor ve Beckett'ın o güzel parçaları, tüm o boş yerlerin toprağına ekilmiş, geriliyor, büyüyor ve şarkı da söylüyorlar ve hepsi o kadar gürültülü ki beynimin sonsuza dek susabileceğini düşünüyorum.

Beckett'ın dudakları boynumda geziniyor, çenemde duraklıyor, sonra geri çekilip alnını benimkine değdiriyor. "Benimle bir ara vermek ister misin? Sadece arkadaş olmaya bir ara vermek? Beklentilerden ve orada olup biten her şeyden." İşaret parmağını şakağıma dokunduruyor. "Çarşambaya kadar sadece sen ve ben. Ve eğer hala doğru gelmiyorsa, söz veriyorum-"

Ondan başka bir şey duyamıyorum ve serçe parmağımlı kaldırıyorum.

Sadece senin için doğru olanı yapacağına söz ver.

Ondan önce hiçbir şeyin gerçekten doğru hissettirdiğinden emin değilim.

Parmağını benimkiyle birleştirdiğinde yüzünde daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir sırıtış beliriyor.

Bu, insanların fotoğraflarda ve televizyonda görmek isteyeceğı bir fotoğraf. Ama başka kimsenin görmesini istemiyorum çünkü bana ait olduğunu düşünüyorum.

Beckett

Mola vermek ya da rol yapmak için pek çok yer var, çünkü bu gerçekten de böyle hissettiriyor.

ve Ejderhalar yerine -çocukken buna çok zaman harcadığımdan değil, muhtemelen sağlıklı ve iyileşmiş bir aile hayal ediyordum- kulübemin kapısından girmesini izleyen, kollarını kavuşturmuş ve gözlerini değerlendiren, tavandan tabana cam pencerelerden ağaçları kaplayan yanık turuncu, sarı ve kırmızı girdapları seyreden, beni seviyormuş gibi davranan küçük bir çocuk.

Hiçbir şey söylemedi ama sanırım benimle gelmek için bir vardiyasını değiştirdi ya da ayın ilerleyen günlerinde fazladan bir ev ziyareti aldı.

Serçe parmağını kaldırdı, gözleri yumuşacıktı, su damlacıkları omuzlarının çizgileri boyunca, banyonun hemen üzerinde görünen göğsünün kıvrımı üzerinde ve köprücük kemiği üzerinde kabarcıklar izliyordu - ve bundan sonra pek bir şey fark ettiğimi sanmıyorum.

Greer dönüp omzunun üzerinden arkasına bakıyor ve sabahın erken güneş ışığı yüzünün düzlemlerine öyle bir vuruyor ki, mideme bir futbol topu daha yemiş gibi oluyorum. Sesi çınlıyor, hışırtılar burayı da dolduruyor. Burada sesi iyi geliyor. "Kawartha'ta bir yer almanıza ne sebep oldu? Muskoka's hemen burada."

Omuz , çantaları bırakıyorum ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum. "Burası dönüştürülmüş nakliye konteynırları." Benim dairemdekine hiç benzemeyen bir adanın, arduvaz grisi dolapların ve çok olan şu tasarım buzdolaplarından birinin önünde odayı kapladığı açık mutfığı, duvardaki gazlı şöminenin önündeki oturma odasını ve yatak odalarına giden merdivenleri gizleyen ahşap çıtaları işaret . "Havalı olduğunu düşünmüştüm, beni bilirsin. Belki tarihi önemi olan konteynerler olduğunu öğrenirim diye düşündüm. Belki de Britanya İmparatorluğu'nun yükselişi sırasında Manş Denizi boyunca önemli bir şey taşımışlardır."

Gözleri parlıyor. "Ve?"

Sırıtarak market poşetlerini alıp mutfığa getiriyorum. "Sadece metal oldukları ortaya çıktı."

Başını geriye atıyor, saçları omuzlarından dökülüyor ve kazağının aşığı sarktığı köprücük kemiğinin çıkıntısını ortaya çıkarıyor.

Gülüyor, güneş ışığında orada duruyor, eskiden yalnız kalmak için geldiğim başka bir yerde tüm bu alanı kaplıyor ve ben yine nefes alamıyorum.

Çenemi , çenemi adada sıralanan sandalyelere doğru eğiyorum. kız kardeşim seçmişti; buklet denen bir şey olduğunu ve kanepeyle uyumlu olacağını söylemişti.

Buraya getirdiğim her kızın çok hoşuna gideceğini de söyledi.

Eşikten ilk geçen kişi, kendini bir tanesinin içine katlayıp bir dizini göğsüne çekerek çenesini ona doğru bırakırken onları pek umursamıyor gibi görünüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Kahve? Sana latte yapayım mı?"

Greer başını salladı ve bana tam olarak anlayamadığım bir bakış attı. -Ağız yumuşak, gözleri daha da yumuşak, başını değerlendirir gibi bir o yana bir bu yana eğiyor.

Ne olduğundan tam olarak emin değilim ama bulgularından dolayı hayal kırıklığına uğramış görünmüyor.

Başımı iki yana sallıyorum ve kendimi arkamı dönmeye zorluyorum -bana izin verse muhtemelen bütün sabahı güneş ışığında oturmuş ona bakarak geçirirdim- ve espresso makinesine bakıyorum.

tezgahın. Bu da Sarah'nın bir başka dokunuşu ve bana bunu nasıl doğru kullanacağımı öğretmek için saatlerini harcadı.

"Bana lattelerin arkadaşça olmadığını söylediğini biliyorum ama önümüzdeki iki gece arkadaş değiliz, değil mi?" Yutkunuyorum, krom süslemelere bakıyorum, tüm bu lanet şeyi hayal etmediğimi umuyorum.

Hemen cevap vermiyor ve onun da aynı şeyi yaptığını hayal ediyorum -gözleri meraklı, başı yana eğik, omuzlarımın duruşunda cevap arıyor. Konuştuğunda sesi yumuşak ama kelimeleri sert. "Ben öyle düşünmüyorum."

Başımı sallıyorum ve kahveyi bırakıp onu sandalyeden kaldırmayı, en yakın yüzeye yatırmayı ve ikimiz de kendi adımızı bilmeyene kadar onu becermeyi düşünüyorum.

Ama bu sadece seks değil ve hiçbir zaman da öyle olduğunu düşünmüyorum.

Latte çok uzun sürüyor. Başımı dolaba doğru eğiyorum, elimi tezgâha dayıyorum, başparmağım sabırsızlıkla o aptal şeyin demlenmesini bekliyor.

Sadece bu saatler ve ondan başka bir şey tek bir saniye bile harcamak istemiyorum.

Muhtemelen ekranın bana bittiğini söylediğini gördüğümde sahanın tüm uzunluğu boyunca bir topa vurabilirim.

Çenesini kaldırıyor ve ona uzattığımda bana nadir bir gülümseme sunuyor. Bir yudum alıyor ve sabahın erken saatlerinde güneşin altında bize göz kırpan çimlerin, ağaçların ve gölün yamacını gözler önüne seren pencerelere bakıyor. Bana dönerek, sergilediği omzunu silkiyor. "O zaman bir şeyler uyduralım mı? Nakliye konteynerlerinize ekleyebileceğimiz tarihi bir olay?"

Sırıttıyorum, kupayı elinden alıp adaya bırakıyorum. "Elbette. Sonsuza dek Greer Roberts'ın Beckett Davis' içeri aldığı ve bir saniyesini bile boşa harcamadığı yer olarak bilinecek."

Dudakları öylece aralanıyor, gözleri yüzümde geziniyor ve o daha bir şey söyleyemeden ellerimi ensesine dolamış, ağzımı onunkine dayamış oluyorum.

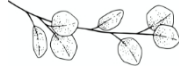
Daha önce de öpüştük ama hep arkadaş olarak. Hiç böyle olmamıştı.

Kural yok. Ve sanırım benim için açılıyor. Başının açısından, bir elinin saçlarımın arkasına dolanmasından, parmaklarının gerginliğini çekmesinden ve diğer elinin göğsümde yılan gibi kıvrılmasından, gömleğimin kenarını bulana kadar karnımdan aşağı inmesinden anlayabiliyorum ve parmakları onu tuttuğunda tenime bir çizgi kazıyor, beni daha da yakınlaştırıyor.

Dolgun dudakları ayrılıyor ve diliyle benimkini buluşturuyorum ve bu sonsuz bir şey.

Sabah güneşinin altında bir mutfakta iki gerçek insan, terk edilmiş bir fincan kahve, çabalayan, yakınlaşmaya çalışan eller ve kalbimin onun olduğunu, her zaman da öyle söylediğini umduğum bu şekilde birlikte hareket eden ağızlar.

Ve sanırım en azından şimdilik onunkini almış olabilirim.

"Şah mat."

"Yok artık." Gözlerim, iskelenin ucundaki iki Muskoka sandalyemizin arasında, estetik olması gereken bir kütüğün üzerine yerleştirilmiş satranç tahtasından ayrıldı.

Greer omuz silkiyor, kazağımın altından zar zor görünüyor. Üzerinde kocaman duruyor - bazen stadyumda giydiğim, göğsünde takım logosu ve kapüşonunda numaram olan eski bir antrenman kazağı. Kulaklıkları boynundan sarkıyor ve sandalyesinin kolunda duran mimozadan bir yudum alıyor, kristal flüt parıldıyor. "Seni uyarmaya çalıştım."

Yanağımda bir kas kıpırdıyor ve satranç tahtasını ters çevirmek istiyorum. Onu işaret ediyorum. "Bir dahaki sefere scrabble oynuyoruz."

"Muhtemelen bunda da kazanacağım." Camın arkasından bana göz kırpmıyor. "Çok fazla kelime biliyorum."

"Yahtzee, o zaman?" Soruyorum, sesim kuru. "Bu tamamen şans işi ve bütün öğleden sonra sana kaybetmeye devam edemeyecek kadar rekabetçiyim. Bu bana zaten sahip olduğumdan daha fazla kompleks verecek."

Greer kaşlarını çatıyor, başını sallıyor ama gözleri parlıyor. "Ne yazık ki senin için bu doğru değil. Zarların atılması şansa bağlı, ancak oyunun geri kalanı puanınızı en üst düzeye çıkarmak için stratejik olarak parçalara ayrılabilir."

Beyninin sonsuz kapasitesi hakkında beni şaşırtabilecek hiçbir şey olmamasına rağmen, buna tam olarak inanamıyormuş gibi kollarımı açık tutuyorum.

Kahkahayla başını geriye doğru eğiyor ve bu güzel, gırtlaktan gelen şey içimde ve gölün karşısında yankılanıyor.

Şanslı ağaçlar, bu sesi duyabiliyorlar.

Sırıtiyorum, başını arkaya atıp gökyüzünde yuvarlanan bulutları incelerken onu izliyorum.

Güzel bir sonbahar günü; teninizi ısırarak berrak, temiz hava, parlayan güneş ve etrafta asılı duran yaprakların kokusu.

Ama daha güzel bir kız.

Göz kapakları titreyerek kapanıyor ve iç çekiyor, çenesi hâlâ bulutlara doğru kalkık. Yüzünün genellikle keskin olan hatları bile daha yumuşak görünüyor, sanki burada beklentileri olmadan rahatlıyor ve nefes alıyor ve belki de benimle böyle olmaktan hoşlanıyor.

"Buraya gelir misin?" -elimi uzattım- "Buraya gelir misin?"

Greer gözlerini kırptırarak tekrar yere, bana bakıyor ve usulca başını sallıyor.

Ayağa kalkışını izliyorum, bir eli sandalyenin koluna yaslanıyor, diğeri kristal sapa sarılıyor, kazağımın uzunluğu uyluğunun ortasına düşüyor, taytına sürtünüyor. Elini benimkine uzatmak için birkaç adım attığında siyah saçlarının omuzlarında sallanışı. Parmakları benimkilere nasıl da uyuyor, sanki her birimizin eli aslında diğeri için yontulmuş gibi.

Her şeyi izliyorum, bu kırk sekiz saatin tek süre olması ihtimaline karşı hafızama kaydetmeye çalışıyorum. Çarşamba günü geri dönersem ve bu hafta sonu sahneye çıkmazsam bana ne olacağını bilmiyorum.

Ama kendini kucağıma bırakıyor, göğsüme yaslanıyor ve ben umursamıyorum.

Farkında değil ama her zaman üzerine sinen hafif bir okaliptüs kokusu var, tıpkı kız kardeşinin onun için astığı dallar gibi

aptal olduğunu düşündüğü insanlar aslında bir şeyler yaptı. Ona sarıldılar ve ellerinden geldiğince onu korumaya çalıştılar.

Çenemi boynunun kıvrımına sıkıştırıp içime çekiyorum ve kollarımı onun etrafında dolaştırıyorum.

Eli yüzümün yan tarafında geziniyor, yanağımı okşamadan önce çenemdeki kirli sakalda izler bırakıyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum ve yapabildiğim için ağzımı boynunun kenarına bastırıyorum. "Kafam biraz daha net."

Kalbim de öyle çünkü burada seninleyim ve gerçekten benimmişsin gibi davranmama izin veriyorsun.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Parmakları kulaklarımın etrafındaki saçları karıştırıyor.

Boğazımda bir inilti yükseliyor ve gözlerim kapanıyor. "Bu güzel bir his." "Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Gülümsediğini sesinin tonunun değişmesinden, omuzlarının kazağımın üzerinden geriye doğru kaymasından anlayabiliyorum. Mutlu olduğunda bunu yapar; anlık olarak rahatladığını gösteren bu küçük işaretleri verir.

Başımı sallayarak, gözlerimi açmadan ve çenemi omzuna yaslamadan önce bir kez daha nefes alıyorum. "Hayır. Sorun değil. Bu konuyu konuşmak isteyeceğim başka biri olduğunu sanmıyorum."

Parmakları tekrar çeneme iniyor. "Pazar gününü kaçıırırsan ne olacak?"

Nefes veriyorum. "Koç Taylor'ın şaka yaptığından şüpheliyim, bu yüzden beni takas ettiğini ya da daha az maliyetle tutarlı bir kolej çocuğu için beni bıraktığını tahmin ediyorum."

Greer çekiliyor, kucağımda kayıyor ve bana bakabilmek için dönüyor. Şampanya kadehini boşaltmadan önce dudaklarına vuruyor ve sandalyenin yanına bırakıyor. Eli yüzümün diğer tarafını buluyor. "Bunu hiç düşündün mü? Taşınmanın, yeni bir şehirde yeni bir ekiple yeniden başlamanın senin için iyi olup olmayacağını?"

"Bunu hiç düşünmedim. Cincinnati'den buraya döndüğüm için mutluydum. Her şeyin olduğundan emin olabilmek için daha yakın olmanın iyi olacağını düşündüm." O bu kadar yakinken genelde nefes alamam.

ama derin ve ölçülü bir nefes alıyorum. Şu anda biraz daha yapabilişim gibi geliyor. Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Yakın zamana kadar onlara ihtiyaç duydukları her şeyi vermekten sorumlu olmadığım aklıma gelmemiştir ve hiçbir zaman da olmadım."

"Onlara kızgın olduğunu düşünüyor musun?" diye soruyor açıkça, sanki birine ebeveynleri hakkında sorulacak normal bir şeymiş gibi.

Ama belki de öyledir.

Düşünüyorum, omuz silkmeden önce biraz başımı sallıyorum. "Muhtemelen. Muhtemelen tüm hayatım boyunca farkına bile . Sence hep böyle mi olacak?"

Omuzları kazağımın altında yükseliyor ve o kadar güzel görünüyor ki. Boynunda kulaklıklar, sağa sola dökülen siyah saçları ve içimi gören gözleri. "Belki. Belki de olmaz. Belki dalgalar halinde gelir. Ya da belki bir gün uyanırsın ve her şey yok olur." Başparmaklarının her biri çenemin üzerinde geziniyor. "Kız kardeşim geçenlerde bana keder ve iyileşme hakkında bir şey söyledi. Bunların bir gün bir araya gelen bir formül söyledi. Bunların insan deneyiminin bir parçası olduğunu ve belki de sadece bunlarla yaşamayı öğrenip öğrenmediğini merak ediyorum."

"Tüm bunları seninle birlikte yaşamayı öğrenmeyi umursamazdım." Bunu söylerken sesim sert, içinde yaşadığını düşündüğü fırtınanın denizleri gibi.

Pek bir cevap sayılmaz ama öne doğru eğiliyor, dudakları dudaklarımı bulduğunda elleri hâlâ yüzümü çevreliyor.

Yavaşça hareket ettiriyor, sanki bir şeyi test ediyormuş gibi. Bedenini deniyor.

Umarım uyumu hoşuna gider.

Onu sıkıca kavıyorum, dilimi dudaklarının kenarında gezdiriyorum ve o da dilimi kendi diliyle karşılıyor. Ne kadar süre öpüştüğümüzden emin değilim; her şeyi anlamlı kılmaya çalışırken kafamda biraz kayboluyorum, ona hayatımın aşkı olduğunu ve ona sahip olduğum sürece Pazar günü ne olacağını gerçekten umursamadığımı söyleyebileceğim bir dünya hayal ediyorum.

Sonunda geri çekiliyor, başı yana eğik, dolgun dudakları şişmiş ve bir şey düşünüyormuş gibi bana bakıyor.

"Teşekkür ," diye başlıyor ama duraklıyor, başını hafifçe sallıyor. "Benim için yaptıkların için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Seni gerçek yaptığımı söylüyorsun, belki bu doğru ama sen beni tanıyorsun. Ve bilmekte çok özel ve nadir bir şey var. Sıradan, güvenilir ve sempatik bir insanın başarabileceği bir şey değil."

Göğsüm sıkışıyor ve başımı sallamaya başlıyorum, yutkunuyorum, buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim çünkü onu tanıdım ve ona aşık oldum.

Ama konuşmaya devam ediyor. "Bu sadece serçe parmağı kadar bir sözdü. Bazı insanlar için önemsiz. Ama sen bana sadece benim için doğru olanı yapacağıma dair söz verdirdin. Daha önce kimsenin bana bunu yapmam için izin verdiğini sanmıyorum ve belki de ihtiyacım olan tek şey izindi."

"O zaman kız kardeşine tüm gerçeği anlattın?"

Başını sallıyor, parmakları çenemde geziniyor. "Yaptım. Senin yüzünden. Bu konuda bir sürü düşüncesi vardı. Güzel düşünceler. Nazik düşünceler. Başka şeyler hakkında da düşünceleri vardı."

"Öyle mi?" Soruyorum, sesim ağırlaşıyor. "Neydi onlar?"

Greer bana göz kırpmıyor, başparmağıyla yanağımdaki kirli sakal çizgisini yokluyor, sonra dönüp göğsüme yaslanıyor ve mırıldanıyor: "Henüz ne yapacağımı bilmediğim şeyler."

"Teşekkür ederim." Yutkunuyorum, ağzımı başının tepesine bastırıyorum. "Beni gördüğün için. Kardeşlerime beni gördüklerini söylediğin için. Onlarla böyle birlikte olmak çok güzeldi. Sana borçlu olduğum bir şey daha. Bir gün cesaretimi toplayıp ailemle arama bir çizgi çekeceğim ama-"

"Bir gün," diye bitiriyor.

Boğazımı temizliyorum ve başımı onun boş bardağına doğru çeviriyorum. "Bir tane daha ister misin? Gidip sana bir tane getireyim."

"Hayır," diyor basitçe, başının arkasını omzuma bırakarak. "Burada kalmanı istiyorum."

Sanırım ben *de burada kalmak istiyorum*. Ve keşke sonsuza kadar kalabilsek.

Greer

İyileşme birdenbire yerine oturmayabilir.

Ama bazen başka şeylerin de olduğunu düşünüyorum.

Beckett başını arkaya eğip gülümsediğinde olur - gerçek bir gülümseme. İnsanların onu hak ettiği şekilde sevmesi için onları memnun etmesi gerektiğini düşündüğü için bir parti numarası gibi etrafta dolaşıp çıkardığı sırıtış değil.

Asi çikolata rengi saç dalgaları ensesine doğru kıvrılıyor, kirli sakalı çenesine gölge düşürüyor ve güneş ışığı gözlerine vuruyor. İkisi de zümrüt.

Elmas ya da altın değil, belki tamamen daha nadir bir şey.

Özgürken çok güzel.

"Daha çok gülümsemelisin," diye fısıldıyorum.

Omuz silkiyor, arkasına yaslanıp ellerini rıhtımın tahtasına dayadığında tüm bedeni tembelleşiyor. "Gülümsemek için para alıyorum. Bir model olmalıydım."

"Demek istediğim bu değil." Öne doğru oturuyorum ve sanırım şarap zihnimin kenarlarını biraz bulanıklaştırdı. Belki onunki de, çünkü hiçbir şey onu incitmemiş ve hayatında bir gün bile bunun ağırlığını hissetmemiş gibi görünüyor.

İşaret parmağımı alıp alt dudağının kıvrımına yerleştirdikten sonra kenarını çiziyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ama boynundaki kasların bir yutkunmayla gerildiğini görüyorum.

Elimi geri çekip göğsüme koyuyorum, belki o gülümsemeyi kalbimde hissedebilirim diye.

Göz kırıyor ve eğer mümkün olsaydı, gözlerinin beni parçalayabileceğini düşünüyorum. Eğer cennet gerçek olsaydı, oraya vardığında gördüğün yeşil tepeler olurdu ve öldüğün için mutlu olurdun.

Sesi sadece baş başa kaldığımızda olduğu gibi sert ve gırtlaktan geliyor. "Tekrar yap."

Ben duyuyorum ve zaman duyuyorum.

Oh, kalbim fısıldıyor. Onu seviyorsun, bu ağır omuzlu ve harika gülümlü çocuğu.

Greer

Ona aşık olduğumu fark etmem, geçen gece banyoda olduğu gibi bir senfoninin başlangıcını işaret eden bu zil sesleriyle gelmiyor.

Ama dünyam sessizleşiyor.

Beynim kapanıyor.

Belki de fizyolojik olarak beynim yaşamak için ihtiyaç duyduğu kan için kalbime bağımlı olduğu içindir ve belki de kalbim günün sonunda tüm gücü elinde tuttuğu ve Beckett'ten bir an bile ayrı kalmak istemediği için bu iç çekişmeyi kazanmıştır.

Hiçbir şey , nasıl söyleyeceğimden tam olarak emin değilim. Ama öğleden sonra onu biraz daha yakından izliyorum ve daha fazla gülümsüyor olmalıyım çünkü beni yakalıyor ve birden fazla kez ne hakkında olduğunu soruyor.

Ona dokunmak için daha fazla neden buluyorum; elimi omzuna atıyorum, saçının dalgalarından biri parmaklarımın arasında dönüyor, dudaklarım çenesinin kirli sakalında geziniyor.

Ocağın başında durup bana hazırlarken yanağımı sırtının düzlemlerine bastırıyorum.

Sanırım bu hoşuna gidiyor.

Beni kucağına alıyor ve üst kattaki yatak odasına taşıyor. Çok güzeldi, tavandan tabana pencereleri vardı ve mükemmel bir manzaraya sahipti.

Tepenin eğimi, yapraklarıyla ağırlaşan ağaç dallarının hala parlak görünmesi ve gölden yansıyan ay.

Görünüşe göre bulaşıklar bekleyebilir çünkü History Channel'da bana göstermek için can attığı bir film var.

Beni yatağa bırakıp üstümü değiştirmem için ısrar ettiğinde, tarihi belgesellerin en iyi yatakta, iç çamaşırından başka bir şey giymeden izlendiğini söylediğinde bundan o kadar da emin değilim.

Kazağımı çıkarıyor, taytına geçmeden önce gördüğü her santim teni öpüyor.

Kıyafetlerini teninin her santimini öpmüyorum çünkü çoğunlukla izlemekle meşgulüm. Sevdikleri bir şeye baktıklarını bilen gözlerle ona bakıyorum. Gerçekten çok güzel bir manzara.

Yanıma oturuyor, kendini yatak başlığına yaslıyor. Ama kumandayı eline alınca durakladı. "Sen ve kız kardeşinle çatıda karşılaştığımız o gece, başka bir karaciğerden karaciğer büyütmekten bahsettiğinizi duydum. Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bunun hiçbir anlamı yok çünkü dördüncü kadeh şarabımı içiyordum."

Beckett sırtarak kumandayı bırakıyor, bir elini başının arkasına götürüp yatak başlığına dayıyor. "Ciddiyim."

Ellerimi tutmaya çalışarak daha dik oturuyorum ama yine de onlarla konuşmaya başlıyorum. "Rejeneratif tıp alanında çok fazla gelişme oldu. Kök hücre nakillerini düşünün."

Beckett'ın gözleri yaptığım hareketleri takip ediyor, köşeleri kırışıyor, sanki bir gülümsemeyle savaşmaya çalışıyormuş gibi, ama başını sallıyor. "Sarah'nın da bir tane olduğundan bahsettiler."

"Doğru, doku nakli konusunda pek çok ilerleme kaydedildi ama bu henüz organ bağışına yansımadı." burada iç çamaşırlarımızla oturup rejeneratif tıbbın kullanılmayan gücü hakkında konuşmamız garip değilmiş gibi iki elimi de sallıyorum. "Bunun pek çok karmaşık ve sıkıcı nedeni var. İster inanın ister inanmayın, organ sıkıntısı var. Canlı bağış bunun bir kısmını çözüyor, ancak rejenere organ hücrelerinin hastanın kendi dokusundan elde edilebileceği fikri, sadece organ nakli ihtiyacını ortadan kaldırmakla kalmıyor.

Vefat etmiş bir donör bulunamaması halinde canlı donör bulunması, reddedilme sorununu ortadan kaldırır."

Bu sefer gülümsüyor. Her zamankinden daha yumuşak, gamzesi yok ama yüzünün tüm keskin hatlarına anlayış kazınmış. "Ve o zaman hiç kimse kendinden bir parça vermek zorunda kalmaz."

"Evet," diye fısıldıyorum. "Olasılıklar o kadar geniş ki..."

"Uçsuz bucaksız," diye tekrarlayarak başını sallıyor.

"Geniş." Gülümsüyorum.

Beckett kaşlarını kaldırır. "Canlı görünüyorsun."

Gözlerimi kısıyorum. "Beni tanıdığın süre boyunca bir ceset gibi mi göründüm?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Çenem yukarı kalkıyor. "Peki ya saçımda safra varken?"

"O zaman bile." Bana omuz silkerek sırtlıyor. "Sadece zeki görünüyorsun. Sanki olasılık seni zincire vurmak yerine heyecanlandırıyor. Ameliyatın bazen yaptığı gibi sana ağırlık vermiyor."

"Rav gibi konuşuyorsun."

Sırtışı alaycı bir hal alıyor. "Bir asistan mı arıyor? Pazar günü işsiz kalabilirim."

"Olmayacaksın."

"Sanırım"-Beckett bana bakmadan önce yüzünü ovalıyor, gülümsemesi artık teslim olmuş durumda- "öyle sorun olmazdı."

Göz kırpıyorum, başımı geri çekiyorum. "Artık oynamak istemiyor musun?"

"Hayır, değil." Bir elini saçlarında gezdirmeden önce başının arkasını ovuşturuyor, dalgalar her yöne savruluyor. Ellerimden birini tutuyor ve sırayla her bir parmağımı uzatıyor. "Dürüst olmak gerekirse hayatımda başka bir şey yapmayı hayal bile edemiyorum. Onu sevdim ve sanırım zamanla yine sevebilirim. Ama ben sadece ..." Avucumu ağzına götürüyor ve sonraki sözleri tenime fısıldıyor. "Sanırım ilk kez, oynamadığım ve bir şeyler sağlamadığım sürece hâlâ bir değerim olacağını fark ettim. Gerisini ben . Öğrenmek ve tüm bunlar."

Ona layık olduğunu -her zaman layık olduğunu- söylemeyi tartışıyorum ama vaaza ihtiyacı olduğundan emin değilim.

Bütün gün bana dokunmaya ihtiyacı varmış gibi baktı ve sanırım benim de buna ihtiyacım var.

"Öp beni," diye fısıldıyorum.

Elleri enseme, başımı onunla buluşacak şekilde eğiyor ve ağzı benimkinin üzerinde.

Beckett seksten önce üzerimde çok zaman geçirmeyi seviyor. Bunu nasıl yaptığı konusunda özellikle seçici değil - ister parmaklarıyla, ister diliyle, isterse ellerini kalçalarımın koyarak, daha içime girmeden beni kendisine doğru hareket ettirerek.

Bu gece, sanırım birbirimize zaman ayıracağız.

Ellerinizin birinin vadilerinde ve sırtlarında gezinmesi ve onu sevdiğinizi bilmeniz farklıdır. Daha sessiz, en azından benim için, çünkü bana onun sadece arkadaşım olduğunu söyleyen bir beyin yok - boynumu ısırarak, elleri göğsümü avuçlayan, parmakları diliyle yer değiştirmeden önce meme uçlarımı aralarında yuvarlayan bu adam ve karnımdan aşağı kayıyorlar, daha önce tam olarak anlayamadığım bir saygıyla durdukları yara izimde duruyorlar, merkezime ulaştıklarında, içeri kaymadan önce bu dairelerde hareket ediyorlar.

Boynundan aşağı öptüğümde, tırnaklarım omuzlarına battığında, dilim karnının çizgilerinde gezindiğinde, onu ağzıma almadan önce farklı oluyor ve o iniyor, kalçaları benimle buluşmak için yükseliyor.

Kendini bacaklarımın arasında bulduğunda, bir elini karnıma dayadığında, diğerini kalçama sardığında, "Benim için gel" dediğinde gözlerini bana diktiğinde kesinlikle farklı.

Benim var.

Ve hayatımda yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Sırtım bir iniltiyle yükseliyor, bir elim omzunu buluyor, diğeri saçlarına dolanıyor.

"Daha
yüksek
sesle."

Öyle.

"Bana bir tane daha verebilir
misin?" Verebilirim.

"Aferin kızım." Bunu, dişleri kalçamın iç kısmını sıyırdığında söylüyor, sonra da yatağa çıkıp üzerime geliyor.

Dudaklarım küçük bir pantolonla ayrılıyor ve gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

Bana bakıyor, çikolata rengi saçlarının bir dalgası alınına .

"RİA'm var ve daha yeni test yaptırdım-" diye başlıyorum, "Daha yeni muayene oldum" diyor.

Göz kırpıyorum, ona başımı sallıyorum.

"Sadece sen ve ben mi? Emin misin?" diye soruyor. Yine usulca başımı sallıyorum.

Gözleri parlıyor. Kendini kavradığında boğazına bir inilti takılıyor ve yavaşça içime doğru ittiğinde omuzları geriye doğru yuvarlanıyor.

O nefes aldıkça ben de içime çekiyorum, santim santim ve tamamen onunla doluyorum, hiçbir şey gerçekten boş değil çünkü Beckett'la ilgili her şey hayattan daha büyük - vücudunun tüm parçaları, beyni, kalbi, kahkahası.

Çok coşkulu. Şu anda kendimi biraz öyle hissediyorum - vücudum ona uyum sağlamak için geriliyor, sonra da onun vücuduma yaptığı tüm harika şeylere boyun eğiyor. Tam kıvamında. Onun içimdeki baskısı, patlayıp tüm satırlarımı götürebilecek bir süpernova gibi.

Sanırım bu şekilde olması gerekiyordu. Sadece ben ve o.

Çenesindeki bir kas kıpırdıyor ve nefes veriyor, yüzünü boynuma gömüp hareket etmeye başlamadan önce yastığı yumruklamak için ellerim iki yanıma geliyor.

"Seni seviyorum," diye ve o kadar sessiz ki beni duyabileceğinden bile emin değilim, ama eğer söylemezsem kalbimin kanımı rehin alabileceğini düşünüyorum.

Kıpırdamıyor, onu oluşturan kas çıkıntıları geriliyor. Onları görebiliyorum, boynundan omuzlarına, oradan da kollarının kıvrımlarına doğru gerilen kordonları. Beckett başını yavaşça geriye çekiyor, dudakları boynumdan ayrılıyor ve geziniyor, gözleri inanılmaz derecede karanlık ve elmacık kemikleri benden bir parça daha koparacak kadar keskin.

Ama bu beni rahatsız etmiyor. Nasıl olsa hepsi onun. "Tekrar söyle," diye nefes alıyor.

"Seni seviyorum."

"Yine mi?" diye soruyor, sesi sert.

"İ-" Dudaklarımın hareketi bitmeden kalçalarını yukarı doğru yuvarlıyor.

Bir sonraki kelimeyi inliyorum, ona doğru eğilirken başım geriye düşüyor. "Aşkım

."

Yine kalçalarım esniyor. Eli yastığı bırakıyor, çenemi buluyor ve gözlerimi onunkilerle buluşturmak için aşağı indiriyor.

"Sen."

Hareket ederken son kelimeyi yutuyor ve sanırım tüm bu fikir -ona olan sevgim- kalbine giden yolu buluyor.

Dudakları benimkilerden ayrılıyor, çenemde, boynumun kıvrımında geziniyor, ta ki ağzını kulağıma bastırana kadar.

Kendi kalbimden başka bir şey duyamıyorum ama bana fısıldadığı sözleri duyuyorum.

"Ben de seni seviyorum."

Beckett

Evine giden sokak aynı görünüyor; hava soğudukça dalları yapraklarını dökmeye başlayan ağaçlar, kırığıdan gevrekleşmiş çimler ve sabahın erken saatlerinde süt gibi olan gökyüzü.

Verandası da aynı görünüyor. Sessiz. Mütevazı.

Sadece evin kırmızı tuğlası, gri minderli iki sandalye birbirine doğru açılmış, her şeyi sokaktan görünmez kılan beyaz ahşap kemerler tarafından gizlenmiş.

Her şey Pazartesi sabahı kaçmak için ayrıldığımızda olduğu gibi görünüyor

-Beklenti yok, baskı yok, sadece biz varız.

Ama artık hiçbir şey eskisi gibi değil ve bir daha da olacağını sanmıyorum.

O beni severken ve ben de onu severken nasıl olabilir?

Ona sahip olmanın, gerçekten sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorken kesinlikle olmaz. O beni sevdiğini söylediğinde ve ben de onu sevdiğimi söylediğimde onun içinde olmak. Ona baktığı için şanslı olan pencereden içeri bakan o aptal ayın yaldızladığı uykusunu izlemek. Onunla birlikte uyanmak ve kahvesinden ilk yudumu aldığı anda yüzünü buruşturmasını izlemek. Akla gelebilecek her masa oyununda beni yenmesini sağlamak, o kitap okurken kucağında uyuyakalmak, parmaklarının kafa derimde gezinmesini izlemek.

Bundan önce hiçbir şeyin önemli olmadığından oldukça eminim - ne tek bir tekme, ne de tek bir kayıt. Daha önce gerçek olduğumu sanıyordum - hayat kurtaran o elleri tutmuş ve benimkini de kurtarmaya karar vermişti.

Ama eğer birisi mezar taşıma doğum kazıyacaksa, ondan bu kelimeleri dünyaya fısıldadığı milisaniyeye kadar yazmasını isterdim.

Seni seviyorum.

Kaldırıma arabayı park ettiğimde dikiz aynasından kamyonetimin lastiklerinin altına düşen yaprakları gördüğümde irkiliyorum.

Hiçbir beklentim olmadan birkaç gün geçirme planımın ölümcül bir kusuru vardı - bunların ne anlama geldiği hakkında konuşmayı içermiyordu.

Bunu tek şartım yapmalıydım.

Nasıl sonuçlanacağını bilseydim, böyle bir şeyi yazılı hale bile getirebilirdim.

Çenemi ovarak ona doğru dönüyorum. "Güzeldi. Seninle kafamı boşaltmak."

"Öyleydi." Başını sallıyor, kaşlarının arasındaki küçük bir kırıxıklığı başparmağımla düzeltmek istiyorum ama artık ne yapacağımı bilemiyorum.

"İfade hâlâ ." Çenemi onun evine doğru sallıyorum, sanki buradan banyoyu görebiliyormuşuz gibi. "Birlikte iyiyiz."

"Öyleyiz," diye onaylıyor.

Bunu söylerken çok güzel görünüyor; çenesi tam yukarı kalkık, elmacık kemikleri kesilecek kadar keskin, gözleri geniş ve kırpışıyor, siyah saçları başının üstünde düğümlenmiş.

Bu bende onu boğazlama isteği uyandırıyor. Muhtemelen soğukkanlılığımı kaç kez kaybettiğimi bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda sayabilirim - ve o beni bir başkasının eşiğine getirdi.

Emniyet kemerini , onu buraya sürüklemeyi ve onu sevdiğimi söylemeyi, hayatımın geri kalanında her gün dizlerimin üzerine çöküp bana kapısını açması için yalvaracağımı düşünüyorum - eğer bize gerçek bir şans vermesi için gereken buysa, karaciğerimin yarısını oyup ona verirdim.

Kalbim zaten onda, bir organ daha nedir ki?

Ama gözlerim giydiği kazağa takılıyor. Benim kazağım. Yazlıkta ona verdiğim eski püskü kazak ve onun yara izini düşünüyorum. Bunca yıldan sonra iyileşmiş ama tam olarak değil.

Onu incitmektense tekmelediğim bacağımı paslı bir testereyle kesmeyi tercih ederim, bu yüzden ona boyun eğmiş bir gülümseme veriyorum. "Gerçek dünya berbat bir yer."

"Bazen." Burnunu kırıştırıyor.

Yumruğumu ağzıma bastırıp nefes veriyorum. "Cuma günü açık bir antrenman var. Bir çeşit takdir etkinliği. Dokunmadan futbol oynuyoruz ve aptalca yarışmalar yapıyoruz. Beni her zaman farklı şeylere vurmaya zorluyorlar. Pazar günü Baltimore maçından önce moralleri yükselteceğini düşündükleri için öne aldılar." Şapkamı çıkarıp saçlarımın uçlarını çekiştiriyorum. "Aileler geliyor. Arkadaşlar. Ortaklar. Eşler. Kız arkadaşlar."

Tek kaşı havaya kalkıyor ve Greer başını eğiyor. "Peki ya iş tanıdıkları?"

"Biz bu ?" Soruyorum, sesim sert.

"Hayır," diye yanıtlıyor başını yumuşak bir şekilde sallayarak.

"Neyiz biz?" Bu biraz umutsuz bir soru, onun denizine atılan ve yakalayamayacağını bildiğim bir başka ip. Ama muhtemelen hayatımın geri kalanını her ihtimale karşı onları atarak geçireceğim.

Omuzları bir nefesle yükseliyor. Gözlerini kırıştırıyor ve tam güneş pencerelere vurup etrafındaki her şeyi aydınlatırken o lanet gözlerini açıyor. Sesi sanki ilk kez duyuyormuşum gibi geliyor, kelimelerin her bir yükselişi ve törpülenişi göğsümdeki kalbimi yerinden oynatıyor ve her şeyi yeniden başlatıyor. "Neden bunu Pazar akşamı maçtan sonra konuşmuyoruz?"

"Orada olacaksın, değil mi?" Neden beklemek istediğini bilmiyorum ve muhtemelen umutsuz görünüyorum. Umutsuzum. Ama o tribünlerde oturmasını istediğim başka kimse yok.

Tüm sürüş boyunca ilk kez bana dokunuyor, uzanıyor, parmakları daha önce olduklarının hayaleti gibi, çenemde geziniyor. "Tabii ki. Cuma günü orada olacağım."

Eline doğru eğilip gözlerimi kapatıyorum ve ona bakmadan önce her şeyin tadını çıkarmaya çalışıyorum. "Pazar gecesi. Kazan ya da

Kaybet. Rekor ya da değil. Tekme ya da tekme yok." Elimi uzattım, serçe parmağımı ona doğru kaldırdım. "Sen ve ben mi?"

Parmağını benimkine doluyor ve fısıldıyor, "Sen ve ben."

Parmaklarımız birleşiıyor ve verdiğimiz tüm sözlerin aramızda yankılandığını düşünüyorum, birbirimize yardım etmek için söylediğimiz ve yaptığımız tüm bu şeyler ve biraz geçmişe gidip, birlikte olmamız anlamına gelen hiçbir şey için söz vermediğim için o eski beni tekmelemek istiyorum.

Dudaklarını parmaklarımızın birleşidiği kıvrıma getiriyor, arkasına yaslanıyor ve yerden çantasını alıyor, ben de onun kamyonetimden ayrılışıını izliyorum.

Camı açtığımda evine giden yolu yarılamıştı.

"Dr. Roberts." Yolcu koltuğuna doğru eğildim ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Her kelimesinde ciddiye dim."

Yumuşakça gülümseyerek elini kaldırıyor. "Ben de öyle."

Beckett

Bir rugby topunu, bir futbol topunu ve bir voleybol topunu dikmelerden geçirdim ve onu gördüğümde bir tişörtün üzerine yerleştirilmiş bir tenis topuna geçiyorum.

Saçlarını sevdiği örgülerden biriyle geriye doğru toplamış, ellerini parlak siyah bomber ceketinin ceplerine sokmuş ve lacivert önlüğü bacaklarının kıvrımlarını sarıyor.

Hiçbirimiz kask takmıyoruz, böylece basın bizi görebiliyor ve burada eğlenirken, gülerken ve gülümserken, yıkıcı mağlubiyete rağmen uyumlu bir ekip olarak, hepimiz ailelerimize el sallarken fotoğraflarımızı çekebiliyor.

Sadece erkek kardeşim ve kız kardeşim gelmek istiyordu ve ben onlardan gelmemelerini istedim.

Yukarıdaki kızın bana söylediği gibi kuma bir çizgi çektim ve onlar da buna saygı duydular.

Merdivenlerden alanın kenarına doğru yürürken güneş ışığı altında parlıyor, bariyer etkinlik için geçici olarak kaldırıldı ve yerine kapılar kondu ve öne doğru eğilerek kollarını metal basamaklara dayadı.

Bir el sadece benim için küçük bir el sallıyor.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum - bu onun nefret edeceği türden bir şey - ama sırtıyorum, elimi göğsümde tutuyorum ve bu aptal tenis topuna vurmak için sıraya girmeden önce onu işaret .

Geçiyor.

İnsanlar alkışlıyor ve tezahürat yapıyor, Nowak gerçek bir oyunmuş gibi kafasını benimkine vuruyor ve bu olayı izlemek zorunda kalan tüm masa başı muhabirlerinin kameraları kapıların etrafında yanıp sönüyor.

Bazıları adımı söylemeye başladı ve eminim tenis topuna vurmakla futbol topuna vurmak arasındaki fark, bu tür etkinliklerin moralleri nasıl yükselttiğı ve Pazar gününden önce bunun ne anlama geldiğı hakkında bir dizi sürükleyici soru sıralamışlardır.

Eski halim olsa sırtarak ve gamzelerimi göstererek doğru yürürdüm ama onun yerine elimi kaldırdım ve kalbim ellerinin arasında duran kıza doğru koştum.

"Harika bacaklar," diyerek kaşlarını kaldırıyor. "Geciktiğim için özür dilerim. Ameliyat uzun sürdü ve birkaç saat içinde hastaneye dönmem gerekiyor."

Sırtarak, önlüğünün cebine iliştirilmiş, adının ve kimlik bilgilerinin yazılı olduğı, fazlasıyla ciddi görünen hastane rozetini gösteriyorum. "Herkesin senin stadyumdaki en zeki kişı olduğunu bildiğinden emin olmak ister misin?"

Greer'in gözleri bana dönmeden önce aşağıya kayıyor. "Acelemin vardı. Biri beni iki günlüğüne metal nakliye konteynırlarından yapılmış tuhaf bir kulübeye sürükledi ve şimdi çizelgelerimin gerisinde kaldım."

"Öyle mi? Bunu kim yapar ki?" Bir elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. "En azından buna değdi mi?"

Ağzında minik bir gülümseme beliriyor ve "Bence de" diye fısıldadığında daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

"Son iki gecedir seni özledim," diye teklif , elimi uzatıp örgüsünün ucundan çekiştirirken sesim sert çıkıyor.

Gözlerini kırıştırıyor ama sanırım denize attığım iplerden birine tutunup ona doğru çıkıyor. "Ben de seni özledim."

"Yapabilir miyim ..." Başımı ona doğru eğmeden önce çenemi ovuyorum. "Seni öpebilir miyim?"

Dolgun dudakları ayrılıyor, yüz hatları yumuşuyor ve çenesini bana doğru kaldırıyor.

Muhtemelen uygunsuz -elimini ensesinde gezdiriyorum, dilimi onunla buluşturuyorum ve ona hissettiğim her şeyi

açık.

Ben onu öperken biri adımı söylüyor, birçok kişi . Takım arkadaşlarımdan bazıları ısıklık yapıyor ve göz kapaklarımda kameraların parıltısını görebiliyorum.

Muhabirler dikkatimi çekmeye çalışıyor. "Beckett!"

İşe yaramıyor. Kendi adımı bile bildiğimi sanmıyorum. "On dokuz."

Umurumda değil. Kaç numara olmamı istiyorsa o olacağım.

"Kim o? Kız arkadaşın mı?"

Sadece hayatımın aşkı.

"Near Miss. Pazar günkü maç hakkında ne hissediyorsun? Başka bir rekor denemesi yapacak mısınız?"

Bu işe yarıyor.

Ama benim

üzerimde değil.

Greer geri çekiliyor ve başını bir kapı ötede duran muhabire doğru çeviriyor. Sesi her zamanki gibi değil; keskin, daha önce hiç duymadığım kadar sert. "Az önce ne dedin sen?"

Kaşları çatılıyor ve neden bana değil de ona cevap verdiğini anlamamış gibi şaşkın şaşkın bakma cüretini gösteriyor. "Ona sordum-"

"Hayır," diye araya giriyor çenesini sertçe sallayarak. "Ondan önce." Tekrar dener. "Nasıl hissediyorsun-"

"Ondan önce."

Boynunun arkasını kavriyorum ve elimi omzunda gezdirerek sesimi alçaltıyorum. "Bebeğim, bırak onu."

"Hayır." Bana bakmıyor ve ilk kez ağabeyimin ve diğer sakinlerin ondan neden korktuğunu anlayabiliyorum. Muhtemelen camı, deriyi ve kemiği kesebilecek yanaklar; keskin gözler ve bir şekilde hiçbir şeyden zevk alıyormuş gibi görünmeyen bir tür eğlenen gülümsemedeki dudaklar.

Yutkunuyor. "Neredeyse ıskaladım."

"Biliyor musun?" Gülümsemesi değişiyor ve dostça değil. "Neden ben senin küçük mikrofonunu tutmuyorum, sen de oraya gidip ne kadar uzağa tekme atabileceğini görmüyorsun?" Onun cevap vermesini beklemiyor. "Ya da

Daha da iyisi, neden bana işte çuvalladığın bir zamanı anlatmıyorsun? Olayın anısına küçük bir lakap uydurur, bu konuda bir haber yazarım ve herkesin senin gerçek bir insan olduğunu unutmasını ve kimsenin bir daha gerçek adını söylememesini sağlarım."

Ona bakışından hoşlanmıyorum; gözleri kızın üzerinde gezinirken daralıyor. Kariyerimde ilk kez bir muhabire ağzımı bozup ona siktirip gitmesini söylemek üzereydim ki dönüp mikrofonunu başkasının suratına tutmaya başladı.

"Buna gerek yoktu." Elimi tekrar ensesinde gezdiriyorum ve ağzımı kabaca başının tepesine bastırıyorum. "O hastanedeki herkesin senden neden korktuğunu anlayabiliyorum" diye mırıldanıyorum.

Dolgun dudakları düz bir çizgiye doğru çekiliyor ve ben ağzımı onun aşk tanrısı yayının tam ucuna bastırıyormuşum gibi hissediyorum. "Savunulmaya değer birisin Beckett," dediğinde sesi sertleşiyor.

Bunu biliyorum, sanırım senin sayende.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, ağzımın kenarı kalkıyor. "Şimdi gidip Nowak'a karşı futbol topuyla tic-tac-toe oynamam gerekiyor. Rahatına bak. Eminim sürükleyici olacaktır. Ama . . . Pazar günü mü?"

"Pazar," diye tekrarlıyor, serçe parmağını havaya kaldırıyor ve ben de serçe parmağımı ağzıma götürüp sahaya doğru koşmaya başlıyorum.

Aptal oyunu kazanıyorum, topları benim için sahanın daha uzağına yerleştiriyorlar, o kalıyor ve izliyor, her vuruştan önce onu işaret ettiğimde gözlerini deviriyor ve sanırım kendim olduğumdan beri ilk kez bundan zevk alıyorum.

Cumartesi sabahı takım toplantımızdan bile keyif alıyorum. Yarın kiminle oynayacağımız düşünüldüğünde, muhtemelen olduğundan daha stresli olmalıydı, ama herkes gülüyor ve minyatür futbol toplarını

Koç Taylor konuşurken ve gözlerimiz kanayana kadar bize aynı kaseti izletirken konferans masası.

Kondisyonerlerin bana yaptırdığı bir buçuk saatlik dinamik esneme hareketleri hoşuma gidiyor ve tekme atan bacağıma yapılan derin doku masajı her zamanki kadar acıtmıyor.

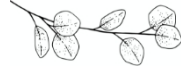
Ama günü bitirmek için kamyonuma doğru yürürken her şey feci şekilde berbat oluyor.

Yaz boyunca sosyal medyamın çoğunu kapattım. Memleri ya da şehirdeki herkesin onları ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı, sallandığımda düşüp bileğimi kırmamı ve böylece başka biriyle takas etmek zorunda kalmamızı dilediklerini anlatan mesajlarını görmeme gerek yoktu.

Muhtemelen istekliydi ama dün gece bildirimlerimi tekrar açtım ve şimdi telefonum cebimde titremeye devam ediyor.

Ve sonunda onu çıkardığımda biraz ölmek istiyorum, bir elim kamyonetimin kapısına doğru uzanıyor, diğeri ise telefonumu yere atıp milyonlarca parçaya ayırmak üzere.

Çünkü artık sadece benden bahsetmiyorlar.

Ben cama beşinci kez vurduktan sonra kapıyı açıyor.

Sadece kodu kullanıp açmayı düşündüm ama bugün mahremiyeti zaten korkunç bir şekilde ihlal edildi ve beni görmeye çok hevesli olduğundan da şüpheliyim.

İşin korkunç ironisi ise fotoğraflarımızın güzel olması. Başka bir dünyada olsaydım, muhtemelen onların çıktısını alır, tüm dairemi onlarla kaplar ve herkes Greer Roberts'ın bana ait olduğunu bilsin diye onları sokaklara atardım.

Ama biz bu dünyadayız ve internet insanları acımasız olabiliyor.

O muhabir, neden bu kadar tutarsız olduğumu açıklayan aptalca bir başlıkla birlikte bir fotoğrafımızı yayınladı.

Belli ki öncelikler kontrol altında değil ve Koç Taylor daha odaklanmış birini bulmalı. Ama hastane rozeti tam olarak ortadaydı ve sonra sahip olması gereken beyin gücünün kırıntısını kullanarak onun hakkında bulabildiği her şeyi buldu, onu hiç ilgilendirmeyen bir hikayeyi bir araya getirdi ve sonra tüm o fotoğrafları da yayınladı.

Onun ve kız kardeşinin, hala yara bere içinde ama gülümseyen, hayatta oldukları ve birbirlerine sahip oldukları için mutlu, yan yana hastane yataklarında çekilmiş fotoğrafları - birilerinin sosyal medyasından çalınmış gibi görünen fotoğraflar. Araba kazasının fotoğrafları, ki bu da bende bambaşka bir şekilde ölme isteği uyandırıyor çünkü yıkılan köprü korkuluklarını ve gölden çıkarılan parçalanmış enkazı görmek muhtemelen onsuz da yaşayabileceğim bir şeydi. Onun ve babasının nakil sonrası hastane önlükleriyle çekilmiş bir fotoğrafı. İronik bir şekilde, çok gençken hayat hediyesi verdiği için bir donör tanıma programından aldığı bir ödül.

Çamurla kapladıkları yarışlardan birinin ardından spor sutyeniyle, Willa ve Kate'in arasında dururken, çıplak karnı ve yara izi, taze ve pembe, sergilenirken çekilmiş bir başka çalıntı fotoğrafı.

Ve her nasılsa, babasının kanındaki alkol seviyesini detaylandıran polis raporunun bir kopyası. Test yapıldığında alkol sınırını aşmamıştı ama kaza olduğunda aşmış olabilirdi.

Bana göz kırıyor, gözleri o yüzde hiç işi olmayan koyu halkalarla şişmiş ve eski gözyaşı izlerinin lekeleri görünüyor.

İçimden arkamı dönüp bir şeyleri yumruklamak geliyor.

"Greer." Ona uzanıyorum, ama gözleri kapanıyor ve bunun bir irkilme olup olmadığını anlayamıyorum, bu yüzden onun yerine yüzümü ovuyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ama kollarını kendine sarıyor.

-Benim lanet kazağımı giyiyor ve dönüp oturma odasına giriyor.

Tüm bunlar benim hatam olduğu için muhtemelen bir davete en yakın şey bu olacak, bu yüzden kapıyı arkamdan kapatıp onu takip ediyorum.

Oturmuyor, orada öylece duruyor, bir kolu karnına sarılmış, eli yarasının üzerine bastırıyor, diğeri ise telefonunu tutuyor.

Sesi çatlıyor ve nefes alıyor, omuzları titriyor. "Ben kimseye böyle şeyler anlatmam Beckett. Bu sadece benim hikayem değil. Babam, onun ayıklığı ... onun için dünyadaki en önemli şey ve insanlar onun hakkında sanki kendisinden çok büyük bir hastalıkla mücadele eden bir insan değil de aşağılık, iğrenç bir şeymiş gibi konuşuyorlar."

"Biliyorum." Ona doğru tereddütlü bir adım atıyorum ve geri çekilmeyince onu göğsüme götürüp ağzımı alnına bastırıyorum.

Başını bana doğru sallıyor. "Kendim hakkında düşündüğüm tüm o korkunç, nefret dolu şeyler-" Geri çekilip benden ölçülü bir adım uzaklaşmadan önce boğuk bir onu kesiyor. "Hepsi bunları söylüyor."

"Bebeğim."

Uzun zamandır kendimin en büyük hayranı değildim ama sanırım hiç böyle hissetmemiştim.

Tekrar telefona bakıyor, her birini sıralamaya başlarken parmağını ekrana vuruyor. "'Kendine hiç saygısı olmamalı.'" "Beni ameliyat etmesini istemezdim. "Ona tıp lisansını kim verdi?" "Babasının ölmesine izin vermeliydi."

Sonuncusunda sesi yine çatlıyor ve sanırım bu seferki onarılamaz olabilir.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Ellerimi işe yaramaz bir şekilde havaya kaldırdım.

Omuzları çöküyor, boyun eğiyor ve başını üzgün bir şekilde sallıyor. "Hiçbir şey."

Ve sanırım benim de bir parçam sonunda kırıldı.

"Onları dava etmemi mi istiyorsun?" Kollarımı açtım ve bağırmaya başladım. "Aptal web sitesini dava edeceğim; her bir resme yorum yapan herkesi dava edeceğim! O muhabiri dava edeceğim ve sahip olduğu her şeyi alıp hepsini sana vereceğim. Bunu düzeltmek için ne yapabilirim?"

"Bu senin düzeltebileceğin bir şey değil Beckett!" Sesi yükseliyor, bir hiçkırığın kreşendosunda çatlıyor.

"Tabii ki öyle. Her şeyi yaparım." Onun önünde dizlerimin üzerine çökmeden önce çenemi sıkıp başımı sallıyorum. Aptal gibi görünüyorum ama

Zaten o dolabın beton zemininden kalktığımdan da pek emin değilim. "Her şeyi tamir edebilirim."

"Bunu düzeltemezsin." Telefonunu kanepeye fırlatıyor, elini yüzüne bastırıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor.

Başımı karnına gömüyorum, kazağı yukarı kaydırduğımda onu sıkıca kavıyorum, yara bandı ya da dikiş ya da ihtiyacı olan her neyse onu hayal etmek istediğim bu küçük öpücüklerle ağzımı .

Ağzım yara izinin alt kıvrımına ulaşıyor. Tüm çizgiyi öpüyorum ve umarım o da kelimeleri duyuyordur. Belki de tüm boş alanları doldurabilecekler ya da her şeyi yok edebilecekler. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bunu fısıldıyor ve belki de her şeyin gireceğini, diğer herkes için her şeyi düzelttiğim gibi bunu da düzeltebileceğimi düşünüyorum, ama beni tamamen bölen başka bir şey söylüyor. "Lütfen git."

Geri çekiliyorum ve acınası görüldüğümü biliyorum. Onun için dizlerimin üzerine çöktüm ama ihtiyacı olan buysa bütün gün burada kalabilirdim. "Hâlâ-"

"Bilmiyorum."

Sorduğum için kendimden biraz nefret ediyorum ama yine de soruyorum. "Yarın hâlâ geliyor musun?"

"Bilmiyorum," diye tekrarlıyor, kelimeler düz ama yine de göğsüme saplanacak kadar keskin.

Geriye doğru ölçülü bir adım atıyor. Çok küçük ama Atlantik'in öbür yakasında da durabilirdi. Yüzümü ovalıyorum, biraz bağırmak istiyorum. Ona değil, sadece her şeye.

Çocuk gerçek değildir. Çocuk gerçek olur.

Çocuk zaten gerçekten istediği tek şeyi kaybetti. Ayağa kalkmaya çalışmadan önce yumruğumu bacağıma saplıyorum.

"Bu, seni sevmek. Senin tarafından sevilme." Onu işaret etmeden önce başımı sallıyorum ve sesim yükseliyor ama her şey titriyor. "tek yakın özlem sen olacaksın."

Hiçbir şey söylemiyor ama yine sağ tarafını tutuyor ve hıçkırmaya başlıyor.

"Gitmeni ben istedim."

Yapıyorum ve çıkarken kapıyı çarpmadan hemen önce yakalıyorum. Sesin onu incitebileceğini bir anlığına unutuyorum. Bunun için kendimden de nefret ediyorum.

Greer

Tüm bu olanlarla ilgili komik bir şey varsa o da Beckett'tan bizim hakkımızda, gerçek , ne olduğumuz ve ne olmadığımız hakkında konuşmak için maçıtan sonra Pazar gecesine kadar beklemesini istemem olabilir çünkü önce babamla istiyordum.

O kulübeden, belki de onun için iyileşmiş bir insan olabileceğime dair büyük fikirlerle döndüm, tüm bu cesaret göğsümde oturuyordu, kökler ve ağaçlar ve tüm o boş yerlerin toprağından açan güzel çiçekler.

Şimdi bunların hiçbirine gerek yok, çünkü babam zaten her şeyi gördü ve Beckett benim arkadaşım değil, ama sonuçta giderken benden bir parça götürdü.

Ön kapının gıcirtısı yankılanıyor. Dışarıda bıraktığım tek ışığın aydınlattığı koridor boyunca gölgeler yayılıyor ve kararlı ayak seslerine bakılırsa, yatak odamın kapısının köşesinden önce kim olduğunu biliyorum.

"Bu şey işe yaramıyor." Aynanın kenarında işe yaramaz bir şekilde asılı duran okaliptüsü gösteriyorum.

Stella'nın ağzının kenarları aşağı doğru çekiliyor ve bir elini göğsüne koyuyor. "Hayır, öyle olacağını sanmıyorum. Ama takviye getirdim."

Arkasındaki köşeden kimin bakacağını da onlardan önce biliyorum.

Arkaya doğru kayganlaştırılmış bir at kuyruğu omuzları boyunca sallanıyor ve yanında kırmızı dalgalar dalgalanıyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

Willa'nın parmakları yüzünde geziniyor, gözleri sonsuz bir hüznle bakıyor. Kate izin beklemeden yanımdaki yatağa sürünerek giriyor ve başını omzuma bırakıyor.

Ve sonra ağlıyorum.

Aslında çok uzun zamandır.

İçimde hiçbir şey kalmadığından emin kadar.

Tamamen boş ve tüm o harika küçük filizler gitmiş.

Ya da belki de gitmediler -çünkü Beckett Davis'in dokunduğu içimdeki hiçbir şeyin gerçekten gitmiş olabileceğinden emin değilim- ama toprağa geri çekildiler.

Gerçekten hiçbir şey söylemememe aldırıyorlar. Yatakta öylece uzanıyorum, nefes veriyorum, parmaklarımı göğüs kafesim boyunca Beckett'ın süveterinin içinde, yaramın tam ucunda gezdiriyorum.

Olduğunuz gibi sevilmenin en güzel yanlarından biri de budur; sizi böyle gören insanlar tam olarak neye ihtiyacınız olduğunu bilirler.

Sanırım beynim gerçekten konuşmam için çok yüksek sesle bağılıyor olabilir.

Bakın, sizi uyarmıştık diye bağılıyor. Kendini ele verirken böyle olur.

Kalbimi duyamıyorum çünkü Beckett onu da götürdü, ama eminim çok daha mutludur, mırıldanıyordur, orkestrasındaki tüm yaylı çalgıların memnuniyetle koparıyordur.

Keşke onlarla olsaydım.

Willa hiçbir şey söylemiyor ama çamaşırlarımı katlamaya başlıyor, önlük olmayan her şeyi aynada kendine tutuyor.

Kate parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, arada bir durup eğiliyor ve bana sarılıyor.

Kız kardeşimin parmaklarının telefonunun ekranında uçtuğunu görebiliyorum.

Belki de babamızla konuşuyordur.

Bütün gün ondan kaçtım. Aramalarının sayısını unuttum ve mesajlarını sessize aldım.

Ameliyatımdan sonra birinin bana söylediği ilk şeylerden biri ne kadar cesur olduğumdu. Ben de canlı donörlere bunu söylüyorum.

Onlara. Bazen onları rahatlatmak için hastane odalarında önceden söylüyorum ve her zaman neşterimle bastırmadan hemen önce fısıldıyorum.

Bu da beni ikiyüzlü yapan bir başka şey. Çünkü ben hiç cesur değilim.

Aslında dünyanın en aptal, en korkak kızı olabilirim. Tüm bu sırları saklayabilmek için tüm bu çizgileri çizdim -kendi sırlarımı, Kız kardeşimin, babamın.

Ve gerçek işi insanların onun işiyle ilgili olması gerekenden daha fazla şey bilmesini gerektiren biriyle etrafta belki de güvende olmayacakları bir kez bile aklıma gelmedi.

Telefonuna bakarken Stellanın kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor.

Ciğerlerim göğüs kafesime baskı yapıyor ve sanırım o eski kırıklar geriliyor. "Babam nasıl?"

Kız kardeşim telefonunu bırakıyor ve bana dönüyor. Kaşlarını çatıyor, burnu kırışıyor ve başını istifalı bir şekilde sallıyor. "Üzgün. Kafası karışık. Mesajlarına ya da aramalarına neden cevap vermediğini anlamıyor."

"Ne söylemem gerekiyor?" Yanaklarımı silmeden önce ellerimi uzatıyorum. "Baba, mahremiyetin ihlal edildi -tamamen benim hatam, bunun için üzgünüm- ama aslında insanların söylediği tüm o korkunç şeyler var ya? Yüzde doksan düşündüm."

"Neden olmasın?" Stella kaşlarını kaldırarak karşı çıkıyor. "Haftada üç kez AA'ya gidiyor. İnan bana, çok fazla toplantıya katıldım. Bunu duyunca şok olmayacaktır."

Willa elindeki gömleği bırakıp aynaya dönüyor ve dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor. "Az önce bunun senin hatan olduğunu mu söyledin?"

"Evet, öyle." Ellerimi tavana doğru kaldırıyorum, için zorlamadan önce tüm benliğim öfkeyle doluyor. Sesimin sert, boyun eğmez ve her şeyin çok üstündeymişim gibi çıkacağını düşünüyorum ama her şey korkunç bir şekilde çatlıyor. "Çok aptal olan bendim, onun arkadaşımı gibi davranarak etrafta koşuşturan, o kadar kararlı ve o kadar emindim ki, halkın gözü önünde yaşayan biriyle ilişki kurmanın sonuçlarını düşünmedim bile."

Kate'in eli sırtımı buluyor, küçük, yatıştırıcı daireler çiziyor. "Sen aptal değilsin."

"Ve bu senin hatan değil!" Willa yanıma kıvrılıyor, bir kolunu omzuma doluyor. "Beckett çoğundan daha fazla reklamı bir işe sahip olabilir ama bu kimseye senin mahremiyetini ihlal etme hakkı vermez. Bu, ona erişmeyi hak ettiklerini düşündükleri için sana erişebilecekleri anlamına gelmez."

Başımı sallıyorum, yüzümden aşağı süzülen gözyaşlarımı siliyorum. "Futbol oynayan, Napolyon takıntılı birine aşık olan benim-"

"Pardon, Napolyon mu dediniz?" Willa bana doğru dönüyor, burnunu tiksintiyle kıvrıyor. "Bonaparte gibi mi? Joaquin Phoenix'in oynadığı filmdeki gibi mi?"

Stella başını yana eğerek aynı anda fısıldıyor, "Aşık mı oldun?"

Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve çenemi dizlerimin üzerine koyuyorum. Keşke kalbim burada olsaydı, tam olarak ne söyleyeceğimi bilirdi - hepsine onu, gamzeli, gözlü ve beni tanıyan bu çocuğu sevdiğimi nasıl söyleyeceğimi. O kadar ki, aslında sadece bizi hayatta tutmaya çalışan beynimi dinlemeyi bıraktım.

Sonunda kopana kadar o ipimi çekip çekiştirmelerine izin verdim ve şimdi sadece kalbi başka bir yerde yaşayan bir insanım.

Başparmağımı tozluğumun dikişine sokuyorum ve cevap vermeden önce başımı öne arkaya eğiyorum, "Evet."

"O zaman neden onu gönderdin?" Stella başını eğiyor, yüz hatları mağrur bir meydan okumaya hazır.

Ona şey söyleyeceğimi sanmıyorum, çünkü gitmesini istediğim anda keşke söylemeseydim dedim. Ama istiyorum. Sanırım çok yorgunum. "Çünkü korktuğum şey tam olarak ! Bir adım geri attığım anda, tüm o satırlar-"

"Hayır." Stella avucunu yukarı kaldırıyor. "Bunu dinlemeyeceğim. Evet, bu korkunç ve berbat bir durum ve senin, benim, babamın mahremiyetine tecavüz edildi ve bu en başından beri hiç içine sokulmamamız gereken bir durumdu, ama bu denemeyeceğin anlamına mı geliyor? Hayatını yalnız geçirmesi gerektiğini düşünen bir kız olmaya devam edeceksin çünkü

İnanılmaz derecede zor, cesur bir şey mi? Ve bu konuda karmaşık hisleri mi var? Saçmalık."

"Stella." Willa'nın sesi odayı kesiyor ve eli yine omzumu buluyor.

Stella başını sallıyor ve elini Willa'ya doğru sallayarak onu savmaya çalışıyor. "Hayır. O sihirli düğmenin açılmasını bekliyor ve asla gerçekleşmeyecek. Lanet olası kutunun dışına ilk kez çıktığında yandığın için üzgünüm. Hayat bu. Ve sen de insansın." Kız kardeşim bana doğru dönüyor, yüz hatları ve gözleri bulutlanıyor. Öne doğru eğilip ellerimi avuçlarının içine alıyor ve göğsüne götürüyor. "Bir konuda kusurlu duygulara sahip olduğun için hayatını yalnız geçirmeyi hak etmeyen, karmaşık, acı çeken, güzel bir insan. Yarın seni saçından tutup sürüklemem gerekirse, sürüklerim. Onun hatası olmayan ve kesinlikle senin de hatan olmayan bir şey yüzünden onunla yaşadığın bu şeyi mahvedemezsin."

Kate başını benimkine yaklaştırdı. "Hâlâ yarınki maça gitmek istiyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Uhm." Willa'nın gözleri parlıyor, parmakları omzumda geriliyor ve inanamıyormuş gibi bakıyor. "Evet, mi?" Cevap vermemi beklemiyor. "Böyle bir şey olsa ve ikimizden biri için bir yere gitmek zorunda kalsan ne yapardın?"

"Bu farklı," diye deniyorum.

"Hayır, değil." Başını sallıyor, at kuyruğu arkasında sallanıyor ve yatağın Stella'nın tarafına doğru kayıyor. "Sürekli senin için ortaya çıktı ve söyleyebildiğim kadarıyla -ve pek bir şey söyleyemiyorum, çünkü bunu gizli tutmak konusunda oldukça iyi bir iş çıkardın- hiçbir zaman senin vermeye istekli olduğundan fazlasını istemedi." Sesi düşüyor ve yüz hatları yumuşuyor. "Neden bize anlatmadın? Hiçbirini mi?"

Başımı arkaya eğip tavana bakarak gözlerimi kırıştıyorum ama gözyaşlarım yine de dışarı akıyor. "Çünkü tüm bunları düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum! Yaptığım için. Pişman olduğum için. Hayatımın her günü ikiye bölünmüş olduğum ve belki de insanları benim incindiğim gibi incittiğim için. Devam ettiğim ve

Sınırlarım ve çizgilerim hakkında konuşup sonra da bir çocuk bana gülümsediği anda bunları kaldırıyordum."

"Harika bir gülümseme." Stella ciddiyetle başını sallıyor, gözleri yumuşak ve burnu kıvrılmış.

"Nakit." Willa burnunun kenarını çimdikledikten sonra elini üçünün arasında salladı. "Senin hakkında böyle düşünen tek kişi . Son baktığımda hepimiz senin harika biri olduğunu düşünüyorduk."

"İnternetteki tüm insanlar-" diye

başlıyorum. "Sayma," diye bitirdi

Kate benim yerime.

"Babamın böyle hissettiğinden şüpheliyim." Homurdanıyorum, ama her şey boş geliyor.

"Sadece seninle konuşmak istiyor." Stella başını usulca sallıyor. "Ben de seninle geleceğim. Yarın sabah maçıdan önce."

Kaşlarımı kaldırıyorum, çenemi dizlerime gömüyorum ve eminmişim gibi başımı sallıyorum, Beckett Davis'e aşık olmaktan daha korkunç olan tek şeyin babama tüm gerçeği söylemek olduğunu düşünmeme rağmen.

Çok uzun bir süre bir daha hiçbir şey söylemiyoruz, ama bazen sessizliğin de bir güzelliği vardır, aslında tek güzelliği görülmektir.

Ve şimdi gerçekten her şey ortada - benim çirkin gerçeğim ve bunca yıl sonra olması gerekenden daha fazla acı veren yaram.

Ama hepsi hâlâ beni seviyormuş gibi bakıyor.

Sadece onlar değil, sanırım kalbimin şehrin öbür ucundan fısıldadığını duyuyorum.

Omuzlarımı geriye atıyorum ve telefonu açıyorum.

Yazmaya başladım. Sonra duruyorum. Söyleyebileceğim bir sürü şey var.

Gergin olma. Sen nesiller boyu süreceksin bir yeteneksin.

Harika bacaklar. Eğer seni kesip açsaydım, bahse girerim hızlı kasılan kas liflerin bir mucize olurdu.

Sen gerçeksinsin ve buna değersin.

Oh, kalbim nasıl? Bu arada onu geri istemiyorum. Sende kalsın.

Nefes alıyorum ve tekrar deniyorum.

Greer: Yarın için iyi şanslar.

Greer

Alacalı, sabahın erken saatlerindeki güneş ışığı parkenin üzerinden sızarak babamın mutfağını kaplayan fayanslara vuruyor.

Her zaman olduğu yerde; ikiye katlanmış, Pazar bulmacasını gösteren bir gazete ve yanında buharı hâlâ yükselen bir fincan kahve.

Ama yanında genellikle orada olmayan bir şey daha var - on yıllık madalyonu. Madalyonu baş ve işaret parmakları arasında gevşekçe tutuyor, masanın yıpranmış tahtasına vuruyor, diğer elinde tuttuğu kalemle kâğıda bir şeyler çiziktiriyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, parmaklarımı göğüs kafesimi sardığı kolumdan kaldırarak. Bu eski, aptal koruma ve rahatlatma jestinden kurtulamıyorum.

Gözleri bana dikildi, yüz hatları şaşkınlıkla aydınlandı. Elindeki kalemi ve madalyonu bırakıp okuma gözlüklerini burnuna doğru itti. "Greer, içeri girdiğini duymadım."

"Stella da burada. Üst katta," diyorum, çünkü belki de benimle yalnız kalmak istemiyordur. Onu suçlayamam.

"Aramaya çalıştım. Senin için endişeleniyorum."

Tuhaf, boşuk bir kahkaha atıyorum, yarı alaycı bir kahkaha. Burada korkunç bir ironi var. Karoların üzerinde belli belirsiz yürüyorum, onunkinin karşısındaki sandalyeyi çekiyorum ve madalyonu gösteriyorum. Bunu ne zaman aldığına hatırlıyorum. Stella beni

ve ben orada oturup her şeye i erlemiştim. Çok gururluydu. Göğüs kafesim sürekli a rıyordu ve o kadar öfkeliydim ki her şey için çok geçti. "İyi misin?"

Gözlerini benden ayırmıyor. "Dün gece bir toplantıdaydım."

"Genelde Cumartesi günleri gitmezsin," diye mırıldanıyorum ve her şey acıtıyor. Benim yüzümden, aşık olduğum için, tüm çizgilerimi silmeye ve g  s mdeki kafesi yıkmaya çalıştığım için, kendimden daha fazlasını incittim.

"Hayır, bilmiyorum."

Ben farkına varmadan gözyaşları başlıyor, bir tanesi Beckett'ın kaza ının koluna sı rayana kadar yana ımda bir yol izliyor. " ok  zg n m baba."

"Neden  zg ns n?" Fazla belirgin kaş kemi inde bir  atıklık var.

" zel hayatın ihlal edildi ve bu benim hatam." Elimi g  s me bastırıp başımı sallıyorum ama yine de hıçkırık geliyor. "Eğer ben olmasaydım

."

 ne doğru e ildi, bir elini mutfak masasının yıpranmış tahtasına uzattı, Stella ve ben yıllarca masada oturup  dev yaparken kalemler k  ıtları çiziyor, o gece eve gelip gelmeyeceğini bekliyorduk. "Fıstık, sana bir şey söyleyeceğim ve beni gerçekten duyman gerekiyor."

Bana en son ne zaman böyle seslendi ini hatırlamıyorum ama sanırım küçük ben g  s mde kıvrıldı ı yerden başını kaldırıyor. Çenesini sese doğru eğiyor ve şeye rağmen babasının onu çok sevdiğini hatırlıyor.

"Ayıklı ımın mahremiyetini korumak senin işin değil ve hiçbir zaman da olmadı. Ba ımlılı ımı düzeltmeye çalışmak senin işin değildi ve karaci erinin bir parçasını bana vermek de kesinlikle senin işin değildi." Okuma g zl   n  burnundan aşağı kaydırıyor, köprüyü sıkıştırıyor, sonra tekrar yukarı bakıp başını sallıyor. "Pişmanlıklarım var, hem çok. İkinizle birlikte direksiyon başına geçmek ... ama *sizden* böyle bir şey almayı kabul etmek bir numara olabilir. Elimde olsa geri alırdım. Ayılmalı ve senin olmadı ın bir eş bulmayı beklemeliydim. Ama seni ve kız kardeşini terk etmekten çok korktum.  lmekten korkuyordum. İyi ki

İkinizle geçirdiğim bu son yılları hiçbir şeye değişmezdim. Ama keşke sen olmasaydın."

Küçük ben tekrar canlanıyor, merak ediyorum, çünkü işte orada, uzun zamandır istediğim bu şey. Özlemini çektiğim.

Ama hala bir şey daha var, herhangi bir lütfu hak ettiğinden emin olmadığım nefret dolu yanlarım.

"İnsanların internette söylediği şeyler-" Deniyorum ama duruyorum, onun yerine ürpertici bir nefes alıyorum.

Omuzları bir parça düşüyor ve başını sinirli bir şekilde sallıyor. "Bazıları doğruysa sorun değil Greer. Bunun" -madalyonunu masaya vuruyor- "sana zaten pahalıya mal olduğundan daha fazlasını almasına izin verme."

Küçük ben sağ kaburgalarım vuruyor, o eski, parçalanmış çizgiler boyunca ve o fısıldıyor: *Gördün mü, seni hala seviyor. Sorun yok. Çoklukları barındırabilirsin.*

Sesim çatlıyor. "Bazen zor biri olduğum için özür dilerim. Sert ve acımasız olduğumu biliyorum ve Stella her zaman daha nazik biri olmuştur."

Sevecen bir gülümseme yüzüne yayılıyor ve oraya kazınmış tüm çizgileri aydınlatıyor. "Sen kötü biri değilsin. Sen sadece sensin ve kız kardeşinden farklısın."

"Ama o muhabire kaba davranmasaydım-"

Gülümsemesi kahkahaya dönüşüyor. "Öyle olduğuna sevindim. Uyuyarak ne kadar zaman geçirdiğin konusunda endişeleniyorum. O çocuk geldi ve seni güneş gibi aydınlattı."

"Güneş gibi," diye tekrarlıyorum küçük bir gülümsemeyle. Bence *Beckett güneş* gibi. Parlak ve güzel. Sıcak ve sevimli. Bütün bir gezegenin atmosferinin ağırlığını omuzlarında taşıyor.

Beynim dışarı bakıyor ve sanırım ona bakıyor, onu içine alıyor ve inceliyor. Babamın tüm bu fazla zayıf, eğri çizgileri.

"Güneş ışığı senin için ne ifade ediyor?" Yumuşakça soruyorum.

"Sen ve kız kardeşin." Işığın bir oyunu olabilir ama güneşin gözlerine vuruş şekli benimki gibi- dökülmemiş gözyaşları ve minnettarlıkla parlıyor gibi görünüyor. "Bana verdiğin büyük bir hediye. İkinci bir şans. Bedenimin iyileşme yeteneği. Benim iyileşmem için."

Bir hediye, diye düşünüyor beynim. Sunakta bir kurban değil.

Güneş ışığı bizim için iyi olabilir. Belki büyümemize yardımcı olabilir, diye fısıldıyor.

"Sanırım yalnız olursam-" diye düşündüm.

Kız kardeşim varlığını duyurmak için o anı seçiyor ve mutfığa giriyor.

"Yalnız değilsin. Ben buradayım." Stella zaferle çenesini yukarı kaldırıyor ve daha önce sahip olmadığı rulo halindeki bir posteri sallıyor. "Ve o senin ciğerinin yarısına sahip, yani hiç gerçekten yalnız kaldın mı?"

Kaşlarımı çattım. "Bu işler böyle yürümüyor."

Stella elindeki posteri tekrar sallıyor. "Her neyse, Greer gitmek zorunda. Tüm eski eşyalarım bir dolapta duruyordu, ben de ona bir işaret yaptım."

Gözleri büyür ve dramatik bir hareketle açar.

Üzerinde ne yazdığını ve yüzeye gelişigüzel yapıştırdığı yapay elmasları görünce dudaklarının geri kıvrıldığını hissediyorum. "Onu tutmayacağım."

Stella kaşlarını çatıyor, gözlerini devirmeden önce yaptığı işe bakıyor. "Dilencilerin seçilebileceğini pek sanmıyorum, ama olsun." İkimiz de bir hareket yapmıyoruz ve o parmaklarını şıklatıyor. "Ben ciddiym. Chop-chop. Gitmek zorunda. Yıllarca süren aile travmasını sonra çözebiliriz."

Bizi tekrar mutfakta yalnız bırakmadan önce posteriyle koridoru işaret ediyor.

Eğer babamız en küçük kızının aniden ortaya kaybolmasından dolayı kafası karıştıysa bile bunu belli etmiyor. Sanırım gözlerinin kenarları eğlenerek kırışmış olabilir.

Benimle aynı anda sandalyesinden kalkıyor ve ayağa kalktığında omuzları biraz içe doğru kıvrılıyor, sanki ne yapacağından emin değilmiş gibi. de tam olarak emin değilim, her şey aramızda asılı duruyor, ama acıttığını sanmıyorum. Sadece orada duruyor.

Birlikte yaşadığımız hayatların hikayesi boyunca, sadece eski, iyileşmiş doku olan ve zaman zaman akıllanabilen yara izleri.

Birlikte yaşamayı öğrendiğiniz bir şey.

Garip bir kahkaha boğazıma takılıyor ve bana gülümsüyor, yumuşak bir şekilde, sanki beni seviyormuş ama beni incittiğini biliyormuş ve üzgünmüş gibi.

Ben de özür dilerim.

Yeni ayaklanmış bir geyik yavrusu gibi bir adım ileri atıyorum. Ve sonra bir adım daha. Ve bir adım daha.

Ve sonra uzun zamandır ilk kez sarıldık.

Başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor, incecik kollarıyla beni sarıyor. "Seni seviyorum, Peanut."

"Ben de seni seviyorum baba," diye fısıldıyorum göğsüne doğru, parmaklarım sırtını kaplayan yıpranmış fanilayı kazıyor ve ilk defa bana karşı zorlanan bir şey yok - bize ait olduğunu düşündüğümüz şeyi geri almaya çalışmak için karnımı, göğsümü ya da kaburgalarımı tırmalayan pençeler yok.

Bu bizim değil. Onun.

Birhediye.

Beckett

Profesyonel kariyerimde ilk kez bir maça neredeyse geç kalıyorum.

Filmlerdeki gibi kramponlarımı bağlayıp takım arkadaşlarımla peşinden sahaya koşmak için tam zamanında yetişmiyorum.

Sabah toplantısı başlar başlamaz geliyorum, neyse ki herkesin maç günü gelenlerin videolarını çektiği sosyal medya geçit törenini atlıyorum ve Koç Taylor, Beckett Davis'in rahat saygısızlığının resmi olan merdivenlerden aşığı indiğimde duraksıyor.

"Davis." Gözleri keskinleşıyor, yanağında bir kas seğiriyor ve ilk kez benim için gerçekten biraz üzölüyor olabileceğini düşünüyorum. "Başın nasıl?"

"Temiz ve sağa vidalanmış." Nowak'ın yanındaki sandalyeme çökmeden önce iki parmağımı kaldırarak selam veriyorum.

Net değil ve kesinlikle doğru vidalanmamış.

Aslında hiç uyumadığım için inanılmaz derecede bulanıktı. Orada uzanmış, tavana bakmakla telefonuma bakmak gidip geliyor, gelmeyecek bir mesajı bekliyordum.

Yarın için iyi şanslar.

Yarın görüşürüz değil. Görüşeceğini sanmıyorum ve onu suçlamıyorum.

Sonunda ayağa kalktım ve ayağımın yan tarafı ağrımaya başlayana, diz arkası kırıışım kopmak üzereymiş gibi hissedene ve dört ayağıma öyle bir kramp girdi ki merdivenlerden inmekte zorlandım.

Bu sabah bütün bacağıım ağrıyor ama pek bir şey hissetmiyorum.

Nowak koltuğunda kıpırdanıyor, elindeki kalemi bir bloknota vuruyor, yarısı okunaksız çizimlerle kaplı, sanki bir başlama vuruşu diziliş gibi görünüyorlar. "O iyi mi?"

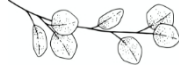
"Ne düşünüyorsun?" Şapkamı çıkarıp bir elimi saçlarımda gezdirerek mırıldandım.

"Bunu anladın mı?" Rahatlatıcı bir jest olması gereken bir hareketle omzuma bir yumruk indiriyor.

"Her zaman." Başımı salladım.

Biliyor muyum bilmiyorum.

Bir şeyim var mı bilmiyorum.

Sahaya çıktığımda ona aldığım koltukların dolu olup olmadığını kontrol .

Isınma hareketleri sırasında ekipman yöneticisinin antrenman ağını ters bakacak şekilde kurmasını sağlarım.

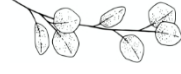
Başlama vuruşundan önce kafamı kaldırmam.

Ona sahip olamayan Beckett Davis'e geri dönüyorum. İlk yarı boyunca iyi oynadı-iki saha golü ve kendisinden istenen her ekstra sayı.

Teslimat yapar. Güvenilir. Kalabalığın çığlıklarına inanılacak , sevilebilir.

Eski Beckett Davis'in olmak istediğı her şey.

Ama sonuçta o olmadan bunların hiçbirinin önemi yoktu.

"Kazanacağız." Koç Taylor bankta yanıma çöküyor, önce skoru sonra da oyun saatini işaret ediyor: 28-13, bitime yirmi saniyeden biraz fazla zaman var. "Geçen sezondan sonra bizim için büyük bir galibiyet. Hem de evimizde."

Sırıtmaya çalışıyorum ama bir şeye takılıyor. Gerçekten herhangi bir şey olabilir.

-Eski benden parçalar, yeni benden parçalar, Greer gitmemi istediğinde geride kalan çatlaklar. Göğsümde parça parça asılı duran her neyse.

Panosuna dokunuyor. "Burada yapabileceğimiz birkaç şey var. Ama menzildeyiz." Sahayı işaret ediyor. "Beckett Davis saha golü menzili."

"Öyle ?" Omuz silkerek dizimi aşağı yukarı oynatıyorum, sanki önemsiz bir şeyden bahsediyormuşuz gibi. Hava durumu belki.

Tüm hayatımı ve kariyerimi üzerine inşa ettiğim şey değil. "Rekor kıran menzil."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum, sanki hücumun santim santim ilerleyişini izlemiyormuşum gibi.

Altmış yedi yarda.

"Ne istiyorsun, Davis?"

Ona bakıyorum, bu sefer yüzümde çarpık bir sırıtma var. "İster inan ister inanma, istediğim tek şey bir kız."

"Bu konuda sana yardımcı olamam. Ama sana bu konuda yardımcı olabilirim." Sahayı işaret ediyor ve ayağa kalkmadan önce omzuma vuruyor. "Isınmaya başla."

Yanımdaki banktan kaskımı alıp ayağa kalkmaya çalışmadan önce yüzümü ovuyorum. Bacağım beni öldürüyor.

Koç Taylor beni izliyor, yumruğumu dörtlüme vururken tek kaşını kaldırıyor. Başını sallıyor, sanki dün gece yanımda durmuş, topu ağlara gönderişimi ve kaslarımı sınırlarının çok ötesine itişimi izliyormuş gibi. "Eğer kafanızı kışınızdan , hala hayranlarınız olduğunu fark edeceksiniz. Bu

Sen bu takımın önemli bir parçasısın. Maç boyunca salağın teki Gatorade reklamıyla ilgili bir pankart sallayıp durdu. Tanrı aşkına, maçtan çok onu ekrana getirdiler."

Yumruğum bacağıma dayanıyor ve gözlerim sonunda kalabalığa kayıyor.

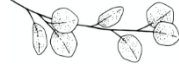

Tabela kesinlikle onun fikri değildi.

Aslında onu tutmuyor bile. Kız kardeşi ona her yaklaştığında onu uzaklaştırdığını görebiliyorum.

Yapay elmaslarla kaplı, farklı renklerde ayrıntılı girdaplar, Greer'e doğru işaret eden kötü çizilmiş oklar ve oldukça aptalca bir şey söylüyor.

Beckett, Gatorade reklamına bayıldı.

Ama sahaya çıktığım süre boyunca sırtıyorum, gözlerim sadece onda.

Henüz kaskımı takmadım ve muhtemelen bunun için de bir ceza var, ama onu gördüğümü bilmesini istiyorum - her şeyini - boş olduğunu düşündüğü kısımlarını, bugün buraya gelmeyi zorlaştıran kısımlarını.

Ve onun bu stadyumdaki en önemli kişi olduğunu bilmesini istiyorum.

Kesinlikle en güzeli. Kulağında kulaklıkları, yüzünün etrafında dalgalanan siyah saçları ve ilk günden beri içimi gören gözleriyle orada duruyordu.

O mükemmel, hayat kurtaran, gerçek insanı şekillendiren ellerinden birini kaldırıyor ve bana küçük bir el sallıyor.

Kapalı yumruğumu ağzıma götürmeden önce göğsümü ovuşturuyorum ve kaskımı tekrar takmadan önce onu işaret ediyorum.

Arkamı dönüp gitmek istemiyorum, ondan başka bir şeye bakmak şu anda muazzam bir zaman kaybı gibi görünüyor ama sonrasında orada olacağını biliyorum. Ne olursa olsun.

Sanırım insanlar yine bağılıyor ama başka bir şey duyamıyorum.
Sadece o.

Sen

gerçeksin.

Sen buna

değersin. Seni

seviyorum.

Top şaklıyor ve ben vuruyorum.

Beckett

gibi hissettirmiyor.

Elbette, gerçek Beckett'ın da eski Beckett kadar rekabetçi bir yanı var.

Eğer hiç vuramasaydım, bu zor bir şey haline gelecekti. Ve bir parçam şimdiden 67 yordanın yeterli olmadığını söylüyor. Bu sadece başlangıç. O kadar uzağa ve o kadar iyi vurmak istiyor ki kimse yetişemeyecek.

Ama diğer yanı bu bekleyebileceğini söylüyor; çünkü internette tahmin edilenden çok daha fazla sayıda makaleye göre yılın en büyük hatası olan o uvallama , burada olamazdım.

Takım arkadaşlarımı geçerek, hayatımda ilk kez gazetecileri görmezden geliyorum, böylece bu alanın geri kalanında koşmak için açık bir çizgi elde edebiliyorum.

Biraz açılıyor ve hamstring ve quad'ım kalkış yaptığımda çığlık atıyor, ama geri kalanım kadar değil.

Aslında bu bir şey değil, onun peşinden ya da ona doğru ilk kez koşmuyorum ve umarım bu son da olmaz.

Ellerim ve kollarım onu nasıl tutacağını biliyor, bu yüzden atlayıp o bariyere tutunmak ve kendimi yukarı kaldırmak gerçekten bir şey değil.

Tam orada. Kız kardeşi, en iyi iki arkadaşi ve beni sevdiklerine karar veren bir sürü çığlık atan hayranıyla birlikte.

Kız kardeşi başını onlara doğru çevirir. "Geri çekilin." Geri çekilirler.

"Dr. Roberts." Sırıtırıyorum, bacaklarımı kenarda sallıyorum ve tribünlere iniyorum.

Bana göz kırpmıyor, saçları esintiyle havalanıyor, yüzünün etrafında dalgalanıyor. Kulaklıkları hâlâ takılı, bir elini göğsüne bastırmış, en sevdiğim dudakları usulca, kasıtlı olarak kıpırdıyor ve ardından dünyada en sevdiğim ses geliyor. "Harika bacaklar."

"Kim bilebilirdi ki?" Sert bir sesle söylüyorum.

"Yine bir meme oldun, Rekor Kıran." Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor, orman gözleri parlıyor ve telefonunu kaldırıyor. "67 yardalık başarılı bir vuruşu kolay göstermek için neler gerektiğine dair bir sürü video var. Senin en iyisi olduğunu söylüyorlar."

"Gerçekten umurumda değil." Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Greer başını yana eğiyor, çenesi onu öpmemi istediğini ama soramayacak kadar inatçı olduğunu bildiğim zamanki gibi yukarı doğru eğiliyor. Sesi alçalıyor, gürültülü bir dünyaya karşı sadece küçük bir törpü, ama karanlıkta bir deniz feneri ışını gibi olabileceğini düşündüğüm bir şey. Onu her zaman duyabileceğim. "Başka şeyler de söylüyorlar."

Eğildim, ağızım yana doğru açıldı. "Öyle mi?"

Göz kapakları titriyor ve çenesi daha da yükseliyor. "Profesyonel futbolun en gözde bekârı olduğunu bilmiyordum. Sonsuza dek yanılışına kapılmıştım ama artık o kadar da uygun olmadığını söylüyorlar."

"Peki, öyle miyim?"

"Hiç ama hiç değilsin." Beni öpmeden önce küçük bir nefes alıyor.

İlk olarak. Hevesle. Gibi o seviyor Ben.

Muhtemelen. mekan için tamamen uygunsuz.

Ama en , gerçek.

Greer

Öpüşmenin ne kadar sürdüğünden tam olarak emin olamıyorum. İzini kaybediyorum çünkü söz verdiğimiz gibi Pazar günü sadece ben ve o varız.

Bu ilk olduğunda kız kardeşim de herkesle birlikte tezahürat yapıyor ve sonunda yüksek sesle boğazını temizlemeye başlıyor, ama ben zor duyuyorum çünkü vücudumda daha önce hiç olmamış bir şey oluyor - bu yeni sesin başlangıcı, kalbim ve beynim uyum içinde.

Güneş ışığı, beynim fısıldıyor.

Onu seviyoruz, kalbim . "Davis."

Bunu duyuyorum, çünkü bu yeni bir ses ve kulağa rahatsız edici geliyor.

Dilinin benimkine sürtünmesine ve elinin ensemdeki saçları yumruklamasına bakılırsa Beckett öyle düşünmüyor.

"On dokuz. Yeter. Bu lanet olası bir film değil."

Bunu duymuş olmalı, çünkü geri çekiliyor, ama isteksizce. Dönüp tarlaya bakmadan önce dudaklarını kabaca şakağımın köşesine indiriyor. "Beni kandırabilirdin. Hadi ama, oğlan rekor kırıyor, oğlan kızı kapıyor? Bu sürükleyici bir şey, Koç."

Sesi biraz erkek çocuğuna benziyor ve o da öyle görünüyor - yüzünün keskin düzlemleri kirli sakalının altında bir şekilde daha yumuşak

Çenesi, yeşil gözleri geniş ve parlak, çikolata rengi saçları keçeleşmiş ve her yana dağılmış. Formasının sol alt köşesinde küçük bir çim lekesi bile var.

Omuzlar kalkık ve düz, sanki hiç bir şey tutmamışlar gibi.

Koçu burnunun kenarını çimdikliyor, her tarafı kızgın, ama sanırım bunlar cildinde gol atmaya çalışan gülümseme çizgileri. "Rekor kıran bir galibiyeti böyle mi kutlamak istiyorsun? Geçen yıl sana ait olması gerektiği için daha yapacak çok işin olduğunu kanıtlayan bir galibiyeti mi?"

Beckett'ın ağzında tembel bir sırıtma beliriyor. "Daha iyi bir yol düşünemiyorum, gerçekten."

Koçu ellerini birbirine vurduktan sonra başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Oyun sonrası. Hadi gidelim. Her şeyi geciktiriyorsun."

Beckett bana dönüyor, bir eli kulaklığımın üstünü okşuyor. "Beni bekler misin?"

Sanırım hayatımın sonuna kadar.

Bekliyorum da, aslında izlemesi eğlenceli.

Bu, çok iyi olduğu ve hiçbir zaman gerçekten değerli olduğunu düşünmediği diğer şeydir. Röportaj için dışarı çıkıyor, bir eli havada ve yüzünde herkesi rahatlatan tembel bir gülümseme var.

Birçok yeteneği olan bir adam ama bence en güzellerinden biri bu: Herkesi özel hissettirmesi, görüldüğünü hissettirmesi ve bunu çaba sarf etmeden yapması.

Çoğunlukla vuruşu soruyorlar. Ona ulaşmanın ve bunu Baltimore'a karşı yapmanın nasıl bir his olduğunu.

Sonunda bana kim olduğumu soruyorlar - genel anlamda değil, çünkü artık herkes benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi, tüm derin karanlık sırlarımı ve yaralarımı biliyor - ama onun için kim olduğumu soruyorlar.

Herkesin hoşuna gidecek şekilde sırıtıyor, gamzesi ortaya çıkıyor ve elini yeni yıkanmış saçlarında gezdirerek "Hayatımın aşkı" diyor.

O söylediğinde bu ses yeniden yükseliyor - beynim meşhur çenesini yukarı kaldırıyor, Beckett'e dair her şeyle yıkanıyor ve kalbim onun tellerine vuruyor.

Kamyonetine doğru yürüdüğümüzde, ellerini birbirine kenetlediğinde ve ağzını başımın yan tarafına ya da kulağımın kabuğuna bastırıp tüm bu harika şeyleri fısıldadığında daha fazla soru var.

İnsanlar tamamen kişisel şeyler soruyorlar. Babam hakkında sorular soruyorlar.

Ama Beckett daha önce yaptığından emin olmadığım bir şey yapıyor ve kuma bir çizgi çiziyor. Bu benim yararına ama umarım bir gün kendisi için de rahatça bir çizgi çizebilir. Eğlenmiş görünmüyor, sırtmıyor ve bunu söylerken kesinlikle sempatik görünmüyor. "Yasak bölge."

Dairesine vardığımızda nihayet kulaklıklarımı çıkarıyorum ve dünyanın sarsıcı, gürültülü bir şey olmasını bekliyorum.

Öyle değil.

Her zamanki sesler; ışıkların alçak uğultusu, hâlâ çatlak olan açık pencereden rüzgârın ara sıra çıkardığı ısıklık ve ikimiz de oturduğumuzda deri kanepenin gıcirtısı.

Ama en , benim ve onun kalbidir.

Parmakları bileğime dolanıyor, beni kendisine doğru çekiyor, bir avucu kalçamı kavırıyor ve ona sarılana kadar yukarı kaldırıyor.

Beckett başını eğiyor, boynu kanepenin arkasına dayanıyor, bir dalgası alnına doğru kıvrılıyor. Elleri yanlarımı kavırıyor ve bir başparmağı kazağımın altından kayarak yara izimin dibine bastırıyor.

"Senden gitmeni istememeliydim," diye fısıldıyorum.

"Bir daha deneme zahmetine girme, çünkü hiçbir yere gitmiyorum." Omuz silkiyor.

Başımı eğiyorum ve serçe parmağımı . "Söz mü?"

O da kendininkiyle karşılıyor. "Söz veriyorum." Yutkunuyor. "Teşekkür ederim. Bugün geldiğin için. Bunun ne kadar zor olduğunu hafife almıyorum. Düzeltmeyeceğimi, düzeltmemi istemediğini söylediğini biliyorum ama bunu için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bir daha böyle bir şeyin yaşanmamasını sağlamak için."

Parmaklarım omuzlarına sürtünüyor -üzerlerine oturan her şeyi fırçalayarak uzaklaştırıyorum- ama sanırım çok çok uzun ilk kez yükten kurtulmuş olabilirler. "Bildiğim kadarıyla, acı çekmiyorum.

ve diğerk organlarımı da gizlice başka aile üyelerine vermedim. Muhtemelen temiziz."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Bu sınırlar ve çizgiler nasıl?"

"Bulanık."

"Beynin nasıl?"

"Sessiz ol." Yavaşça göz kırpıyorum. "Şu anda. Yine de bu şekilde kalacağına güvenebilir miyim bilmiyorum."

" değil. Eğer sesini yükseltirse, bana söylediğı her şeyi anlatırsın ve onlarla konuşuruz, tamam mı?" Bana bakıyor, çok güzel ve harika, yalvarıyor, ona verdiğim küçük onay başını bekliyor. "Benimle öğrenmek mi istiyorsunuz, Dr. Roberts? Kısa sürede beni geçeceğinize eminim ama duymadıysanız söyleyeyim, ligdeki en iyi bacaklar bende." Parmakları göğüs kafesimin her iki yanında yara izli ve yara izsiz olarak geziniyor. "Yani, yapacak çok işim var. Muhtemelen tesadüfen helikopterlerden bahsedeceksin ve bir de bakmışsın ki bum. Son derece güvensiz bir ulaşım aracınız ve çatıda bir helikopter pistiniz var."

"Nasıl çıkılacağını bildiğimden emin değilim," diye fısıldadım.

"Ama öğrenmek istiyorum." Başını iki yana sallıyor. "Biz çıkmıyoruz."

Kaşlarımı çatıyorum. "Değil miyiz?"

"Hayır. Hayatımızın geri kalanına başlıyoruz." Kanepenin kolundan kumandayı kapıyor ve sıradan bir şey söylemiş gibi bana doğrultuyor. "Kemerini bağla, çünkü devrimci savaş konusundaki bilgi eksikliğın Fransa ile sınırlı değil. Kat etmemiz gereken çok yol var."

"Hayatımızın geri kalanının ilk gecesini böyle mi geçirmek istiyorsun? History Channel izleyerek mi?"

Gülümsüyor, gamzesi sol yanağında bir çizgi çiziyor ve sanırım sol göğüs kafesim boyunca bir yara izi bırakıyor.

Ama bu bir hediye, sağ tarafımdaki gibi.

Beckett dokunuyor, sonra çenesini sallayarak kumandayı sehpanın üzerine fırlatıyor. Dudakları dudaklarıma çarpmadan önce gördüğüm son şey -ve belki de hayatımın geri kalanında göreceğim son şey olmasını umduğum- o zümrüt gözler. "Hiç şansın yok."

Greer

Four Months Later

Rav'ın kaleminin ucu panosunun köşesine çarpıyor.

Hala meşe.

Hala gösterişçi.

"Yani." Alnında bir kaş kalkıyor. "Yani,"
diye tekrarlıyorum.

Gözlerini deviriyor ama sanırım dudaklarının kenarları bir gülümsemenin hayaleti ile seğiriyor. "Buraya gelirken ilginç bir şey gördüm."

Elimi salladım. "Sen TTC'ye bin. Eminim pek çok şey görmüşsündür." Bir kahkaha atıyor, kırık deri koltuğunun yanındaki sehpaye uzanıyor ve aramızdaki sehpaye bir dergi atıyor. "*Men's*

Health'ın son sayısı. Sürükleyici şeyler - Beckett'in Davis tekmelemeyi seksi hale getirdi."

Şarjör ahşabın pürüzsüz yüzeyinde kayarak durdu. Gözlerim ona kaydı ama tekrar Rav'a baktım.

Bu fotoğrafı milyonlarca kez gördüm. Gerçekten çok güzel -Beckett siyah beyaz, ağzının sol köşesini kaldırmış, böylece gamzesi ortaya çıkmış, çenesindeki düzensiz kirli sakal her şeyi bir şekilde yüceltiyor.

Ellerinin arasında tuttuğu stratejik olarak yerleştirilmiş bir futbol topu dışında onu örten hiçbir şey yok.

Tüm o çıkıntılar ve kas hatları bacaklarını oyuyor. Ligdeki en iyi bacaklar.

Eğer analistlere inanılacaksa, şöhretli bacaklar.

Çenemi kaldırıyorum. "Bu fotoğrağı ben seçtim, biliyorsun."

Rav gülümsüyor, kahverengi gözleri ışıldarken köşeleri kırıyor. "Eminim Kuzey Amerika'daki insanlar bunun için size teşekkür ediyordur." Dergiyi işaret ediyor. "O makalede senin hakkında çok övgü dolu şeyler söylüyor."

"Sevilmeyecek ne var ki?" Omuz silkiyorum.

Bu kez gülüyor, başını geriye eğiyor, ekose düğmeli gömleğinin omuzları geriliyor. "Touché, Dr. Roberts."

Öne doğru oturarak dirseklerini kalçalarına indiriyor. "O nasıl? Konferans finalinde kaybettiğimiz için herkes gibi ben de hayal kırıklığına uğradım. Ama iyi oynadı. Üçüncü vuruşta harika bir çalım attı; yepyeni bir vurucu tipi için yepyeni bir dünya. Benden alıntı yapmayın ama sanırım SportsCentre'da bundan 'oyunu değiştirmek' olarak bahsediyorlardı."

Onlar yaptı.

Ve iyi oynadı.

Sonucu değiştirmede ve sanırım ilk kez bu durumdan memnundu. Sunduklarından ve masaya getirdiklerinden memnundu.

"Her zaman gelecek yıl var," diye fısıldadım, banyodan sonra oturduğumuzda saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım.

." Başını salladı ve omuzları hiç çökmedi.

Rav'a gülümsüyorum. "O iyi. İki hafta içinde Tahiti'ye gidiyoruz. Bavulunu görmelisin. Kitaplarla dolu. Babam onu yüksek fantezi dünyasıyla tanıştırdı ve bu Napolyon saplantısından daha kötü olabilir. Döndüğümde ejderhalar hakkında çok şey duymaya hazır olun."

"Tatil mi?" Rav başını geri çeker. "En son ne zaman böyle bir şey yaptın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Rav. Burada psikanaliz yapacak bir şey yok. Çok fazla tatil yapan tanıdığın tek bir asistan ya da arkadaş söyle."

Sırıttıyor, ellerini imtiyazlı bir şekilde havaya kaldırıyor. "Haklısın. Kendimi aştım. Ailesiyle arası nasıl? Sen onlarla nasılsın?"

Omuz silkerek, "Ailesini ayda bir kez akşam yemeğinde görüyoruz. Bu onun çizgisi, onun fikri."

Başını eğiyor, kaşları bir araya geliyor ve gözleri daha fazlasını bekliyormuş gibi açılıyor.

"Sorduğun buysa, son derece kibarım." Gözlerimi kısıyorum.

"Ya Dr. Davis? Kız kardeşi?"

"Güzel. Onları daha çok görüyoruz. Akşam yemeği yiyoruz, bize geliyorlar. Nathaniel ile bazen işte kahve içiyoruz. Sarah ve ben alışverişe gidiyoruz. Eşi hamile, bu yüzden herkes çok heyecanlı." Başımı sallıyorum, dudaklarım gülümsemeyle seğiriyor. Ailesine göre daha kolaylar, ama hepsi sadece bir öğrenme süreci - devam eden bir çalışma. Avuçlarımı yukarı kaldırıyorum. "Beckett artık sınırlar konusunda mükemmel. Kim bilebilirdi ki? Onunla gurur duyardın."

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor ve doğru duyup emin olamıyorum, ama bana bir tür boyun eğmiş gülümseme veriyor. "Bunu hastalara söylememem gerekiyor. O kapıdan giren herkesle gurur duyuyorum. Ama sen. Sen-"

"Özel mi?" Bir omzumu kaldırıyorum.

Gülüyor, kocaman bir kahkaha, sadece bir kahkaha, sadece bir ses, ama sanırım bu odada birlikte geçirdiğimiz yılların yankılandığını duyuyorum.

"-hâlâ saptırma konusunda mükemmel," diye bitiriyor ama gülümsüyor.

Başka bir soru sormadan önce sessizliği doldurmamı beklemiyor. "Baban mı?"

"Güzel. Geçen hafta onunla bir toplantıya gittim. Beni o davet etti. Her şey çok garipti. Tüm zaman boyunca kendimi rahatsız hissettim ve keşke gitmeseydim dedim. Ama ayrılmadan önce bir çocuk geldi." Sesim boğazımda düğümleniyor. Dudağımı ısıırıyorum ve yanağımdan bir damla yaş süzülürken Rav'a omuz silkmesini öneriyorum. "Belki Stella'nın yaşlarındaydı. Muhtemelen yirmi beşe yakın. Ve bana teşekkür etmek istediğini söyledi. Babam için. Çünkü eğer yapmasaydım-" Başımı arkaya eğiyorum ve ellerimi yanaklarıma bastırıyorum.

kafasını içine çekti. "Eğer ben babamı kurtarmasaydım, babam da onu kurtaramazdı."

Gözyaşlarım yanaklarımı ısıyor ve gözlerimi siliyorum. "Buna ne diyorlar? Kelebek etkisi mi?"

"Hayat kurtarmak," diye düzeltiyor Rav. "Sanırım buna hayat kurtarmak diyorlar."

"Huh." Ona gülümsüyorum ama yüzümde daha fazla gözyaşı kayarken bulanık kenarları var.

Beni bu her neyse onun içinde oturmaktan kurtarıyor - çünkü zaten çizgilerimi gerdim ve onlar sadece bir yere kadar gidiyor.

Şimdilik.

Rav kalemini vuruyor. "Kaygınız mı?"

"Tamam." Bir omzumu kaldırıyorum. "Çoğunlukla. Beckett ve ben geçen hafta sonu Lakeshore'dan geçiyorduk ve iki şerit ötemizde bir kaza oldu. Sıradan bir arkadan çarpıydı. Ama gürültülüydü ve ..." Gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum, sesim aynı anda hem umutsuz hem de umutlu çıkıyor. "Sence sinir sistemim beni yakalayabilecek mi? Hiç öğrenecek mi?"

"Belki." Rav başını sallar. Kalem bacağına çarpıyor ve omuz silkiyor. "Belki de değil."

Tekrar nefes alıyorum ve Beckett geçen hafta olduğu gibi tam orada duruyor - eli enseme, beni tutuyor, parmakları kafa derime bastırıyor, nefeslerimi benimle birlikte sayıyor. Gözleri benimle yol arasında gidip geliyor, başparmağı nefes alış verişlerimizle eş zamanlı olarak kamyonetinin direksiyonuna vuruyor.

Rav'a her şeyin yolunda olduğunu söylemek üzereyim. Benimle birlikte nefes almak isteyen biri var ve bu her şeyi kolaylaştırıyor.

Ama telefonum kapandı.

Ekrana bakıyorum ve onu kaldırıyorum. Bu sefer kendimi haklı hissetmiyorum. Burada kaçmaya çalıştığım bir şey yok.

"Bu nasıl hissettiriyor?" Kalemini telefonuma doğru tutuyor. "Her zaman gibi değil," diyorum ayağa kalktığımda.

"Peki, ameliyat o zaman?" diye soruyor.

Başımı eğiyorum, sessizce gülümsüyorum. "Şimdilik."

Rav'ın kaşları kalkıyor. "Birkaç ay sonra görüşür müyüz?"

"Birkaç ay." Başımı sallıyorum ve çıkmadan önce ona elimi kaldırıyorum.

Asansöre bindiğimde biraz ikiyüzlü gibi hissediyorum. Ama omuzlarımı duvara dayıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum.

Ve geçiyor çünkü bu harika, muhteşem, zümrüt gözler tam orada beni bekliyor. Sakallı yanakta bir çizgi oluşturan bir gamze ve dünyayı aydınlatabilecek bir gülümseme.

Beni de çok seven, çok sevdiğim güzel bir çocuk.

Beynim *güneş ışığı* diyor.

Aşk, kalbim şarkı söylüyor.

Beckett

One Year Later

Farklı bir hastane lobisi. Farklı sesler. Farklı bir ışıklandırma. Farklı yemekler - eğer personele inanılacak olursa, eski yer kadar iyi.

Karşımda farklı bir asansör açılıyor. Ama aynı güzel kız.

Koyu renk saçları, arkasına doğru salınan bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış. Artık siyah önlük giyiyor.

Son bir yıl içinde pek çok şey öğrendim ve görünüşe göre farklı renkteki önlükler farklı şeyleri ifade ediyor. Laboratuvar önlüğü giymediği zamanlarda siyah önlük giyiyor çünkü artık günlerini kimyasallarla uğraşarak ve karaciğer keserek geçiriyor.

Kapının yanındaki sütuna yaslandığımı gördüğünde değerli taşlar gibi parlayan gözler.

Burnu ve beni işaret etmeden önce başını eğip düşünüyor. "Seni bir yerden tanıyor muyum?"

"Sporu takip ettiğinden emin değilim." Ona tembelce sırtıtıyorum, elimi uzatıp saçlarını karıştırıyorum, sonra da at kuyruğunu hafifçe çekiştiriyorum. "Ama aşına olabileceğin birkaç rekorum var. Normal sezonda üst üste en çok saha içi isabeti? Bunu üç yıl önce kırdım."

Başını sallıyor.

"Hiç ekstra sayı kaçırmadığım bir sürü takım mı var?"

Omuz silkiyor ve bu basit bir hareket ama güzel bir şey, çünkü dudaklarının köşeleri yukarı kalkıyor.

Sütunu tekmeliyorum ve başımı ona doğru eğiyorum. Öpüşme mesafesi. Şu anda gerçekten önemsemişim tek kişi. "Profesyonel futbol tarihindeki en uzun saha golü mü?"

"Hayır." Parmaklarını şıklatmadan önce başını bir kez daha sallıyor. "Gatorade reklamı."

Kahkahalar boğazımda düğümleniyor ve ona sırtıyıyorum.

"Sanırım ben de seni tanıyorum. Sen geçen yıl kulaklıkları en çok satan ürün haline getiren inanılmaz seksi doktorsun. Franchise tarihinde ilk kez." Elimi boynunun arkasına dolayarak öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Hayatının geri kalanını tekmelemeyi seksi kılan o adamla geçireceksin."

Greer geri çekilir, elini kaldırır, laboratuvarında lam üzerinde özellikle ilginç bir dokuya bakar gibi ışık altında inceler. Çıplak yüzük parmağına dokunuyor, kaşları çatılıyor. "Öyle miyim?"

"Kelimeyi söyle." Başımı sallıyorum, bir kolumu ona doluyorum ve ağzımı şakağına bastırıyorum. "Bu şey cebimde lanet bir delik açıyor."

Bir öğleden sonra bir antika dükkanında bu yüzüğü gösterdi. Geçerken güzel olduğundan bahsetti, çizgiler karalamadan önce, hayatının geri kalanında parmağına takmak isteyeceğini düşündüğü türden bir yüzük olduğunu söyledi.

Bunu çok ciddiye aldım ve dönüp onun önünde satın aldım.

Aynı anda hem geriye hem de ileriye doğru atılmış bir adım gibiydi: eski Beckett her şeyi düzeltebileceğini, kızın nefes almayı zorlaştıran bu çizgiler arasında yaşadığı onca yılı silebileceğini düşündüğü bu jestle içeri dalıyor ve gerçek Beckett, hayatı boyunca hiçbir şeye olmadığı kadar bir kıza aşık oluyordu.

"Bir gün." Bana göz kırptıyor, gülümsemesi sessizleşiyor. Utangaç, neredeyse. "Yakında."

Çenemi ön kapiya doğru sallayarak önlüğünün omzunu çektiştiriyorum. "Laboratuvar önlüğün nerede? Onu eve getireceğini umuyordum. Benim için bir şey ifade ediyor."

Güneş ışığı yüzüne vurduğunda kahkahayla başını geriye atıyor. Bir esinti saçlarını kaldırıyor ve "Bu gece doktorculuk oynamak ister misin?" diye mırıldanıyor.

"Elbette." Omuz silkip onu kamyonetime doğru yönlendiriyorum. "Victorian wasting hastalığım varmış ve beni sağlığıma kavuşturman gerekiyormuş gibi davranalım."

"İsraf hastalığı tüberkülozdu, Beckett. Taklit bile olsa o değerli bacak kaslarını kaybetmekten hoşlanacağını sanmıyorum." Gözlerini deviriyor ama gözleri parlıyor ve yanakları bir gülümsemeyle keskinleşiyor. " nasıldı?"

"İyiydi. Bir topu 71 yardaya fırlattı ama adil değildi."

"Uzun bir sezon," diyor ve kamyonu vardığımızda bir omzunu silkiyor.

"Öyle. Yapacak çok işim var." Başımı salladım, uzanıp kapısını açtım. "Fareler nasıldı? Karaciğerleri nasıldı?"

Dolgun dudaklar aşağı dönüyor. Kaşlarını çatmış birini bu kadar güzel göstermemeli - bu haksızlık gibi geliyor. Ama gözleri bulutlanıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Fareler hâlâ benden hoşlanmıyor ve karaciğer hücreleri hâlâ çoğalmıyor."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, diğer elim sırtının küçük kısmını buluyor ve o kamyonu tırmanırken ona baskı yapıyor. Farkında olmadan yaptığım bir şey bu, çoğunlukla ona dokunmak için bulabildiğim her bahaneyi bulduğumdan - ama bir keresinde bana bunun onu tuttuğumu hissettirdiğini söylemişti. Bir tarafı hala boşmuş ve dengesiz olduğu için devrilecekmiş gibi hissettiğinde onu sabit tutuyorum. Sanırım bana karşı ağırlık diyordu.

Greer koltuğunda bana doğru dönüyor, çenesini yukarı kaldırıyor ve usulca göz kırpmıyor.

Alnımı onunkine değdiriyorum. "Yarın tekrar deneyebilirsin. Bu uzun bir hayat."

Dudakları benimkilere fısıldıyor,

"Öyle." Uzun bir hayat.

İyi bir hayat.

Gerçek bir hayat.

Acknowledgements

Muhtemelen bu kitabı, yazılmasını sağlayan erken dönem pop-punk'a ithaf etmeliydim, ama belki de teşekkürlerle başlayabiliriz? Zevkin için teşekkürler, on dört yaşındaki emo Haley, çünkü burada gerçekten işe yaradı!

Ama tüm ciddiyetimle söylüyorum, bunu mümkün kılmak için pek çok insanın etrafımda toplanması, beni desteklemesi ve bu kitabı desteklemesi gerekti. Liste sonsuz olabilir ve sabahın erken saatlerindeki yazma seanslarımda kendimi gerçekten üretken hissetmemi sağlayan en sevdiğim Viktorya dönemi kadın makyajı saç bandımın üreticilerini de içerebilir, ancak kısa tutmaya çalışacağım.

Tüm alfa ve beta okuyucularıma: Danielle, Amy, Christina, Amber, Amy, Esther, Jeanna, Brooke ve Katherine-enerjiniz ve ilginiz için teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz, görüşleriniz ve önerileriniz çok değerliydi ve bu hikayenin bu hale gelmesine yardımcı oldular. Yorumlarınız beni her zaman mutlu etti ve onları gerçek zamanlı olarak görmeyi çok sevdim.

İhtiyacım olduğu anda uçağa atlayacağından hiç şüphem olmayan iki uzun mesafeli en iyi arkadaşım Emily ve Hannah'ya, ikinizi de seviyorum ve sanırım bir gün herkesin görmesi için baş harflerinizi üzerime dövme yaptıracağım.

Çok uzak olmayan en iyi arkadaşlarıma: Heather, Amy ve Brooke, bana zaman inandığınız ve kitaplarımın çıkış gününde her zaman satın aldığınız için teşekkür ederim. Hepinize sahip olduğum için şanslıyım ve bu benim için asla kaybolmaz.

Benjamin, hayatımdaki çoğu şey için teşekkür ederim, ama özellikle de bunu yazarken plase vurucuları hakkında biriktirdiğim tüm bilgilere katlandığın için. Sen hayallerimdeki Beckett Davis'sin ve seni sonsuza dek seveceğim.

Esther, seninle nereden başlayacağımı bilemiyorum. Teşekkür bölümlerim, seninle ilgili sevdiğim şeyler ve arkadaşlığımızda değer verdiğim şeylerle ilgili gerçeklerin bir özeti haline geldi. Bu yüzden bunu da kısa tutmaya çalışacağım. Ama sen olmasaydın nerede olurum bilmiyorum. Ben kendime inanmazken sen bana inanıyorsun ve beni tanıyorsun. Bilmekte özel ve nadir bir şey var. Bizi birleştiren karşılıklı nefret için sonsuza dek minnettar olacağım, tabii ki görmezden gelinen DM'lerden sonra.

Danielle- benim sapkın küçük romantik gerilim kraliçem. Beni ve düştüğümde beni toparlamak için her zaman olduğun için teşekkür ederim. Bu yolculukta birlikte olmayı ve hikayelerle birlikte küçük kıvrımlı zihninin çiçek açmasını izlemeyi seviyorum. Hangi yeni çiçekleri yetiştirdiğini görmek için sabırsızlanıyorum ve yolun her adımında orada olacağım. Sesini duymadığım bir gün geçtiğinde, duyduğum günlerden daha az bir gün olduğunu düşünüyorum.

Amber, gittiğin her barda kitaplarımın olup olmadığını sorduğun için. Gittiğin her yerde arkadaş edindiğin (bu konuda iyisin, çünkü harikasin) ve her zaman, her zaman kitaplarımı önerdiğin için. Sesli notlar için, arkamı kolladığın için, yanında kendimi güvende hissettiğim ve benimle güvende hissetmesini umduğum bir insan olduğun için teşekkür .

Jeanna, tüm Instagram hikayelerine aynı iki çok abartılı, çok yorgun espriyle yanıt verdiğimde benden asla bıkmadığın için. Kitap satın alma konusunda bana olanak sağladığın ve benim de sana olanak sağlamama izin verdiğin için. iPhone'un sabahları başka kimseye değil de bana mesaj atmanı istediği için. Ne kadar şanslıyım değil mi? Ama en çok da sen olduğun için.

Brooke, yeni ve çok değerli bir arkadaş olduğun, kicker'larla ilgili tüm gerçeklerimi sevdiğin ve profesyoneller zorlandığında benimle birlikte yas tuttuğun için. Kicker'lar hakkında ortalama bir insandan daha fazla düşünüyoruz, ama bence bu insan olarak kim olduğumuzla ilgili iyi şeyler ifade ediyor. Bazıları bunun yer kaplamayı hak ettiğimiz ve tüm duygularımızı hissetmeyi hak ettiğimiz anlamına geldiğini söyleyebilir, çünkü bu duygular önemseydiğimiz anlamına gelir.

Anne, burada atlamayı istediğim bazı bölümler ve sahneler var. Atlamayacağını biliyorum, çünkü yaptığım her şeyi destekliyorsun. Ama bu sefer onları benim önümde okuma, tamam mı?

Briana, bu taslağın son düzenlemelerindeki gözün ve dikkatin için. Seninle çalışmak bir zevk ve her yazar sana editörüm diyebileceği için şanslı.

Summer, bu ikisine hayal bile edemeyeceğim bir şekilde hayat verdin. Yeteneğini benimle paylaştığın ve böylesine güzel bir kapak yarattığın için teşekkür ederim. Bunu asla unutmayacağım ve kesinlikle bu iki resimli insanın ne kadar iyi olduğunu asla unutmayacağım.

Beckett ve Greer'e, tüm fikirlerimin yeşerdiği yerde çiçek açtıkları ve ikinizi de sayfaya kadar gitmeyi reddettikleri için. Kelimenin tam anlamıyla rekor bir sürede içimden döküldünüz ve bunun için sonsuz minnettarım. Sizleri yazmak gerçekten çok keyifliydi ve bana bu işin ne kadar eğlenceli olabileceğini hatırlattınız.

Ve son olarak, size. Bana ve Near Miss'e bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim ve eğer hala buradaysanız, abuk sabuk teşekkürlerimi sonuna kadar okuduğunuz için teşekkür ederim.

Bir dahaki
sefere kadar,
Haley

More by Haley Warren

Kasım'da Hayat Kötü
Kız

Winchester Holdings

Zengin Kız

Kayıp Kız

Bulunan Kız

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

